

การวิเคราะห์ปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

นางสาวปัญจพร ลีลาชีวิต

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2549

ISBN 974-14-3399-9

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A DISCOURSE ANALYSIS OF “HUAMOCHOKHAO” TV PROGRAM

Miss Phanchaporn Leelachewasit

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts program in Thai

Department of Thai

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2006

ISBN 974-14-3399-9

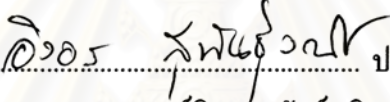
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การวิเคราะห์ปริจเฉทรายการ โทรศัพท์ “หัวหมอง้อข้าว”
โดย นางสาวปัทมาพร สีลาชีวิต
สาขาวิชา ภาษาไทย
อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร. เทพี จรัสรุ่งเกียรติ

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.ธีระพันธ์ เหลืองทองคำ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์อิงอร สุพันธุ์วิชิต)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(อาจารย์ ดร. เทพี จรัสรุ่งเกียรติ)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อนุรักษ์ พานโพธิ์ทอง)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร. ศิริพร ภัคดีมาสุข)

สภาอธิการบดี
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัญญาพร ธีลาชีวิติธี: การวิเคราะห์ปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข้าว”.
(A DISCOURSE ANALYSIS OF “HUAMOCHOKHAO” TV PROGRAM)
อ. ที่ปรึกษา: อ. ดร. เทพี จรัสจรัสเกียรติ. ๒๕๘ หน้า. ISBN 974-14-3399-9.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้าง ผลัด และกลวิธีทางภาษาใน
ปริจเฉทรายการสนทนารายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข้าว” ข้อมูลที่ใช้ศึกษาได้จากสำเนาแถบ
วิดิทัศน์การสนทนาระหว่างผู้ดำเนินรายการ ในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข้าว” ตั้งแต่เดือน
กรกฎาคมถึงเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๔๖ จำนวน ๒๖ ครั้ง รวมเป็นระยะเวลาประมาณ ๖๕๐ นาที

ผลการศึกษาเรื่อง โครงสร้างและผลัด ของปริจเฉทรายการสนทนาในรายการ โทรทัศน์
“หัวหมอจ้อข้าว” พบว่าสามารถแบ่งองค์ประกอบของโครงสร้างออกได้เป็น ๓ ส่วน ได้แก่ ๑.)
ส่วนนำ ประกอบด้วยองค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว และองค์ประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว ๒.)
ส่วนเนื้อหา ประกอบด้วยองค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว ได้แก่ การเล่าประเด็นข่าวที่นำมาจาก
หนังสือพิมพ์ไทยรายวัน การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย และการเข้าโฆษณา ๓.) ส่วนท้าย
ประกอบด้วยองค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว และองค์ประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว ส่วนเรื่องผลัด
การสนทนาพบว่า ส่วนใหญ่เป็นผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน ซึ่งได้กำหนดหน้าที่หลักของ
ผู้ดำเนินรายการแต่ละคนให้ดำเนินผลัดในองค์ประกอบของโครงสร้างแต่ละส่วน

การศึกษาเรื่องกลวิธีทางภาษา พบว่ามีการเลือกใช้กลวิธีทางภาษา เพื่อให้บรรลุ
จุดประสงค์ของปริจเฉท ซึ่งแบ่งออกเป็น ๒ ประการ ได้แก่ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสารและ
จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ การเลือกใช้กลวิธีทางภาษาเรียงตามลำดับการปรากฏจากมากไปหา
น้อยมี ๑๑ กลวิธี ดังนี้ ๑. การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ ๒. การขยายความ ๓. การสมมติ ๔. การ
อ้างอิง ๕. การหักมุม ๖. การใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา ๗. การใช้คำ
เลียนเสียง ๘. การใช้คำขยายกริยาเกินจริง ๙. การเล่นเกม ๑๐. การบริภาษ ๑๑. การหยอกเย้า

ภาควิชา.....ภาษาไทย.....ลายมือชื่อนิสิต น้ญงหว ธีลาชีวิติธี
สาขาวิชา.....ภาษาไทย.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา.....๒๕๔๖.....

4680167022 : MAJOR THAI

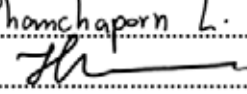
KEY WORD: CONVERSATION/ STRUCTURE AND TURN/ LANGUAGE STRATEGIES

PHANCHAPORN LEELACHEWASIT: A DISCOURSE ANALYSIS OF
 "HUAMOCHOKHAO" TV PROGRAM. THESIS ADVISOR: AJARN THEPEE
 JARATJARUNGKIAT, Ph.D. , 258 pp. ISBN 974-14-3399-9.

The study aims at examining structures, turns and language strategies of conversation among the reporters of "HUAMOCHOKHAO" television program. The study conducted about 650 minutes from 26 recorded compact discs of the period from July to September, 2004.

Structures of conversation found in this study can be categorized into three parts, 1) Introduction composed by fixed and unfixed factors, 2) Content composed by fixed factor starting with report on daily newspaper, providing knowledge of law and lastly before advertisement break, highlight issue of next part of the program. 3) Ending composed by fixed and unfixed factors. As for turns used in the program, the study has found that most of them were planned and set for masters according to each role in the program.

It is found that the language strategy is used to complete the goal of discourse which divided to be communicative and commercial. The following eleven strategies are found and ordered according to most frequent of use 1. Using informal language 2. Magnifying content 3. Assuming 4. Citing 5. Using punch line 6. Using persuasive 7. Onomatopoeia 8. Using over adverb 9. Using puns 10. Using condemn 11.) Teasing.

Department:Thai..... Student's Signature: Phanchaporn L.
 Field of Study:Thai..... Advisor's Signature:
 Academic Year:2006.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาของอาจารย์ ดร. เทพี จรัสจรุงเกียรติ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ที่ให้แนวคิดและคำแนะนำอันทรงคุณค่า ตลอดจนสละเวลาตรวจทานแก้ไข วิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง อีกทั้งยังอนุเคราะห์หนังสือประกอบการวิจัย จนทำให้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของอาจารย์อย่างหาที่สุดมิได้ จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์อิงอร สุพันธ์วัฒน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ณัฐพร พานโพธิ์ทอง และอาจารย์ ดร. ศิริพร ภักดีผาสุข ที่กรุณาชี้ข้อบกพร่องต่าง ๆ และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์เพิ่มเติม ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกระดับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาหล่อหลอมจนศิษย์ได้มีวันนี้ บุคคลอีกผู้หนึ่งที่ผู้วิจัยสำนึกในพระคุณอย่างมิรู้ลืมเช่นกัน คือ คุณเกษม อนุโชติ ผู้เปรียบเสมือนอาจารย์ ซึ่งได้ใช้ธรรมะชี้ทางสว่างให้แก่ชีวิตผู้วิจัย คอยแนะนำสั่งสอน เตือนสติ และให้กำลังใจเสมอมา พระคุณของท่านจะประทับอยู่ในใจตลอดไป

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุนอุดหนุนวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๔๘ ที่ให้เงินทุนบางส่วนในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณบริษัท ไทย เอ็นเตอร์เทนเมนต์ นิวส์ จำกัด ที่อนุเคราะห์จัดทำแถบวิดิทัศน์สำเนารายการโทรทัศน์ “หัวหมอก้อขาว” เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใด ๆ

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณพรรณธร ทรุฑเนตร และคุณวิสันต์ สุขวิสิทธิ์ ที่ให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ ขอขอบคุณ คุณพรภวิชัย คำภา และคุณเทียนชัย สุทธิวาริ ที่คอยช่วยเหลือ ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอบคุณเพื่อนทั้งระดับปริญญาตรี และปริญญาโทที่คอยให้กำลังใจกันเสมอมา ขอขอบคุณญาติพี่น้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณปราณี ลีลาชีวิสิทธิ์ คุณศิวะ จงเจริญ ที่เป็นส่วนหนึ่งในการความสำเร็จทางการศึกษาของหลานคนนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คุณปรีชา คุณนันทรัตน์ และคุณฉัตรรัตน์ ลีลาชีวิสิทธิ์ ที่เพียรทำทุกอย่างเพื่อลูกและน้องสาวคนนี้ตลอดมา ขอขอบคุณที่ให้ความรัก ความอบอุ่น คอยเอาใจใส่ให้กำลังใจ ประคับประคองเมื่อยามท้อแท้และเหน็ดเหนื่อย ทำให้ผู้วิจัยมีความมุ่งมั่นและตั้งใจทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จ

ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกความปรารถนาดีที่ไม่อาจขอบคุณได้หมดทุกตัวอักษร

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฎ

บทที่ ๑ บทนำ.....	๑
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	๓
๑.๓ สมมติฐานของการวิจัย.....	๓
๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย.....	๔
๑.๕ วิธีดำเนินการวิจัย.....	๔
๑.๖ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	๔
๑.๗ นิยามศัพท์เฉพาะ.....	๕
๑.๘ ข้อตกลงเบื้องต้น.....	๖
๑.๙ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย.....	๖
๑.๑๐ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	๗

บทที่ ๒ บริบทของปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๒๓
---	-----------

บทที่ ๓ โครงสร้างและผลัดของปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๕๑
๓.๑ โครงสร้างของปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๕๒
๓.๑.๑ ส่วนนำ.....	๕๒
๓.๑.๑.๑ องค์กรประกอบที่ปรากฏตายตัว.....	๕๒
๓.๑.๑.๒ องค์กรประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว.....	๕๔
๓.๑.๒ ส่วนเนื้อหา.....	๕๗
๓.๑.๒.๑ การเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน.....	๕๗
๓.๑.๒.๑.๑ การอ่านพาดหัวข่าว.....	๕๘
๓.๑.๒.๑.๒ การเล่ารายละเอียดของข่าว.....	๕๘

๓.๑.๒.๒ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย.....	๖๑
๓.๑.๒.๒.๑ การถามข้อกฎหมาย.....	๖๒
๓.๑.๒.๒.๒ การอธิบายข้อกฎหมาย.....	๖๓
๓.๑.๒.๒.๓ การสรุปข้อกฎหมาย.....	๖๕
๓.๑.๒.๓ การเข้าโฆษณา.....	๗๐
๓.๑.๓ ส่วนท้าย.....	๗๓
๓.๑.๓.๑ องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว.....	๗๔
๓.๑.๓.๒ องค์ประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว.....	๗๕
๓.๒ ผลัดของปริจเจตการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๗๕

บทที่ ๔ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในปริจเจตการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๑๒
๔.๑ การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ.....	๑๒๑
๔.๒ การขยายความ.....	๑๒๕
๔.๒.๑ การไขความ.....	๑๒๕
๔.๒.๒ การให้ตัวอย่าง.....	๑๓๒
๔.๒.๓ การให้เหตุผล.....	๑๓๔
๔.๒.๔ การสรุป.....	๑๓๗
๔.๓ การสมมติ.....	๑๓๕
๔.๔ การอ้างอิง.....	๑๔๕
๔.๕ การหักมุม.....	๑๔๘
๔.๖ การใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา.....	๑๕๑
๔.๗ การใช้คำเลียนเสียง.....	๑๕๕
๔.๘ การใช้คำขยายกริยาเกินจริง.....	๑๕๘
๔.๙ การเล่นคำ.....	๑๕๕
๔.๑๐ การบริภาษ.....	๑๖๑
๔.๑๑ การหยอกเย้า.....	๑๖๕

บทที่ ๕ สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	๑๗๑
๕.๑ สรุปผลการวิจัย.....	๑๗๑
๕.๒ อภิปรายผลการวิจัย.....	๑๗๖
๕.๓ ข้อเสนอแนะ.....	๑๗๗

รายการอ้างอิง.....๑๓๘

ภาคผนวก.....๑๘๓

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....๒๕๘

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ ๑ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการใช้ภาษาไม่เป็นทางการในปริจเฉท การสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๒๕
ตารางที่ ๒ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการขยายความด้วยการไขความในปริจเฉท การสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๓๒
ตารางที่ ๓ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการขยายความด้วยการให้ตัวอย่างในปริจเฉท การสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๓๔
ตารางที่ ๔ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการขยายความด้วยการให้เหตุผลในปริจเฉท การสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๓๗
ตารางที่ ๕ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการขยายความด้วยการสรุปในปริจเฉท การสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๓๕
ตารางที่ ๖ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการสมมติในปริจเฉทการสนทนาในรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๔๔
ตารางที่ ๗ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการอ้างอิงในปริจเฉทการสนทนาในรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๔๘
ตารางที่ ๘ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการหักมุมในปริจเฉทการสนทนาในรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๕๑
ตารางที่ ๙ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวน อย่างตรงไปตรงมาในปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๕๕
ตารางที่ ๑๐ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการใช้คำเลียนเสียงในปริจเฉทการสนทนาใน รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๕๗
ตารางที่ ๑๑ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการใช้คำขยายกริยาในปริจเฉทการสนทนาใน รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๕๕
ตารางที่ ๑๒ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการเล่นคำในปริจเฉทการสนทนาในรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๖๑
ตารางที่ ๑๓ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการบริภาษในปริจเฉทการสนทนาในรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๖๕
ตารางที่ ๑๔ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการหยอกเย้าในปริจเฉทการสนทนาใน รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....	๑๖๗

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ ๑๕ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีทางภาษาต่าง ๆ ในปริเฉทการสนทนา
 ในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”.....๑๖๘

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญแผนภูมิ

หน้า

แผนภูมิที่ ๑ แสดงลำดับเหตุการณ์สื่อสารตามการพักโฆษณา.....๔๔

แผนภูมิที่ ๒ แสดงองค์ประกอบย่อยของส่วนนำ.....๕๗

แผนภูมิที่ ๓ แสดงองค์ประกอบย่อยของส่วนเนื้อหา๗๓

แผนภูมิที่ ๔ แสดงองค์ประกอบย่อยของส่วนท้าย.....๗๕

แผนภูมิที่ ๕ แสดงการแบ่งองค์ประกอบของโครงสร้างปริจเฉทรายการโทรทัศน์
 “หัวหม้อจ้อข้าว” ตามการแบ่งช่วงของรายการ.....๘๐

แผนภูมิที่ ๖ แสดงโครงสร้างของปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์
 “หัวหม้อจ้อข้าว”.....๘๑

แผนภูมิที่ ๗ แสดงการกำหนดหน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการที่สอดคล้องกับ
 ผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน.....๑๐๔

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปริชเฉทการสนทนากันทางสื่อสาธารณะมีจุดประสงค์ ๔ ประการ ได้แก่ เพื่อเสนอข่าวสารและความรู้ เพื่อเสนอความคิดเห็น เพื่อเสนอความบันเทิง เพื่อเสนอโฆษณาและบริการธุรกิจ ซึ่งทั้งหมดนี้ต้องมีประโยชน์ และเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย (สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๑ : ๑๕-๓๓) ในแต่ละจุดประสงค์นั้นได้กำหนดให้ปริชเฉทมีลักษณะเฉพาะตัว เช่น ปริชเฉทรายการความรู้เกี่ยวกับสุขภาพ จะมีแพทย์เป็นผู้ให้ความรู้ ปริชเฉทรายการเกี่ยวกับความบันเทิง มักเลือกผู้ที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา เป็นต้น และหากต้องการให้รายการมีความตลกขบขันมากยิ่งขึ้น ก็จะเลือกผู้ดำเนินรายการเป็นกลุ่มนักแสดงตลก เพื่อสร้างความสนุกสนานและความบันเทิงให้แก่ผู้ชม เป็นต้น

แต่ปริชเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” นับได้ว่ามีลักษณะพิเศษที่โดดเด่น เพราะเป็นรายการที่ให้ทั้งความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย โดยนำประเด็นมาจากข่าวประจำวันในหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน และให้ความบันเทิงควบคู่กันไปด้วย รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” ออกอากาศทางโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ ในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี เวลาประมาณ ๐๕.๔๐-๑๐.๐๕ น. มีผู้ดำเนินรายการที่สามารถอธิบายข้อกฎหมายได้อย่างน่าสนใจ ได้แก่ วันชัย สอนศิริ และ ประมาณ เลื่องวัฒนะวณิช ทั้งสองท่านนี้เคยดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการบริหารสภาพทนายความ และมีความสามารถในการพูดได้วาที จึงได้นำศิลปะการเป็นนักพูดมาผสมผสานกับการบรรยายกฎหมายทำให้สนุก และเข้าใจได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ทั้งสองท่านยังเป็นผู้ริเริ่มการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายทางโทรทัศน์ ซึ่งเป็นการให้ทั้งสาระ และความบันเทิงควบคู่กัน ทำให้ผู้ชมสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ (รัชพิมพ์, ๒๕๔๗ : ๑๒๔-๑๒๕)

วันชัย สอนศิริ และ ประมาณ เลื่องวัฒนะวณิช เป็นพิธีกรในรายการโทรทัศน์ที่ให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายควบคู่ไปกับความบันเทิงมาหลายรายการ เช่น รายการ “ทวิน ทนายทอล์ค” และรายการ “แจ้งความ” เป็นต้น (อรสรวง บุตรนาค, ๒๕๔๕: ๔๐-๔๕) และแม้ว่าปัจจุบันรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” ได้งดออกอากาศไปแล้ว แต่ทั้ง วันชัย สอนศิริ และ ประมาณ เลื่องวัฒนะวณิช ก็ยังเป็นพิธีกรในรายการโทรทัศน์อื่นอีก เช่น รายการ “คนหัวหมอ” และรายการ “ร่วมด้วย

ช่วยกัน” รายการ “ตีข่าวเล่าความ” เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทั้งสองท่านนี้ได้รับการยกย่องให้เป็น
 ทยายความ ที่มีความเชี่ยวชาญด้านกฎหมายและเป็นนักพูดที่มีวาทศิลป์เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการสนทนาผ่านทางสื่อสาธารณะ ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัย
 ทางด้านนิเทศศาสตร์ ซึ่งมีผู้สนใจศึกษาไว้จำนวนไม่น้อย อาทิ รวมพร ศรีสุมานนท์ (๒๕๔๑) เรื่องการ
 วิเคราะห์การเล่าเรื่องทางโทรทัศน์ในรายการสัมภาษณ์ ศึกษาประเด็นเรื่องและองค์ประกอบด้าน
 เนื้อหา และวิธีการสื่อความหมายของการเล่าเรื่อง โดยศึกษาจากรายการสัมภาษณ์ที่ออกอากาศปี พ.ศ.
 ๒๕๓๕ จำนวน ๒ รายการ คือ รายการเถิด และรายการเจาะใจ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ เมธา เสรี
 ธนาวงศ์ (๒๕๓๕) เรื่องการวิเคราะห์รูปแบบ เนื้อหา และกลวิธีการนำเสนอขุดตกของรายการตลก
 ทางโทรทัศน์และวิดีโอเทป ศึกษาจากรายการสามคนอลเวง รายการยุทธการขยับเหงือก รายการ
 ขบวนการจีเส้น ช่วงไลฟ์โชว์ รายการทไวไลท์โชว์ และรายการตลกทางวิดีโอเทป

ชญัญญา ไยลลอ (๒๕๔๔) เรื่องการสื่อสารอารมณ์ขันของนักแสดงตลก “รายการโทรทัศน์
 ก่อนบ่ายคลายเครียด” ศึกษาารูปแบบวิธีการนำเสนอรายการ และวิธีดำเนินการผลิตรายการโทรทัศน์
 ก่อนบ่ายคลายเครียด ตลอดจนศึกษาการแสดงตลก และการสื่อสารอารมณ์ขันนักแสดงตลกในรายการ
 ดังกล่าว โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหารายการ การสังเกตการณ์ และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกในการวิจัย
 และงานวิจัยของ กาญจนา วิชาคุณ (๒๕๔๓) เรื่องการนำเสนอรูปแบบและเนื้อหาที่สนับสนุนสังคม
 และต่อต้านสังคมที่ปรากฏในรายการเกมโชว์ทางโทรทัศน์ ศึกษาารูปแบบและเนื้อหาที่สนับสนุนและ
 ต่อต้านสังคม วิธีการนำเสนอเนื้อหาในรายการเกมโชว์ รวมถึงวิธีการเล่นและรูปแบบการเล่น ศึกษา
 จากรายการเกมโชว์ยอดนิยม ๑๐ รายการ โดยใช้แนวคิดเรื่องเกม ทฤษฎีการเล่น แนวคิดการสนับสนุน
 สังคม แนวคิดการต่อต้านและแนวคิดการผลิตรายการโทรทัศน์มาเป็นกรอบในการวิจัย

ส่วนงานวิจัยทางด้านภาษา ที่ศึกษาเกี่ยวกับปริเฉทการสนทนาทางโทรทัศน์โดยตรง ยังมี
 จำนวนไม่มาก เช่น การศึกษาการสัมภาษณ์ในงานวิจัยของ ประไพพรรณ พิงฉิม (๒๕๔๒) เรื่องกลวิธี
 การถามในปริเฉทการสัมภาษณ์ทางโทรทัศน์สองประเภท ได้ศึกษาถึงการสัมภาษณ์ เพื่อการสร้าง
 ภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่ผู้สัมภาษณ์ และการสัมภาษณ์เพื่อหาข้อเท็จจริง โดยศึกษาจากบทสัมภาษณ์ช่วง
 ทอล์คโชว์รายการทไวไลท์โชว์ทางสถานีโทรทัศน์ช่อง ๑ และรายการไอทีวีทอล์คทางสถานีโทรทัศน์
 ไอทีวี งานวิจัยของ ศุภธิดา เทียมสมบุญ (๒๕๔๑) เรื่องกลไกทางภาษาในการตอบคำถามของ
 นักการเมืองเมื่อให้สัมภาษณ์สื่อมวลชน ข้อมูลในการวิเคราะห์เป็นบทสัมภาษณ์นักการเมืองไทยใน
 สถานการณ์การสัมภาษณ์แบบเฉพาะหน้า ๑๐ บท และแบบจัดเตรียม ๑๐ บท เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ เขมลักษณ์ อินลลอ (๒๕๔๓) เรื่องปริเฉทการรายงานข่าวของ
 รายการระเบียบข่าวทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ อ.ส.ม.ท. ศึกษาปริบท องค์ประกอบ เนื้อหา

และการใช้ภาษา ใช้ข้อมูลที่ได้จากการบันทึกเทปวิดีโอทัศนัยรายการระเบียงข่าวขณะออกอากาศ จำนวน ๘ ครั้ง มีระยะเวลาออกอากาศแต่ละครั้งประมาณ ๑ ชั่วโมง งานวิจัยของ เขมลักษณ์ เป็นการศึกษา เกี่ยวกับการรายงานข่าว ในรูปแบบของการให้ข้อมูลที่นำมาผสมผสานกับรูปแบบความบันเทิง ทำให้ ผู้ชมรู้สึกเป็นกันเองและผ่อนคลาย เมื่อเปรียบเทียบกับรายการข่าวแบบเดิม พบว่าเหมือนกันเฉพาะ ด้านรูปแบบการนำเสนอแบบนิตยสาร และแง่มุมการนำเสนอข่าวด้านบวกเท่านั้น ส่วนปริบท เนื้อหา และการใช้ภาษาหลายส่วนแตกต่างจากเดิมอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ ปริจเจตการรายงานข่าวของ รายการระเบียงข่าวมีรูปแบบไม่เป็นทางการ นอกจากนี้ยังพบว่ามีบางส่วนที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจาก การรายงานข่าวแบบเดิมทั้งหมด เพราะมีข้อจำกัดเรื่องความถูกต้อง ความเป็นกลางและความสุภาพ ซึ่ง จะแตกต่างจากรายการบันเทิง

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่างานวิจัยทางด้านภาษา ที่ศึกษาเกี่ยวกับปริจเจตการสนทนาทาง โทรทัศน์โดยตรงในลักษณะการผสมผสานนำข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวันมาเป็นประเด็นในการ ให้ความรู้ทางวิชาการด้านกฎหมาย แล้วใช้ความบันเทิงเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมให้น่าสนใจมากขึ้นนั้นยังไม่มี ผู้ใดศึกษาไว้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปริจเจตการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” ว่า มีโครงสร้างและลักษณะเฉพาะอย่างไร ผู้ดำเนินรายการมีวิธีการถ่ายทอด และอธิบายข้อกฎหมายให้ เข้าใจง่ายขึ้นได้อย่างไรบ้าง

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.๒.๑ วิเคราะห์โครงสร้างและผลัดของปริจเจตการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว”

๑.๒.๒ วิเคราะห์กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว”

๑.๓ สมมติฐานของการวิจัย

รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” เป็นปริจเจตการสนทนามุ่งให้ความรู้ทางด้านกฎหมายแก่ ประชาชนควบคู่กับการให้ความบันเทิง โครงสร้างและผลัดของปริจเจตการสนทนาในรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” มีรูปแบบที่กำหนดตายตัว และใช้กลวิธีทางภาษาที่หลากหลายเพื่อให้ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรายการ ได้แก่ การถาม-ตอบ การยกตัวอย่าง การสมมติ การขยายความ การใช้ความตลกขบขัน การสรุปเน้นย้ำ การเปรียบเทียบและการแนะนำ

๑.๔ ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาปริเฉทการสนทนาระหว่างผู้ดำเนินรายการ คือ วันชัย สอนศิริ และ ประมาณ เลืองวัฒนะวณิช ในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ เวลาประมาณ ๐๘.๔๐-๑๐.๐๕ น. ตั้งแต่เดือนกรกฎาคมถึงเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๔๗ ยกเว้นวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ เนื่องจากเป็นวันหยุดนักขัตฤกษ์ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะสุ่มเลือกข้อมูลด้วยวิธีการจับสลากได้สัปดาห์ละ ๒ วัน คือ วันอังคารและวันพฤหัสบดี จำนวน ๒๖ ครั้ง ครั้งละประมาณ ๒๕ นาที รวมเป็นระยะเวลาประมาณ ๖๕๐ นาที

๑.๕ วิธีดำเนินการวิจัย

๑.๕.๑ สํารวจและศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๑.๕.๒ เก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการส่งจดหมายขอให้ทางรายการ หัวหมोज้อข่าวช่วยทำแถบวิดิทัศน์สำเนารายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” ในวันอังคารและวัน พฤหัสบดี ตั้งแต่เดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ (ยกเว้นวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ เนื่องจากเป็นวันหยุดนักขัตฤกษ์) จำนวน ๒๖ ครั้ง แล้วจึงนำมาถอดบทการสนทนาเป็น ตัวอักษรประกอบเครื่องหมายพิเศษ

๑.๕.๓ วิเคราะห์ข้อมูล

๑.๕.๓.๑ วิเคราะห์โครงสร้างและผลัดของปริเฉทการสนทนาในรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว”

๑.๕.๓.๒ วิเคราะห์กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว”

๑.๕.๔ สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

๑.๖ ประโยชน์ที่จะได้รับ

๑.๖.๑ ทำให้ทราบลักษณะโครงสร้างและผลัดของปริเฉทการสนทนาในรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว”

๑.๖.๒ ทำให้ทราบกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว”

๑.๖.๓ เป็นแนวทางในการศึกษาปริเฉทในรายการอื่น ๆ ต่อไป

๑.๗ นิยามศัพท์เฉพาะ

๑.๗.๑ กลวิธีทางภาษา

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ กลวิธีทางภาษา หมายถึง วิธีการที่ผู้ดำเนินรายการเลือกใช้ภาษาลักษณะต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ในการดำเนินรายการ

๑.๗.๒ ปริจเฉท (Discourse)

ฮอลิเดย์และฮาซัน (Halliday and Hasan, 1976: 10) ได้กล่าวถึงปริจเฉทว่าเป็นหน่วยโครงสร้างในภาษาที่อยู่ในระดับสูงกว่าประโยค อาทิ ย่อหน้า หรือแก่นที่ใหญ่กว่านั้น เช่น เหตุการณ์ตอนหนึ่งหรือหัวข้อประเด็น เป็นต้น

ส่วนชิฟฟริน (Schiffirin, 1987: 6-7) กล่าวว่า ปริจเฉทมีคุณสมบัติสำคัญ ๓ ประการ ได้แก่ ๑. เป็นหน่วยวากยสัมพันธ์ ๒. เป็นหน่วยแสดงความหมาย ๓. มีเจตนาในการสื่อสาร ทั้งนี้ คุณสมบัติสองประการแรกเกี่ยวข้องกับปริจเฉท ในแง่การเรียงลำดับของหน่วยย่อย อาทิ ประโยค ประพจน์ และถ้อยคำ เป็นต้น ส่วนคุณสมบัติประการที่สามเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา เพื่อปฏิสัมพันธ์กันในสังคม

คาเมรอน (Cameron, 2001: 13) ได้ให้นิยามปริจเฉทว่าเป็นเรื่องของการใช้ภาษา (language in use) โดยที่ความหมายจะเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ ดังนั้นการผลิตและตีความภาษาจะต้องเป็นไปตามบริบทที่เป็นจริง

จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่การนิยามคำว่า ปริจเฉท ที่กล่าวในข้างต้นมีลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ปริจเฉทเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในสถานการณ์หนึ่ง ๆ ที่สัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ หรือหน้าที่ของรูปภาพ ดังนั้นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ปริจเฉท หมายถึง รูปภาพที่มีโครงสร้างสูงกว่าประโยค ใช้เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์หนึ่งๆ โดยมีวัตถุประสงค์ที่แน่นอน

๑.๗.๓ ปริจเฉทการสนทนา (Conversation)

Hoey (1983: 1 cited in Mills, 1997: 135) กล่าวถึงการสนทนาไว้ว่าเป็นการแลกเปลี่ยนถ้อยคำระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป

ส่วนริชาร์ดและชมิท (Richard and Schmidt, 1983: 119-120) กล่าวถึงการสนทนาว่า ไม่ได้เป็นเพียงการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเท่านั้น ผู้ร่วมสนทนาจะมีสมมติฐานและความคาดหวังร่วมกันว่า รูปแบบการสนทนาจะเป็นไปอย่างไร และเมื่ออยู่ในการสนทนา ผู้ร่วมสนทนาจะมีกฎทั่วไปในการสนทนาาร่วมกัน ซึ่งจะนำไปสู่การตีความถ้อยคำของกันและกัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ปริจเฉทการสนทนา (Conversation) หมายถึง ปริจเฉทที่เกิดจากความร่วมมือกันของผู้ร่วมสนทนาตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่งจะรับรู้กฎทั่วไปในการสนทนาาร่วมกัน อันจะนำไปสู่การตีความถ้อยคำของกันและกันได้

๑.๓.๔ ผลัดการสนทนา (Turn)

Sacks; Schegloff; and Jefferson (1974 cited in Cameron, 2001: 89) กล่าวถึงผลัดการสนทนาว่า ในแต่ละผลัดจะมีผู้พูดได้เพียงหนึ่งคน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าผลัดการสนทนา หมายถึง ช่วงในการพูดของผู้ร่วมสนทนาแต่ละคน

๑.๓.๕ คำขึ้นปริจเฉท (Discourse markers)

Schiffirin (1987: 31) ได้ให้นิยามคำขึ้นปริจเฉท (Discourse markers) หมายถึง รูปภาษาที่ปรากฏอยู่หน้า หรือหลังหน่วยถ้อย (Unit of talk) แต่ไม่เป็นองค์ประกอบทางวากยสัมพันธ์ของหน่วยถ้อยที่ปรากฏรวม คำขึ้นปริจเฉททำหน้าที่เชื่อมโยงถ้อยคำในปริจเฉท และทำให้ผู้ร่วมสนทนาเห็นความแตกต่างของการลำดับถ้อยคำในปริจเฉท ซึ่งจากปริบทแวดล้อมและปริบททางสังคม ก็จะสามารถตีความถ้อยคำที่ได้ยินได้

ทั้งนี้คำขึ้นปริจเฉท (Discourse markers) แตกต่างจากคำเชื่อม (Conjunctions) เพราะคำเชื่อมเป็นคำที่ใช้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ หรือระหว่างเหตุการณ์ต่าง ๆ หรือระหว่างสิ่งต่าง ๆ กับเหตุการณ์ (นวรรณ พันธุมธา, ๒๕๒๗: ๕๕-๖๖) หากพิจารณาการจำแนกประเภทคำเชื่อมที่ นวรรณ พันธุมธา ได้ศึกษาไว้ พบว่าคำเชื่อม (Conjunctions) จะเชื่อมระหว่างคำ คำกับประโยค และประโยคกับประโยค ดังนั้นจึงแตกต่างจากคำขึ้นปริจเฉท (Discourse markers) ที่เป็นการเชื่อมโยงในระดับข้อความ หรือปริจเฉท ซึ่งถือว่าโครงสร้างที่ใหญ่ และสูงกว่าในระดับประโยค อย่างไรก็ตาม วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ คำขึ้นปริจเฉทอาจเป็นคำ วลีหรือประโยคก็ได้ เช่น เพราะฉะนั้น สรุปว่า ชัดเจนเรียบร้อยแล้วครับ เป็นต้น ซึ่งจะทำหน้าที่เชื่อมโยงปริจเฉท ตั้งแต่ระดับคำจนถึงระดับข้อความ

๑.๘ ข้อตกลงเบื้องต้น

๑.๘.๑ ในงานวิจัยนี้คำย่อ ผ.๑ จะหมายถึง ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ คือ วันชัย สอนศิริ และคำย่อ ผ.๒ จะหมายถึง ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ คือ ประมาณ เลื่องวัฒนะวิช

๑.๘.๒ ในงานวิจัยนี้คำย่อ เอสเอ็มเอส (SMS) มาจากคำว่า Short Message Service หมายถึง การให้ผู้ชมส่งข้อความสั้น เพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นคำถาม ที่รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” กำหนดขึ้น

๑.๙ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

สัญลักษณ์พิเศษที่ใช้ประกอบการถอดบทสนทนาได้ปรับมาจากของ วัชรพล บุพนิมิต (๒๕๓๕) ประไพพรรณ พิงฉิม (๒๕๔๒) และ ศุภธิดา เทียมสมบูรณ์ (๒๕๔๑) ดังนี้

๑.๙.๑ ชุดเครื่องหมายแสดงการหยุด

๑.๙.๑.๑ มหัพภาค (.) แสดงการจบหรือสิ้นสุดหน่วยย่อยในผลัด ด้วยทำนองเสียงตก

๑.๙.๑.๒ จุลภาค (,) แสดงการจบหรือสิ้นสุดหน่วยย่อยในผลัด ด้วยทำนองเสียงสูงขึ้นของประโยคบอกเล่า คือ จะมีทำนองเสียง คือ จะมีทำนองเสียงสูงขึ้นเล็กน้อยก่อนการหยุด เป็นการทิ้งช่วงเพื่อพูดต่อ

๑.๙.๑.๓ ประจัญช์ (?) แสดงการจบหรือสิ้นสุดหน่วยย่อยในผลัด ด้วยทำนองเสียงสูงของประโยคคำถาม

๑.๙.๑.๔ อัศเจรีย์ (!) แสดงการจบหรือสิ้นสุดหน่วยย่อยในผลัด ด้วยทำนองเสียงสูงมากเป็นพิเศษ มักจะปรากฏเมื่อผู้พูดต้องการแสดงอารมณ์ความรู้สึก หรือทัศนคติอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นพิเศษ เช่น ประหลาดใจ ตกใจ หรือไม่เชื่อ เป็นต้น

๑.๙.๒ ชุดเครื่องหมายแสดงเวลาของการหยุดและการเงียบ

๑.๙.๒.๑ หนึ่งขีด (_) แสดงเวลาของการหยุดสั้น

๑.๙.๒.๒ สองขีด (__) แสดงเวลาของการหยุดยาว

๑.๕.๓ ชุดเครื่องหมายแสดงการใช้ผลัดในการพูด

๑.๕.๓.๑ วงเล็บเหลี่ยม ([]) แสดงการพูดซ้อนกัน (overlap) ของคู่สนทนาในเวลาเดียวกัน ทั้งที่อีกฝ่ายยังพูดไม่จบผลัด

๑.๕.๓.๒ เสมอภาค (=) แสดงถ้อยคำของผู้พูดคนเดียว ซึ่งยังคงต่อเนื่องกันในผลัดหนึ่ง ๆ แต่ด้วยข้อจำกัดของเนื้อที่กระดาษในการถ่ายทอดเสียงเป็นตัวอักษร ทำให้ต้องเขียนแยกจากกัน

๑.๕.๓.๓ Z แสดงการรับผลัดการพูดของผู้ร่วมสนทนาจากผู้พูดอยู่ก่อน โดยไม่มีการหยุดเว้นระยะ

๑.๕.๓.๔ เว้นวรรคห่าง แสดงการที่คู่สนทนาพูดขึ้นมาในจังหวะที่ผู้พูดอีกคนหยุดชั่วคราว และยังไม่ได้ส่งผลัด

๑.๕.๔ ชุดเครื่องหมายและสัญลักษณ์และเบ็ดเตล็ด

๑.๕.๔.๑ วงเล็บ () ข้อความในวงเล็บเป็นข้อมูลเสริมนอกเหนือจากถ้อยคำ แสดงอาการปฏิกิริยาหรืออาการอย่างใดอย่างหนึ่ง ใช้ประกอบกับถ้อยคำในบางช่วงของปริจเฉทการสนทนา เพื่อจะช่วยให้เข้าใจช่วงการสนทนานั้นๆ ได้ดียิ่งขึ้น

๑.๕.๔.๒ ยัติภังค์ (-) แสดงการแก้ไขคำพูดของผู้พูดเอง

๑.๕.๔.๓ ประศินัยในวงเล็บ (?) แสดงถ้อยคำที่ไม่ชัดเจนไม่สามารถถ่ายทอดเสียงเป็นอักษรได้

๑.๕.๔.๔ :: แสดงการพูดที่ออกเสียงยาวด้วยความตั้งใจจะเน้น หรืออ้าอึ้ง

๑.๕.๔.๕ ... แสดงการพูดไม่จบข้อความ แต่หยุดเพื่อให้ผู้ฟังพูดข้อความต่อ

๑.๕.๔.๖ ข้อความพิมพ์ตัวหนา แสดงข้อความที่ผู้พูดเน้นเสียงเป็นพิเศษ

๑.๑๐ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีดังนี้

๑.๑๐.๑ แนวคิดเรื่องผลัดการสนทนา (Turn)

๑.๑๐.๒ แนวคิดทางทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร

๑.๑๐.๓ งานวิจัยภาษาไทยที่เกี่ยวข้อง

๑.๑๐.๑ แนวคิดเรื่องผลัดการสนทนา (Turn)

ผลัดการสนทนา (Turn) หรือช่วงการพูดของผู้ร่วมสนทนาแต่ละคน เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการสนทนา ในการสนทนาต้องมีลำดับซึ่ง Sacks; Schegloff; and Jefferson (1974 cited in Cameron, 2001: 89-92) ได้เสนอกฎการจัดผลัดการสนทนาไว้ว่า ผู้พูดจะตระหนักว่าหน่วยย่อยในแต่ละผลัด (Turn constructional units) อาจมีหน่วยเดียวหรือหลายหน่วยก็ได้ และการจบของหน่วยย่อยในผลัดจะเรียกว่า จุดพึงเปลี่ยนผลัด (Turn transition relevance place) เป็นจุดที่อาจมีการเปลี่ยนผู้พูดเกิดขึ้นได้ ซึ่งในการจบอาจเป็นการใช้ท่วงทำนองเสียงตก การหยุด อาจเกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ การแสดงท่าทางพฤติกรรมของผู้พูด เช่น การจ้อง เป็นต้น เพื่อให้ผู้ฟังทราบว่าถึงจุดพึงเปลี่ยนผลัดแล้ว เมื่อจุดพึงเปลี่ยนผลัดมาถึงผู้พูดทุกคนมีโอกาสเป็นผู้พูดคนถัดไปเท่าเทียมกัน อย่างไรก็ตาม Sacks; Schegloff; and Jefferson ได้เสนอกฎการมอบหมายผลัดการสนทนาไว้ดังนี้

๑.) ผู้พูดคนปัจจุบันอาจเลือกผู้พูดคนถัดไป เมื่อจบผลัดอาจมีการจ้องมอง การถาม หรือการเรียกชื่อก็ได้

๒.) หากผู้พูดคนปัจจุบันไม่ได้เลือกว่าใครเป็นผู้พูดคนต่อไป ผู้ร่วมสนทนาคนอื่นสามารถเลือกตนเองเป็นผู้พูดคนต่อไปได้

๓.) หากผู้พูดคนปัจจุบันไม่ได้เลือกว่าใครจะเป็นผู้พูดคนต่อไป และไม่มีผู้ร่วมสนทนาคนใดเลือกตนเองให้เป็นผู้พูดคนต่อไป ผู้พูดคนปัจจุบันสามารถเลือกตนเองเป็นผู้พูดคนต่อไปได้

การสลับบทบาทกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง หรือการเปลี่ยนตัวผู้พูดที่เกิดขึ้นระหว่างการสนทนานั้น อาจเป็นการเปลี่ยนผู้พูดแบบราบรื่น (Perfect speaker-switch) ซึ่งหมายถึง การที่ผู้ร่วมสนทนาที่มีบทบาทเป็นผู้พูดสามารถดำเนินการพูดจนจบอย่างสมบูรณ์ก่อนที่จะมีการเปลี่ยนตัวผู้พูดทั้งด้านเสียง ความหมาย และไวยากรณ์โดยไม่มีเสียงพูดของผู้ร่วมสนทนาอื่น ๆ เกิดซ้อนขึ้น และอาจเป็นการเปลี่ยนตัวผู้พูดแบบไม่ราบรื่น (Non-fluent speaker-switch) หมายถึง การที่มีเสียงพูดซ้อนของผู้ร่วมสนทนาคนอื่นเกิดขึ้น (Sacks; Schegloff; and Jefferson, 1974 อ้างถึงใน นิยะดา สติภวรรณ, ๒๕๔๔)

การเปลี่ยนผลัดอาจเกิดการพูดซ้อนกัน (Simultaneous speech) เป็นการที่มีผู้พูดมากกว่า ๑ คน ต่างเลือกตนเองเป็นผู้พูดคนถัดไปเมื่อถึงจุดพึงเปลี่ยนผลัด ซึ่งผู้พูดคนปัจจุบันยังไม่ได้เลือกผู้พูดคนถัดไป การพูดซ้อนกันแบ่งเป็น ๒ ลักษณะ ดังนี้

๑. การพูดพร้อมกัน (Overlaps) คือ การที่ผู้พูดคนใหม่คิดว่าผู้พูดคนก่อนพูดจบสมบูรณ์แล้ว จึงพูดขึ้นเมื่อถึงจุดพึงเปลี่ยนผลัด

๒. การพูดแทรก (Interruption) คือ การที่ผู้พูดคนใหม่เริ่มพูดในจุดของถ้อยคำผู้พูดคนก่อน ซึ่งยังไม่ถึงจุดพึงเปลี่ยนผลัด

อย่างไรก็ตามสำหรับนักวิเคราะห์ เช่น Zimmerman and West (1975 cited in Cameron, 2001: 92) กล่าวถึงการพูดแทรกกว่าไม่เพียงละเมิดระบบการส่งผลัด แต่ยังเป็นการแสดงถึงการไม่ยอมรับผู้พูดคนก่อนที่กำลังดำเนินการสนทนาอย่างถูกต้องอยู่ James and Clarke (1930 อ้างถึงใน นิยะดา รัตติการณ, ๒๕๔๔) ได้แบ่งการพูดแทรกว่ามี ๒ ลักษณะ ได้แก่

๑. การพูดแทรกสำเร็จ คือ สถานการณ์เมื่อ ข. พูดแทรกขึ้นมาแล้วทำให้ ก. หยุดพูดโดย ข. ได้ครอบงำผลัดการพูดต่อไป

๒. การพูดแทรกไม่สำเร็จ คือ สถานการณ์เมื่อ ข. พูดแทรกขึ้นมาแล้วแต่ ก. ยังคงพูดต่อ กล่าวคือ ข. ไม่สามารถแย่งชิงผลัดการพูดจาก ก. ได้

เจมส์และคลาร์กมองว่าการพูดแทรกแต่ละครั้ง อาจมีวัตถุประสงค์แตกต่างกันไป แบ่งเป็น ๒ ด้าน คือ

ด้านที่ ๑ การพูดแทรกเพื่อความร่วมมือในการสนทนา มีเจตนาสนับสนุนเรื่องของผู้พูดคนก่อน กำลังพูดอยู่ ได้แก่ การใช้ถ้อยคำเออออ (Back channelling) ผู้ฟังใช้เพื่อแสดงการตอบสนองต่อผู้พูดว่าตนกำลังฟังอยู่

ด้านที่ ๒ การพูดแทรกเพื่อแย่งชิงผลัด คือ การพูดแทรกเพื่อแย่งชิงบทบาทในการเป็นผู้พูดจากผู้พูดคนก่อน

Tannen (1991 อ้างถึงใน นิยะดา รัตติการณ: ๒๕๔๔) ได้กำหนดลักษณะของผลัดไว้ดังนี้

๑. ช่วงการพูดของผู้ร่วมสนทนา ตั้งแต่เริ่มพูดจนถึงจุดที่ผู้พูดหยุดพูด และมีการเปลี่ยนตัวผู้พูด โดยไม่มีการขัดจังหวะการพูดจากผู้ร่วมสนทนาคนอื่น เป็น ๑ ผลัด

๒. แม้มีการพูดแทรกเกิดขึ้น หากผู้พูดคนเดิมยังคงพูดต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่หยุดและไม่สนใจการแทรก จะถือว่าช่วงการพูดของผู้พูดคนนั้นตั้งแต่เริ่มพูดจนหยุดพูด เป็น ๑ ผลัด

๓. ช่วงการพูดตั้งแต่เริ่มพูดจนหยุดพูดที่เกิดขึ้น ขณะที่ผู้ร่วมสนทนาคนอื่นกำลังพูดอยู่ และทำให้เกิดเสียงพูดซ้อนกัน เป็น ๑ ผลัด

๔. ถ้อยคำที่ใช้ในการแสดงการตอบสนอง (Feedback) ของผู้ฟังเพื่อให้ผู้พูดทราบว่าตนเองยังตั้งใจฟังอยู่ ที่ไม่ได้เกิดขึ้นขณะที่ผู้พูดคนอื่นกำลังพูดอยู่ เป็น ๑ ผลัด

๕. ถ้อยคำเออออ (Back channelling) หรือถ้อยคำสั้นๆที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงการตอบสนองของผู้ฟังที่มีต่อสิ่งที่ผู้พูดกำลังพูดอยู่ที่เกิดขึ้นระหว่างที่ผู้สนทนาคนอื่นกำลังพูด แต่ไม่รบกวนหรือทำให้การพูดของผู้พูดคนเดิมสะดุดหรือติดขัด และไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนประเด็นในการสนทนา ไม่นับว่าเป็นผลัด

ผลัดการสนทนา (Turn) จะปรากฏอยู่ในโครงสร้างของปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหม่อจ้อข้าว” โดยปกติรายการโทรทัศน์มีการร่างหรือเขียนบทไว้ล่วงหน้า ทำให้สามารถกำหนดได้ว่าผู้ดำเนินรายการคนใดทำหน้าที่พูดผลัดใด ดังนั้นผู้วิจัยจะใช้แนวคิดเรื่องผลัดการสนทนามาประยุกต์ใช้เพื่อศึกษาว่ารายการโทรทัศน์ “หัวหม่อจ้อข้าว” ได้กำหนดหน้าที่ของผู้ดำเนินรายการในการดำเนินผลัดไว้อย่างไรบ้าง เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของรายการ นอกจากนี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดเรื่องผลัดการสนทนาเพื่อพิจารณาว่าส่วนใหญ่มีการเปลี่ยนตัวผู้พูด หรือการมองผลัดแบบราบรื่น หรือไม่ราบรื่นอย่างไร

๑.๑๐.๒ แนวคิดทางทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร (Ethnography of communication)

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (๒๕๔๔: ๘) กล่าวถึงคำว่า “ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร” หรือ “Ethnography of communication” มาจากคำว่า “ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการพูด” หรือ “Ethnography of speaking” ซึ่งเป็นคำที่ เดลล์ ไฮม์ส เป็นผู้คิดใช้เป็นคนแรก เมื่อเขาเสนอให้มีการศึกษาภาษาแนวใหม่ กล่าวคือ การพรรณนาภาษาที่ใช้สื่อสารในชุมชน การใช้ภาษาที่มีบทบาทหรือหน้าที่แตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมที่ต่างกันและพิจารณาว่าวัจนกรรม (Speech act) หรือศิลปะการใช้ภาษา (Verbal art) ถูกตีความอย่างไรในสังคมที่ต่างกัน ทั้งนี้ “ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร” (Ethnography of communication) ยังคงความหมายและแนวคิดของคำว่า “ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการพูด” (Ethnography of speaking) ไว้ ซึ่ง Hymes (1962 อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, ๒๕๔๔: ๑๘๑) ได้อธิบายไว้ดังนี้

“ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการพูด” (Ethnography of speaking) หมายถึง การศึกษาบทบาทของภาษาในการสื่อสารของคนในชุมชน หรือการศึกษาโดยละเอียดถึงวิธีการใช้ภาษาในวัฒนธรรมต่าง ๆ เช่น การศึกษาหน้าที่และการใช้วัจนลีลาต่างๆ รวมทั้งภาษาข่อย และภาษาต่าง ๆ ตลอดจนการวิเคราะห์ศิลปะการพูดและวัจนกรรมในแต่ละสังคม

“ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการพูด” เป็นวิชาที่บูรณาการความรู้จากหลายสาขาวิชา เช่น สังคมวิทยา มานุษยวิทยา คติชนวิทยา และภาษาศาสตร์ เป็นต้น วิชานี้ศึกษาได้หลายด้าน การวิเคราะห์สัมพันธสาร ก็อาจรวมอยู่ในวิชานี้ได้ หัวข้อที่นิยมศึกษากัน ได้แก่ วัจนกรรมที่ใช้เป็นกิจวัตรและวัจนกรรมที่ใช้เป็นเศษในบางโอกาส เช่น การเล่าเรื่องตลก การเล่านิทาน การกล่าวอวยพร และการกล่าวถ้อยคำในพิธีกรรมต่างๆ ผู้ศึกษาชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการพูด เชื่อว่าภาษาเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งเหมือนกับพฤติกรรมอื่น ๆ ของมนุษย์ในสังคม คือ มีกฎควบคุมอยู่และเราสามารถพรรณนากฎเหล่านั้นได้

ผลงานของไฮมส์เป็นแรงผลักดัน ทำให้นักวิจัยรุ่นต่อมาสนใจศึกษาเกี่ยวกับภาษากับสังคม (Wethrell; Taylor; and Yates; 2001: 59) ไฮมส์ได้กล่าวว่า การศึกษาภาษาต้องพิจารณาถึงสามมิติยะสื่อสาร (Communicative competence) ซึ่งเป็นความสามารถของผู้พูดในการผลิตถ้อยคำที่เหมาะสม ไม่เพียงแต่ประโยคที่ถูกไวยากรณ์เท่านั้น ซึ่งตรงข้ามกับชอมสกีที่มองว่า เป้าหมายทฤษฎีภาษาศาสตร์ต้องอธิบายถึงความสามารถของผู้พูดผู้ฟังในการผลิตประโยคที่ถูกไวยากรณ์ ทั้งนี้ไฮมส์มองว่าแคบเกินไป และไม่ได้คำนึงถึงความเหมาะสมกับสถานการณ์เฉพาะต่าง ๆ ด้วย (Coulthard, 1985: 1)

ไฮมส์ (Hymes, 1974) กล่าวว่า “ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการพูด” (Ethnography of speaking) หรือ “ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร” (Ethnography of communication) จัดเป็นการศึกษาที่อยู่ในภาษาศาสตร์สังคม ที่ศึกษาเกี่ยวกับการสื่อสาร โดยศึกษาความหมายของวจนภาษา และตีความความหมายเหล่านั้นในการสื่อสาร เป้าหมายของ “ชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการพูด” (Ethnography of speaking) คือ การหาขอบเขตของกฎ และบ่งชี้ความสามารถของคนในการใช้ภาษา ไฮมส์ กล่าวว่า การศึกษาชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร จะวิเคราะห์หน่วยทางสังคมโดยเริ่มจากชุมชนภาษา (Speech community) ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญพื้นฐานในการอธิบายถึงสังคม

ทั้งนี้คำว่า ภาษา หรือ Speech เป็นการกล่าวถึงลักษณะกิจกรรมทางการสื่อสาร ซึ่งรวมไปถึง ภาษาเขียน (Written text) อวจนภาษา (Nonverbal) การสื่อสารที่ไม่ใช่เสียง (Nonvocal) เช่น การใช้สัญลักษณ์ ภาพวาด เป็นต้น ภาษา หรือ speech เป็นศูนย์กลางในการวิเคราะห์ของชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร (Wetherell et.al, 2001: 60) นอกจากนี้ไฮมส์ได้กล่าวถึงหน่วยอื่น ๆ ในการวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในสังคม โดยจะเรียงลำดับเริ่มจากหน่วยใหญ่เป็นหน่วยเล็ก ดังนี้

๑. สถานการณ์สื่อสาร (Speech situation) ในชุมชนภาษาหนึ่งพบได้หลายสถานการณ์สื่อสาร โดยพิจารณาจากบริบทสื่อสาร เช่น พิธีต่างๆ การต่อสู้ การล่า มื้ออาหาร การแสดงความรัก เป็นต้น

๒. เหตุการณ์สื่อสาร (Speech event) จะควบคุมกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งจะมีกฎหรือบรรทัดฐานในการใช้ภาษา หนึ่งเหตุการณ์อาจมีวจนกรรม (Speech act) เดียวหรือหลายวจนกรรม (Speech act) ก็ได้ แต่ส่วนใหญ่จะมีหลายวจนกรรม

๓. วจนกรรม (Speech act) เป็นหน่วยเล็ก ๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์สื่อสาร (Speech event) ถ้อยคำ (Utterance) ขึ้นอยู่กับการสนทนาและความสัมพันธ์ทางสังคม วจนกรรม (Speech act) เชื่อมระหว่างไวยากรณ์ เหตุการณ์สื่อสาร (Speech event) และสถานการณ์สื่อสาร (Speech situation) ซึ่งเกี่ยวข้องกับทั้งรูปภาษา และบรรทัดฐานทางสังคม การวิเคราะห์ต้องพิจารณาจากโครงสร้างประโยค และโครงสร้างทางอรรถศาสตร์หรือโครงสร้างทางความหมาย

คามรอน (Cameron, 2001: 57) กล่าวว่าแม้หน่วยทั้ง ๓ ระดับข้างต้น ได้แก่ สถานการณ์สื่อสาร (speech situation) เหตุการณ์สื่อสาร (speech event) และวัจนกรรม (speech act) จะสัมพันธ์กัน แต่หน่วยในระดับกลางหรือเหตุการณ์สื่อสาร (speech event) สำคัญที่สุด เพราะมีกฎการพูด (rule of speaking) แม้ว่ามีผู้เสนอองค์ประกอบในการวิเคราะห์เหตุการณ์สื่อสารหลากหลายต่างกัน แต่องค์ประกอบที่นิยมใช้กันบ่อยมากที่สุด คือ กรอบที่สรุปเป็นคำย่อว่า SPEAKING ของไฮมส์ ซึ่งเป็นกรอบที่สามารถใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ภาษาตามแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการสื่อสาร ตัวอักษรแต่ละตัวเป็นอักษรต้นของชื่อองค์ประกอบที่ต้องวิเคราะห์ตามแนวทฤษฎี (อมรา ประสิทธิ์ รัฐสินธุ์, ๒๕๔๔: ๑๘๒-๑๘๔) ดังนี้

S ย่อมาจาก Setting หรือ Scene (กาลเทศะหรือฉาก) กาลเทศะ หมายถึง เวลาและสถานที่ เป็นสภาวะแวดล้อมทางกายภาพของเหตุการณ์สื่อสาร ส่วนฉากมักหมายถึง สภาวะแวดล้อมที่เป็นนามธรรม เป็นสิ่งสมมติ หรือมีผลทางด้านจิตใจด้วย

P ย่อมาจาก Participants (ผู้ร่วมเหตุการณ์) หมายถึง ผู้พูด-ผู้ฟัง หรือผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร ทั้งสองฝ่ายอาจสลับบทบาทกันได้

E ย่อมาจาก Ends (จุดประสงค์) หมายถึง เป้าหมายหรือผลลัพธ์ ที่ผู้ร่วมเหตุการณ์ประสงค์จะได้ใน การสื่อสาร และยังหมายถึงเป้าหมายของทั้งเหตุการณ์สื่อสารด้วย

A ย่อมาจาก Act sequence (การลำดับวัจนกรรม) หมายถึง รูปแบบและเนื้อหาของคำพูด ได้แก่ ถ้อยคำที่ใช้คืออะไร ใช้อย่างไร เรียงลำดับอย่างไร วัจนกรรมคือหน่วยของถ้อยคำ หมายถึง ถ้อยคำที่ใช้สื่อความหมายตามเจตนาของผู้พูด การลำดับวัจนกรรมต้องแยกวัจนกรรมให้ชัดเจน และระบุได้ว่าวัจนกรรมใดเกิดก่อน เกิดหลัง ทั้งนี้ต้องเรียงตามกฎของสังคม

K ย่อมาจาก Key (กุญแจ) หมายถึง น้ำเสียง ท่าทาง อารมณ์ หรือสีหน้าในการสื่อสาร เช่น สื่อสารแบบเอาจริงเอาจัง เยาะเย้ย เป็นต้น

I ย่อมาจาก Instrumentalities (เครื่องมือ) หมายถึง การเลือกวิธีสื่อสาร เช่น การพูดปากเปล่า โทรศัพท จดหมาย เป็นต้น นอกจากนี้ยังรวมถึงการเลือกใช้วิชาภาษาด้วย กล่าวคือ การใช้ภาษา มาตรฐานหรือภาษาย่อย ใช้ทำเนียบภาษาใด เช่น ภาษาทางการ ภาษากฎหมาย ภาษาโฆษณา เป็นต้น มีการสลับภาษาหรือไม่ กล่าวสั้น ๆ ก็คือ การอธิบายว่าตัวภาษาที่ใช้เป็นแบบใด มีลักษณะอย่างไรนั่นเอง

N ย่อมาจาก Norms of Interaction and Interpretation (บรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์ และการตีความ) หมายถึง ลักษณะเฉพาะของการพูด หรือการสื่อสารที่ผู้พูดใช้เพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้ฟัง กฎเหล่านี้ต้องตีความด้วยความรู้ทางวัฒนธรรมของคนในสังคมนั้นๆ เช่น ความค่อน ความดั่งของการพูด ความเงียบ การใช้ภาษาท่าทาง เป็นต้น

G ย่อมาจาก Genre (ประเภทการสื่อสาร) หมายถึง ประเภทของถ้อยคำที่สื่อสาร ซึ่งมักมีชื่อเรียกเฉพาะ เช่น ปรีศนาคำทวย ร้อยกรอง บทสวดมนต์ เป็นต้น

จากแนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร (Ethnography of communication) ผู้วิจัยใช้กรอบ SPEAKING ของ โฮมส์ เพื่อศึกษาบริบทของปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ซึ่งช่วยทำให้เข้าใจลักษณะเฉพาะของปริจเฉทรายการนี้ว่าเป็นอย่างไร ทั้งองค์ประกอบในด้านฉาก ผู้ร่วมเหตุการณ์ จุดประสงค์ การลำดับวัจนกรรม กฎแฉ เครื่องมือ บรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์ และการตีความ และประเภทของการสื่อสาร แต่องค์ประกอบที่ผู้วิจัยสนใจเป็นพิเศษคือ จุดประสงค์ของรายการ ซึ่งจะเป็พื้นฐานในการศึกษาเรื่องอื่น ๆ ต่อไป โดยการกำหนดโครงสร้าง ผลัดการสนทนา และกลวิธีทางภาษาที่ผู้ดำเนินรายการใช้ จะสอดคล้องกับจุดประสงค์ของรายการ

๑.๑๐.๓ งานวิจัยภาษาไทยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ปริจเฉทรายการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มีดังนี้

๑.๑๐.๓.๑ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลัดการสนทนา

๑.๑๐.๓.๒ งานวิจัยเกี่ยวกับปริจเฉทที่ใช้ผ่านสื่อสาธารณะ

๑.๑๐.๓.๑ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลัดการสนทนา

เสาวลักษณ์ เมืองแมน (๒๕๔๒) วิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางกลศาสตร์ของการหยุดกับการจัดผลัดในการสนทนาภาษาไทย โดยศึกษาการสนทนาประเภทการสัมภาษณ์พบว่า มีการจัดผลัด ๔ ชนิด คือ การครองผลัด การเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น การเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่น และการชิงผลัด การวิเคราะห์ทำจากแง่มุมของผู้ร่วมสนทนา และแง่มุมบทบาทการเป็นผู้สัมภาษณ์ (IR) และการเป็นผู้ให้สัมภาษณ์ (IE) ของผู้ร่วมสนทนา ทั้งนี้ได้ศึกษาจากข้อมูลการสนทนาแบบ

การสัมภาษณ์ ๔ กรณีที่มีหัวข้อการสนทนาที่ต่างกัน คือ แบบขอความคิดเห็น ๒ กรณี และแบบขอข้อเท็จจริง ๒ กรณี บทสนทนาทั้ง ๔ บทประกอบด้วยหน่วยระหว่างการหยุดที่มีช่วงเจียบเชิงกลศาสตร์ทั้งสิ้น ๒๕๑๐ หน่วย

ค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดประเภทต่างๆจะแตกต่างกัน คือ ค่าระยะเวลาของการหยุดในการชิงผลัดจะสั้นที่สุด และการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นจะยาวที่สุด ส่วนการครองผลัดและการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่นจะใกล้เคียงกัน โดยยาวกว่าการหยุดในการชิงผลัด และสั้นกว่าการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่น การวิเคราะห์ความแปรปรวนของค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดทั้ง ๔ ประเภท แสดงให้เห็นว่าความแตกต่างในการจัดผลัดทั้ง ๔ ประเภทไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัดในการสัมภาษณ์ที่มีวัตถุประสงค์ต่างกัน ๒ ชนิด พบว่า ในการสัมภาษณ์ความคิดเห็นค่าระยะเวลาของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น จะยาวกว่าในการสัมภาษณ์ข้อเท็จจริงอย่างเห็นได้ชัด แสดงให้เห็นว่าคู่สนทนาจะใช้เวลาแก่ผู้พูดอีกคนหนึ่งค่อนข้างยาว คือ เปิดโอกาสให้ได้เรียบเรียงความเห็นก่อนนำเสนอ

ส่วนในแง่ของบทบาทการเป็นผู้สัมภาษณ์ (IR) และการเป็นผู้ให้สัมภาษณ์ (IE) ของผู้ร่วมสนทนา พบว่ามีอิทธิพลต่อค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัด กล่าวคือ ผู้สัมภาษณ์มีค่าระยะเวลาของการหยุดในการจัดผลัด ๓ ประเภท คือ ในการครองผลัด การเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่นและการชิงผลัดสั้นกว่าผู้ให้สัมภาษณ์ แสดงให้เห็นว่าผู้สัมภาษณ์ใช้เวลาแก่ผู้ให้สัมภาษณ์ในการจัดผลัดมากกว่าของตนเอง ส่วนการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่น พบในผู้สัมภาษณ์เพียงครั้งเดียว และมีระยะเวลายาวมาก ซึ่งยาวกว่าค่าเฉลี่ยของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นที่พบในผู้ให้สัมภาษณ์ ซึ่งมีจำนวน ๑๐ ครั้ง การทดสอบนัยทางสถิติของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระยะเวลาการหยุดในการจัดผลัดประเภทต่าง ๆ ระหว่างผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์ พบว่ามีเพียงการครองผลัดที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติ

ระยะเวลาของการหยุดของผู้สัมภาษณ์มีรูปแบบค่อนข้างชัดเจน กล่าวคือ การหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบไม่ราบรื่นมีค่าระยะเวลายาวที่สุด รองลงมาคือ การเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น การครองผลัด และการชิงผลัดตามลำดับ ส่วนรูปแบบในผู้ให้สัมภาษณ์ต่างกันในส่วนของค่าระยะเวลาของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น ในการสัมภาษณ์ความคิดเห็นมีช่วงการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่นยาวกว่ากรณีการสัมภาษณ์ข้อเท็จจริง ดังนั้นรูปแบบการหยุดของผู้ให้สัมภาษณ์ กรณีสัมภาษณ์ความคิดเห็นจึงเหมือนกับผู้สัมภาษณ์ แต่การสัมภาษณ์ข้อเท็จจริงจะต่างกับผู้สัมภาษณ์ คือ ค่าระยะเวลาการหยุดในการครองผลัดของผู้ให้สัมภาษณ์ยาวกว่าค่าระยะเวลาของการหยุดในการเปลี่ยนผลัดแบบราบรื่น

งานวิจัยนี้ได้แสดงให้เห็นถึงลักษณะทางกลศาสตร์ของการหยุดว่าเป็นสัญญาณอย่างหนึ่งในการจัดผลัด โดยจะมีรูปแบบที่แตกต่างกันในการจัดผลัดแต่ละประเภท การที่ลักษณะทางกลศาสตร์ของการหยุดในการจัดผลัดมีค่าซ้อนทับกัน ทำให้ความแตกต่างของค่าระยะเวลาในการจัดผลัดต่างกันอย่างไม่มียุทธศาสตร์ใด แสดงให้เห็นว่าการหยุดไม่ใช่สัญญาณสำคัญเพียงอย่างเดียวในการจัดผลัด ค่าระยะเวลาของการหยุดจะมีการแปรไปได้เนื่องจากปัจจัย ๒ ประการ คือ สัญญาณในการจัดผลัดประเภทอื่น ๆ ที่ผู้ร่วมสนทนาใช้ร่วมกับการหยุดในการจัดผลัด เช่น ทำนองเสียง รูปทางวากยสัมพันธ์ และอากัปกิริยาและปัจจัยทางด้านปริบทการใช้ภาษา ได้แก่ จุดประสงค์ของการสนทนา หัวข้อการสนทนา และความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา เช่น บทบาทของผู้ร่วมสนทนา และสถานภาพทางสังคมของผู้ร่วมสนทนา เป็นต้น

จากงานวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางกลศาสตร์ของการหยุดกับการจัดผลัดในการสนทนาภาษาไทย ทำให้เห็นว่าการหยุดไม่ใช่สัญญาณสำคัญเพียงอย่างเดียวในการจัดผลัด แต่ยังมีสัญญาณประเภทอื่นที่ต้องใช้ประกอบกันด้วยดังที่กล่าวไว้ในข้างต้น หากพิจารณาปริบทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอก้อข้าว” พบว่าส่วนใหญ่ผู้ดำเนินรายการดำเนินผลัดต่อเนื่องกันไม่มีการหยุดยาว ทั้งนี้อาจเป็นเพราะข้อจำกัดเรื่องเวลาในการดำเนินรายการก็เป็นได้

นิยะดา รสีกวรรณ (๒๕๔๔) วิจัยเรื่องการครอบครองการสนทนาในสถานการณ์การสื่อสารแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ศึกษาจากข้อมูลการสนทนา ๓ แบบ ซึ่งมีความเป็นทางการต่างกัน ๓ ระดับจากมากไปน้อย คือ การสัมภาษณ์ การอภิปรายกลุ่ม และการคุยกัน โดยนิยามการครอบครองการสนทนาไว้ ๒ มิติ คือ การครอบครองการสนทนาเชิงปริมาณ และการครอบครองการสนทนาเชิงปฏิสัมพันธ์ ซึ่งปรับมาจากทฤษฎีของไลเนล ผลการวิจัยพบว่า การสัมภาษณ์ที่เป็นสถานการณ์การสื่อสารแบบเป็นทางการนั้น ผู้ถูกสัมภาษณ์เป็นผู้ครอบครองเชิงปริมาณ ส่วนผู้สัมภาษณ์เป็นผู้ครอบครองเชิงปฏิสัมพันธ์ การอภิปรายกลุ่มที่เป็นสถานการณ์การสื่อสารแบบกึ่งทางการ และการคุยกันที่เป็นสถานการณ์การสื่อสารแบบไม่เป็นทางการ พบการครอบครองการสนทนาทั้ง ๒ มิติ แต่การครอบครองการสนทนาเชิงปริมาณ ไม่ได้เกิดสม่ำเสมอบางครั้งอาจไม่พบผู้ครอบครอง

นอกจากนี้ยังพบรูปแบบการครอบครองการสนทนาว่า การสัมภาษณ์มีรูปแบบการครอบครองการสนทนาเพียง ๑ รูปแบบ คือ การครอบครองการสนทนาเชิงปริมาณและเชิงปฏิสัมพันธ์ โดยผู้ร่วมสนทนาต่างคนกัน ซึ่งเป็นไปตามบรรทัดฐานในการปฏิสัมพันธ์ โดยผู้สัมภาษณ์เป็นผู้ครอบครองการสนทนาเชิงปฏิสัมพันธ์ และผู้ถูกสัมภาษณ์เป็นผู้ครอบครองการสนทนาเชิงปริมาณ ผู้สัมภาษณ์เป็นผู้ควบคุมทิศทางในการสัมภาษณ์ ส่วนผู้ถูกสัมภาษณ์เป็นผู้ให้รายละเอียดข้อมูลโดยเป็นฝ่ายตอบ

การอภิปรายกลุ่มพบ ๒ รูปแบบ คือ การครอบครองการสนทนาทั้งเชิงปริมาณและเชิงปฏิสัมพันธ์ โดยผู้ร่วมสนทนาคนเดียวกัน และการครอบครองการสนทนาเชิงปฏิสัมพันธ์มิติเดียว ทั้งนี้การครอบครองการสนทนาเชิงปฏิสัมพันธ์ สอดคล้องกับบรรทัดฐานในการปฏิสัมพันธ์ ที่กำหนดให้ผู้นำการอภิปราย โดยตำแหน่งเป็นผู้ควบคุมทิศทางในการอภิปรายให้เป็นไปตามประเด็นที่กำหนด ส่วนการครอบครองการสนทนาในเชิงปริมาณ ไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานในการปฏิสัมพันธ์ ที่กำหนดให้ผู้ร่วมสนทนา มีอิสระในการพูด และไม่ควรมีผู้ร่วมสนทนาคนใดเป็นผู้ครอบครองการอภิปรายแต่เพียงผู้เดียว

ส่วนการคุยกันพบ ๓ รูปแบบ คือ การครอบครองการสนทนาเชิงปริมาณและเชิงปฏิสัมพันธ์ โดยผู้ร่วมสนทนาคนเดียวกัน การครอบครองการสนทนาเชิงปริมาณและเชิงปฏิสัมพันธ์ โดยผู้ร่วมสนทนาต่างคนกัน และการครอบครองการสนทนาเชิงปฏิสัมพันธ์มิติเดียว ทั้งนี้การครอบครองทั้งเชิงปริมาณและเชิงปฏิสัมพันธ์ ไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานในการปฏิสัมพันธ์ ที่กำหนดให้ผู้ร่วมสนทนา มีสถานะ และบทบาทในการปฏิสัมพันธ์เสมอกัน และมีสิทธิการพูดเท่าเทียมกัน ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ปริมาณต่างชนิดกันจะมีรูปแบบการครอบครองการสนทนาที่แตกต่างกันไป การครอบครองการสนทนาบางมิติ อาจไม่เกิดขึ้นในบางสถานการณ์การสื่อสาร นอกจากนี้บรรทัดฐานในการปฏิสัมพันธ์มีอิทธิพลต่อการครอบครองการสนทนา โดยสถานการณ์การสื่อสารแบบเป็นทางการจะเป็นไปตามบรรทัดฐานในการปฏิสัมพันธ์

สรุปได้ว่างานวิจัยเรื่องการครอบครองการสนทนาในสถานการณ์การสื่อสารแบบเป็นทางการ และไม่เป็นทางการได้แสดงให้เห็นว่า ระดับความเป็นทางการของประเภทการสนทนาต่างชนิดกันจะมีรูปแบบการครอบครองการสนทนาที่แตกต่างกันไป แต่ประเภทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ไม่มีการครอบครองการสนทนาเกิดขึ้น ซึ่งอาจเป็นเพราะได้กำหนดหน้าที่หลักในการดำเนินผลของผู้ดำเนินรายการแต่ละคนไว้ล่วงหน้าแล้ว

กล่าวโดยสรุปจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลัดการสนทนา ทำให้เห็นว่าหากจะพิจารณาการจัดผลัด จะต้องพิจารณาทั้งจากการหยุด และสัญญาณประเภทอื่นประกอบกันด้วย เช่น ทำนองเสียง อากัปกริยาของผู้พูด เป็นต้น นอกจากนี้ประเด็นที่น่าสนใจอีกประการคือ เหตุผลที่ไม่มี การครอบครองการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” เป็นเพราะมีการกำหนดหน้าที่หลักในการดำเนินผลของผู้ดำเนินรายการแต่ละคนไว้ล่วงหน้าแล้ว อย่างไรก็ตามผู้วิจัยสนใจว่า แท้ที่จริงแล้วผู้ดำเนินรายการทั้งสองคนมีหน้าที่หลักเท่าเทียมหรือเสมอกันหรือไม่ กล่าวอีกนัยคือ การดำเนินรายการโดยส่วนใหญ่ได้มีการกำหนดผู้ที่คุมการสนทนา หรือให้อำนาจ (Power) กับผู้ดำเนินรายการเพียงคนเดียวหรือไม่นั่นเอง

๑.๑๐.๓.๒ งานวิจัยเกี่ยวกับปริศนาที่ใช้ผ่านสื่อสาธารณะ

วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ (๒๕๔๒) วิจัยเรื่องการวิเคราะห์ปริศนา “ทอล์คโชว์” ของทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ ศึกษาโครงสร้างปริศนาทอล์คโชว์ของทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ แกนปริศนาในปริศนาทอล์คโชว์ของ ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ และกลวิธีการใช้ภาษาเพื่อให้เกิดความขบขัน ในองค์ประกอบปริศนาทอล์คโชว์ของ ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากแถบบันทึกการแสดงสดการพูดทอล์คโชว์จำนวน ๖ ครั้ง มีระยะเวลาครั้งละประมาณ ๒-๓ ชั่วโมง ผลการวิจัยพบว่า โครงสร้างปริศนาทอล์คโชว์ของ ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ มีองค์ประกอบ ๗ ส่วน ได้แก่ (การเปิดรายการ) + (การทักทาย) + การปูเรื่อง + เนื้อเรื่อง การสรุป + (การแนะนำทีมงาน) + (บทส่งท้าย)

ส่วนโครงสร้างองค์ประกอบเนื้อเรื่องพบว่า สามารถแบ่งเป็นตอนย่อยได้หลายตอน ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับหัวเรื่องที่ตั้งไว้ และแต่ละตอนย่อยอาจแบ่งเป็นเรื่องย่อยได้อีก วิธีบอกการเริ่มตอนย่อยมี ๓ วิธี คือ การแจ้งหัวเรื่อง การเกริ่นเรื่อง และการร้องเพลง เนื้อหาที่นำมาพูดในแต่ละตอนย่อยเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิต การดำเนินชีวิต การทำงาน หลักปรัชญา ข้อคิดต่าง ๆ ในการทำงาน คติสอนใจ ตลอดจนเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันในปัจจุบันและอนาคต การวิเคราะห์การกระจายของแกนปริศนาที่ปรากฏในองค์ประกอบเนื้อเรื่องของทุกปริศนาพบว่า แกนปริศนาที่พบมากที่สุดและกระจายอยู่ตลอดทั้งปริศนา ได้แก่ แกนปริศนาสรรพนามบุรุษที่ ๑ (ผม) ซึ่งสัมพันธ์กับรูปแบบปริศนาที่ผู้พูดต้องใช้สรรพนามแทนตัวตลอดทั้งปริศนา ส่วนแกนปริศนาที่พบในระดับปานกลางจะเกี่ยวข้องกับหัวเรื่องหลัก และได้แสดงเอกภาพในปริศนาช่วยเชื่อมโยงเรื่องราวในปริศนาให้มีความต่อเนื่องกัน

ส่วนการศึกษากลวิธีการใช้ภาษาเพื่อความขบขัน ในองค์ประกอบปริศนาทอล์คโชว์ของทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ พบว่ามี ๑๐ วิธี ได้แก่ การใช้คำสื่อความหมายเกี่ยวกับเรื่องเพศ การใช้คำพิศปริบ การใช้คำย่อและอักษรย่อ การสร้างคำใหม่โดยอาศัยแนวเทียบ การเล่นคำ การเล่นสำนวน การเล่นความหมาย การใช้ความเปรียบที่ให้ความขบขัน และความเปรียบที่เกินจริง การใช้ถ้อยคำแฝงนัย และการเล่นสัมผัสอักษร กลวิธีที่ใช้นามาก คือ การใช้คำสื่อความหมายเกี่ยวกับเรื่องเพศ การเล่นความหมาย และการใช้ถ้อยคำแฝงนัย จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่าจุดเด่นของปริศนาทอล์คโชว์ของทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ คือ การเรียบเรียงเนื้อหาอย่างเป็นระบบ ทำให้ผู้ฟังติดตามประเด็นได้ง่าย ไม่สับสน และกลวิธีการใช้ภาษาเพื่อความขบขันได้แสดงให้เห็นว่าทินวัฒน์เป็นผู้ที่สามารถใช้ภาษาได้อย่างมีศิลปะ ทำให้เรื่องยากหรือเรื่องที่มีสาระกลายเป็นเรื่องที่น่าสนใจ

จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่าโครงสร้างของปริศนา “ทอล์คโชว์” ของทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ เป็นเสมือนกรอบ เพื่อให้การพูดดำเนินอย่างเป็นระบบ ทำให้ไม่เกิดความสับสน ส่วนกลวิธีการใช้

ภาษา ได้แก่ การใช้ภาษาเพื่อความขบขัน ผู้วิจัยเห็นว่าสามารถสะท้อนจุดประสงค์การพูดได้ การที่ต้องการทำให้เรื่องที่เป็นสาระเข้าใจยาก เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ง่ายและสนุกสนานควบคู่กัน

เขมลลักษณ์ อินลออ (๒๕๔๗) วิจัยเรื่องปริเฉทการรายงานข่าวของรายการระเบียงข่าวทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ อ.ส.ม.ท. โดยศึกษาปริบท องค์ประกอบ เนื้อหา และการใช้ภาษา ใช้ข้อมูลที่ได้จากการบันทึกเทปวีดิทัศน์รายการระเบียงข่าวขณะออกอากาศ จำนวน ๘ ครั้ง ระยะเวลาครั้งละประมาณ ๑ ชั่วโมง ผลการศึกษาพบว่าปริบทของรายการระเบียงข่าวประกอบด้วย ฉากที่มีลักษณะไม่เป็นทางการ การรายงานข่าวมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ข่าวสารและความบันเทิง กลุ่มผู้ชม คือ ผู้นิยมข่าว เขา ใช้วิธีเล่าข่าว การรายงานข่าวมีลักษณะเป็นปริเฉทเรื่องเล่าสลับกับปริเฉทการสนทนา ลำดับวัจนกรรมมีรูปแบบตายตัว น้ำเสียงหรือท่วงทำนองการรายงานข่าวมีชีวิตชีวา ไม่เคร่งเครียดมากนัก

ปริเฉทการรายงานข่าวมีทั้งสิ้น ๑๓ ช่วง แต่ละช่วงมีองค์ประกอบเรียงลำดับกันตายตัว ๖ ส่วนด้วยกัน ได้แก่ การสนทนาเรื่องทั่วไป (Social talk) การเปิดประเด็นข่าว การรายงานเนื้อหาข่าว การปิดประเด็นข่าวและการปิดช่วงรายการ ด้านเนื้อหาที่มีลักษณะเป็นข่าวเบาที่มีคุณค่าด้านทันต่อเหตุการณ์มากที่สุด รองลงมาคือคุณค่าด้านผลกระทบต่อประชาชน ส่วนทางด้านภาษาเป็นภาษาระดับไม่เป็นทางการ มีการใช้คำเรียกขานแบบไม่เป็นทางการ คำย่อและอักษรย่อ คำซ้ำ คำอุทานและคำแสดงความรู้สึก คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ คำสแลง คำลงท้าย การออกเสียงแบบภาษาสนทนา ใช้ส่วนขยายเพื่อให้เกิดภาพ และคำที่ไม่ระบุชัดเจน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังศึกษาการเชื่อมโยงระหว่างประโยคพบว่า มีการใช้คำเชื่อมโยงหลายลักษณะ เช่น การใช้คำเชื่อมบอกเวลา คำเชื่อมบอกเหตุ คำเชื่อมบอกจุดมุ่งหมาย เป็นต้น ส่วนลักษณะการเรียบเรียงข้อความมี ๓ ลักษณะ ได้แก่ การเรียบเรียงตามหลักการเรียบเรียงข่าว เป็นลักษณะที่พบมากที่สุด นอกจากนี้ยังมีการเรียบเรียงจากผลย้อนไปสู่เหตุ และการเรียบเรียงตามลำดับภาพข่าว

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกับรายการข่าวแบบเดิม พบว่า รายการระเบียงข่าวเหมือนกับรายการข่าวแบบเดิมเฉพาะด้านรูปแบบการนำเสนอแบบนิตยสารและแง่มุมการนำเสนอข่าวด้านบวกเท่านั้น ส่วนปริบท เนื้อหา และการใช้ภาษาหลายส่วนแตกต่างไปจากเดิมอย่างเห็นได้ชัด ได้ลดความเป็นทางการลงอย่างสัมพัทธ์กันทั้งหมด ทำให้ปริเฉทการรายงานข่าวมีรูปแบบไม่เป็นทางการ อย่างไรก็ตามยังมีบางส่วน ที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากการรายงานข่าวแบบเดิมทั้งหมด เพราะมีข้อจำกัดเรื่องความถูกต้อง เป็นกลางและความสุภาพ ซึ่งจะแตกต่างไปจากรายการบันเทิง

งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าได้มีการกำหนดองค์ประกอบของปริเฉทการรายงานข่าวของรายการระเบียงข่าวทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ อ.ส.ม.ท. ไว้แล้ว เพื่อให้การดำเนินรายการเป็น

ระบบ ส่วนการใช้ภาษาเห็นได้ว่าจะสอดคล้องกับจุดประสงค์ของรายการ ที่ต้องการให้ข่าวสารควบคู่ไปกับความบันเทิง ดังนั้นจึงลดความเป็นทางการลง เพื่อให้บรรยากาศในการดำเนินรายการไม่เคร่งเครียดมากนัก

ประไพพรรณ พิงฉิม (๒๕๔๒) วิจัยเรื่องกลวิธีการถามในปริจเฉทการสัมภาษณ์ทางโทรทัศน์สองประเภท ใช้ข้อมูลการสัมภาษณ์จากรายการทไวไลท์โชว์ เพื่อเป็นตัวแทนของการสัมภาษณ์ที่มีวัตถุประสงค์มุ่งเน้นการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่ผู้ให้สัมภาษณ์ และใช้ข้อมูลการสัมภาษณ์จากรายการไอทีวีทอล์ค เพื่อเป็นตัวแทนของการสัมภาษณ์ที่มีวัตถุประสงค์มุ่งเน้นหาข้อเท็จจริงจากผู้ให้สัมภาษณ์

ผลการวิจัยมีดังนี้คือ ปริบทของปริจเฉทการสัมภาษณ์ทางโทรทัศน์สองประเภท โดยใช้กรอบ SPEAKING ตามแนวทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณาแห่งการสื่อสาร พบว่าการสัมภาษณ์สองรายการที่มีวัตถุประสงค์ต่างกันนั้นมีปริบทด้านอื่น ๆ แตกต่างกันด้วย คือ ฉาก ผู้ร่วมเหตุการณ์ในการสื่อสาร ท่วงทำนองในการสื่อสาร เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร และบรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์และการตีความ ผู้วิจัยได้ข้อสรุปว่าความแตกต่างประการสำคัญคือ การผสมผสานด้านทัศนคติของกลุ่มสนทนา กล่าวคือ การสัมภาษณ์ในรายการทไวไลท์โชว์ ผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์มีความร่วมมือในการสนทนาเป็นอย่างดีตลอดการสัมภาษณ์ ทำให้การสัมภาษณ์เป็นแบบถ้อยที่ถ้อยอาศัย ขณะที่รายการไอทีวีทอล์ค อัตราความร่วมมือ หรือการผสมผสานด้านทัศนคติจะไม่สม่ำเสมอ บางครั้งอาจด้ามากจนเกิดความขัดแย้งและต่อต้านกันขึ้น หรืออาจผสมผสานกันสนิท คือเห็นพ้องต้องกันในหัวข้อที่กำลังคุยกันได้

ส่วนผลการวิจัยเกี่ยวกับการถามในปริจเฉทการสัมภาษณ์ทางโทรทัศน์สองประเภท พบว่าคู่ถ้อยคำถาม-ตอบที่พบแบ่งออกได้เป็นสองชนิดคือ คู่ถ้อยคำถาม-ตอบแบบเสร็จสิ้นในหนึ่งคู่ และคู่ถ้อยคำถาม-ตอบแบบยืดเยื้อ อย่างไรก็ตามจะมีคู่ถ้อยคำถามอื่น ๆ ประกอบอยู่ด้วย ซึ่งพบว่ารายการทไวไลท์โชว์ปรากฏในอัตราที่มากกว่าในรายการไอทีวีทอล์ค และมีคู่ถ้อยคำถาม-ตอบแบบเสร็จสิ้นในหนึ่งคู่ปรากฏมากกว่าด้วยเช่นกัน

ส่วนรูปประโยคที่ใช้ถามในปริจเฉทการสัมภาษณ์พบว่า ผู้สัมภาษณ์ในรายการทั้งสองใช้รูปประโยคคำถาม เพื่อแสดงการถามมากกว่ารูปประโยคบอกเล่าหรือปฏิเสธ แต่เมื่อศึกษารายละเอียดของการใช้แล้วพบว่า ผู้สัมภาษณ์ของรายการทั้งสองเลือกใช้รูปประโยคแต่ละชนิดด้วยวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน เช่น ผู้สัมภาษณ์ในรายการทไวไลท์โชว์เลือกใช้ประโยคบอกเล่า เพื่อถามในลักษณะสรุปคำตอบเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่ผู้สัมภาษณ์ในรายการไอทีวีทอล์คมักใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อช่วย

กลวิธีการถามที่ใช้ในปริเฉทการสัมภาษณ์ทั้งสองรายการ พบว่ามีความแตกต่างกัน โดยจะ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ กล่าวคือ กลวิธีการถามที่ถือเป็นลักษณะเด่นที่ผู้สัมภาษณ์ ในรายการทไวไลท์เลือกใช้ คือ การถามในลักษณะสรุปคำตอบและการชี้คำตอบ จะเห็นได้ว่า สามารถช่วยให้ผู้ให้สัมภาษณ์เลือกตอบแต่สิ่งที่จะเสริมสร้างภาพลักษณ์ให้แก่ตนเองได้ง่ายขึ้น ส่วน กลวิธีการถามที่ถือเป็นลักษณะเด่น ที่ผู้สัมภาษณ์ในรายการ ไอทีวิทอล์คเลือกใช้เพื่อเอื้อต่อ วัตถุประสงค์ คือ ค้นหาข้อเท็จจริงจากผู้ให้สัมภาษณ์อย่างทันทีทันใด ได้แก่ การรุกไล่ด้วยคำถาม ต่อเนื่อง การเปลี่ยนคำถาม การซ้ำคำถาม ใช้เมื่อผู้ให้สัมภาษณ์ไม่ยอมตอบคำถาม หรือให้คำตอบที่ผู้ สัมภาษณ์คิดว่ายังไม่ใช่ข้อเท็จจริง การใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อช่วย ก็สามารถทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์ต้อง ให้ข้อมูลสำคัญออกมา การตั้งคำถามจากเหตุการณ์สมมติ ทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์ต้องคิดหาคำตอบมา เปรียบเทียบกับสิ่งที่ตนตอบไปแล้วอีกครั้ง และการตั้งคำถามแย้ง แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าคำตอบ ของผู้ให้สัมภาษณ์ไม่เป็นจริงทุกกรณี ผู้ให้สัมภาษณ์ควรจะให้คำตอบที่เป็นข้อเท็จจริงใหม่อีกครั้ง

นอกจากนี้ยังพบว่ามีการใช้กลวิธีเสริมการถามด้วย ซึ่งพบว่ามี ความแตกต่างกัน โดยจะ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์เช่นเดียวกับการเลือกใช้กลวิธีการถาม กล่าวคือ กลวิธี เสริมการถามที่ถือเป็นลักษณะเด่น ที่ผู้สัมภาษณ์ในรายการทไวไลท์เลือกใช้ ได้แก่ การเสริม คำตอบ จะช่วยให้คำตอบของผู้ให้สัมภาษณ์ฟังน่าเชื่อถือมากขึ้น หรือเป็นการทำให้ผู้ชมผู้ฟังเห็นใจ ผู้ให้สัมภาษณ์มากขึ้น การทวนคำตอบ เป็นการขยายความคำตอบให้สื่อความหมายในทางที่ดี การ กล่าวแสดงความชื่นชมผู้ให้สัมภาษณ์ ใช้เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับผู้ให้สัมภาษณ์อย่าง ตรงไปตรงมาและชัดเจนที่สุด และการหยอกเย้า นอกจากจะช่วยทำให้การสัมภาษณ์มีบรรยากาศที่ สนุกสนานแล้ว ยังชี้นำไปสู่การกล่าวถึงภาพลักษณ์ที่ดีของผู้ให้สัมภาษณ์ได้ด้วย ส่วนกลวิธีเสริมการ ถามที่ถือเป็นลักษณะเด่นที่ผู้สัมภาษณ์ในรายการไอทีวิทอล์ค ได้แก่ การตัดบท ซึ่งมีส่วนช่วยให้ผู้ สัมภาษณ์ค้นหาข้อเท็จจริงจากผู้ให้สัมภาษณ์ให้ได้มากที่สุดในเวลาจำกัด กล่าวคือ ไม่ยอมให้ผู้ให้ สัมภาษณ์พูดออกนอกประเด็นของเรื่องที่ถามจนเกินไป

จากงานวิจัยเรื่องกลวิธีการถามในปริเฉทการสัมภาษณ์ทางโทรทัศน์สองประเภทของ ประไพพรรณ พิงฉิม แสดงให้เห็นว่าเมื่อจุดประสงค์ของรายการแตกต่างกัน จะทำให้ปรับบท การผสาน ด้านทัศนคติของกลุ่มสนทนา และกลวิธีทางภาษาแตกต่างกันด้วย ทั้งนี้ลักษณะที่น่าสนใจคือ การผสาน ด้านทัศนคติของกลุ่มสนทนา ผู้วิจัยเห็นว่าในปริเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมอกอ้อขาว” ส่วนใหญ่ผู้ ดำเนินรายการทั้งสองคนจะแสดงความร่วมมือในการสนทนาและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้ บรรลุจุดประสงค์ของรายการ

กล่าวโดยสรุปจากงานวิจัยเกี่ยวกับปริเฉทที่ใช้ผ่านสื่อสาธารณะที่กล่าวทั้งหมดข้างต้น มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน คือ งานวิจัยของ วิกาวรรณ วงษ์สุวรรณ (๒๕๔๒) และ เขมลักษณ์ อินลออ (๒๕๔๓) แสดงให้เห็นว่าปริเฉทที่ใช้ผ่านสื่อสาธารณะจะมีการกำหนดโครงสร้าง หรือองค์ประกอบไว้ เพื่อช่วยทำให้การดำเนินการพูด หรือการการดำเนินรายการเป็นระบบ ไม่เกิดความสับสน ส่วนในเรื่องของการเลือกใช้ภาษา งานวิจัยของทั้ง วิกาวรรณ วงษ์สุวรรณ (๒๕๔๒) เขมลักษณ์ อินลออ (๒๕๔๓) และ ประไพพรรณ พิงฉิม (๒๕๔๒) ได้แสดงให้เห็นว่าการเลือกใช้ภาษาสัมพันธ์กับจุดประสงค์ของการพูด หรือการดำเนินรายการ ทั้งนี้ปริเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ก็เป็นปริเฉทที่ใช้ผ่านสื่อสาธารณะ ดังนั้นจึงน่าจะมีการกำหนดโครงสร้างไว้ล่วงหน้า และมีการเลือกใช้ภาษาอย่างเหมาะสม เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของรายการเช่นเดียวกัน

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับปริเฉทที่ใช้ผ่านสื่อสาธารณะข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเมื่อสถานการณ์ หรือบริบทแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป องค์ประกอบย่อยของโครงสร้างแต่ละส่วน และลักษณะการใช้ภาษา จะแปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ หรือบริบทแวดล้อมด้วย เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ในการสื่อสารครั้งนั้น ๆ ดังนั้นในบทต่อไป ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าบริบทของปริเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มีลักษณะเป็นอย่างไรบ้าง เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาโครงสร้าง ผลัด และกลวิธีทางภาษาต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๒

บริบทของปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

การจำแนกประเภทรายการวิทยุโทรทัศน์ของสาขานิเทศศาสตร์ จะจำแนกตามจุดประสงค์ของรายการ ซึ่งสามารถจำแนกได้หลากหลายลักษณะ ขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้จำแนก จำแนกอย่างไร และได้รับการยอมรับเพียงใด ทั้งนี้ไม่ว่าจะเรียกและจำแนกอย่างไรก็ตาม รายการของสถานีวิทยุโทรทัศน์ที่ปรากฏโดยทั่วไปจะอยู่ในขอบเขตของรายการ ๔ ประเภทหลัก ได้แก่

๑. รายการประเภทข่าวสาร
๒. รายการประเภทความรู้
๓. รายการประเภทบันเทิง
๔. รายการประเภทโฆษณาและบริการธุรกิจ

รายการประเภทความรู้และรายการประเภทบันเทิงนั้นมีขอบเขตกว้างมาก มีนักจัดรายการหลายคน ที่พยายามผสมผสานรายการทั้งสองประเภทรวมเข้าไว้ด้วยกัน คือ เป็นรายการที่ให้ความรู้แล้วนำความบันเทิงสอดแทรก หรือเป็นรายการบันเทิง แต่พยายามนำเนื้อหาสาระที่เป็นความรู้สอดแทรกก็ได้ ซึ่งมักจะตั้งจุดประสงค์ไว้ว่า เพื่อเป็นสาระบันเทิงที่ให้ทั้งความรู้ และความบันเทิงแก่ประชาชน (สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๑: ๕๘-๕๙) เมื่อพิจารณาประเภทของรายการวิทยุโทรทัศน์ข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยพบว่ารายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” จัดเป็นรายการสาระบันเทิง กล่าวคือ เป็นการนำสาระความรู้และความบันเทิงมาผสมผสานรวมกัน แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่ายังมีจุดประสงค์ในการดำเนินรายการอื่นอีก ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากการปรับทวนแวดล้อมในการดำเนินรายการ

ปรับทวนแวดล้อมในการสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญ ช่วยทำให้เข้าใจการใช้ภาษาในสังคม ชุมชน วัฒนธรรม เหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น กล่าวคือ การใช้ภาษาจะแปรไปตามปรับทวนแวดล้อม เพื่อให้บรรลุผลตามจุดประสงค์ในการสื่อสารครั้งนั้น ๆ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (๒๕๔๔: ๑๘๒-๑๘๔) ได้กล่าวถึง Hymes ว่าได้เสนอกรอบ หรือตัวแบบที่ใช้วิเคราะห์ปรับทวนแวดล้อมของภาษาตามแนวทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร (Ethnography of communication) โดยสรุปเป็นคำย่อ คือ SPEAKING ซึ่งผู้วิจัยจะใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ปรับทวนของปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ตัวอักษรแต่ละตัวเป็นอักษรต้นของชื่อองค์ประกอบ ที่ต้องวิเคราะห์ตามแนวทฤษฎี ดังนี้

S ย่อมาจาก Setting หรือ Scene (กาลเทศะหรือฉาก) กาลเทศะ หมายถึง เวลาและสถานที่ เป็นสภาวะแวดล้อมทางกายภาพของเหตุการณ์สื่อสาร ส่วนฉากมักหมายถึง สภาวะแวดล้อมที่เป็นนามธรรม เป็นสิ่งสมมติหรือมีผลทางด้านจิตใจด้วย

P ย่อมาจาก Participants (ผู้ร่วมเหตุการณ์) หมายถึง ผู้พูด-ผู้ฟัง หรือ ผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร ทั้งสองฝ่ายอาจสลับบทบาทกันได้

E ย่อมาจาก Ends (จุดประสงค์) หมายถึง เป้าหมาย หรือผลลัพธ์ที่ผู้ร่วมเหตุการณ์ประสงค์จะได้ใน การสื่อสาร และยังหมายถึงเป้าหมายของทั้งเหตุการณ์สื่อสารด้วย

A ย่อมาจาก Act sequence (การลำดับวัจนกรรม) หมายถึง รูปแบบ และเนื้อหาของคำพูด ได้แก่ ถ้อยคำที่ใช้คืออะไร ใช้อย่างไร เรียงลำดับอย่างไร วัจนกรรมคือหน่วยของถ้อยคำ หมายถึง ถ้อยคำที่ใช้สื่อความหมายตามเจตนาของผู้พูด การลำดับวัจนกรรมต้องแยกวัจนกรรมให้ชัดเจน และระบุได้ว่าวัจนกรรมใดเกิดก่อน เกิดหลัง ทั้งนี้ต้องเรียงตามกฎของสังคม

K ย่อมาจาก Key (กุญแจ) หมายถึง น้ำเสียง ท่าทาง อารมณ์ หรือลีลาในการสื่อสาร เช่น สื่อสารแบบเอาจริงเอาจัง เยาะเย้ย เป็นต้น

I ย่อมาจาก Instrumentalities (เครื่องมือ) หมายถึง การเลือกวิธีสื่อสาร เช่น การพูดปากเปล่า โทรศัพท์ จดหมาย เป็นต้น นอกจากนี้ยังรวมไปถึงการเลือกใช้วิชาด้วย กล่าวคือ การใช้ภาษามาตรฐานหรือภาษาย่อ ใช้ทำเนียบภาษาใด เช่น ภาษาทางการ ภาษากฎหมาย ภาษาโฆษณา เป็นต้น มีการสลับภาษาหรือไม่ กล่าวสั้น ๆ ก็คือ การอธิบายว่าตัวภาษาที่ใช้เป็นแบบใด มีลักษณะอย่างไรนั่นเอง

N ย่อมาจาก Norms of interaction and interpretation (บรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์ และการตีความ) หมายถึง ลักษณะเฉพาะของการพูดหรือการสื่อสารที่ผู้พูดใช้เพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้ฟัง กฎเหล่านี้ต้องตีความด้วยความรู้ทางวัฒนธรรมของคนในสังคมนั้น ๆ เช่น ความค่อน ความดั่งของการพูด ความเงียบ การใช้ภาษาท่าทาง เป็นต้น

G ย่อมาจาก Genre (ประเภทการสื่อสาร) หมายถึง ประเภทของถ้อยคำที่สื่อสาร ซึ่งมักมีชื่อเรียกเฉพาะ เช่น ปรีศนาคำทวย ร้อยกรอง บทสวดมนต์ เป็นต้น

จากการศึกษาข้อมูลปริจเฉทรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” จากวิดิทัศน์สำเนารายการ โทรทัศน์ ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ ถึง วันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๗ ในวันอังคาร และ วันพฤหัสบดี (ยกเว้นวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๗ เนื่องจากเป็นวันหยุดนักขัตฤกษ์) จำนวน ๒๖ ครั้ง รวมเป็นระยะเวลาประมาณ ๖๕๐ นาที เมื่อพิจารณาด้วยกรอบ SPEAKING ตามแนวทฤษฎีชาติพันธุ์วรรณนาแห่งการสื่อสาร (Ethnography of communication) แล้วสามารถอธิบายได้ดังนี้

๒.๑ S ย่อมาจาก Setting หรือ Scene(กาลเทศะหรือฉาก)

รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ออกอากาศเวลาประมาณ ๕.๔๐-๑๐.๐๕ น. ทุกวันจันทร์ถึง วันพฤหัสบดี ส่วนสถานที่ที่ใช้ เป็นห้องส่งออกอากาศของสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ ซึ่งได้จัดให้ ผู้ดำเนินรายการ ๒ คนนั่งข้างกัน คือ ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ วันชัย สอนศิริ จะนั่งทางด้านซ้าย ส่วนผู้ ดำเนินรายการคนที่ ๒ ประมาณ เลื่องวัฒนะวิช จะนั่งทางด้านขวา ลักษณะของเก้าอี้เป็นแบบไม่มี พนักพิง และมีโต๊ะยาวอยู่ข้างหน้าของผู้ดำเนินรายการทั้งสองคน เพื่อใช้สำหรับวางเอกสาร หนังสือพิมพ์ และหนังสือที่เป็นของที่ระลึกให้ผู้ชมที่บ้าน

นอกจากนี้ยังมีแผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์นายแสบตั้งโชว์อยู่บริเวณด้านหน้าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ส่วนด้านหลังระหว่างผู้ดำเนินรายการทั้งสองคน มีคอมพิวเตอร์ ๑ เครื่อง เพื่อฉายชื่อผู้สนับสนุน รายการ และด้านหลังสุดได้มีภาพผู้หญิง ๒ คน ผู้ชาย ๑ คนยืนชี้สถานที่เกิดเหตุ และมีตำรวจ ๑ คน ยืน เอามือไขว้หลังมองดูสถานที่เกิดเหตุอยู่ทางด้านขวา ส่วนภาพของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ และผู้ดำเนิน รายการคนที่ ๒ ที่ยืนอยู่ทั้ง ๒ ข้างของภาพนั้น ไม่สามารถเห็น ได้ชัดเจนนัก เพราะมีเสาไม้มาบังไว้ ทั้งนี้ภาพหรือฉาก (Scene) ดังกล่าวสอดคล้องกับจุดประสงค์ของรายการ กล่าวคือ มีไว้เพื่อจำลองหรือ สมมติว่าให้มีเหตุการณ์ข่าวเกิดขึ้นในสังคม ดังนั้นผู้ดำเนินรายการในฐานะที่เป็นทนายความ จึงได้นำ เหตุการณ์ข่าวต่าง ๆ มาเป็นประเด็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

๒.๒ P ย่อมาจาก Participants (ผู้ร่วมเหตุการณ์)

ผู้ร่วมเหตุการณ์การสนทนาในรายการหัวหมोज้อข้าว ได้แก่

๒.๒.๑ ผู้ดำเนินรายการ

ผู้ดำเนินรายการจำนวน ๒ คน ได้แก่ วันชัย สอนศิริ และ ประมาณ เลื่องวัฒนะวิช ซึ่งทั้งสองคนมีประสบการณ์ประกอบอาชีพทนายความเป็นระยะเวลายาวนานประมาณ ๒๐ ปี และเคยดำรง

ตำแหน่งเป็นกรรมการบริหารสภาพนาความ (สมคิด ลวางกุล, ม. ป. ป. : ๔๕๑-๔๕๕) วันชัย สอนศิริ และ ประมาณ เลื่องวัฒนะวิช มีความสามารถในการพูดได้วาที จึงได้นำศิลปะการเป็นนักพูดมาผสมผสานกับการบรรยายกฎหมาย ทำให้สนุกและเข้าใจได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ทั้งสองท่านยังเป็นผู้ริเริ่มการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายทางโทรทัศน์ ซึ่งเป็นการให้ทั้งสาระและความบันเทิงควบคู่กัน ทำให้ผู้ชมสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ (รัชพิมล, ๒๕๔๗: ๑๒๔-๑๒๕)

การดำเนินรายการ วันชัย สอนศิริ และ ประมาณ เลื่องวัฒนะวิช จะสลับกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง เมื่อพิจารณาจากผลัดการสนทนาแล้วพบว่ามีการกำหนดบทบาทที่ตายตัว เช่น การคุมการสนทนาทั่วไป ในการเริ่มประเด็นและเปลี่ยนประเด็นการสนทนา ทางรายการโทรทัศน์ “หัวหมอกจ้อข้าว” กำหนดให้เป็นหน้าที่ของ วันชัย สอนศิริ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ได้แก่ การถามและการสรุปข้อกฎหมาย ได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของ วันชัย สอนศิริ ส่วนการอธิบายข้อกฎหมาย ทางรายการกำหนดให้เป็นหน้าที่ของ ประมาณ เลื่องวัฒนะวิช เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑

ผ.๑: ปัญหาครับ. (ขมวดคิ้ว) เอาละ, ข้อกฎหมายครับ. __ อย่างนี้คนที่หายไปกลางทะเลเนี่ย

ผ.๒:

ในทางกฎหมายเป็นยังไงครับ.	(แบมือซ้าย) หาดหัวไม่เจอนี่สิบ	สองคน.
อืม.	ถ้าหายไป,	คือ, ปกติเนี่ย! ถ้าตาย!

...

ผ.๑: แต่หายไปเฉย ๆ หาดหัวไม่เจอ.

ครับ.

ผ.๒:

หายไปเฉย ๆ นี้, ยังไม่ถือว่าตายครับ. (ชูนิ้วชี้สองข้างส่ายไปมา)

_ ภาษากฎหมายเค้าเรียกว่า, หายไปจากภูมิลำเนา. ถ้าคุณหายไปเฉย ๆ เลขคุณ, ออกจากบ้านมาปั๊บ, (จับแขนอาจารย์วันชัย)

น้องเดี๋ยวนี่ไปทำรายการหัวหมอกจ้อข้าวที่ช่องสามนะ	น้อง:: =
เออ.	เออ ๆ .

ผ.๑: = ไปปั๊บพอออกรายการเสร็จปั๊บ, ออกจากช่องสาม. หายไปเลย! (ยกมือขึ้นและเอนไปข้างหลัง)

ผ.๒: }

(แบมือ) ไม่ทราบเป็นตายร้ายดี

ยังไงเลย.

ผ.๒:

เออ.	}	ยังงี้เค้าบอก, ห่าปี. (ชูห่านิ้ว)
------	---	-----------------------------------

ผ.๑:

}	}	อย่างนี้ภาษา
---	---	--------------

กฎหมายเรียกว่า...

}	}	}	}	}
---	---	---	---	---

ผ.๒:

}	}	}	}	}
---	---	---	---	---

 สาบสูญ!

ผ.๑:

}	}	}	}	}
---	---	---	---	---

 แต่เรือ

}	}	}	}	}
---	---	---	---	---

 หายไปห้าปีมาขอเป็นสาบสูญ. เรืออับปางยังงี้เป็น=

ผ.๑:

}	}	}	}	}
---	---	---	---	---

 หาลา.

ผ.๒: = กรณีพิเศษ. อยู่ในอากาศยานเรืออับปางสงคราม! (นับนี้)

ผ.๑: เอ้อ.

ผ.๒: [กี่ปี?]
[สองปี. (ชูสองนิ้ว)]

ผ.๑: [พอหายไปสองปีแล้วเราทำยังไงได้ครับ? (แบมือ)]

ผ.๒: [ก็ไปร้องศาลขอให้เป็นสาบ. – เป็นคนสาบสูญพอ, เป็นคนสาบสูญปั๊บถือว่าตายทันที. โดยผลของกฎหมาย.]

ผ.๑: (ยิ้ม) อ้อ! ::

...

ผ.๑: เอ้อ! :: เอาล่ะครับ. ชัดเจน. เรื่องต่อไปนี่, มีการวางแผน, ขโมยทรัพย์สินด้วยวิธีแปลก ๆ .

(๒๓ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑ จะเห็นได้ว่าการกำหนดบทบาทหน้าที่ของผู้ดำเนินรายการ กล่าวคือ ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ วันชัย สอนศิริ เป็นผู้ทำหน้าที่เริ่มประเด็นการสนทนาและเปลี่ยนประเด็นการสนทนา หลังจากเล่าประเด็นข่าวจบ ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ เป็นผู้เริ่มถามข้อกฎหมาย ได้แก่ “ปัญหาครับเอาล่ะข้อกฎหมายครับ อย่างนี้คนที่หายไปกลางทะเลเนี่ยในทางกฎหมายเป็นยังไงครับ หาดัวไม่เจอนี่สิบสองคน” “แต่หายไปเฉย ๆ หาดัวไม่เจอครับ” “อย่างนี้กฎหมายเรียกว่า... ” “กี่ปี” และ “พอหายไปสองปีแล้วเราทำยังไงได้ครับ”

ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ประมาธ เลื่องวัฒนะวิช เป็นผู้ที่ทำหน้าที่อธิบายข้อกฎหมาย ได้แก่ “หายไปเฉย ๆ นี่ยังไม่ถือว่าตายครับ ภาษากฎหมายเค้าเรียกว่าหายไปจากภูมิลำเนา ถ้าคุณหายไปเฉย ๆ เลยคุณออกจากบ้านมาปั๊บ นื่องเดียวพี่ไปทำรายการหัวหม่อจ้อข่าวที่ช่องสามนะ นื่องไปปั๊บพอออกรายการเสร็จปั๊บ ออกจากช่องสามหายไปเลย... ยังจี้เค้าบอกห้าปี” “สาบสูญ หายไปห้าปีมาขอเป็นสาบสูญ เรืออับปางยังจี้เป็นกรณีพิเศษ อยู่ในอากาศยานเรืออับปางสงคราม” “สองปี” และ “ก็ไปร้องศาลขอให้เป็นคนสาบสูญ เป็นคนสาบสูญถือว่าตายทันที โดยผลของกฎหมาย” เมื่อผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ อธิบายข้อกฎหมายจบ ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ได้สรุปปิดประเด็นการสนทนา ได้แก่ “เอ้อเอาล่ะครับชัดเจน” จากนั้นก็ได้เปลี่ยนประเด็นการสนทนา ซึ่งเป็นการเกริ่นข่าวในช่วงถัดไปของรายการ ได้แก่ “เรื่องต่อไปนี่มีการวางแผน ขโมยทรัพย์สินด้วยวิธีแปลก ๆ ”

๒.๒.๒ ผู้ชมที่บ้าน

ผู้วิจัยถือว่าผู้ชมที่บ้านเป็นผู้ร่วมเหตุการณ์ด้วย เพราะเป็นกลุ่มคนที่ผู้ดำเนินรายการต้องการสื่อสารด้วยอย่างแท้จริง เพราะเป็นรายการที่แพร่ภาพทางโทรทัศน์ ซึ่งมีทั้งที่ผู้ดำเนินรายการกล่าวถึงผู้ชมที่บ้านโดยตรงอย่างชัดเจน และกล่าวถึงโดยอ้อม อาทิ การที่ผู้ดำเนินรายการซักถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย จะถามในฐานะที่เป็นผู้ชมที่บ้าน การที่ผู้ดำเนินรายการกล่าวแสดงความปรารถนาดี อาจมีคำเรียกกลุ่มคนที่ต้องการสื่อสารด้วย ซึ่งหมายถึงผู้ชมที่บ้านไว้ เป็นต้น

ตัวอย่างที่ ๒

ผ.๑: ชัดเจนครับ. เมื่อเกิดเหตุขึ้นมาแล้วเนี่ยต้องสำนึกผิด. ถ้าไม่สำนึกผิด. อาจจะต้องรับโทษ=
 ผ.๒: อ่า.
 ผ.๑: = เต็ม ๆ. (?)
 ผ.๒: ครับเพราะฉะนั้นถ้าเป็นจำเลยในคดีทำนองนี้นะครับ. อย่าลืมนะครับต้องไปดูแล
คนเจ็บคนตาย. ช่วยเหลือเค้าตามสมควร. อย่างน้อยที่สุด. ต้องคุณมนุษยธรรมเป็นหลักด้วย.
 ผ.๑: เห็นใจ.
 อ้อ!

(๑๕ ก.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๒ ผู้ดำเนินรายการต้องการเตือนผู้ชมที่บ้าน กล่าวคือ หากเป็นจำเลยในคดีที่มีคนบาดเจ็บหรือคนเสียชีวิต ตามหลักมนุษยชนต้องช่วยเหลือเขา และหากไม่ช่วยเหลือจะต้องรับโทษตามกฎหมาย จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการทั้งสองต้องการสื่อสารกับผู้ชมที่บ้าน ไม่ใช่ผู้ดำเนินรายการด้วยตัวเอง เพราะทั้งคู่เป็นทนายความ ที่มีความรู้เกี่ยวกับกฎหมายเป็นอย่างดีอยู่แล้ว

๒.๓ E ย่อมมาจาก Ends (จุดประสงค์)

จากการวิเคราะห์เนื้อหา และรูปภาษาที่ปรากฏในปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” พบว่าสามารถแบ่งจุดประสงค์ออกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร และจุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์

๒.๓.๑ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร

จากการศึกษาข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยจำนวน ๒๖ ครั้ง พบว่ารายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” มีจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสารสามารถแบ่งออกได้เป็น ๒ ลักษณะ ได้แก่ การให้ความรู้ และการให้ความบันเทิง

๒.๓.๑.๑ การให้ความรู้

การให้ความรู้ คือ การที่ผู้ดำเนินรายการให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง สาระเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ซึ่งจากการวิเคราะห์เนื้อหาและรูปภาพของปริจเฉทรายการ โทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” แล้วพบว่าสามารถแบ่งการให้ความรู้ ออกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ

๒.๓.๑.๑.๑ การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร

๒.๓.๑.๑.๒ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

๒.๓.๑.๑.๑ การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร

ปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” เป็นรายการที่ทันสมัย ผู้ดำเนินรายการให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม โดยใช้ข่าวที่สดใหม่ ทันต่อเหตุการณ์เสมอ นำมาจากข่าวประจำวันในหนังสือพิมพ์ไทยรายวันประเภทประชาชนิมหรือหนังสือพิมพ์ปริมาณ คือ หนังสือพิมพ์ที่คนทั่วไปนิยมอ่านกันอย่างแพร่หลาย และมีจำนวนจำหน่ายค่อนข้างสูง เช่น หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ เป็นต้น มักเน้นเสนอข่าวเบา ซึ่งเป็นข่าวที่มีเนื้อหาเร้าอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่าน เข้าใจง่าย ไม่ต้องอาศัยพื้นฐานความรู้สูงก็สามารถเข้าใจเนื้อหาของข่าวได้ ข่าวเบาเป็นข่าวที่เป็นที่สนใจของคนทั่วไป ส่วนใหญ่เป็นข่าวเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นประจำวัน และเกี่ยวข้องกับประชาชนทั่ว ๆ ไป เช่น ข่าวอาชญากรรม ข่าวอุบัติเหตุ ข่าวบันเทิง เป็นต้น (พีระจิร โสภณ, ๒๕๓๒ อ้างถึงใน ปุณณรัตน์ พิงคานนท์, ๒๕๔๘: ๓๑-๓๒)

ดร.ฉวี หิรัญรักษ์ (๒๕๓๗: ๕๗-๑๑๘) ได้แบ่งประเภทของข่าวเป็น ๑๒ ประเภท ได้แก่

๑. ข่าวสัมภาษณ์หนังสือพิมพ์
๒. ข่าวการประชุม
๓. ข่าวปาฐกถา

๔. ข่าวดารา
๕. ข่าวอาชญากรรม
๖. ข่าวอัศวินบาตกรรม
๗. ข่าวเพลงใหม่และอุบัติเหตุ
๘. ข่าว “ธุรกิจ” “อุตสาหกรรม” “เกษตรกรรม” และ “แรงงาน”
๙. ข่าว “การศึกษา” “วิจัย” “วิทยาศาสตร์”
๑๐. ข่าว “บันเทิง” “วรรณกรรม” “ศิลปกรรม” และ “วิจารณ์”
๑๑. ข่าวสังคม-สตรี
๑๒. ข่าวกีฬา

จากการศึกษาลักษณะของเนื้อหาข่าวที่ปรากฏในข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยจำนวน ๒๖ ครั้ง พบว่าข่าวที่ผู้ดำเนินรายการนำมาเล่าให้ผู้ชมฟัง เพื่อนำไปเป็นประเด็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกับกฎหมาย ส่วนใหญ่เป็นข่าวอาชญากรรม ซึ่งเนื้อหาของข่าวประเภทนี้ครอบคลุม และเกี่ยวข้องกับตำรวจ ฆาตกร ขโมย ผู้ปล้นจี้ ผู้หายสาบสูญ เป็นต้น นอกจากนี้จะมีคดีต่าง ๆ เช่น คดีลักพา คดีปลอมแปลง คดีลักลอบค้ายาเสพติด คดีหลีกเลี่ยงภาษี คดีผลิตสินค้าผิดกฎหมาย คดีบุกรุก โฉก คดีข่มขืน เป็นต้น (ครุณี หิรัญรักษ์, ๒๕๓๗: ๘๒)

ตัวอย่างที่ ๑

ผ.๑: เอดส์โลกจุดชนวน, สึกสีม่วง, เกย์ปล้ำทอม.

...

ผ.๒: [แหม:: เพยแพร่!

ผ.๑: [ไปงาน, เอดส์โลก. ปรากฏว่า. เค้าก็, มีกลุ่มหนึ่งก็มีเกย์นอนกับเกย์ห้องหนึ่ง. แล้วก็มีพวก, =

ผ.๒: อีม.

ผ.๑: = อ่าเลสล่า! เลสล่านี้ผู้หญิงนอน.

ผ.๒: [ผู้หญิงกับผู้หญิงชอบกัน. [นอน.

ผ.๑: [ไม่อะ, เค้านอนอยู่คนเดียวอะ!

ในห้องเดียว [ใ้.

ผ.๒: = [อ้อในห้องเดียวกัน!

ผ.๑: [เอ้อ:: มีเกย์กับเกย์เค้านอนคู่นี้! =

ผ.๒: มีเกย์คิงกับเกย์ควีนนอน

กอดกันคู่นี้!

ผ.๑: [อ่าแล้วก็เลสล่าเค้าก็นอนคนเดียว.]

- ผ.๒: ทอม.
- ผ.๑: { อ้า:: ทอม. แล้วยัง, ต่อมาอีกวัน
- ต่อมาก็มี. เกย์เนี่ยมาขอนอนด้วย [บอกมันนอน:: อึดอัด! [เอ้อ! (ยิ้ม)
- ผ.๒: { ไม่มีที่นอน! (ยิ้ม) [อ้อ:: { เค้ก็บอก
- ผ.๑: [เค้ก็บอก
- ไม่เป็นไรเราพวก [เดียวกัน! [เออ. [เออ.
- ผ.๒: [เออ, ใช่ [เราประเภท, [พวกเดียวกันชอบนิยมคนตรีไทย. {
- ผ.๑: { พอนอน
- ด้วยกันเสร็จแล้วแกก็มีมือไปจับหน้าอกบ้างแล้วก็เลื้อย ๆ เลื้อย ๆ ไปตรงขาข้าง, [อะไรบ้าง. =
- ผ.๒: [เอ้า!
- ผ.๑: = ก็เป็นเรื่องเลย. เค้ตอนแรกเค้ก็ว่าเอ้อ! ใช้นี้มันจะลึกลับรีเปล่า. { ก็เป็นข่าวคราวแล้วก็=
- ผ.๒: { อืม!
- ผ.๑: = ไปแจ้งความกับตำรวจ. [นะ. ตอนนี้อยู่กำลังมีการ โกล่เกลี่ยกันอยู่.
- ผ.๒: [อืม::

(๒๐ ก.ค. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๓ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร ได้แก่ ข่าวอาชญากรรมเกี่ยวกับการข่มขืน คือ ช่วงที่มีงานเอดส์โลก มีกลุ่มของเกย์หรือบุคคลที่มีพฤติกรรมชอบเพศชายด้วยกัน และทอมหรือบุคคลที่มีพฤติกรรมชอบเพศหญิงด้วยกัน ซึ่งทั้งเกย์และทอมได้ไปที่งานเอดส์โลก แล้วเข้าไปพักในโรงแรมเดียวกัน ในวันรุ่งขึ้นมีเกย์คนหนึ่งไปขอนอนห้องเดียวกับทอมแล้วเกย์ก็ไปข่มขืนทอม ทอมจึงแจ้งความกับตำรวจให้ดำเนินคดี จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าทางรายการโทรทัศน์ “หัวหมอกจ้อข้าว” ได้เลือกข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวันที่สดใหม่ ทันต่อเหตุการณ์ และเป็นข่าวที่สามารถนำมาเป็นประเด็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายได้

๒.๓.๑.๑.๒ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

จากการศึกษาข้อมูลพบว่า ลักษณะกฎหมายเป็นกฎหมายเบื้องต้นที่ผู้ชมทางบ้านควรทราบ ส่วนใหญ่เป็นกฎหมายอาญา^๑ เช่น คดีปล้นทรัพย์ เป็นต้น กฎหมายแพ่ง^๒ เช่น บุคคล สูญหาย การหย่า เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีกฎหมายพาณิชย์^๓ เช่น การละเมิดลิขสิทธิ์ เป็นต้น กฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา^๔ เช่น การจับกุม การค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เป็นต้น และกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความแพ่ง^๕ เช่น การพิจารณาของศาลในการแบ่งสินสมรส เป็นต้น ทั้งนี้การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายมีลักษณะเป็นการให้ผู้ดำเนินรายการผลัดกันถามและตอบ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

^๑ กฎหมายอาญา (Penal Law) คือ กฎหมายที่บัญญัติว่าการกระทำหรือไม่กระทำการอย่างใดเป็นความผิด และกำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดไว้ด้วย (เกียรติจักร วัจนะสวัสดิ์, ๒๕๓๘ อ้างถึงใน นัยนา เกิดวิชัย, ๒๕๔๕: ๑๐๗) เรียงตามลำดับความหนักเบา ดังนี้ ๑. ประหาร ชีวิต ๒. จำคุก ๓. กักขัง ๔. ปรับ ๕. ริบทรัพย์ ทั้งนี้คำว่า กฎหมายอาญาจะรวมไปถึงกฎหมายทุกอย่างที่กำหนดโทษทางอาญาดังกล่าวแล้ว อาจแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ ๑. พระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญา ๒. ประมวลกฎหมายอาญา

^๒ กฎหมายแพ่ง (Civil Law) คือ กฎหมายที่บัญญัติถึงสิทธิและหน้าที่ของเอกชน โดยทั่วไป เช่น ความมีสภาพบุคคล ทรัพย์ หนี้ นิติกรรม กรอบครัว และมรดก เป็นต้น หากมีการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของกันแล้ว จะไม่กระทบกระเทือนไปถึงบุคคลส่วนใหญ่ ดังนั้นสภาพบังคับในทางแพ่งจึงเป็นเพียงขดใช้ความเสียหายให้แก่กันเท่านั้น (นัยนา เกิดวิชัย, ๒๕๔๕: ๑๐๘-๑๑๐)

^๓ กฎหมายพาณิชย์ (Commercial Law) คือ กฎหมายที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ของบุคคลบางจำพวกเป็นพิเศษต่างหากจากบุคคลธรรมดาทั่วไป ได้แก่ ผู้ที่ประกอบการค้ามีธุรกิจมากกว่าบุคคลธรรมดา ได้แก่ การลงทุนในรูปของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทการขนส่ง การประกอบธุรกิจและการประกันภัย เป็นต้น จะมีผลกระทบต่อประชาชนส่วนใหญ่ จึงต้องบัญญัติกฎหมายไว้ให้มีลักษณะที่มีความสัมพันธ์กันเป็นพิเศษต่างหากจากกฎหมายแพ่ง สำหรับประเทศไทยได้รวมกฎหมายแพ่งกับกฎหมายพาณิชย์ไว้ด้วยกัน เรียกว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (Civil and Commercial Code) (นัยนา เกิดวิชัย, ๒๕๔๕: ๑๑๐)

^๔ กฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญา (Law of Criminal Procedure) คือ กฎหมายที่ว่าด้วยวิธีปฏิบัติของเจ้าพนักงานของรัฐเพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดตามกฎหมายอาญามาลงโทษ ได้แก่ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (นัยนา เกิดวิชัย, ๒๕๔๕: ๑๐๘)

^๕ กฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความแพ่ง (Law of Civil Procedure) คือ กฎหมายที่ว่าด้วยระเบียบวิธีการดำเนินการฟ้องร้องดำเนินคดี และบังคับคดีในกรณีที่มีข้อพิพาทโต้แย้งสิทธิกันทางแพ่ง หรืออีกนัยหนึ่งคือ กฎหมายที่ว่าด้วยการบังคับสิทธิและหน้าที่ของเอกชนในทางแพ่งนั่นเอง ได้แก่ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (นัยนา เกิดวิชัย, ๒๕๔๕: ๑๐๘)

ตัวอย่างที่ ๔

ถาม	{	ผ.๑: ประเด็นที่ผมอยากจะถามอาจารย์ประมาณเลย. ผ.๒: Z ครับ. ผ.๑: Z กรณี, เกย์ก็ดี, ทอมก็ดีเนี่ยไปทำอะไรกันขึ้นมาเนี่ยมันมีความผิดอะไรไปเล่าอาจารย์ประมาณ เกย์เกิดไปปลูกปล้ำทอมเข้า.
อธิบาย	{	ผ.๒: Z เอ้า, มันก็ผิดอยู่แล้ว. คุณเกย์= ผ.๑: Z เอ้า! ผ.๒: = ปลูก, ปล้ำทอม, ปลูกปล้ำชาย. (หัวเราะ) ปลูกปล้ำหญิง! ผ.๑: Z เกย์นี่แปลว่า ผู้ชาย. [แต่มีพฤติกรรมแบบที่ชอบผู้ชาย. แต่ก็, ไปเล่นงานกับผู้หญิง. ผ.๒: [เอ้อเกย์นี่. Z อ่า.] ก็ผิดอยู่แล้ว! เพราะสถานภาพของคุณเนี่ย. คุณจะเป็น= ผ.๑: Z อ้อผิดเหรอ? เออ. ผ.๒: = เกย์คิงหรือเกย์ควีนหรือคุณจะเป็นเสื่อใบ. สถานภาพคุณ= ผ.๑: Z เออ. (ยิ้ม) ผ.๒: = เป็นนาย. Z
สรุป	{	ผ.๑: Z เป็นนาย. เพราะฉะนั้นเกิดคุณไปปลูกปล้ำข่มขืน! ผู้หญิงที่ เป็นทอม.] ก็มีความผิด [ฐาน. ผ.๒: [เอ้อ. Z ฐาน, ข่มขืนเหมือนกัน.

(๒๐ ก.ค. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๔ แสดงให้เห็นถึงการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย โดยผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ จะตั้งคำถาม เพื่อให้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ อธิบายข้อกฎหมายในฐานะที่เป็นทนายความ ตัวอย่างนี้เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายอาญา ซึ่งพิจารณาจากการที่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ อธิบายว่า ตามกฎหมายแล้วเกย์หรือบุคคลที่มีพฤติกรรมชอบเพศชายด้วยกัน แต่กลับไปข่มขืนผู้หญิง ซึ่งแม้ว่าจะเป็นทอมหรือเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมชอบเพศหญิงด้วยกัน จะมีความผิดฐานข่มขืนเช่นเดียวกับการที่ผู้ชายไปข่มขืนผู้หญิง เพราะเกย์ก็มีสถานภาพเป็น “นาย” เช่นเดียวกับผู้ชาย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวน ๒๖ ครั้ง พบว่าหลังจากที่ผู้ดำเนินรายการให้ความรู้ทางกฎหมาย อาจมีการเตือนผู้ชมทางบ้านด้วยว่า หากกระทำผิดจะมีผลเสียหรือมีโทษอย่างไรบ้าง เพื่อไม่ให้ผู้ชมทำผิดกฎหมายจนต้องรับโทษตามที่กฎหมายระบุไว้

ตัวอย่างที่ ๕

ผ.๒: เพราะฉะนั้นท่านผู้ชมคะครับ! อย่าเลยครับ. ใ้วุฒิการศึกษาปลอมอย่าไปยุ่งครับ. =

ผ.๑: อืม. อืม.

ผ.๒: = ยุ่งแล้วนะครับหนึ่ง. (ซึ่งนี่ชี้ข้างซ้ายและขวาคือ) เข้าคุกเข้าตาราง. (ซึ่งนี่กลาง=

ผ.๑: อ้า! (นับนิ้ว)

ผ.๒: = ข้างซ้าย) สองถ้าเกิดในอนาคตเจริญเติบโตขึ้นมาปี! เสี่ยงกระบวนการทั้งหมดเพราะมันขาด

คุณสมบัติ!

ผ.๑: อืม! อย่าเลยนะครับ! เรียนจริง ๆ ตั้งใจศึกษาจริง ๆ. ดิกว่า. [

ผ.๒: อืม. ครับ.] เอา

ความรู้!

ผ.๑: ความสา เพราะว่า. ประกาศนียบัตรเนี่ย. (แบบมือขวา) เป็นแค่ทางผ่านเล็ก ๆ =

ผ.๒: = น้อย ๆ. ความรู้เนี่ยมันอยู่ที่. อยู่ที่ตัวเราเอง.

ผ.๑: เออ.

(๑๔ ก.ย. ๕๖)

จากตัวอย่างที่ ๕ เห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการเตือนผู้ชมทางบ้าน ด้วยการเตือนว่า หากทำวุฒิการศึกษาปลอมแล้ว ต้องรับโทษทางกฎหมาย อีกทั้งยังไม่สามารถนำวุฒิศึกษานั้นไปใช้ได้ เพราะถ้าหน่วยงานหรือสถาบันที่รับเข้าไปทำงานหรือศึกษาต่อ สืบทราบว่าเป็นวุฒิการศึกษาปลอม ก็จะถือว่าเราขาดคุณสมบัติ นอกจากนี้ผู้ดำเนินรายการยังสอนให้แง่คิดว่าควรตั้งใจศึกษาเล่าเรียนด้วยตนเองเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เพราะความรู้จะอยู่กับตัวเรา

นอกจากนี้ผู้ดำเนินรายการอาจเตือนผู้ชมเกี่ยวกับเรื่องอื่น ๆ ซึ่งไม่เกี่ยวกับเรื่องกฎหมาย แต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวันทั่วไป การเตือนเกี่ยวกับเรื่องอื่น ๆ ได้แก่ การชี้ให้เห็นความสำคัญของการคุ้มครองผู้บริโภคว่าประชาชนควรช่วยกันดูแลสนใจให้มากขึ้น การประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นคนดีของสังคมไม่สร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น การประพฤติตนในทางที่ถูกต้องเหมาะสมกับขนบธรรมเนียมประเพณีไทย และศีลธรรม การชี้ให้เห็นถึงหลักสัจธรรมคุณค่าของชีวิต ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๖

ผ.๑: เอาล่ะครับ. ชัดเจนมากเลยครับ. คนไหน, รอด. คนนั้นเข้า [คุณ. เพราะฉะนั้นถ้าไม่ยาก=
 ผ.๒: อืม! [คุณ! (หัวเราะ)
 ผ.๑: = ติดคุก. ตายด้วยกันดีกว่า.
 ผ.๒: [เอ้อ! [แต่อย่าคิดสั้นเลยครับ. ชีวิตมีค่าครับ. [เกิดคนเดียว=
 ผ.๑: [(อืม) เออครับ. [อืม.
 ผ.๒: = ตายคนเดียว. ชาติหน้าไม่มีจริงรีเปลา [วันนี้ทำให้ดีที่สุด.
 ผ.๑: ครับ. [เอา:: ล่ะ.

(๑๓ ก.ค. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๖ ผู้ดำเนินรายการเตือนผู้ชมให้เห็นคุณค่าของชีวิต ควรใช้ชีวิตอย่างมีสติ เป็นคนดี และมีชีวิตอยู่กับปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าเป็นการใช้หลักสังขารของศาสนาพุทธในการให้ข้อคิดเตือนใจ

๒.๓.๑.๒ การให้ความบันเทิง

ผู้ดำเนินรายการสามารถแทรกความบันเทิงในระหว่างการเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวันและการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเลือกเนื้อหาของข่าวที่นำมาเล่าให้ผู้ชมฟัง ที่มีลักษณะเป็นข่าวเบา ส่วนใหญ่เป็นข่าวอาชญากรรม ซึ่งไม่มีผลกระทบต่อสังคมในวงกว้าง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๗

ผ.๑: กรมปกครองฉาว. แฉสาวซีห้าตัวแสบ. ตั้งแก๊งรีดชาวเขา. [โอ้โห:
 ผ.๒: [โอ้โห:: นี่! ลูกหม่อมเจ้า=
 ผ.๑: [เอ้อ.
 ผ.๒: = อนุรักษ์, ป่าสุตทนต์เจ้าหน้าทีปกครองเรียกเงินชาวเขาที่กำลังรอรับสัญชาติไทย. แฉเป็น=
 ผ.๑: [เออ.
 ผ.๒: = ข้าราชการสาวซีห้านามเจ้าหมวย!

...

ผ.๑: นี่, คุณอยากจะได้ไหม? อยากได้สัญชงสัญชาติไหม? แต่คุณมี, ปอวอสนะนี่! [

ผ.๒: (เสียงค่อย)

เอื้อ! ประวัติคุณเสียนะ!

ผ.๑: [เอื้อแล้วคุณอีกคนนึงปอวอชนะ!]

ผ.๒: เอื้อ! _ประวัติชั่วนะเนี่ย.

ผ.๑: [เฮ้ย! แต่รู้สิว่าคุณมีปอวออ.]

ผ.๑: [เอื้อ! ::] [อะไรครับ?]

ผ.๒: [ประวัติอาชญากรรม.] [(หัวเราะ)]

ผ.๑: [(หัวเราะ) เหนอ!]

ผ.๒: [เอาล่ะครับ. มีบัญชีอาชญากรรมมีใบแดงใบแดงนี่.] [ให้หมายสามารถดึงออกได้.]

ผ.๒: [อ้าว! จ่ายสามหมื่นจะถอดประวัติให้.] [เออ.]

(๑๐ ต.ค. ๕๗)

จากตัวอย่างที่ ๗ ลักษณะของข่าวเป็นข่าวอาชญากรรมเกี่ยวกับข้าราชการริดไถเงิน จากชาวเขาที่ต้องการสัญชาติไทย ซึ่งปัญหาการทุจริตของข้าราชการไทยนั้นเป็นปัญหาที่อยู่ในความรับรู้ของสังคมตลอดมา จึงสามารถนำมาเล่นและเสียดสีให้เกิดความบันเทิงแก่ผู้ชมทั่วไปได้ โดยในที่นี้ผู้ดำเนินรายการได้เล่นคำ โดยใช้คำย่อกันทั่วไปเข้าใจคำเต็มของคำนั้นเป็นอย่างดี และเมื่อผู้ดำเนินรายการได้ให้ความหมายของคำย่อนั้นใหม่ก็จะทำให้ผู้ฟังรู้สึกขบขัน ซึ่งเป็นการหักมุมนั่นเอง กล่าวคือ การใช้คำย่อ “ปวส.” แท้จริงย่อมาจาก ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แต่ผู้ดำเนินรายการนำมาเล่นคำ เพื่อให้เกิดความกำกวม คือ “ปวส.” ย่อมาจาก ประวัติเสีย ในทำนองเดียวกันคำย่อ “ปวช.” แท้จริงย่อมาจาก ประกาศนียบัตรวิชาชีพ แต่ผู้ดำเนินรายการนำมาเล่นคำเพื่อให้เกิดความกำกวม คือ “ปวช.” ย่อมาจาก ประวัติชั่ว จากนั้นมีการคิดคำย่อขึ้นมาใหม่ ได้แก่ คำย่อ “ปวอ.” ย่อมาจาก ประวัติอาชญากรรม ซึ่งเป็นคำที่ผู้ดำเนินรายการคิดขึ้นเพื่อเลียนแบบสองคำแรก

๒.๑.๒ จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์

จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในปริฉะการสนทนารายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” พบว่าทางรายการได้ให้ความสำคัญกับจุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ ซึ่งเป็นการโฆษณาประชาสัมพันธ์เพื่อผลทางการตลาด ทั้งนี้การโฆษณา หมายถึง การเผยแพร่หนังสือออกไปยังสาธารณชน การป่าวร้อง การป่าวประกาศ เช่น โฆษณาสินค้า เป็นต้น การประชาสัมพันธ์ หมายถึง การติดต่อสื่อสารเพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันถูกต้องต่อกัน (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๓๑: ๕๐๒) ดังนั้นในที่นี้การโฆษณาประชาสัมพันธ์เพื่อผลทางการตลาด คือ การชักจูงให้ผู้ชมคล้อยตาม และปฏิบัติ

ตามที่ผู้ดำเนินรายการชี้แนะ เพื่อให้บริษัทที่เป็นเจ้าของรายการโทรทัศน์ “หัวหมอกจอข่าว” มีรายได้ และได้รับความนิยมจากผู้ชมที่บ้าน ทำให้รายการสามารถออกอากาศทางสถานีต่อไปได้ และสามารถดำเนินรายการได้ตรงตามความต้องการของผู้ชมที่บ้านให้ได้มากที่สุด จากการศึกษาเนื้อหาและรูปแบบภาษาที่ปรากฏในข้อมูลการวิจัย สามารถแบ่งจุดประสงค์เชิงพาณิชย์ได้เป็น ๒ ประการ ได้แก่ การหารายได้ และการตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมอกจอข่าว”

๒.๓.๒.๑ การหารายได้

การหารายได้ คือ วิธีการที่ทำให้บริษัทที่เป็นเจ้าของรายการโทรทัศน์ “หัวหมอกจอข่าว” มีรายได้ให้ได้มากที่สุด และสามารถเช่าช่วงเวลาออกอากาศของสถานีโทรทัศน์ต่อไปได้ ได้แก่ การให้ผู้ชมส่งข้อความสั้น (Short Message Service หรือ SMS) เพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นคำถาม ที่รายการโทรทัศน์ “หัวหมอกจอข่าว” กำหนดขึ้น และการโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์ทนายแสบ

๒.๓.๒.๑.๑ การให้ผู้ชมส่งข้อความสั้น (Short Message Service หรือ SMS) เพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นคำถาม ที่รายการโทรทัศน์ “หัวหมอกจอข่าว” กำหนดขึ้น

การให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส เป็นการหารายได้ที่กำลังได้รับความนิยม ด้วยการใช้เครื่องมือสื่อสารทางเทคโนโลยีที่สะดวกและทันสมัย คือ โทรศัพท์เคลื่อนที่หรือโทรศัพท์มือถือ อนึ่งทางรายการโทรทัศน์ “หัวหมอกจอข่าว” จะกำหนดประเด็นคำถามในแต่ละวัน เพื่อให้ผู้ชมร่วมส่งข้อความสั้น (Short Message Service หรือ SMS) แสดงความคิดเห็น แต่จะมีคำตอบให้เลือกเพียง ๒ ประการ เช่น เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ถูกหรือผิด ได้หรือไม่ เป็นต้น และเมื่อเลือกคำตอบที่ต้องการได้แล้ว ผู้ชมต้องพิมพ์ข้อความสั้น (Short Message Service หรือ SMS) ซึ่งเป็นอักขรภาษาอังกฤษที่ทางรายการกำหนดขึ้นลงบนโทรศัพท์เคลื่อนที่ เช่น หากเห็นด้วยต้องพิมพ์A แล้วเว้นวรรคพิมพ์W เป็นต้น จากนั้นส่งข้อความสั้นไปที่เบอร์โทรศัพท์ ๘๑๘๑๘ แล้วในวันรุ่งขึ้นทางรายการจะใช้คอมพิวเตอร์สุ่มรายชื่อผู้โชคดี เพื่อแจกของที่ระลึกให้

การทำตลาดด้วยเอสเอ็มเอส เป็นการเปลี่ยนรูปแบบการส่งเสริมการขายที่ผ่านมาอย่างสิ้นเชิง เพราะที่ผ่านมามีการเล่นทายผล ส่งชิงโชค ชิงรางวัล จะต้องตัดชิ้นส่วนส่งคุปองทางไปรษณีย์บัตร และต้องรอผลจับฉลากประกาศผู้โชคดีเป็นเวลานานนับเดือน แต่การใช้เอสเอ็มเอสจะใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีในการเล่นเท่านั้น ที่สำคัญคือสามารถทำให้เจ้าของรายการและผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่มีรายได้เป็นจำนวนมาก (SMS Marketing ตัวช่วยใหม่ทางการตลาด, ๒๕๔๘:๑๑๖-๑๑๗)

ตัวอย่างที่ ๘

ผ.๑: [เอาล่ะครับเราก็เลยตั้งเอสเอ็มเอสว่าสั่งปิดโรงเรียน, แก้ปัญหานักเรียนอันธพาลได้หรือไม่ =
 ผ.๒: [คุณลองคิดดูซิ.
 เอ้อ!
 ผ.๑: = [ถ้าเห็นว่าได้. พิมพ์เอวันวรรคดับเบิ้ลยูครับ.
 ผ.๒: [ถ้า, เอ้อ!] ถ้าเห็นไม่ได้, ก็พิมพ์เอวันวรรค
 พิ. ส่งมาที่แปดสามแปดสามแปดนะครับ. วันนี้! [ผู้โชคดียี่สิบห้า.
 ผ.๑: [จะได้.] จะได้หนังสือ! รางวัล
 ซีไรต์, เรื่องแม่น้ำรำลึก.ของเรวัตร์, พันธุ์พิพัฒน์, สำนักพิมพ์. เคล็ดไทยครับ.

(๒๖ ส.ค. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๘ เป็นการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการ นับว่าเป็นการหารายได้วิธีหนึ่งของรายการโทรทัศน์ “หัวหอมจ้อข้าว” เริ่มจากการที่ผู้ดำเนินรายการบอกประเด็นคำถามประจำวัน คือ “สั่งปิดโรงเรียนแก้ปัญหานักเรียนอันธพาลได้หรือไม่” จากนั้นจะบอกวิธีการส่งข้อความสั้นหรือเอสเอ็มเอส คือ “ถ้าเห็นว่าได้พิมพ์เอวันวรรคดับเบิ้ลยู ถ้าเห็นไม่ได้ก็พิมพ์เอวันวรรคพิ ส่งมาที่แปดสามแปดสามแปด” บอกจำนวนผู้ที่ได้รับรางวัล คือ “วันนี้ผู้โชคดีห้าท่าน” และบอกของที่ระลึกที่จะได้รับ คือ “หนังสือรางวัลซีไรต์เรื่องแม่น้ำรำลึกของ เรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์ สำนักพิมพ์เคล็ดไทย”

ทั้งนี้การตั้งประเด็นคำถามเอสเอ็มเอส ทางรายการโทรทัศน์ “หัวหอมจ้อข้าว” ได้เลือกข่าวที่น่าสนใจ ซึ่งเป็นข่าวแรกประจำวันที่ได้นำมาเล่าให้ผู้ชมฟัง อาจให้ผู้ชมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องกฎหมาย หรือเกี่ยวกับเหตุการณ์ทั่ว ๆ ไปในประเด็นข่าวนั้นก็ได้ หากเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับกฎหมายนอกจากจะเป็นการหารายได้แล้ว อาจเป็นการตรวจสอบด้วยว่าผู้ชมได้ติดตามชมรายการตั้งแต่ต้นหรือไม่ และเข้าใจสิ่งที่ผู้ดำเนินรายการอธิบายให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายในประเด็นที่นำมาตั้งคำถามหรือไม่

๒.๓.๒.๑.๒ การโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์ทนายแสบ

แผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์ทนายแสบเป็นวีซีดีที่ผู้ดำเนินรายการทั้งสองคน เป็นผู้ให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายเบื้องต้นต่าง ๆ ที่ประชาชนทั่วไปควรทราบ ผู้วิจัยเห็นว่ามึลักษณะที่โดดเด่น

๑. ตรวจสอบว่ารายการวิทยุโทรทัศน์ได้ถึงกลุ่มผู้ชมเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ และกลุ่มผู้ชมมีความคิดเห็นต่อรายการอย่างไร

๒. วินิจฉัยว่าเนื้อหาสาระของรายการบรรลุจุดประสงค์ ที่กำหนดไว้ต่อกลุ่มผู้ชมเป้าหมายน้อยเพียงใด

๓. ปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาสาระของรายการ รูปแบบการนำเสนอ ตลอดจนตรวจสอบเวลาออกอากาศว่าเหมาะสมดีแล้วอย่างไร

๔. วิเคราะห์ว่าร้อยละเท่าใดของกลุ่มผู้ชมเป้าหมายได้ชมรายการ และเป็นที่น่าสนใจหรือไม่

๕. เสนอต่อผู้โฆษณาสินค้าในรายการหรือผู้อุปถัมภ์รายการ ให้ทราบว่าสินค้าที่เขาทำมาโฆษณานั้น ได้เข้าถึงกลุ่มผู้ชมเป้าหมายมากน้อยเพียงใด

หากผู้จัดรายการต้องการประเมินผลการรับชม แต่ไม่ประสงค์ที่จะลงทุนมาก วิธีการหนึ่งที่สามารถทำได้คือ การให้ผู้ชมแสดงความคิดเห็นชมรายการ แต่ผู้จัดควรมีของกำนัลตอบแทน เพราะเป็นการกระตุ้นให้ผู้ชมส่งความคิดเห็นไป (สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๐: ๑๓๖-๑๓๗)

อย่างไรก็ตามการประเมินผลการรับชมหรือการตรวจสอบความนิยมของผู้ชม สามารถตรวจสอบได้จากจำนวนคำตอบที่ส่งมาด้วยเอสเอ็มเอส ซึ่งจะมีความสะดวกกว่าการตรวจจากไปรษณียบัตรในระดับหนึ่ง เพราะสามารถนำคอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยได้ แต่ปัญหาเรื่องความโปร่งใสในการตรวจสอบความถูกต้องและการจับฉลากยังคงมีอยู่

การทำแคมเปญร่วมกับรายการโทรทัศน์และวิทยุ (Tie-in program) เป็นวิธีที่กำลังได้รับความนิยม จะเห็นได้ว่ารายการโทรทัศน์เกือบทุกประเภทจะพูดถึง หรือขึ้นข้อความให้ร่วมสนุกด้วยการส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังเบอร์โทรศัพท์ที่กำหนด โดยเฉพาะการสอบถามความคิดเห็นในรายการแล้วรับโอกาสชิงโชคจับรางวัล เหตุผลที่แท้จริงก็เพื่อรายการจะได้ส่วนแบ่งรายได้จากการส่ง เอสเอ็มเอส และยังสามารถตรวจสอบจำนวนผู้ชมคร่าว ๆ ได้จากจำนวนเอสเอ็มเอสที่ส่งเข้ามาด้วย อย่างไรก็ตามปัญหาของวิธีนี้ยังคงเป็นเรื่องการพิสูจน์จำนวนผู้เข้าร่วมแคมเปญ ที่ส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังศูนย์กลาง ดังนั้นจะเห็นว่ามียางรายการ เช่น ละครหลังข่าวที่ผู้จัดทำยังคงให้ผู้ชมส่งไปรษณียบัตรไปยังบริษัทแทนการใช้เอสเอ็มเอส เพราะต้องการนำจำนวนไปรษณียบัตร ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการจัดอันดับความนิยม (Rating) ของรายการไปอ้างอิงกับสถานีโทรทัศน์ (SMS Marketing พลังการตลาดไร้สาย... จากมือถือสู่มือคุณ, ๒๕๔๖: ๖๖-๗๐)

จากข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการประเมินผลรายการโทรทัศน์เป็นสิ่งสำคัญ จะทำให้ทราบความคิดเห็นของผู้ชมที่มีต่อรายการ ทำให้ทราบว่าเนื้อหา รูปแบบในการนำเสนอและเวลาในการออกอากาศเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร และสามารถนำเสนอต่อผู้โฆษณาสินค้าหรือผู้อุปถัมภ์รายการได้ว่า โฆษณาสินค้านั้นสามารถเข้าถึงกลุ่มผู้ชมที่เป็นเป้าหมายได้เพียงใด ซึ่งการประเมินผลหรือการตรวจสอบผลต่าง ๆ เหล่านี้ ทำได้โดยให้ผู้ชมส่งจดหมาย หรือ ไปรษณียบัตรติชมรายการ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเห็นว่าการให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาข้อกฎหมาย ก็สามารถตรวจสอบความนิยมของผู้ชมได้เช่นเดียวกัน ด้วยการนับจำนวนจดหมายที่ส่งเข้าไปยังรายการ

จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลการวิจัย สามารถแบ่งการตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ได้เป็น ๒ ประการ คือ การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ และการให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาข้อกฎหมาย ดังนี้

๒.๓.๒.๒.๑ การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ

การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ เพื่อตรวจสอบว่าผู้ชมที่บ้านมีความคิดเห็นต่อทางรายการอย่างไรบ้าง ชอบหรือไม่ชอบสิ่งใด ซึ่งทางรายการจะได้ปรับปรุงแก้ไข

ตัวอย่างที่ ๑๐

ผ.๑: สำหรับวันนี้ะครับเสื่อ! หัวหมोज้อข้าว. [เรายังแจก. สิบตัว.
 ผ.๒: [(?)] สิบตัว [แล้วยัง, วิซีดี. =
 ผ.๑: [แล้วยัง,
 ผ.๒: = คู่ซำส์ทนายเสบ. อีก, สิบชุด! สำหรับ. ผู้ที่แสดง, ความคิดเห็นติชมรายการส่งเข้ามา=
 ผ.๑: อิม.
 ผ.๒: = ที่ไหนครับ?
 ผ.๑: [คู่ปอนอียิบสี่สามแยกลาดพร้าว, กรุงเทพ. หนึ่งศูนย์, เก้าศูนย์หนึ่ง, แคนนี้ก็มิ
 สิทธิได้แล้ว!

(๘ ก.ค. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๑๐ การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ จะมีการบอกรางวัลที่จะได้รับเมื่อส่งจดหมายเข้าไปยังรายการ และบอกที่อยู่ของรายการ

๒.๓.๒.๒.๒ การให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาข้อกฎหมาย

การให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาข้อกฎหมาย สามารถตรวจสอบความนิยมของผู้ชมทางบ้านได้ โดยการพิจารณาจากจำนวนของจดหมาย ทั้งยังสามารถนำปัญหาข้อกฎหมายนั้น ๆ มาพูดคุยในรายการได้อีกด้วย

ตัวอย่างที่ ๑๑

ผ.๒: ถ้าถามปัญหาข้อกฎหมายอย่าลืมสอดช่อง, ดิดเสดตมปีมาด้วยนะครับ. (ยิ้ม)

ผ.๑:

เงินไม่ต้องนะ!

ผ.๒: [เออ .
เงินไม่ต้อง !!]

(๓๑ ต.ค. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๑๑ หากผู้ชมต้องการส่งจดหมายถามปัญหาข้อกฎหมาย ผู้ดำเนินรายการได้บอกวิธีการปฏิบัติไว้ คือ ให้ส่งจดหมายแล้วสอดช่องเปล่าดิดเสดตมปี แล้วส่งไปตามที่อยู่ของรายการ ซึ่งจะเป็นที่อยู่เดียวกับข้อ ๒.๓.๒.๒.๒.๑ การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ หลังจากนั้นทางรายการอาจตรวจนับจำนวนผู้ที่ส่งจดหมายถามปัญหาข้อกฎหมาย ก็จะทำให้ทราบปริมาณความนิยมของผู้ชมทางบ้านได้ จากข้างต้นทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าดังนั้นการให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส นอกจากเป็นการหารายได้แล้ว ในทางอ้อมยังช่วยตรวจสอบความนิยมของผู้ชมได้เช่นเดียวกับการให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาข้อกฎหมาย โดยการนับจำนวนหมายเลขโทรศัพท์ที่ส่งเข้าไปยังรายการ

๒.๔ A ย่อมาจาก Act sequences (การลำดับเหตุการณ์สื่อสาร)

จากการศึกษาข้อมูลพบว่าการลำดับเหตุการณ์สื่อสารในปริจเจทการสนทนารายการโทรทัศน์ “หัวหมอก้อข่าว” คือ การเปิดรายการ การดำเนินรายการ และการปิดรายการ ดังนี้

๒.๔.๑ การเปิดรายการ

การเปิดรายการประกอบไปด้วยการกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ การกล่าวทักทาย การกล่าวแนะนำตัวผู้ดำเนินรายการ และการกล่าวแนะนำรายการ นอกจากนี้จากข้อมูลพบว่ายังมีส่วนอื่น ๆ ที่ปรากฏไม่เหมือนกัน กล่าวคือ ในเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคมจะเป็นการให้ผู้ชมส่งเอส

เอ็มเอส ส่วนเดือนกันยายนจะเป็นเรื่องเบ็ดเตล็ด เพราะไม่มีการ โฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอสแล้ว เช่น การเล่าเหตุการณ์ช่วงเวลานั้นสั้น ๆ และการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย การแสดง ความปรารถนาดีกับผู้ชม เป็นต้น

๒.๔.๒ การดำเนินรายการ

การดำเนินรายการโทรทัศน์“หัวหมอกจ้อข่าว” ประกอบด้วยการบอกชื่อหนังสือพิมพ์ไทยรายวันที่นำมาเป็นประเด็นการให้ความรู้ทางกฎหมาย จากนั้นจะอ่านพาดหัวข่าวที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ตามด้วยการเล่ารายละเอียดของข่าว เมื่อเล่ารายละเอียดของข่าวจบ ผู้ดำเนินรายการจะให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย แล้วเข้าโฆษณา ซึ่งเป็นการ โฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมติดตามชมรายการในช่วงต่อไป หลังจากการพักโฆษณาแล้ว จะเริ่มช่วงใหม่ ซึ่งอาจมีการให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอสก่อนการเริ่มข่าวต่อไปก็ได้ ทั้งนี้การเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวันจะมีทั้งหมด ๔ ข่าว

๒.๔.๓ การปิดรายการ

จากข้อมูลผู้วิจัยพบว่าการปิดรายการในประเภทการสนทนาในรายการ “หัวหมอกจ้อข่าว” ประกอบด้วยการให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส (ปรากฏเฉพาะเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม) การ โฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ การโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์นายแสบ การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาข้อกฎหมาย และการกล่าวอำลา

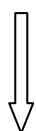
ทั้งนี้หากลำดับเหตุการณ์สื่อสารตามการพักโฆษณา สามารถแบ่งออกได้เป็น ๓ ช่วง คือ ช่วงที่ ๑ ช่วงที่ ๒ และช่วงที่ ๓ โดยมีการพักโฆษณาแทรกระหว่างช่วงที่ ๑ กับช่วงที่ ๒ และช่วงที่ ๒ กับช่วงที่ ๓ ผู้วิจัยพบว่าในช่วงที่ ๑ จะประกอบด้วย การเปิดรายการและการดำเนินรายการ ซึ่งเป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่นำมาจากประเด็นข่าวในหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน (ข่าวที่หนึ่ง) จากนั้นจะพักโฆษณา ในช่วงที่ ๒ ประกอบด้วย การดำเนินรายการ ซึ่งเป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่นำมาจากประเด็นข่าวในหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน (ข่าวที่สองและข่าวที่ ๓) จากนั้นจะพักโฆษณา ในช่วงที่ ๓ ประกอบด้วย การดำเนินรายการ ซึ่งเป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่นำมาจากประเด็นข่าวในหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน (ข่าวที่สี่) ตามด้วยการปิดรายการ ซึ่งสามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

ช่วงที่ ๑ การเปิดรายการ + การดำเนินรายการ (ข่าวที่ ๑)

(พักโฆษณา)

ช่วงที่ ๒ การดำเนินรายการ (ข่าวที่ ๒) + การดำเนินรายการ (ข่าวที่ ๓)

(พักโฆษณา)

ช่วงที่ ๓ การดำเนินรายการ (ข่าวที่ ๔) + การปิดรายการ

แผนภูมิที่ ๑ แสดงลำดับเหตุการณ์สื่อสารตามการพักโฆษณา

๒.๕ K ย่อมาจาก Key (กุญแจ)

ผู้ดำเนินรายการจะใช้ทั้งน้ำเสียงที่จริงจังและไม่จริงจังสลับกันไป การใช้น้ำเสียงที่จริงจังส่วนใหญ่จะเป็นช่วงการอธิบายกฎหมาย เมื่อบรรยากาศในการดำเนินรายการเริ่มเคร่งเครียด ก็จะเปลี่ยนมาใช้น้ำเสียงไม่จริงจังอีก เพื่อให้บรรยากาศในการดำเนินรายการผ่อนคลายลง นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่าการเล่ารายละเอียดของข่าว หรือการสมมติเหตุการณ์สำหรับการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ผู้ดำเนินรายการอาจใช้น้ำเสียงที่จริงจัง สมจริง เพื่อให้เหมาะกับเนื้อหาที่เล่า และยังอาจใช้การเลียนเสียงด้วย เพื่อให้ผู้ชมได้รับความบันเทิง เกิดอรรถรส ได้รับความสมจริงขณะรับชม เช่น การเลียนเสียงผู้หญิง การเลียนเสียงระเบิด การเลียนเสียงปืน การเลียนเสียงสัตว์ เป็นต้น

ตัวอย่างที่ ๑๒

ผ.๒: เอ้อ! (ทำท่าโทรศัพท์และเลียนเสียงผู้หญิง) คุณสมศักดิ์ไม่อยู่ค่ะอันนี้ไม่ใช่บ้านคุณสมศักดิ์

นะค่ะ!

เออบ้านของเออดีชั้นค่ะเครือวัลย์ค่ะ. ร้านขายของชำค่ะ.

ผ.๑:

เอ้าเฮ้ย

เอ้า.

∫ เออไม่ก็นี่เค้าบอก

ว่าใช่, เบอร์โทรศัพท์นี่เป็นบ้านนะ. เจ้าของบ้านอยู่มัยคุณสมศักดิ์อะ.

∫ (เลียนเสียงผู้หญิง) คุณ

ผ.๒:

สมศักดิ์ไม่ได้อยู่ที่นี้ดิฉันเป็นเจ้าของบ้านเองค่ะ.

ทรัพย์สินจากผู้ถูกลอกลงโดยเจตนาสุจริต” ดังนั้นผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ จึงต้องขยายความเป็นภาษาพูดทั่วไปที่เข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้น ได้แก่ “แปลเป็นภาษาไทยง่าย ๆ ครับ ชื่อโรงทรัพย์สินครับ หลอกกลงเอาทรัพย์สินเขาหลอกกลงเอาสตางค์เค้าไป หลอกว่าเอ้ยมันจะมีไอนั้นไอนี้เค้า แต่จริง ๆ แล้วเป็นกระดาษธรรมดา ๆ เรียกว่าตุ้มตุ๋น”

นอกจากนี้ยังพบว่ามีการใช้วจนภาษาควบคู่ไปกับวจนภาษา ลักษณะที่พบมาก คือ การหัวเราะ และการใช้ท่าทางอื่น ๆ ประกอบการสนทนาด้วย โดยเฉพาะในส่วนของการเล่นขำ เพื่อเชื่อมโยงกับการอธิบายข้อกฎหมาย ซึ่งช่วยเพิ่มสีสัน และทำให้ผู้ชมเข้าใจเหตุการณ์ที่กำลังกล่าวถึงได้ดียิ่งขึ้น การใช้ท่าทางประกอบว่า มีทั้งการใช้ท่าทางเพื่อประกอบการสนทนา ทำให้ได้บรรยากาศมากยิ่งขึ้น และการใช้การใช้ท่าทางเพียงอย่างเดียว

ตัวอย่างที่ ๑๔

ผ.๒: (แก้งตบอาจารย์วันชัย) [เปรี้ยว!
 (ผะเอนไปข้างหลัง) โอ๊ะ! โอ๊ะ! ไอ้แกเป็นตำรวจเนี่ยสมมติพูดจาแบบว่าแรงเลย, แกไอ้สืบตำรวจเอกทำมาอยู่! ชั๊นนี่มันระดับไหน? แกนี่เจียมกะลาหัวชะมั่ง, ไอ้เงินแกนี่คิดนี่. อีโธ, แกไปไกลไปริดเกล้ามาชั๊นก็รู้! เกิดพูดยังงี้]
 ผ.๒: [ชั๊นมา,
 ไอ้โห! นี่, ช่มเหงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรมนี้หว่า.]
 ผ.๑: [(ผลักอาจารย์ประมาณ) แกมันไอ้กระจอก!] [ไอ้กระจอก!
 ผ.๒: [(ทำทำยิงปืน) ชักปืนยิงเปรี้ยว
 ๆ เปรี้ยว ๆ .]

(๖ ก.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๔ เห็นได้ว่ามีการใช้วจนภาษาประกอบการเล่าสมมติเหตุการณ์ เพื่อให้เกิดความสมจริง ได้แก่ การแก้งตบ หรือผลักผู้ดำเนินรายการอีกฝ่าย การผะเอนไปข้างหลัง และการทำทำยิงปืน

การเน้นเสียง ใช้เสียงดัง และเสียงสูง เป็นลักษณะที่พบมากในการดำเนินรายการ ซึ่งผู้ดำเนินรายการจะใช้ในช่วงท้าย ผู้วิจัยพบว่าการใช้ น้ำเสียงและการใช้ท่าทางของผู้ดำเนินรายการสามารถสื่ออารมณ์ความรู้สึกได้ ทำให้ผู้ชมเห็นภาพและเข้าใจเรื่องราวที่กำลังสนทนาได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ ๑๕

ผ.๑: อย่างนี้! _ คุณได้กรรมสิทธิ์มั๊ย?

ผ.๒:

Z เกินสิบปีได้กรรมสิทธิ์เลย.

ผ.๑:

Z แล้วคนที่เป็นเจ้าของอยู่

กรุงเทพละครับ?

ผ.๒:

Z อ้าว! :: ถูกโกงสิทธิ์! (ขมวดคิ้ว) ก็คุณปล่อยปละละเลยไม่สนใจ=
 [อคเลย.] [ถูกโกงเลย!]

ผ.๑:

ผ.๒: = ดูโฉนดแล้วครอบครองปรปักษ์คุณจะมาพูดอะไร! กฎหมายฉบับนี้เค้าออกมาตัดสินัย. =

ผ.๑:

อ้อ!

ผ.๒: = พวกเศรษฐีมีเงินชอบซื้อที่ทิ้งไว้!

[ไม่ใช่ประโยชน์!]

ผ.๑:

อ้อ! ::

(๑๐ ศ.ก. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๕ เห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการใช้การเน้นเสียง เสียงดัง และเสียงสูง ซึ่งสังเกตได้จากตัวอักษรหนา และเครื่องหมายอัศเจรีย์และเครื่องหมายปรศนีย์ในช่วงท้ายประโยค

๒.๗ N ย่อมาจาก Norms of Interaction and Interpretation (บรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์ และการตีความ)

บรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์ในรายการโทรทัศน์ “หัวหอมจ้อข่าว” กล่าวได้ว่ามีผู้ดำเนินรายการสองคน คือ วันชัย สอนศิริ และ ประมาณ เลื่องวัฒนะวิช ทั้งคู่ประกอบอาชีพเป็นทนายความ มีความเชี่ยวชาญด้านกฎหมายโดยตรง จึงสามารถให้ความรู้แก่ผู้ชมได้อย่างน่าเชื่อถือ ผู้ดำเนินรายการทั้งสองได้แบ่งบทบาทในการดำเนินรายการไว้อย่างชัดเจน เช่น การถามข้อกฎหมายและการสรุปข้อกฎหมายเป็นหน้าที่ของ วันชัย สอนศิริ ส่วนการอธิบายข้อกฎหมายเป็นหน้าที่ของ ประมาณ เลื่องวัฒนะวิช เป็นต้น ส่วนปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ดำเนินรายการกับผู้ชมทางบ้าน พบว่าไม่ได้สื่อสารกันโดยตรง แต่ใช้ช่องทางในการสื่อสารต่าง ๆ เช่น การที่ทางรายการได้โฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ และการให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย เป็นต้น

ส่วนบรรทัดฐานของการตีความในรายการโทรทัศน์ “หัวหอมจ้อข่าว” แม้ว่าวิธีการนำเสนอจะมีลักษณะสนุกสนาน เพลิดเพลิน และไม่เคร่งเครียด แต่เมื่อพิจารณาจากเนื้อหาของรายการแล้ว จะเห็น

ได้ว่าเป็นการมุ่งให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายแก่ผู้ชมอย่างแท้จริง เนื้อหาของรายการมีสาระจริงจัง ผู้ดำเนินรายการทั้งสองคนเป็นผู้ที่ประกอบอาชีพทนายความที่เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย ขณะที่ให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ได้มีการอ้างอิงมาตราชกฎหมายได้อย่างคล่องแคล่วและน่าเชื่อถือ ดังนั้นแม้ว่าผู้ชมจะได้รับความบันเทิง แต่ก็ทราบว่ารายการโทรทัศน์ “หัวหอมจ้อข่าว” มีสาระประโยชน์ จึงไม่เกิดความสงสัย หรือคลางแคลงใจในสิ่งที่ผู้ดำเนินรายการพูด เพราะเชื่อถือในวิชาชีพทนายความของผู้ดำเนินรายการ ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นผู้ดำเนินรายการได้อธิบายข้อกฎหมาย โดยได้อ้างอิงมาตราชกฎหมายเพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น เช่น

ตัวอย่างที่ ๑๖

ผ.๑: อ่าอีกคนนึงบอกว่าอยู่มาประมาณยี่สิบปีแล้วครับ.

ผ.๒: [อืม. [โดยสงบ. เปิดเผย.]
[ไม่เคย, โดยสงบ.]

เจตนาเป็นเจ้าของไม่เคยมีใครมาได้แย่งเลย [ครับ. อย่างนี้ใครมีสิทธิ์ดีกว่ากัน [ครับ.

ผ.๒: [อ้า. [อ้าว! ถ้า, อยู่
มาโดยสงบเปิดเผยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันเกินสิบปี! มาตราพันสามร้อยแปดสิบสองบอกว่า, คุณได้กรรมสิทธิ์.

(๑๐ ต.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๖ ผู้ดำเนินรายการได้อธิบายข้อกฎหมาย โดยได้อ้างอิงมาตราชกฎหมายได้อย่างคล่องแคล่วและน่าเชื่อถือ เนื่องจากเป็นผู้ที่มีอาชีพเป็นทนายความ ได้แก่ “ถ้าอยู่มาโดยสงบเปิดเผยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันเกินสิบปี มาตราพันสามร้อยแปดสิบสองบอกว่าคุณได้กรรมสิทธิ์” ดังนั้นจะเห็นได้ว่าลักษณะเนื้อหาของรายการโทรทัศน์ “หัวหอมจ้อข่าว” ได้มุ่งเน้นให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่มีสาระประโยชน์แก่ผู้ชมอย่างแท้จริง

๒.๘ G ย่อมาจาก Genre (ประเภทการสื่อสาร)

ผู้วิจัยจัดประเภทการสื่อสารของปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหอมจ้อข่าว” เป็นการสนทนาผ่านสื่อสาธารณะ โดยมีรูปแบบผสม (Hybrid program) ทั้งนี้ตามการจำแนกประเภทรายการวิทยุโทรทัศน์ของสาขาวิชาเทคโนโลยีการสื่อสารมวลชนที่จำแนกตามวัตถุประสงค์ของรายการที่ได้กล่าวถึงแล้วในตอนต้นของบทที่ ๒ เมื่อศึกษาโดยละเอียดแล้วพบว่า ปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหอมจ้อข่าว” มีรูปแบบเป็นรายการสาระบันเทิง กล่าวคือ ได้มุ่งให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย โดยใช้ข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทย

รายวันเป็นช่องทางในการให้ความรู้ และใช้ความบันเทิงเข้ามาช่วย เพื่อให้บรรยากาศในการดำเนินรายการไม่เคร่งเครียดเกินไป

อย่างไรก็ตามรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มีข้อจำกัดหรือเงื่อนไขเกี่ยวกับเรื่องรายได้ เวลา ช่องทางสื่อสาร (Channel) และการแข่งขันกับรายการอื่น ๆ ทำให้ต้องคำนึงถึงเรื่องการตลาดด้วย เพื่อให้รายการสามารถออกอากาศทางช่องสถานีโทรทัศน์ต่อไปได้ หรือเพื่อความอยู่รอดของรายการนั่นเอง ดังนั้นจากข้างต้นสรุปได้ว่า ปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มีรูปแบบผสม (Hybrid program) โดยมีรูปแบบหลักจัดเป็นประเภทความรู้และประเภทความบันเทิง ซึ่งอาจเรียกตามสาขาวิทยาศาสตร์ว่าเป็นรายการประเภทสาระบันเทิง และมีรูปแบบเสริม ใช้รูปแบบประเภทข่าวสาร และประเภทโฆษณาและบริการธุรกิจเข้ามาช่วย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ปริบทของปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” แตกต่างจากการสนทนาทั่วไปในชีวิตประจำวัน ดังที่กล่าวข้างต้นแล้วว่า ปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” เป็นการสนทนาผ่านสื่อสาธารณะ โดยมีรูปแบบผสม (Hybrid Program) การออกอากาศจะใช้ห้องส่งของสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ มีการจะกำหนดเวลาในการออกอากาศคือเวลาประมาณ ๐๕.๔๐-๑๐.๐๕ น. ทุกวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี ผู้ร่วมเหตุการณ์ ได้แก่ ผู้ดำเนินรายการ ๒ คน และผู้ชมทางบ้าน ปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มีจุดประสงค์ที่แน่นอน ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ได้แก่ การให้ความรู้ การให้ความบันเทิง และจุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ ได้แก่ การหารายได้ และการตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

นอกจากนี้จะลำดับเหตุการณ์สื่อสารอย่างชัดเจน ได้แก่ การเปิดรายการ การดำเนินรายการ และการปิดรายการ อีกทั้งยังมีการกำหนดลักษณะภาษาที่ใช้ พบว่าใช้ทั้งวจนภาษาและอวจนภาษาประกอบกัน ทั้งนี้วจนภาษาที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นภาษาระดับไม่เป็นทางการและกึ่งทางการรองลงมา ผู้ดำเนินรายการจะใช้น้ำเสียงทั้งน้ำเสียงจริงจังและไม่จริงจังสลับกันไป ปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ได้การกำหนดบรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์และการตีความ คือ ผู้ดำเนินรายการเป็นทนายความที่มีความเชี่ยวชาญด้านกฎหมายเป็นอย่างดี ในการดำเนินรายการได้แบ่งบทบาทหน้าที่กันอย่างชัดเจน ส่วนปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ดำเนินรายการกับผู้ชมทางบ้าน พบว่าไม่ได้สื่อสารกันโดยตรง แต่ใช้ช่องทางในการสื่อสารต่าง ๆ แทน รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” เป็นรายการที่มุ่งให้ความรู้ที่เป็นสาระประโยชน์ แม้ว่าจะมีวิธีการนำเสนอในลักษณะสนุกสนาน เพลิดเพลิน และไม่เคร่งเครียดก็ตาม

บริบทของปริเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มีลักษณะสัมพันธ์กัน กล่าวคือ จุดประสงค์ของรายการสัมพันธ์กับประเภทของปริเฉท มีผลต่อการกำหนดฉาก การลำดับ เหตุการณ์สื่อสาร การเลือกใช้ภาษา และการใช้น้ำเสียง ทั้งนี้บริบทของปริเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” โดยเฉพาะอย่างยิ่งจุดประสงค์ของรายการ สามารถเป็นพื้นฐานในการศึกษาโครงสร้างและผลัดการสนทนา ที่ผู้วิจัยจะศึกษาในบทที่ต่อไปได้ เพราะการกำหนด โครงสร้างและผลัดการสนทนาจะต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ของรายการ จึงจะทำให้การดำเนิน รายการบรรลุผลสำเร็จได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๓

โครงสร้างและผลัดของปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว”

การศึกษาปรับบทของปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” ในบทที่ ๒ ทำให้ผู้วิจัยทราบปรับบทโดยรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำให้ทราบจุดประสงค์ของรายการไปพร้อมกัน กล่าวคือ จุดประสงค์ของรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” มี ๒ ลักษณะ คือ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสารและจุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ ซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบของรายการ กล่าวคือ เป็นปริจเฉทผ่านสื่อสาธารณะที่มีรูปแบบผสม (Hybrid program) มีรูปแบบหลักจัดเป็นรายการประเภทสาระบันเทิง และมีรูปแบบเสริมใช้รูปแบบประเภทข่าวสาร และประเภทโฆษณาและบริการธุรกิจเข้ามาช่วย อนึ่งการกำหนดรูปแบบของโครงสร้างและผลัดการสนทนา จะสอดคล้องกับจุดประสงค์รายการ เพื่อให้การดำเนินรายการบรรลุเป้าหมาย

ปริจเฉทในสถานการณ์ต่าง ๆ บางครั้งมีการวางแผน (Planned) ร่างหรือฝึกซ้อมไว้ก่อนที่จะมีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งเกิดขึ้นได้ทั้งปริจเฉทการเขียนและปริจเฉทการพูด (Johnstone, 2002: 182) สิ่งสำคัญพื้นฐานของทุกรายการ คือ บทโทรทัศน์ และเกือบทุกรายการจะมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขบทอยู่ตลอดเวลา ทั้งช่วงซ้อมและช่วงการผลิตจริง (วีรศิริ ศิริวัฒนกุล, ๒๕๓๒: ๕๕)

ปริจเฉทการสนทนาทางโทรทัศน์ที่มีการวางแผน (Planned) ไว้ล่วงหน้า นั้น มีโครงสร้างปริจเฉทที่ชัดเจน อาทิ งานวิจัยของ เขมลักษณ์ อินลออ (๒๕๔๓) เรื่องปริจเฉทการรายงานข่าวของรายการระเบียงข่าวทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ อ.ส.ม.ท. ส่วนหนึ่งได้วิเคราะห์องค์ประกอบของรายการ ผลวิจัยพบว่าปริจเฉทการรายงานข่าวมีทั้งสิ้น ๑๓ ช่วง แต่ละช่วงมีองค์ประกอบเรียงลำดับกันตายตัว ๖ ส่วนด้วยกัน ได้แก่ การสนทนาเรื่องทั่วไป (Social talk) การเปิดประเด็นข่าว การรายงานเนื้อหาข่าว การปิดประเด็นข่าวและการปิดช่วงรายการ เป็นต้น

จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพของข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยทั้ง ๒๖ ครั้ง พบว่าปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” มีโครงสร้างปริจเฉทที่เด่นชัดและแน่นอน และผลัดการสนทนาระหว่างผู้ดำเนินรายการ ที่ปรากฏอยู่ในโครงสร้าง ก็ได้กำหนดไว้ชัดเจนตายตัวในหลาย ๆ ส่วน เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของรายการ ดังนั้นในบทที่ ๓ นี้ ผู้วิจัยจะศึกษาโครงสร้างและผลัดของปริจเฉทการสนทนา

ในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” ว่ามีการกำหนดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของรายการอย่างไรบ้าง จากการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวน ๒๖ ครั้ง พบว่าโครงสร้าง และผลัตมีลักษณะดังต่อไปนี้

๓.๑ โครงสร้างของปริเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว”

เมื่อพิจารณาเนื้อหา และรูปภาพที่ปรากฏในปริเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” พบว่าสามารถแบ่งองค์ประกอบของโครงสร้างปริเฉท ๓ ส่วน คือ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนท้าย ดังนี้

๓.๑.๑ ส่วนนำ

ส่วนนำเป็นองค์ประกอบที่ปรากฏแรกสุดของโครงสร้างปริเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” เริ่มจากการกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ จนถึงการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส หรืออาจเป็นการกล่าวถึงเรื่องเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ ก็ได้ จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพของข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย พบว่าสามารถแบ่งองค์ประกอบย่อยได้เป็น ๒ ส่วน คือ

๓.๑.๑.๑ องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว

๓.๑.๑.๒ องค์ประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว

๓.๑.๑.๑ องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว

องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว คือ องค์ประกอบที่ปรากฏอย่างสม่ำเสมอ ได้แก่ องค์ประกอบใน ๔ ส่วนแรกของโครงสร้างส่วนนำ คือ

๓.๑.๑.๑.๑ การกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖

๓.๑.๑.๑.๒ การกล่าวทักทาย

๓.๑.๑.๑.๓ การกล่าวแนะนำตัวผู้ดำเนินรายการ

๓.๑.๑.๑.๔ การกล่าวแนะนำรายการ

ตัวอย่างที่ ๑

๓.๑.๑.๑.๑	{ <table border="0"> <tr> <td>ผ.๑: ชาติใดไร้รัก, สมักรสมาน.</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">จะทำการสิ่งใดก็ไร้ผล.</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">แม้ชาติย่อยยับ,</td> </tr> <tr> <td>ผ.๒:</td> </tr> <tr> <td>ผ.๑:</td> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td></td> <td>อับจน.</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2"></td> </tr> <tr> <td>ผ.๒:</td> <td>บุคคลจะสุขอยู่อย่างไร.</td> </tr> </table>	ผ.๑: ชาติใดไร้รัก, สมักรสมาน.	}	จะทำการสิ่งใดก็ไร้ผล.	}	แม้ชาติย่อยยับ,	ผ.๒:	ผ.๑:						อับจน.	}	}		ผ.๒:	บุคคลจะสุขอยู่อย่างไร.				
		ผ.๑: ชาติใดไร้รัก, สมักรสมาน.					}	จะทำการสิ่งใดก็ไร้ผล.	}	แม้ชาติย่อยยับ,													
ผ.๒:																							
ผ.๑:																							
	อับจน.	}	}																				
ผ.๒:	บุคคลจะสุขอยู่อย่างไร.																						
๓.๑.๑.๑.๒	{ <table border="0"> <tr> <td>ผ.๑: (ยกมือไหว้) สวัสดิ์</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">ดีครับ. ผมทนายวันชัย สอนศิริ.</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">และผมทนาย</td> </tr> <tr> <td>ผ.๒: (ยกมือไหว้)</td> <td>สวัสดิ์ครับ.</td> </tr> </table>	ผ.๑: (ยกมือไหว้) สวัสดิ์	}	ดีครับ. ผมทนายวันชัย สอนศิริ.	}	และผมทนาย	ผ.๒: (ยกมือไหว้)	สวัสดิ์ครับ.															
		ผ.๑: (ยกมือไหว้) สวัสดิ์					}	ดีครับ. ผมทนายวันชัย สอนศิริ.	}	และผมทนาย													
ผ.๒: (ยกมือไหว้)	สวัสดิ์ครับ.																						
+ ๓.๑.๑.๑.๓	{ <table border="0"> <tr> <td>ประมาณ เลื่องวัฒนะวิช.</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">นี่คือรายการหัวหมोज้อข่าวครับ.</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2"></td> </tr> <tr> <td>ผ.๑:</td> </tr> <tr> <td>๓.๑.๑.๑.๔</td> <td> { <table border="0"> <tr> <td>ผ.๒:</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">ออกอากาศทุกวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีครบเวลาเก้านาฬิกาสี่สิบนาที.</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2"></td> </tr> <tr> <td>ผ.๑:</td> </tr> </table> </td> <td></td> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> </table>	ประมาณ เลื่องวัฒนะวิช.	}	นี่คือรายการหัวหมोज้อข่าวครับ.	}		ผ.๑:	๓.๑.๑.๑.๔	{ <table border="0"> <tr> <td>ผ.๒:</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">ออกอากาศทุกวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีครบเวลาเก้านาฬิกาสี่สิบนาที.</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2"></td> </tr> <tr> <td>ผ.๑:</td> </tr> </table>	ผ.๒:	}	ออกอากาศทุกวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีครบเวลาเก้านาฬิกาสี่สิบนาที.	}		ผ.๑:								
ประมาณ เลื่องวัฒนะวิช.	}	นี่คือรายการหัวหมोज้อข่าวครับ.					}																
ผ.๑:																							
๓.๑.๑.๑.๔	{ <table border="0"> <tr> <td>ผ.๒:</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2">ออกอากาศทุกวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีครบเวลาเก้านาฬิกาสี่สิบนาที.</td> <td rowspan="2">}</td> <td rowspan="2"></td> </tr> <tr> <td>ผ.๑:</td> </tr> </table>	ผ.๒:	}	ออกอากาศทุกวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีครบเวลาเก้านาฬิกาสี่สิบนาที.	}		ผ.๑:																
ผ.๒:	}	ออกอากาศทุกวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีครบเวลาเก้านาฬิกาสี่สิบนาที.					}																
ผ.๑:																							

(๑ ก.ก. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑ แสดงให้เห็นองค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว ในส่วนนำของรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” คือ มีการกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ ได้แก่ “ชาติใดไร้รักสมักรสมาน จะทำการสิ่งใดก็ไร้ผล แม้ชาติย่อยยับอับจน บุคคลจะสุขอยู่อย่างไร” ทั้งนี้จากข้อมูลตั้งแต่เดือนกรกฎาคมถึงเดือนกันยายน จะมีการกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ ดังในจากตัวอย่างนี้เพียงบทเดียว เพราะทางรายการปรารถนาให้คนไทยสามัคคีกัน ดังที่ผู้ดำเนินรายการได้กล่าวไว้ในการออกอากาศวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๗ ดังนี้ “ที่นำบทพระราชนิพนธ์มาพูดอยู่บ่อย ๆ เพราะต้องการให้คนไทยสมักรสมานสามัคคีกัน”

หลังจากที่กล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ จบจะตามด้วยการกล่าวทักทายผู้ชมที่บ้าน แล้วผู้ดำเนินรายการจะกล่าวแนะนำตนเอง เริ่มจากการใช้คำนำหน้าชื่อว่า “ทนาย” ซึ่งอาจเป็นเพราะต้องการให้ผู้ชมได้ทราบว่าผู้ดำเนินรายการมีอาชีพเป็นทนายความ จากนั้นจะบอกชื่อและนามสกุลของผู้ดำเนินรายการแต่ละคน แล้วตามด้วยการแนะนำรายการว่า ชื่อรายการอะไร ออกอากาศวันและเวลาใด อย่างไรก็ตามการบอกวันและเวลาออกอากาศ อาจเปลี่ยนเป็นการบอกว่าในครั้งนั้นเป็นการออกอากาศประจำวันเท่าไรก็ได้

ตัวอย่างที่ ๒

ผ.๑: ผมทนายวันชัย สอนศิริ.

ผ.๒:

ผ.๑:

หัวหมोज้อข้าวครับ.

ผ.๒:

และผมทนายประมาณ. เลื่องวัฒนะวิช.
 นี่คือรายการ
 ประจําวันพุดหัดสบัติที่เก้กัณยายนสองพันห้าร้อยสี่สิบเจ็ดครับ.

(๕ ก.ย.๔๗)

๓.๑.๑.๒ องค์ประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว

องค์ประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว หรือปรากฏไม่สม่ำเสมอ จากข้อมูลเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๗ มีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส พบว่าประกอบด้วย

๑. การบอกประเด็นคำถามเอสเอ็มเอสของวันก่อนหน้านั้น

๒. การเฉลยเอสเอ็มเอสของวันก่อนหน้านั้น เป็นการบอกจำนวนผู้ส่งเอสเอ็มเอสทั้ง ๒ ฝ่าย นอกจากนี้อาจมีการเฉลย หรืออธิบายให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายร่วมด้วยก็ได้ ได้แก่ การถามข้อกฎหมาย การอธิบายข้อกฎหมาย และการสรุปข้อกฎหมาย

๓. การบอกประเภท และจำนวนของที่ระลึก ที่ผู้ชมจะได้รับ

๔. การบอกที่มาของประเด็นข่าว ที่นำมาตั้งเป็นคำถามเอสเอ็มเอสประจำวัน

๕. การบอกประเด็นคำถามเอสเอ็มเอสประจำวัน

๖. การบอกวิธีส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการ

๗. การบอกประเภท และจำนวนของที่ระลึก ที่ผู้ชมจะได้รับประจำวัน ดังตัวอย่าง

ต่อไปนี

ตัวอย่างที่ ๑

ข้อ ๑. + ๒.
 ผ.๑: (ยิ้ม) เอ้อ! เอ้า! เฉลยเลย!
 ผ.๒: เอ้อ! เอ้า! (หัวเราะ) เฉลยหน่อยครับ. _ เมื่อก่อนนี่ครับ, _ เอสเอ็มเอส. _ คู่สมรส เป็นเอดส์. ควรหย่าหรือไม่? มีคนบอกว่า. ควรจะหย่าไม่ควรจะอยู่ด้วย. =
 ผ.๑: อืม!
 ผ.๒: = ยี่สิบเปอร์เซ็นต์ครับ. ไม่ควรหย่าเลยจะอยู่กับเค้าดูแลเค้าจนไป, - จนตาย=
 ผ.๑: อ้อ! ::

- ข้อ ๑. + ๒. {
- ผ.๒: = จากกัน. แพลตีสปีเปอร์เซนต์.
- ผ.๑: ครับ. (ยิ้ม) [(ยิ้ม) โอ้: [แสดงว่าคนไทยเราเนี่ย=
- ผ.๒: [(?)
- ผ.๑: = มีเมตตา, [มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันครับ (หยิบหนังสือขึ้นมาชู) เอ้า=
- ผ.๒: ไซ้ [::
- ข้อ ๓. {
- ผ.๑: = หัวหน้าอาจารย์ประมาณ.
- ผ.๒: [เอ้าหัวหน้าที่ไซ้คือครับ! นี่ครับเดี๋ยว, ทีมงานเรา=
- ผ.๑: อืม.
- ผ.๒: = จะติดต่อกับไปนะ [ครับ. [สุดขีด .
- ผ.๑: [แล้วก็มอบหนังสือ, สองทนายชาส์, ฮา [:: สุดขีด, เป็น
- กฎหมายอ่านง่าย ๆ แบบ, สนุก ๆ . นะครับจากโปรวิชั่นคุณสมคิดนะครับ=
- ผ.๒: อืม! ::
- ข้อ ๔. + ๕. {
- ผ.๑: = เอา: ละครับ. วันนี้ครับ, มอบให้อีกเหมือนกันครับ. [
- ผ.๒: ครับ. [วันนี้เนี่ย, มัน
- มาจากเรื่องเอดส์! [
- ผ.๑: [เรื่องเอดส์, [ว่าไงครับ?
- ผ.๒: [อืม! [เอ้า! เค้าบอกว่า. _ สาธิต, _ สวม
- ถุงยางด้วยปาก. ในงานเอดส์โลกเนี่ย. _ อนาคตรีเปล่า. [คุณดูมัย? =
- ผ.๑: [หืม. (เบะปาก) [โอ้.
- (หัวเราะ)
- ผ.๒: = โอ้หู! ไซ้เนี่ย, เพี้ยวเลย. (หัวเราะ) [
- ผ.๑: (ยิ้ม) เฮ้ยผมว่าทำยังงี้จนอาจารย์นะ. มัน=
- ผ.๒: [หรือ!
- ผ.๑: = อนาคตเกิน [ไป.
- ผ.๒: [คุณว่าอนาคตหรือ?
- ข้อ ๔. + ๕. {
- ผ.๑: [(ยิ้ม) เอ้อ.
- ผ.๒: [เฮ้ยผมว่ามันไม่อนาคต
- นะ.
- ผ.๑: [ทำไม.
- ผ.๒: [มันเป็นศิลปะ. [คุณสังเกตมัย? คืออนาคต=
- ผ.๑: [(ยิ้ม) โอ้: แหม! [เออ.
- ผ.๒: = มันต้องเปิดเผยเรือนร่างเปิดเผยร่างกายนี้เค้าใส่เสื้อผ้า! :: (ลูบแขน) [

ผ.๒: สามจังหวัดภาคใต้ก็ขอย้าย [กันใหญ่! [อัยการก็ขอ!
 ผ.๑: [เออ. [ต้องมี.] มีกองกำลังคุ้มกัน
 ผ.๒: [กันใหญ่! (หัวเราะ)
 (หัวเราะ) ต้องมีกองกำลังคุ้มกันด้วย, เค้าบอกองค์การทหารผ่านศึกบอก, ไม่เอาแล้ว, =
 ผ.๑: เอ้อ!
 ผ.๒: = เล่น, เอ้อ:: กองกำลังเลข. [(หัวเราะ) นี่มหาจำลอง, เจอแสบเข้าแล้ว, [ยึดที่=
 ผ.๑: [เอ้อ. [(หัวเราะ) หรือ. [อิม! ::
 ผ.๒: = สอปกอกออีก, [ห้าร้อยสามสิบหกไร่ที่สุพรรณบุรี! พรงนี้แจะมาแล้ว.] อิมอิม ๑
 ผ.๑: [อิม! :: โอ้! ::] อิมอิม ๑
อิมดี, _ ครอบก็จะดูซิว่า, มานะจะมาด้วยรีเปล่า.] เออมา [นะคงจะมา.
 ผ.๒: [(หัวเราะ)

(๒๑ ก.ย.๕๗)

จากตัวอย่างที่ ๔ เป็นการเล่าเหตุการณ์ข่าวที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ซึ่งนำมาจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน โดยผู้ดำเนินรายการจะเล่าเพียงสั้น ๆ เท่านั้น จากตัวอย่างมี ๒ เรื่อง คือ เรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ไม่สงบในภาคใต้ ทำให้ผู้พิพากษา อัยการหวาดกลัว จึงประชุมเพื่อหาทางป้องกัน โดยการใส่เสื้อเกราะ ยานพาหนะหุ้มเกราะ และมีกองกำลังคุ้มกัน ส่วนอีกเรื่อง คือ เรื่องของ พลตรีจำลอง ศรีเมือง ที่ถูกยึดที่สปก. ๕๑๖ ไร่ที่จังหวัดสุพรรณบุรี

จากองค์ประกอบย่อยของส่วนนำ สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ ๒ แสดงองค์ประกอบย่อยของส่วนนำ

๓.๑.๒ ส่วนเนื้อหา

ส่วนเนื้อหาเป็นองค์ประกอบปรากฏต่อจากส่วนนำ คือ ปรากฏในช่วงกลางของช่วงที่หนึ่งถึงตอนต้นของช่วงที่สามของรายการ เริ่มจากการอ่านพาดหัวข่าวที่หนึ่งจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ที่นำมาเป็นประเด็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย จนถึงการสรุปข้อกฎหมายจากประเด็นข่าวที่สี่ จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพของข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย พบว่าส่วนเนื้อหา ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ๓ ส่วน ซึ่งปรากฏตายตัวหรือปรากฏอย่างสม่ำเสมอ ดังนี้

๓.๑.๒.๑ การเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน

๓.๑.๒.๒ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

๓.๑.๒.๓ การเข้าโฆษณา

๓.๑.๒.๑ การเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน

การเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ส่วนใหญ่นำมาจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวันประเภทปริมาณ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ หนังสือพิมพ์ข่าวสด หนังสือพิมพ์คมชัดลึก ดังนั้นส่วนใหญ่ลักษณะของข่าวจะเป็นข่าวเบา และเป็นข่าวที่ทางรายการโทรทัศน์ “หัวหม้อข้อข่าว” เล็งเห็นว่าสามารถนำมาเป็นประเด็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายได้ เช่น ข่าวอาชญากรรม อาทิ ข่าวที่มารดานำบุตรที่เพิ่งคลอดใส่กระเป๋าเดินทาง จนกระทั่งทารกเกือบเสียชีวิต สามารถนำมาให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายอาญาได้ หรือข่าวบันเทิง อาทิ นักแสดงชื่อ จาพนม ทำประกันชีวิตเป็นจำนวนเงิน ๓๐ ล้านบาท สามารถนำมาเป็นประเด็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายแพ่งได้ เป็นต้น

จากข้อมูลพบว่าในแต่ละครั้งมีการเล่าประเด็นข่าวทั้งหมด ๔ ข่าว ซึ่งสามารถแบ่งองค์ประกอบย่อยได้เป็น ๒ ส่วน ได้แก่

๓.๑.๒.๑.๑ การอ่านพาดหัวข่าว

๓.๑.๒.๑.๒ การเล่ารายละเอียดของข่าว

๓.๑.๒.๑.๑ การอ่านพาดหัวข่าว

การอ่านพาดหัวข่าวมีรูปแบบที่ปรากฏตายตัว กล่าวคือ จะบอกว่าข่าวนั้นมาจากหนังสือพิมพ์ใด และพาดหัวข่าวว่าอย่างไร ทั้งนี้อาจใช้ดัชนีปริเฉทนำมาก่อน เพื่อเชื่อมเข้าสู่การอ่านพาดหัวข่าว หรืออาจบอกชื่อหนังสือพิมพ์เลยก็ได้

ตัวอย่างที่ ๕

ผ.๑: เอา:: ละครับ. เรื่องต่อไปคมชัดลึกครับ. _ ฆ่ารัดคอโหด. โรอยพริกไทย. แต่งศพคาบบุหรี. =

ผ.๒: อืม.

ผ.๑: = ตำรวจจับเสี้ยคอมพ์.

(๕ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๕ ผู้ดำเนินรายการได้ใช้ดัชนีปริเฉทเชื่อมเข้าสู่การอ่านพาดหัวข่าวคือ “เอาละครับเรื่องต่อไป” จากนั้นจะบอกชื่อหนังสือพิมพ์ที่ใช้เป็นแหล่งข้อมูล คือ หนังสือพิมพ์คมชัดลึก แล้วจึงอ่านพาดหัวข่าว คือ “ฆ่ารัดคอ โหด โรอยพริกไทย แต่งศพคาบบุหรี ตำรวจจับเสี้ยคอมพ์”

๓.๑.๒.๑.๒ การเล่ารายละเอียดของข่าว

หลังจากที่อ่านพาดหัวข่าวจบแล้ว ผู้ดำเนินรายการจะเล่ารายละเอียด หรือเนื้อหาของข่าวต่อ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๖

ผ.๑: รวบจอมโหด, มือฆ่า, เผาใจสับหัว, อ้างไม่ได้เป็นคนจุดไฟ. [ญาติแค้น! ถล่มบ้านพัง. =

ผ.๒: เอ้อ! ::

ไอ้โฮ [::
 ผ.๑: = [เรื่องนี้, สืบเนื่องจากเมื่อวาน [ที่เราพูดข่าวกันอะนะครับว่า, จอมโหดที่:: อา:: =

ผ.๒: [เมื่อวาน, อืม!

ผ.๑: = ลาดกระบังเนี่ย, ตอนนี่เค้าจับได้แล้ว! (ชี้ไปข้างหน้า) [แถบอกว่าแกไม่ได้เผา! =

ผ.๒: อืม!

ผ.๑: = (ขมวดคิ้ว) แก่แก่อ้างแกนอนเนีย, ไปฟาด! แล้วน้ำมันมันไหล! [มีคนพวกค้านะ=

ผ.๒: [เอ้อ! ::

ผ.๑: = จุด [บุหรี, (?)

ผ.๒: [บุหรี. ไฟก็เลยลุก! [นี่ผมก็ยังไหม้ครอกมาเลย [นี่ ๆ นี้. (จับแขนตัวเองและ=

ผ.๑: (?) [ไฟ, [เอ้อ! :: (จับแขนตัวเอง)

ผ.๒: = ซี่ภาพข่าวทางโทรทัศน์)

ผ.๑: [แล้วก็, _อะไรมันพอว่าอาจารย์ประมาณ. [ปรากฏว่ามี=

ผ.๒: [อิม.

ผ.๑: = ญาติของคนตายนี้เค้าบอกตอนหกโมงนะ! [จนไปยี่สิบคนไปล้อมบ้านพ่อแม่=

ผ.๒: [หกโมงเย็น [วันอาทิตย์!

ผ.๑: = เค้า! (กางแขน)

ผ.๒: [(กางแขน) วันเกิดเหตุเนี่ยนะ! [ไปล้อมบ้านเลยไปยี่สิบกว่าคนเป็นไง=

ผ.๑: [เอ้อ!

ผ.๒: = ไปล้อม! [ล้อมเสร็จ. อยู่นี่ไม่อยู่! [อยู่นี่ไม่อยู่.

ผ.๑: [เออ. [เอ้อ:: ไม่อยู่! [(ตบมือหนึ่งที) ไม่อยู่ปั๊บ

ผ.๒: [สองทุ่มเป็นยังไงครับ? [จนพวกมานับร้อยเลย. ถล่มเลย [บ้านพังยับไปสามหลัง. [

ผ.๑: [โอ้โฮ. [เอ้อ!

ผ.๒: [ยิงปืนชูอีกสามนัด! [โอ้โฮ. [อิม!

ผ.๑: [โอ้ [โหแล้วตีสองก็ยังไม่จบอีก [ตำรวจมาห้ามแล้วยังไม่จบอีกนะ! =

ผ.๒: [อิม!

ผ.๑: = เค้าว่าตีสองยังมาวนเวียน.

ผ.๒: [วนเวียนช่มजूอีก. [

ผ.๑: [พ่อค้านี่, คิ้วแตกครับ. (ชี้คิ้วตัวเอง) เย็บ

ผ.๒: [(?) [เอ้อ! [อิม! เอาล่ะครับ. =

ผ.๒: [นายทวิเนี่ยนะ. (เท้าเอวและชี้คิ้วตัวเอง) [นายทวิ (?) นี่คิ้วแตกเลยนะ [ครับ. โอ้โฮ. อายุเจ็ด

สิบเจ็ด.

(๒๘ ก.ย. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๖ จะเห็นได้ว่าหลังจากที่ผู้ดำเนินรายการอ่านพาดหัวข่าวจบ ได้เล่ารายละเอียดของข่าวต่อ ซึ่งในตัวอย่างนี้เป็นข่าวอาชญากรรมเกี่ยวกับการฆาตกรรม และการทำร้ายร่างกาย กล่าวคือ ตำรวจจับกุมบุคคลที่จุดไฟเผาทำให้เด็กวัย ๑๕ ปี เสียชีวิตได้แล้ว แต่อังว่าไม่ได้เป็น

ผู้ลงมือกระทำ เพียงแค่เอาถังน้ำมันฟาด แต่น้ำมันเกิดไหลออกมา แล้วมีเพื่อนอีกคนจุดบุหรี่พอดี จึงทำให้ได้ถ้วย ๑๕ ปี เสียชีวิต ซึ่งจากเหตุการณ์นี้ทำให้ญาติของผู้เสียชีวิตโกรธแค้น จึงบุกไปที่บ้านของบุคคลที่ตำรวจจับกุมได้นี้ โดยไปปิดล้อมบ้าน ทำลายสิ่งของภายในบ้าน ช่มชู้และทำร้ายร่างกาย ทำให้บิดาของจำเลยได้รับบาดเจ็บ

จากข้อมูลพบว่า เมื่อเล่ารายละเอียดของข่าวจบ อาจใช้ดัชนีปริจเฉท (Discourse markers) เพื่อให้ผู้ชมทราบว่าองค์ประกอบในสถานการณ์เล่ารายละเอียดของข่าว ได้สิ้นสุดลงแล้ว เช่น “เอาล่ะครับนี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้น” “เอาเรื่องนี้ก็เกิดขึ้นมาแล้วครับ” “นี่เป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์” เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๓

ผ.๑: ฝัวนี่เอาแต่กินเหล้าเอาแต่เมายา [เอาแต่ทุบตี! ใครจะไปอยู่ได้. [ชั้นก็เลยหย่า.
 ผ.๒: [เอ้อ. เอ้อ! [พอ,
 (ขมวดคิ้ว) พอเมาก็ทุบตี. กินเหล้าก็กินทุกวัน!
 ผ.๑: เอ้อ:: [(ขมวดคิ้ว) นี่เป็นข่าวครับในหน้า
หนังสือพิมพ์. ผมถามว่าฝัวกินเหล้าเมายาสำมะเลเทเมา.

(ศ ก.ย. ๔๓)

กล่าวโดยสรุป การเล่าประเด็นข่าว มีองค์ประกอบย่อย ๒ ส่วน คือ การอ่านพาดหัวข่าว และการเล่ารายละเอียดของข่าว ซึ่งมีลักษณะการเล่ารายละเอียดของข่าวแบบตรงไปตรงมา และอาจใช้การสมมติตัวผู้ดำเนินรายการเป็นบุคคลในข่าวประกอบด้วยก็ได้ ทั้งนี้การเริ่มและจบองค์ประกอบการเล่าประเด็นข่าวอาจใช้ดัชนีปริจเฉท (Discourse markers) เพื่อให้ทราบว่าได้เริ่มหรือสิ้นสุดองค์ประกอบส่วนนี้แล้ว

๓.๑.๒.๒ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

เมื่อเล่าประเด็นข่าวจบในแต่ละเรื่อง จะตามด้วยการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งสามารถแบ่งองค์ประกอบย่อยได้เป็น ๓ ส่วน ได้แก่

๓.๑.๒.๒.๑ การถามข้อกฎหมาย

๓.๑.๒.๒.๒ การอธิบายข้อกฎหมาย

๓.๑.๒.๒.๓ การสรุปข้อกฎหมาย

๓.๑.๒.๒.๒ การอธิบายข้อกฎหมาย

การอธิบายข้อกฎหมายจะสัมพันธ์กับการถามข้อกฎหมาย เมื่อพิจารณาข้อมูลทั้ง ๒๖ ครั้ง พบว่าการอธิบายข้อกฎหมายเป็นการบอกว่าใครเป็นผู้ทำความผิด เป็นความผิดฐานใด และโทษที่ได้รับเป็นอย่างไร นอกจากนี้ยังมีการอธิบายข้อกฎหมาย ที่บอกวิธีพิจารณาในเรื่องต่าง ๆ เช่น ลักษณะการเข้าข่ายว่าเป็นความผิดหรือไม่ หรือสิ่งใดที่สามารถกระทำได้หรือกระทำไม่ได้ หรือบอกวิธีปฏิบัติ เป็นต้น จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมอกจ้อข่าว” พบว่าการอธิบายข้อกฎหมายสามารถแบ่งออกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ

๓.๑.๒.๒.๒.๑ การอธิบายข้อกฎหมายในฐานะที่ผู้ดำเนินรายการเป็น
ทนายความ

๓.๑.๒.๒.๒.๒ การอธิบายข้อกฎหมายในลักษณะอ้างอิงแหล่งข้อมูล

๓.๑.๒.๒.๒.๑ การอธิบายข้อกฎหมายในฐานะที่ผู้ดำเนินรายการเป็น
ทนายความ

ผู้ดำเนินรายการวิเคราะห์ประเด็นคำถาม และอธิบายข้อกฎหมายเอง โดยไม่ได้กล่าวอ้างอิงแหล่งข้อมูลใด ๆ ผู้วิจัยเห็นว่าการที่ผู้ดำเนินรายการสามารถอธิบายข้อกฎหมายได้อย่างน่าเชื่อถือนั้น เพราะมีประสบการณ์จากการประกอบอาชีพทนายความ ซึ่งเป็นอาชีพที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องกฎหมาย

ตัวอย่างที่ ๕

ผ.๑: ที่ดินที่มีโฉนดซึ่งเป็นของเราเป็นของเอกชนเนี่ย, ใครจะเข้ามาทำอะไรยังไงจะเอาไปทำอะไรเนี่ย

ได้รีเปล่า [ครับ.

ผ.๒: [เอ้า! ถ้าเราจะทำประโยชน์. [เอ้อ. [ถ้าตัวเราเอง! [เราจะทำประโยชน์=

ผ.๑: [อะตัวเราเอง.

ผ.๒: = ไม่เคียดร้อนใครก็ทำได้อยู่แล้ว!

ผ.๑: [ทำได้อยู่แล้ว. และคนอื่น, อยากจะเอาล่ะครับ? (ทำท่า

หิบบของ) [เอาได้,

ผ.๒: [อยากจะเอา!

ผ.๑: [อยากจะเอาอยากจะเข้าไป [บุกรุก,

[คุณเข้ามา, คุณเข้าบุกรุกผมก็จับคุณ=

ผ.๒: = ติกรับบุกรุก! บุกรุกกลางวัน, กลางคืน! จับได้หมด.

ผ.๑: อ้อ! :: เอ้อ!

(๓ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๕ ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ อธิบายข้อกฎหมายเองในฐานะเป็นทนายความที่เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย จากตัวอย่างการอธิบายข้อกฎหมายแสดงให้เห็นว่าสัมพันธ์กับการถาม กล่าวคือ เป็นการบอกวิธีพิจารณาหรือวิธีวิเคราะห์ว่า การกระทำใดไม่มีความผิดทางกฎหมาย ได้แก่ หากผู้ใดมีโฉนดที่ดินแสดงว่าผู้นั้นเจ้าของ ดังนั้นจึงสามารถทำประโยชน์ใด ๆ ในที่ดินก็ได้ และการกระทำใดที่มีความผิดทางกฎหมาย ได้แก่ การที่ผู้ใดบุกรุกเข้าไปยังที่ดินของบุคคลที่มีโฉนด หรือบุคคลที่เป็นเจ้าของที่ดิน ไม่สามารถกระทำได้ ดังนั้นบุคคลที่มีโฉนดหรือเจ้าของที่ดินสามารถแจ้งความให้ตำรวจดำเนินคดีได้

การอธิบายข้อกฎหมาย ในลักษณะที่บอกว่าการกระทำใดสามารถทำได้ หรือทำไม่ได้ตามที่กฎหมายระบุไว้ นั้น จะสัมพันธ์กับการแสดงความปรารถดีต่อผู้ชมทางบ้าน กล่าวคือ เป็นการเตือนผู้ชมในทางอ้อม เพราะหากกระทำในสิ่งที่กฎหมายกำหนดไว้ว่าเป็นความผิด อาจต้องรับโทษตามกฎหมาย

๓.๑.๒.๒.๒.๒ การอธิบายข้อกฎหมายในลักษณะอ้างอิงแหล่งข้อมูล

ผู้ดำเนินรายการจะอธิบายข้อกฎหมาย โดยใช้การอ้างอิงแหล่งข้อมูล เพื่อให้น่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น ซึ่งอาจใช้การอ้างอิงในลักษณะกว้าง ๆ เช่น กฎหมายบอกว่า... หรือศาลบอกว่า... เป็นต้น หรืออาจเป็นการระบุเจาะจง ว่าเป็นความผิดในมาตรากฎหมายที่เท่าใดในประมวลกฎหมายไทย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑๐

ผ.๑: ผิดกฎหมายยังไงครับ

ผ.๒: คุณรู้มั๊ย? คุณไปชนท้ายรถเค้าแบบเนี่ย, รถช่องเจ็ดแบบเนี่ย
นะ! (ขมวดคิ้ว) คุณจงใจเลยนะเนี่ย, เจตนาทำให้ทรัพย์สินเค้าเสียหาย.

ผ.๑:

มีความผิดตามมาตรา=
เอ้า!

ผ.๒: = สามร้อยห้าสิบแปด!

(๒๖ ต.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๐ จะเห็นได้ว่าเป็นการอธิบายข้อกฎหมายในลักษณะที่มีการระบุนามตรากฎหมาย เพื่อบอกว่าเป็นความผิดในข้อหาใด ได้แก่ “เจตนาทำให้ทรัพย์สินคนอื่นเสียหาย มีความผิดตามมาตรา ๓๕๘”

๓.๑.๒.๒.๓ การสรุปข้อกฎหมาย

การสรุปข้อกฎหมายสัมพันธ์กับการอธิบายข้อกฎหมาย จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในปริฉะการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหม้อจ้อข่าว” พบว่าสามารถแบ่งการสรุปข้อกฎหมายได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ

๓.๑.๒.๒.๓.๑ การสรุปข้อกฎหมายในช่วงท้ายของการอธิบายข้อกฎหมาย

๓.๑.๒.๒.๓.๒ การสรุปข้อกฎหมายระหว่างการอธิบายข้อกฎหมาย

๓.๑.๒.๒.๓.๑ การสรุปข้อกฎหมายในช่วงท้ายของการอธิบายข้อกฎหมาย

เมื่อผู้ดำเนินรายการอธิบายข้อกฎหมายทั้งหมดเสร็จสิ้น ในช่วงท้ายจะมีการสรุป ก่อนที่จะเริ่มเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวันอื่นต่อไป จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลการวิจัย พบว่าการสรุปข้อกฎหมายในช่วงท้ายของการอธิบายข้อกฎหมาย แบ่งออกได้ ๒ ลักษณะ

๓.๑.๒.๒.๓.๑.๑ เพื่อให้การอธิบายข้อกฎหมายต่าง ๆ กระชับชัดเจนยิ่งขึ้น

๓.๑.๒.๒.๓.๑.๒ เพื่อเตือนผู้ชมที่บ้าน

๓.๑.๒.๒.๓.๑.๑ เพื่อให้การอธิบายข้อกฎหมายต่าง ๆ กระชับชัดเจนยิ่งขึ้น

เมื่อผู้ดำเนินรายการอธิบายข้อกฎหมายทั้งหมดเสร็จสิ้น ในช่วงท้ายจะมีการสรุป เพื่อให้กระชับชัดเจนยิ่งขึ้น ทำให้ผู้ชมสามารถจดจำและเข้าใจข้อกฎหมายต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑๑

ผ.๑: เพราะฉะนั้นการเมา. การทุบตีการทำร้ายการ [ปล้ำคนใช้ภายในบ้าน. เป็นเหตุฟ้องหย่า=
 ผ.๒: [อ้อม. อ้อม.
 ผ.๑: = [ได้.
 ผ.๒: [เป็นเหตุฟ้องหย่า.

(๕ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๑ เป็นการสรุปข้อกฎหมาย เพื่อให้การอธิบายข้อกฎหมายตั้งแต่ต้นกระชับชัดเจนมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ ทั้งการเมาแล้วไปทำร้ายร่างกายภรรยา และการข่มขืนคนใช้ภายในบ้าน สามารถเป็นเหตุฟ้องหย่าได้ทั้งสิ้น

๓.๑.๒.๒.๓.๑.๒ เพื่อเตือนผู้ชมทางบ้าน

เมื่อผู้ดำเนินรายการอธิบายข้อกฎหมายเสร็จสิ้นลง อาจใช้การสรุปเพื่อเตือนผู้ชมทางบ้าน ซึ่งส่วนใหญ่เชื่อมโยงกับเรื่องของกฎหมาย กล่าวคือ เป็นการเตือนผู้ชมว่าไม่ให้ทำผิดกฎหมาย เพราะหากทำผิดจะต้องรับโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้

ตัวอย่างที่ ๑๒

ผ.๑: อ้าวเพราะฉะนั้น. ผู้ที่ขายไก่. เลี้ยงไก่. ต้องระมัดระวังเรื่องนี้ [ถ้ารัฐบาลประกาศนโยบาย=
 ผ.๒: [ครับ.

ผ.๑: = ประการใดต้องปฏิบัติ. ถ้าเราไม่ปฏิบัติคือร้อน! อาจมีความผิดตามที่อาจารย์ประมาณบอก

ผ.๒: ครับ.

ผ.๑: = [บอก.

ผ.๒: [อ้อม. แล้วก็สำหรับมือบ่ไก่อ่ะครับ, ก็ให้ตั้งหลักอยู่ในฐานที่มั่น. ห้ามมา=

ผ.๑: [เออ. ครับ.

ผ.๒: = ตะลุมบอนกันนะครับ. ถ้าตะลุมบอนกันมีคนเจ็บคนตายติดคุกทั้งมือบ่เลยครับ. (ขมวดคิ้ว)

(๑๔ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๒ เป็นการสรุปเพื่อเตือนผู้ชมทางบ้าน โดยเชื่อมโยงกับข้อกฎหมาย กล่าวคือ ผู้ดำเนินรายการเตือนผู้ชมทางบ้านว่า ผู้ที่มีอาชีพขายหรือเลี้ยงไก่ต้องปฏิบัติ

ตามนโยบายของรัฐบาล หากประกาศว่าพื้นที่ใดเป็นพื้นที่สีแดงจะต้องทำลายไก่ทั้งหมด เพื่อป้องกันโรคไข้หวัดนกระบาด และถ้าผู้ใดไม่ปฏิบัติตามได้ลักลอบเอาไก่มาขาย แล้วหากมีผู้ที่รับประทานไก่จนเสียชีวิต ผู้ขายไก่อาจมีความผิดในฐานะประมาทหรือเจตนาฆ่าก็ได้ เพราะเล็งเห็นผล

นอกจากนี้ผู้ดำเนินรายการยังเตือนกลุ่มผู้ชุมนุม ตามที่ปรากฏในข่าวที่นำมาเล่าให้ผู้ชมฟัง คือ กลุ่มผู้ชุมนุมฝ่ายที่เลี้ยงไก่ชนต้องการให้ใช้วัคซีนป้องกันไข้หวัดนก และกลุ่มผู้ชุมนุมฝ่ายที่เลี้ยงไก่เพื่อส่งออกต่างประเทศ ซึ่งกลุ่มนี้ไม่ต้องการให้ใช้วัคซีน เพราะเกรงว่าต่างประเทศจะไม่ยอมรับ ดังนั้นกลุ่มผู้ชุมนุมทั้งสองฝ่ายจึงไม่พอใจกัน เกิดเหตุการณ์ทะเลาะวิวาทขึ้น ซึ่งผู้ดำเนินรายการได้เตือนว่า ไม่ให้ทะเลาะวิวาทกัน เพราะหากมีผู้บาดเจ็บหรือเสียชีวิต กลุ่มผู้ชุมนุมทั้งสองฝ่ายจะต้องรับโทษจำคุกตามกฎหมาย

ผู้วิจัยพบว่าการสรุปข้อกฎหมายในช่วงท้าย อาจใช้ดัชนีปริจเฉท (Discourse markers) เพื่อให้ผู้ชมทราบว่า ได้สิ้นสุดการให้ความรู้เกี่ยวกับข้อกฎหมายจากประเด็นข่าวนั้น ๆ แล้ว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑๓

- ผ.๑: เพราะฉะนั้น, เรื่องกฎหมายนี้เราสรุปเลย { } [] { }

จากตัวอย่างที่ ๑๓ จะเห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการสรุปข้อกฎหมายในช่วงท้าย ได้ใช้ดัชนีปริจเฉท (Discourse markers) เพื่อให้ผู้ชมทราบว่าได้สิ้นสุดการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย จากประเด็นข่าวนั้น ๆ แล้ว และกำลังจะเข้าสู่ประเด็นการสนทนาในเรื่องต่อไป ได้แก่ “เพราะฉะนั้น เรื่องกฎหมายนี้เราสรุปเลยครับ” และ “อืมเอาล่ะชัดเจน”

อย่างไรก็ตามจากข้อมูลพบว่าหลังจากสรุปช่วงท้ายจบแล้ว อาจมีการ อธิบายกฎหมายเพิ่มเติม อาจเนื่องจากผู้ดำเนินรายการได้ตระหนักว่า การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ต้องให้ครอบคลุมเนื้อหามากที่สุด

ตัวอย่างที่ ๑๔

ผ.๑: อ้อ:: ชัดเจนครับ. อ้า! เพราะฉะนั้นก็กลางค่ากลางคืนก็ต้องระมัดระวังกันหน่อยนะครับ. =
 ผ.๒: อืม.

ผ.๑: ครับอืม.
 ผ.๑: = ใครมาเกาะประตงประตุนั้น, - อย่ายิงสวนนะครับ. อืม. เอ๊ะมีคนสงสัยถามว่าเอ๊ะ!
 ผ.๒: อืม. เอ๊ะมีคนสงสัยถามว่าเอ๊ะ!

อาจารย์ครับ. ปล้นฆ่าโทษประหาร. แล้วจำเลยมารับสารภาพละครับ. เห็นกฎหมาย=
 ผ.๑: อืม. เออ.

ผ.๒: = บ้านเราออกสารภาพแล้วลดโทษให้ครึ่งหนึ่ง. ลดยังไงครับ? เอ้อ! :: ถ้าโทษ=

ผ.๑: เออ. เออ. เออ.

ผ.๒: = ประหารครับถ้าลดโทษครึ่งหนึ่งเหลือ, จำคุกตลอดชีวิต. เอ้อ :: (อืม) ถ้าจำ=
 ผ.๑: (อืม) เอ้อ:: เอ้าเอา เอา.

ผ.๒: = จำคุกตลอดชีวิตแทนละกัน. เอ้า! เอสเอ็มเอสครับ! วันนี้! ครับ.
 ผ.๑: เอ้า! เอสเอ็มเอสครับ! วันนี้! ครับ.

(๕ ส.ค. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๑๔ แม้ว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ สรุปข้อกฎหมายแล้ว แต่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ก็ยังอธิบายข้อกฎหมายเพิ่มเติม ได้แก่ “การลดโทษครึ่งหนึ่งจากโทษประหารชีวิต จะเป็นการจำคุกตลอดชีวิตแทน”

๓.๑.๒.๒.๓.๒ การสรุปข้อกฎหมายระหว่างการอธิบายข้อกฎหมาย

ผู้วิจัยพบว่าบางครั้งในระหว่างที่มีการถามและอธิบายข้อกฎหมาย อาจมีการสรุปข้อกฎหมาย เพื่อเน้นย้ำให้ผู้ชมได้ยินชัดเจน ซึ่งส่วนใหญ่ไม่มีดัชนีปริจเฉท (Discourse markers) นำมาก่อน เพราะเป็นการพูดซ้ำคำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑๕

ผ.๒: โอ้โห. _ (ชี้ศรีษะอาจารย์วันชัยและทำท่าตัดผมตัวเอง) เวลาคุณทำ, ทำร้ายร่างกายนี่นะ. (จับผมตัวเอง) นี่มันทำอันตรายต่อร่างกายนะครับ. ส่วนหนึ่งของร่างกายใช้มัยครับ. =

ผ.๑: เออ. เออ ๆ .

ผ.๒: = (ทำท่าตัดผม) แต่ถ้าผมเนี่ยคุณแยกมาจากตัวบ๊ีบเนี่ย, ถ้าผมแยกออกจากตัวบ๊ีบเนี่ย, มันกลายเป็นทรัพย์สิน. (ถอดออก) [ถ้ายังอยู่กับตัวเนี่ยมันยังเป็นอยู่, มัน, (สลับแขนขึ้นลง) อยู่ถือว่า=

ผ.๑: อ้อถ้า, (?)

ผ.๒: = เป็นคนอยู่ครับ.

ผ.๑: อ้อ! :: (ทำมือเป็นวงกลม) แปลว่าถ้าผมเค้าตัดแล้วเราไปงโยมนี่, =

ผ.๒: อ้า.

ผ.๑: = ลักทรัพย์ [เลย. (ชี้ไปข้างหน้า)

ผ.๒: ลักทรัพย์แล้ว! (ชี้ไปข้างหน้า)

ผ.๑: อ้อ (ทำท่าประคองศรีษะตัวเอง) แต่ถ้าติดอยู่กับ

ตัวเค้าไม่ใช่.

ผ.๒: (ทำท่าประคองศรีษะตัวเอง) เอ้ยไม่ใช่ครับ.

(๒๓ ก.ย. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๑๕ เป็นการสรุประหว่างที่มีการอธิบายข้อกฎหมาย โดยใช้การพูดซ้ำเพื่อเน้นย้ำ ได้แก่ “ลักทรัพย์แล้ว” “เอ้ยไม่ใช่ครับ” ทั้งนี้ในตัวอย่างนี้ไม่มีการใช้ดัชนีปริจเฉท (Discourse markers) นำมาก่อน

กล่าวโดยสรุปได้ว่าองค์ประกอบการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายเชื่อมโยงมาจากองค์ประกอบการเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน สามารถแบ่งออกได้เป็น ๓ ส่วน คือ การถามข้อกฎหมาย การอธิบายข้อกฎหมาย และการสรุปข้อกฎหมาย และเห็นได้ว่าทั้งสามส่วนนี้เชื่อมโยงสัมพันธ์กันโดยตลอด

๓.๑.๒.๓ การเข้าโฆษณา

การเข้าโฆษณปรากฏในท้ายช่วงที่หนึ่ง และท้ายช่วงที่สอง กล่าวอีกนัยคือ ปรากฏหลังจากที่สรุปข้อกฎหมายจากประเด็นข่าวที่ ๑ และประเด็นข่าวที่ ๓ แล้วนั่นเอง จากข้อมูลพบว่าการเข้าโฆษณา เริ่มด้วยการใช้ดัชนีปริจเฉท (Discourse markers) เพื่อให้ผู้ชมทราบว่ากำลังจะเข้าช่วงโฆษณาแล้ว เช่น “ช่วงหน้านี้ . . .” “แต่เรื่องต่อไปนี่ . . .” เป็นต้น หลังจากนั้นเป็นการโฆษณาประชาสัมพันธ์เพื่อให้ผู้ชมติดตามรายการโทรทัศน์ “หัวหอมจ้อข่าว” ในช่วงถัดไป โดยผู้ดำเนินรายการจะเกริ่นข่าวต่อไปในช่วงหน้า ส่วนใหญ่ใช้วิธีเล่าใจความสำคัญของข่าวเพียงสั้น ๆ ซึ่งอาจใช้การสมมติตัวผู้ดำเนินรายการเป็นบุคคลในข่าวประกอบการเล่าด้วยก็ได้

จากนั้นผู้ดำเนินรายการจะกล่าวเพื่อทำให้ผู้ชมรู้สึกสนใจ ต้องการติดตามชมรายการต่อไป เช่น “เรื่องราวน่าสนใจ . . .” “คอยติดตามช่วงหน้าครับ” สุดท้ายจบด้วยการใช้วลี “พักชักรู” เพื่อให้ผู้ชมทราบว่าถึงช่วงพักโฆษณาแล้ว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑๖

ผ.๑: ครับ. ช่วงหน้านั้นเป็น, โจรใจร้ายครับ! เลือกข่มขืนนักศึกษา, ทำความผิดมา, ร้อยหกสิบคดี! =

ผ.๒:

โอ้โห:: (ขมวดคิ้วและเบะปาก)

ผ.๑: =

ร้ายมั๊ย!

ผ.๒

ร้ายสิ! ผู้ชายรุคทรัพย์ให้หมด! ผู้หญิง, =

ผ.๑:

อืม!

เอ้อ. [หญิง,

ข่มขืนให้หมด!

ผ.๒: = ข่มขืน!

โอ้ ทำแบบนี้.

[ต้องดูครับ. (ขมวดคิ้วและเบะปาก)

ผ.๑:

[พักดีกว่า. ครับ. (ขมวดคิ้ว)

(๑๖ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๖ การเข้าโฆษณาเริ่มจากการใช้ดัชนีปริจเฉท คือ “ช่วงหน้า” จากนั้นผู้ดำเนินรายการสรุปใจความสำคัญของประเด็นข่าวต่อไป คือ “โจรใจร้ายเลือกข่มขืนนักศึกษา ทำความผิดมาร้อยหกสิบคดี” ต่อมาได้โฆษณาเชิญชวนให้ผู้ชมติดตามชม ได้แก่ “โอ้ทำแบบนี้ต้องดูครับ” แล้วจบด้วยการใช้วลี “พักดีกว่า” แสดงให้เห็นว่าหมดเวลาในช่วงนั้นแล้ว

การเข้าโฆษณานั้นเกิดขึ้นด้วยเหตุผล ๓ ประการ กล่าวคือ ประการแรก เพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของรายการ ได้แก่ เรื่องของการตลาดในการหารายได้ ซึ่งผู้สนับสนุนรายการได้ซื้อช่วงเวลาของรายการในช่วงพักโฆษณา เพื่อนำโฆษณาสินค้ามาโฆษณา ประการที่สอง เพื่อแสดงลำดับของรายการ เป็นการแบ่งช่วงของรายการ “ หัวหมोज้อข้าว ” ออกเป็น ๓ ช่วง คือ ช่วงที่ ๑ ช่วงที่ ๒ และช่วงที่ ๓ ประการสุดท้าย เพื่อแยกองค์ประกอบส่วนเนื้อหา กล่าวคือ องค์ประกอบส่วนเนื้อหาเป็นส่วนที่ยาวที่สุด ประกอบด้วยการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่นำมาจากประเด็นข่าวในหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ซึ่งมีทั้งหมด ๔ ข่าว ดังนั้นการเข้าโฆษณาจะแบ่งองค์ประกอบส่วนเนื้อหาให้กระจายอยู่ที่ ๓ ช่วงของรายการ

หลังจากที่พักโฆษณาแล้วจะเริ่มช่วงใหม่ ด้วยการเริ่มเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวันต่อไป แต่จากข้อมูลในเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม พบว่าอาจมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอสก่อนก็ได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑๗

ผ.๑: ช่วงสุดท้าย! เอ้า [พูดถึงเอสเอ็มเอสหน่อยตอนนี่.]
 ผ.๒: [เอ้า!] ครับส่ง, แสดงความคิดเห็นเข้ามาหน่อย
 ครับ.
 ผ.๑: [โอ้โหตอนนี้ขึ้นมาตีดับ ๆ ตีดับ] [แล้วนะ. (หัวเราะ)]
 ผ.๒: [ดวงเฉลิมควรได้รับเงินช่วยเหลือค่าติดคุกรี่เปล่า]
 ครับ. [ถ้าเห็นว่าควร!] พิมพ์เอเว้นวรรคดับเบิ้ลยูครับ. เห็นว่าไม่ควร, พิมพ์เอ=
 ผ.๑: อืม [::] ครับ. ครับ.
 ผ.๒: = เว้นวรรคพี. [ส่งมาที่แปดสามแปดสามแปดครับ.] แล้วผู้โชคดีห้าท่าน, จะได้, ร่ม! =
 ผ.๑: [อืม.] อ่า.
 ผ.๒: = หัวหมोज้อข้าวเอาตัวจริงมาให้ดูหน่อยดิ. (จับแขนอาจารย์วันชัย)
 ผ.๑: [อ้อ:: มี ๆ มี. (หันไป]
 หยิบร่มมาโชว์) []
 ผ.๒: [เอามาโชว์] [หน่อย ๆ.] [นี้! (จับร่ม) ร่มนี้เป็นร่มอย่างดินะครับ=]
 ผ.๑: [โชว์ ๆ โชว์ ๆ.] [นี้! (จับร่มและหัวเราะ)]

ผ.๒ = [เออ ๆ .
 ทำอย่างดิ้นะครับไม่มีจำหน่าย] ในห้องตลาดนะครับ.
 ผ.๑: [เออ ๆ .] Z เออ. นี่ ๆ นี่ [นี่.
 ผ.๒: [นี่. โอ้โห::
 โลหะอย่างดี. ผ้าร่มเป็นผ้าร่มอย่างดีสีเป็นสีชนิดอย่างทน.]
 ผ.๑: [อืม.] Z [เข้าคุณจะมาขายนะหรือ?
 ผ.๒: [เอ้อ! :: [เอา ๆ เล็กเอาคืน [ไป. (หันเอาร่มคืนทีมงานและหัวเราะ) [(หัวเราะ)
 (หัวเราะ) จุงใจ [จุงใจ. [จุงใจครับ! โชคดี, ก็จะได้, [ร่มหัวหมอ,
 ข้อข่าว, สวยมาก! ::]
 ผ.๑: [กมชัดลึกครับ.] Z
 ผ.๒: [ینگมชัดลึก.]

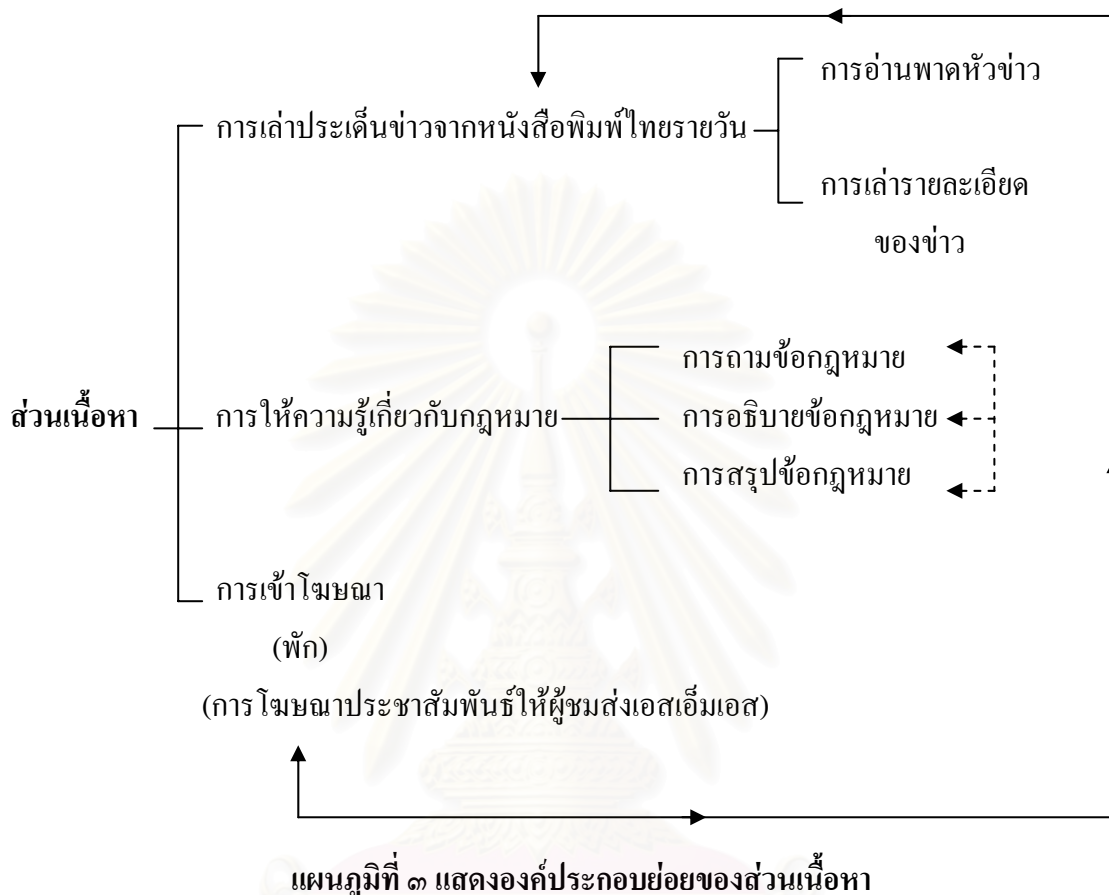
(๑๕ ก.ค. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๑๗ แสดงให้เห็นว่าการเริ่มช่วงใหม่ ก่อนที่จะเริ่มเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ มีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอสก่อน

จากการศึกษาองค์ประกอบส่วนเนื้อหาพบว่า เป็นองค์ประกอบที่มีขนาดยาวที่สุดของปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมอข้อข่าว” ปรากฏตั้งแต่ช่วงกลางของช่วงที่ ๑ จนถึงประมาณช่วงกลางของช่วงที่ ๓ ของรายการ องค์ประกอบส่วนเนื้อหาประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย คือ การเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย และการเข้าโฆษณา กล่าวคือ เมื่อเล่าประเด็นข่าวที่ ๑ จบจะตามด้วยการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ได้แก่ การถามข้อกฎหมาย การอธิบายข้อกฎหมาย และการสรุปข้อกฎหมาย ซึ่งมีลักษณะสัมพันธ์กัน คือ การอธิบายข้อกฎหมายสัมพันธ์กับการถามข้อกฎหมาย ส่วนการสรุปจะสัมพันธ์กับการอธิบายข้อกฎหมายเป็นลำดับ ทั้งนี้พบว่าอาจมีการสรุปข้อกฎหมายระหว่างที่มีการอธิบายข้อกฎหมายด้วย และเมื่อเสร็จสิ้นแล้วอาจเป็นการถามข้อกฎหมาย อธิบายข้อกฎหมาย หรือสรุปข้อกฎหมายในช่วงท้ายอย่างใดอย่างหนึ่งต่อก็ได้

ในช่วงกลางของช่วงที่ ๑ ได้แก่ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายจากประเด็นข่าวที่ ๑ เมื่อเสร็จสิ้นก็จะเข้าโฆษณา ส่วนช่วงที่ ๒ ประกอบด้วยการเล่าประเด็นข่าวที่ ๒ ตามด้วยการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย เมื่อจบจะตามด้วยเล่าประเด็นข่าวที่ ๓ ตามด้วยการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย แล้วเข้าโฆษณา ช่วงที่ ๓ ได้แก่ การเล่าประเด็นข่าวที่ ๔ ตามด้วยการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย จึงถือว่า

สิ้นสุดองค์ประกอบส่วนเนื้อหา ทั้งนี้องค์ประกอบย่อยของส่วนเนื้อหาสามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ ดังนี้

๓.๑.๓ ส่วนท้าย

ส่วนท้ายเป็นองค์ประกอบของโครงสร้างปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” ที่ปรากฏต่อจากองค์ประกอบส่วนเนื้อหา ปรากฏอยู่ในท้ายช่วงที่ ๓ ซึ่งเป็นช่วงสุดท้ายของรายการ กล่าวอีกนัยคือ ในช่วงที่ ๓ ของรายการจะมีการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายจากประเด็นข่าวที่ ๔ ซึ่งจัดว่าเป็นองค์ประกอบส่วนเนื้อหา และเมื่อเสร็จสิ้นแล้ว ก็จะเข้าสู่องค์ประกอบส่วนท้ายของรายการนั่นเอง จากการศึกษาข้อมูลและเนื้อหาของข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย พบว่าสามารถแบ่งองค์ประกอบย่อยได้เป็น ๒ ส่วน ดังนี้

๓.๑.๓.๑ องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว

๓.๑.๓.๒ องค์ประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว

๓.๑.๓.๑ องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว

องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว คือ องค์ประกอบที่ปรากฏอย่างสม่ำเสมอ จากการศึกษา เนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลพบว่า องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัวประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ๒ ส่วน คือ

๓.๑.๓.๑.๑ การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ

๓.๑.๓.๑.๒ การกล่าวอำลา

๓.๑.๓.๑.๑ การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ

การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ เป็นการบอกประเภทและจำนวนของที่ระลึกที่ผู้ชมจะได้รับ ได้แก่ เสื้อหัวหมोज้อขาวจำนวน ๑๐ ตัว และแผ่นวีซีดีคู่ช่าส์ทนายแสบจำนวน ๑๐ ชุด จากนั้นบอกที่อยู่ของรายการ และอาจมีการกล่าวโฆษณาโน้มน้าวผู้ชมด้วยก็ได้

ตัวอย่างที่ ๑๘

ผ.๒: สัปดาหนี้เป็นไฉนครับ?

ผ.๑:

ครับ! ก็, ยังแจกเสื้อหัวหมोज้อขาวสิบตัว! แล้วก็วีซีดีคู่

ช่าส์=
(ซีแผ่น

ผ.๒:

วีซีดี) คู่ช่าส์ทนายแสบ. อีกร,

สิบชุด! นะครับ!

ผ.๑: = ทนายแสบ.

สิบชุด!

ส่งจดหมายติชมมาที่ตู้ปณอชิบสี่สามแยก

ลาดพร้าว! กรุงเทพหนึ่งศูนย์เก้าศูนย์หนึ่ง.

ท่านก็, อาจเป็นผู้มีสิทธิ. (ยิ้ม) แล้วก็เป็นผู้มีโชคสิ.=
ครับ.

ผ.๒:

ผ.๑: = - เอ้อ โชคดีได้

ครับ.

ผ.๒:

ครับ. ซึ่ง, (ซีแผ่นวีซีดี) ขออภัยคำไหนดที่โดนใจ. เราก้จะแจกให้ครับ.

(๒ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๘ จะเห็นได้ว่าการบอกประเภทของที่ระลึก คือ “เสื้อหัวหมोज้อขาวสิบตัว แล้วก็วีซีดีคู่ช่าส์ทนายแสบอีกสิบชุด” จากนั้นบอกที่อยู่ของรายการ คือ “ส่งจดหมายติชมมาที่ตู้ปณอชิบสี่ สามแยกลาดพร้าว กรุงเทพฯ หนึ่งศูนย์เก้าศูนย์หนึ่ง” นอกจากนี้ยังมีการกล่าว

โฆษณาโน้มน้าวให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการด้วย คือ “ท่านก็อาจเป็นผู้มีสิทธิเป็นผู้โชคดี ขอถ้อยคำไหนที่โดนใจ เราก็จะแจกให้ครับ”

๓.๑.๓.๑.๒ การกล่าวอำลา

การกล่าวอำลา พบว่ามีลักษณะที่ปรากฏตายตัว คือ เริ่มด้วยการกล่าวว่าหมดเวลาของรายการ “หัวหมोज้อข้าว” การบอกวันที่รายการออกอากาศครั้งต่อไป การกล่าววลีอำลา เพื่อปิดรายการ เช่น ลาก่อนครับสวัสดิ์ครับ เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑๕

ผ.๑: (ยิ้ม) อ้า! [:: เอ้าวันนี้! เวลาหัวหมोज้อข้าวหมดแล้วครับ!]
 ผ.๒: [อ้า! :: (ยิ้ม)] [ไปพบกันใหม่ครับวันจันทร์ครับ]

เวลาเก้านาฬิกาสี่สิบ, สี่สิบนาที่ครับวันนี้สอง, - ผมสองคน (หัวเราะ) ขอลาก่อนครับ!

ผ.๑: [สวัสดิ์ครับ! :: (ยกมือไหว้)]
 [สวัสดิ์ครับ! :: (ยกมือไหว้)]

(๒๖ ต.ค. ๔๗)

๓.๑.๓.๒ องค์กรประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว

องค์กรประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว คือ องค์กรประกอบที่ปรากฏไม่สม่ำเสมอ จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลการวิจัยพบว่า สามารถแบ่งองค์กรประกอบย่อยขององค์กรประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัวได้เป็น ๓ ส่วน คือ

๓.๑.๓.๒.๑ การให้ผู้ชมส่งข้อความสั้น (Short Message Service หรือ SMS) เพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นคำถามที่รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” กำหนดขึ้น

๓.๑.๓.๒.๒ การโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์นายแสบ

๓.๑.๓.๒.๓ การให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย

๓.๑.๓.๒.๑ การให้ผู้ชมส่งข้อความสั้น (Short Message Service หรือ SMS) เพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นคำถามที่รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” กำหนดขึ้น

การให้ผู้ชมส่งข้อความสั้น (Short Message Service หรือ SMS) เพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นคำถามที่รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” กำหนดขึ้น ปรากฏเฉพาะข้อมูลในเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม เริ่มด้วยการกล่าวเชิญชวนให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส การบอกประเด็นคำถาม เอสเอ็มเอสประจำวัน และการบอกวิธีการส่งเอสเอ็มเอส บางครั้งอาจมีการบอกประเภทและจำนวนของที่ระลึก ที่ผู้ชมจะได้รับ และอาจมีคำโฆษณาบอกสรรพคุณของที่ระลึกด้วย

ตัวอย่างที่ ๒๐

ผ.๑: ครับ. ก็เอสเอ็มเอสครับ, ยังส่งเข้ามาได้ทั้งวันครับ. (ยิ้ม)

ผ.๒: Z ครับ. รือไล่แผงลอยหมู่บ้านนักศึกษา.=

ผ.๑: Z

 ครับ.

ผ.๒: = **คุณเชื่อหรือไม่ครับบริษัทไวส์ทิทไม่เกี่ยว!**

ผ.๑: Z อ้า:: ถ้าเชื่อ, พิมพ์เอ, นะครับ. [เว้นวรรค=
] เว้นวรรค,

ผ.๒: Z

ผ.๑: = ดับเบิ้ลยู.

ผ.๒: Z ถ้าไม่เชื่อ! ... Z

ผ.๑: Z พิมพ์เอเว้นวรรคพี [ครับ .
] ส่งมาที่แปดสามแปดสามแปดวันนี้ทั้ง

ผ.๒: Z [**ห้าท่านที่โชคดีจะได้รับของที่ระลึก** [เป็น,
] เป็น, ร่มหัวหมोज้อข้าว:: สีชมพู! (รับ

 วันนะครับ. [**ห้าท่านที่โชคดีจะได้รับของที่ระลึก** [เป็น,
] เป็น, ร่มหัวหมोज้อข้าว:: สีชมพู! (รับ

ผ.๑: Z [**ห้าท่านที่โชคดีจะได้รับของที่ระลึก** [เป็น,
] เป็น, ร่มหัวหมोज้อข้าว:: สีชมพู! (รับ

 รับ. [(?) [เป็น,
] เป็น, ร่มหัวหมोज้อข้าว:: สีชมพู! (รับ

 ร่วมจากทีมงานและยิ้ม) Z [**ห้าท่านที่โชคดีจะได้รับของที่ระลึก** [เป็น,
] เป็น, ร่มหัวหมोज้อข้าว:: สีชมพู! (รับ

ผ.๒: Z (จับร่ม) ระบบอัตโนมัติ-อัตโนมัติแฮนด์คอนโทรล! (หมุนร่ม) [อ้า:: =
] อ้า! ::

ผ.๑: Z

 (ยิ้ม)

ผ.๒: = นี่แฮนด์คอนโทรล.

ผ.๑: Z เอาละครับกันฝนได้ทั้งฟัวทั้งเมียละครับ [:: (หัวเราะ)
] ครับ. เอ้า!

ผ.๒: Z

จากตัวอย่างที่ ๒๐ จะเห็นได้ว่าการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส เริ่มจากการกล่าวเชิญชวนผู้ชมแบบตรงไปตรงมา คือ “ครับเอสเอ็มเอสครับยังส่งเข้ามาได้ทั้งวัน” จากนั้นจะบอกประเด็นคำถามของเอสเอ็มเอสประจำวัน คือ “รีโอได้แผลงลอยหมู่บ้านนักกีฬา คุณเชื่อหรือไม่ครับบริษัทไวส์คิทไม่เกี่ยว” ต่อมาเป็นการบอกวิธีการส่งเอสเอ็มเอส คือ “ถ้าเชื่อพิมพ์เอเว้นวรรคดับเบิลยู ถ้าไม่เชื่อพิมพ์เอเว้นวรรคพี ส่งมาที่แปดสามแปดสามแปด” นอกจากนี้ยังมีการบอกประเภทของที่ระลึกด้วย คือ “ร่วมหัวหมोज้อข้าว” การบอกจำนวนผู้ได้รับของที่ระลึก คือ จำนวน ๕ คน และมีการใช้คำโฆษณาสรรพคุณของที่ระลึก คือ “ร่วมหัวหมोज้อข้าวลีชมพู่ ระบบอัตโนมัติแฮนด์คอนโทรล กันฝนได้ทั้งผัวทั้งเมียละครับ”

๓.๑.๓.๒.๒ การโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์นายแสบ

จากข้อมูลในเดือนกรกฎาคมพบว่า แผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์นายแสบสามารถหาซื้อได้ที่ร้านซีเอ็ดบุ๊ก ส่วนตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๗ นอกจากหาซื้อได้ที่ร้านซีเอ็ดบุ๊กแล้ว ยังสามารถสั่งซื้อสินค้าผ่านทางโทรศัพท์ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๗ สามารถส่งไปรษณียบัตรสั่งซื้อสินค้าได้ และตั้งแต่วันที่ ๒๘ กันยายนสามารถหาซื้อได้ที่ร้านแมงป่องได้อีกด้วย กล่าวโดยสรุปคือ ทางรายการได้เพิ่มช่องทางการหาซื้อสินค้านั้นเอง

ทั้งนี้การโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์นายแสบ อาจปรากฏอยู่ระหว่างการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการได้ ซึ่งลักษณะสำคัญที่ปรากฏทุกครั้ง คือ การบอกสถานที่หาซื้อแผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์นายแสบ ส่วนการโฆษณาบอกสรรพคุณของแผ่นวีซีดี อาจปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๒๑

ผ.๑: แล้ววันนี้ก็ยังแจกเสื้อหัวหมोज้อข้าวสิบตัว. **วีซีดี, ลีบชุด!**

ผ.๒:

(ชี้แผ่นวีซีดี) นี่วีซีดีคู่ซ่าส์

นายแสบลีบชุดสนุกมาก!

ผ.๑:

ครับ. ที่ซีเอ็ดบุ๊กก็มีขายนะครับ. เอ้าส่งจดหมายติชมมาที่ตู้ปณณอ ยิบสี่สามแยกลาดพร้าวกรุงเทพ. หนึ่งศูนย์เก้าศูนย์หนึ่ง. ท่านก็มีสิทธิ, เป็นผู้โชคคิดแล้ว. (ยิ้ม)

จากตัวอย่างที่ ๒๑ จะเห็นได้ว่าการโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซัสท์นายแสบ ปรากฏอยู่ระหว่างการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ คือ “แล้ววันนี้ก็ยังแจกเสื้อหัวหอมจ้อข้าวลิบตัว วีซีดีลิบชุด ส่งจดหมายติชมมาที่ตู้ปณอียิปส์สามแยกลาดพร้าวกรุงเทพ หนึ่งศูนย์เก้าศูนย์หนึ่ง ท่านก็มีสิทธิเป็นผู้โชคได้แล้ว” ในตัวอย่างนี้มีการโฆษณาบอกสรรพคุณของแผ่นวีซีดีคู่ซัสท์นายแสบและการบอกสถานที่หาซื้อ คือ “นี่วีซีดีคู่ซัสท์นายแสบลิบชุดสนุกมาก ที่ซีเอ็ดบุ๊คก็มีขายนะครับ”

๓.๑.๓.๒.๓ การให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย

การให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย เพื่อให้ทางรายการช่วยตอบ จะมีการบอกวิธีปฏิบัติในการถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๒๒

ผ.๒: ถ้าหากจะถามข้อกฎหมายนะครับ. อย่าลืมสอดซองเปล่าติดแสตมป์มาด้วย. (ยิ้ม) =

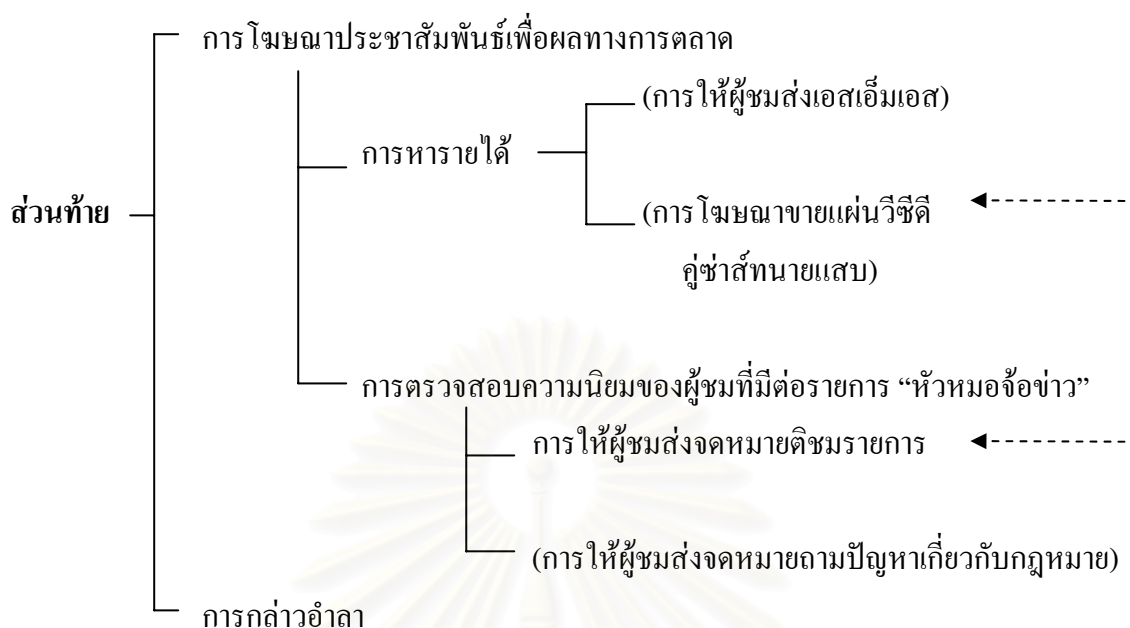
ผ.๑: (ยิ้ม) อ้าว! ::

ผ.๒: = เราจะตอบให้ทุกท่านครับ.

(๓ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๒๒ จะเห็นได้ว่าการบอกวิธีปฏิบัติ คือ “อย่าลืมสอดซองเปล่าติดแสตมป์มาด้วย”

กล่าวโดยสรุปองค์ประกอบส่วนท้ายสามารถแบ่งองค์ประกอบย่อยออกได้จะเป็น ๒ ส่วน คือ องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว และองค์ประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว แต่อย่างไรก็ตามการปรากฏตามลำดับขององค์ประกอบ จะมีการเรียงลำดับดังนี้คือ การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส การโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซัสท์นายแสบ (อาจปรากฏอยู่ระหว่างการให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ) การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ การให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย และการกล่าวอำลา จากข้างต้นสามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

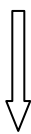
แผนภูมิที่ ๔ แสดงองค์ประกอบย่อยของส่วนท้าย

หมายเหตุ

แผนภูมิที่ ๔ ได้แสดงการเรียงองค์ประกอบตามลำดับในองค์ประกอบส่วนท้าย ซึ่งองค์ประกอบย่อยที่ปรากฏในวงเล็บ หมายถึง องค์ประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว ส่วนองค์ประกอบย่อยที่ปรากฏนอกวงเล็บ หมายถึง องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว

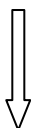
จากการพิจารณาจากการหยุดพักโฆษณาในปัจเจกการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” จำนวน ๒ ครั้ง คือ ท้ายช่วงที่ ๑ และท้ายช่วงที่ ๒ ทำให้แบ่งช่วงของรายการออกได้เป็น ๓ ช่วง คือ ช่วงที่ ๑ ช่วงที่ ๒ และช่วงที่ ๓ และเมื่อพิจารณาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏแล้ว สามารถแบ่งองค์ประกอบของโครงสร้างได้ ๓ ส่วน คือ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนท้าย สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

ช่วงที่ ๑ ส่วนนำ + ส่วนเนื้อหา (ข่าวที่ ๑)

(พักโฆษณา)

ช่วงที่ ๒ ส่วนเนื้อหา (ข่าวที่ ๒) + ส่วนเนื้อหา (ข่าวที่ ๓)

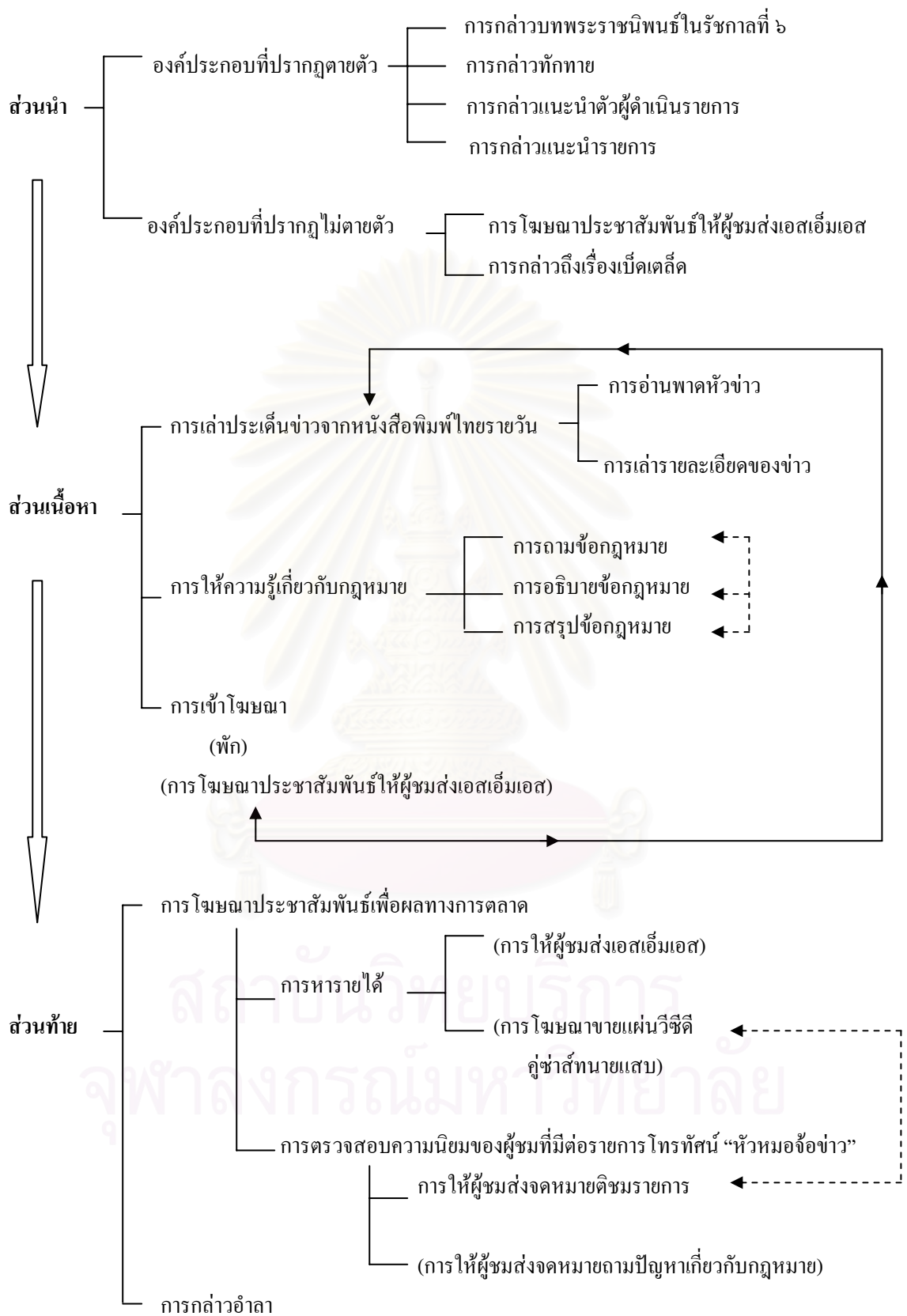
(พักโฆษณา)

ช่วงที่ ๓ ส่วนเนื้อหา (ข่าวที่ ๔) + ส่วนท้าย

**แผนภูมิที่ ๕ แสดงการแบ่งองค์ประกอบของโครงสร้างปริจเจทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว”
ตามการแบ่งช่วงของรายการ**

จากองค์ประกอบทั้งสามส่วนของโครงสร้างปริจเจทรายการสนทนารายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” ได้แก่ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนสรุป ที่ได้กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นสามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ ๖ แสดงโครงสร้างของปรีเจทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอ้อข้าว”

จากแผนภูมิที่ ๖ ได้แสดงให้เห็น โครงสร้างของปริจเฉทการสนทนารายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ว่าประกอบด้วยองค์ประกอบ ๓ ส่วน ได้แก่ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนท้าย จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาษาที่ใช้ พบว่ามีการใช้ดัชนีปริจเฉท (Discourse markers) เพื่อให้ผู้ชมทราบว่าจะเปลี่ยนประเด็นการสนทนา หรือสิ้นสุดประเด็นการสนทนาแล้ว เช่น การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายในปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” เมื่อเล่ารายละเอียดของข่าวจบแล้ว ก่อนเริ่มถามข้อกฎหมาย จะใช้ดัชนีปริจเฉทนำมาก่อน อาทิ เอาจี้ผมถามนิตนึ่งว่า... เป็นต้น

องค์ประกอบส่วนนำของโครงสร้างปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” เป็นไปตามขนบของการสนทนาทั่วไป คือ การกล่าวทักทายผู้ชม แต่ลักษณะที่แตกต่างกันคือ มีการกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ นำมาก่อน ซึ่งผู้วิจัยพบว่าจากข้อมูลตั้งแต่เดือนกรกฎาคมถึงเดือนกันยายน มีการกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ ดังในจากตัวอย่างนี้เพียงบทเดียว ทั้งนี้เป็นเพราะทางรายการปรารถนาให้คนไทยสามัคคีกัน ดังที่ผู้ดำเนินรายการได้กล่าวไว้ในการออกอากาศวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๗ ดังนี้ “ที่นำบทพระราชนิพนธ์มาพูดอยู่บ่อย ๆ เพราะต้องการให้คนไทยสมัครสมานสามัคคี”

หลังจากกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ จบเป็นการกล่าวทักทาย การกล่าวแนะนำตัวผู้ดำเนินรายการและการกล่าวแนะนำรายการ นอกจากส่วนนำจะประกอบด้วยองค์ประกอบที่ปรากฏตายตัวแล้ว ยังพบว่าประกอบด้วยองค์ประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว คือ ในเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม จะมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส พบว่าเริ่มด้วยการบอกประเด็นคำถามเอสเอ็มเอสของวันก่อนหน้านั้น การเฉลยเอสเอ็มเอสของเมื่อวาน ซึ่งเป็นการบอกจำนวนผู้ส่งเอสเอ็มเอสทั้ง ๒ ฝ่าย นอกจากนี้อาจมีการเฉลย หรืออธิบายให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายร่วมด้วยก็ได้ ได้แก่ การถามข้อกฎหมาย การอธิบายข้อกฎหมาย และการสรุปข้อกฎหมาย จากนั้นเป็นการบอกประเภทของที่ระลึก ที่ผู้ชมจะได้รับ การบอกที่มาของประเด็นข่าวที่นำมาตั้งเป็นคำถามเอสเอ็มเอสประจำวัน การบอกประเด็นคำถามเอสเอ็มเอสประจำวัน การบอกวิธีส่งเอสเอ็มเอสเข้ามายังรายการ การบอกประเภทและจำนวนของที่ระลึกประจำวัน ที่ผู้ชมจะได้รับ

แต่ข้อมูลในเดือนกันยายนพบว่าได้กล่าวถึงเรื่องเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ แทน ได้แก่ การเล่าเหตุการณ์ข่าวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงนั้น การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งอาจนำมาจากเหตุการณ์ข่าวที่เกิดขึ้นในขณะนั้น หรืออาจนำมาจากจดหมายที่ผู้ชมทางบ้านส่งเข้าไปยังรายการก็ได้ การแสดงความปรารถนาดีต่อผู้ชมทางบ้าน การโฆษณายาแผนวีซีดีคู่ซ่าส์ทนายแสบ และการประชาสัมพันธ์ว่าผู้ดำเนินรายการทั้งสองคนจะไปให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายนอกสถานที่ เพื่อให้ผู้ชมหรือผู้สนใจสามารถไปชม หรือซักถามปัญหาเกี่ยวกับข้อกฎหมายได้

องค์ประกอบของ โครงสร้างปริจเฉทส่วนสำคัญที่สุด คือ ส่วนเนื้อหา เพราะเป็นส่วนที่มีความยาวมากที่สุด และเป็นส่วนที่ใช้ในการให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร และความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย เพื่อให้ผู้ชมทางบ้านได้รับทราบ ในส่วนเนื้อหาจะมีการแทรกด้วยการพักโฆษณา ซึ่งมีทั้งหมด ๒ ครั้ง

องค์ประกอบส่วนท้ายพบว่าเป็นช่วงธุรกิจทั้งหมด ได้แก่ การหารายได้เข้าทางบริษัทที่ผลิตรายการ และการตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการ ซึ่งการตลาดเป็นปัจจัยสำคัญของการทำธุรกิจ เพราะช่วยทำให้เจ้าของบริษัทที่ผลิตรายการมีรายได้ และทำให้รายการโทรทัศน์ “หัวหอมจ้อข้าว” สามารถออกอากาศต่อไปได้

จากการศึกษาโครงสร้างของปริจเฉทรายการ “หัวหอมจ้อข้าว” เทคโนโลยีเป็นสิ่งที่มียุทธพลต่อรายการโทรทัศน์เป็นอย่างมากในยุคปัจจุบัน ได้แก่ การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในการส่งเอสเอ็มเอส การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในการส่งเอสเอ็มเอส ทำให้เจ้าของรายการมีรายได้เพิ่มขึ้นต่อวันด้วย เพราะได้รับส่วนแบ่งจากค่าโทรศัพท์ นอกจากนี้ยังสามารถตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการได้จากจำนวนการส่งเอสเอ็มเอสในอีกทางหนึ่งด้วย นอกจากนี้จะตรวจสอบจากจดหมายติชมรายการที่ผู้ชมส่งเข้าไปยังรายการ (SMS Marketing ตัวช่วยใหม่ทางการตลาด, ๒๕๔๘: ๑๑๖-๑๑๗)

ทั้งนี้รายการโทรทัศน์ “หัวหอมจ้อข้าว” ได้โฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอสในเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม โดยผู้ดำเนินรายการจะคอยกระตุ้นโน้มน้าว หรือเชิญชวนผู้ชมอยู่ตลอด ทั้งในส่วนนำ การเริ่มช่วงใหม่ของส่วนเนื้อหา และในส่วนท้ายของโครงสร้างปริจเฉท ทั้งนี้ประเด็นที่นำมาตั้งเป็นคำถามของหัวข้อเอสเอ็มเอส อาจเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องกฎหมาย หรืออาจเป็นการให้ผู้ชมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ข่าวทั่ว ๆ ไปก็ได้ ซึ่งส่วนใหญ่นำมาจากข่าวแรกที่นำมาเล่าให้ผู้ชมฟัง เช่น คุณคิดว่ามาตรการไหนที่ทำให้ประหยัดน้ำมัน คุณคิดว่าปิดห้างสองทุ่ม หรือว่าปิดปั๊มเที่ยงคืน เป็นต้น

การตั้งประเด็นคำถามที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับกฎหมาย อาจเป็นการตรวจสอบด้วยว่าผู้ชมได้ติดตามชมรายการตั้งแต่ต้นหรือไม่ และเข้าใจสิ่งที่ผู้ดำเนินรายการอธิบายให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายในประเด็นที่นำมาตั้งคำถามหรือไม่ เนื่องจากผู้ดำเนินรายการได้เลือกประเด็นคำถามเอสเอ็มเอสมาจากข่าวแรกที่นำมาเล่าให้ผู้ชมฟัง และหากเป็นคำถามที่เกี่ยวกับกฎหมาย ผู้ชมสามารถติดตามการอธิบายข้อกฎหมายที่ผู้ดำเนินรายการอธิบายให้ฟังได้ อย่างไรก็ตามไม่ว่าผู้ชมจะตอบคำถามถูกหรือผิดในประเด็นคำถามที่เกี่ยวกับกฎหมาย หรือแสดงความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในประเด็นคำถามที่เกี่ยวกับเรื่องทั่วไป ทางรายการก็จะแจกของที่ระลึกให้ ซึ่งนอกจากเป็นการหารายได้แล้ว ยังเป็นการตรวจสอบความนิยมของผู้ชมได้อีกทางหนึ่งด้วย

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาข้อมูลในเดือนกันยายน พบว่าไม่มีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ในลักษณะดังกล่าว อาจเนื่องมาจากทางบริษัทที่ผลิตรายการ ต้องการปรับปรุงช่องทางการแสดงผลแสดงความคิดเห็นของผู้ชมทางบ้านก็เป็นได้^๑ ซึ่งจะช่วยให้เพิ่มรายได้เข้าบริษัทมากยิ่งขึ้น

กล่าวโดยสรุป แม้ว่าทำให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร และทำให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายในปริเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” จะมีความสำคัญ แต่อย่างไรก็ตามรายการโทรทัศน์ทุกรายการจะสามารถออกอากาศทางสถานีต่อไปได้นั้น ก็ต้องอาศัยผลทางการตลาด คือ รายได้และค่านิยมของผู้ชมประกอบด้วย

จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพ ที่ปรากฏในองค์ประกอบทั้งสามส่วนของโครงสร้างปริเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” ได้แก่ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนท้าย ในเบื้องต้นพบว่า ผลักการสนทนา (Turn) ระหว่างผู้ดำเนินรายการมีการร่างหรือเขียนบทไว้ล่วงหน้าแล้ว เพื่อให้รายการดำเนินเป็นไปอย่างราบรื่น เช่น

ตัวอย่างที่ ๒๑

ผ.๑: กอทอมอสังให้รื้อได้มัยครับ.

ผ.๒: [สังรื้อได้ดำเนินคดีได้.]

ผ.๑: [เมื่อศาลมีคำพิพากษาให้รื้อแล้วต้อง

รื้อมัยครับ?

ผ.๒: [อิม. ต้องรื้อ!]

ผ.๑: [แล้วถ้าต่อเติมไปแล้วเอาไปทำเป็นอาคารพาณิชย์นี้ถูกปรับ

มัยครับ?

ผ.๒: [โอ้โทษหนักเลย, มีทั้งโทษปรับ โทษจำ, จำคุกด้วยนะ!]

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(๑๐ ส.ค. ๔๓)

^๑ การออกอากาศรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” ตั้งแต่เดือนตุลาคม (นอกเหนือจากขอบเขตข้อมูลที่ผู้วิจัยนำมาใช้ศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้) ผู้วิจัยสังเกตว่ามีช่องทางสื่อสารเพิ่มขึ้น เพื่อใช้ส่งผลการแสดงความคิดเห็นตามหัวข้อที่รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” ได้ตั้งขึ้น คือ ช่องทางสื่อสารผ่านทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ และช่องทางสื่อสารผ่านโทรศัพท์ทั่วไป เช่น โทรศัพท์บ้าน โทรศัพท์สาธารณะ เป็นต้น

จากตัวอย่างที่ ๒๓ จะเห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่ในผลัดถามข้อกฎหมาย ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ทำหน้าที่ในผลัดอธิบายข้อกฎหมาย จากผลัดการสนทนาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ทางทีมงานของรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ได้ร่างหรือเขียนบทสนทนาไว้ล่วงหน้าแล้ว ผู้ดำเนินรายการคนใดทำหน้าที่พูดในผลัดใด ดังนั้นในส่วนต่อไปผู้วิจัยจะศึกษาผลัดการสนทนาของประจํารายการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ว่ามีการกำหนดหน้าที่ในการดำเนินผลัดของผู้ดำเนินรายการอย่างไรบ้าง

๓.๒ ผลัดของประจํารายการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

ผลัดการสนทนา (Turn) คือ ช่วงการพูดของผู้ร่วมสนทนาแต่ละคน ผู้ดำเนินผลัดการสนทนาของประจํารายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มี ๒ คน คือ วันชัย สอนศิริ และ ประมาณ เลืองวัฒนะวณิช

จากการศึกษาแถบวิดิทัศน์สำเนารายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” จำนวน ๒๖ ครั้ง พบว่าผลัดมีลักษณะเป็นผลัดสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) คือ ผลัดการสนทนาที่ทางรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว ลักษณะเช่นนี้ได้ปรากฏซ้ำกันอย่างสม่ำเสมอในองค์ประกอบของโครงสร้างส่วนนั้น ๆ จนสามารถสังเกตได้อย่างชัดเจน โดยเป็นการกำหนดว่าผู้ดำเนินรายการคนใดต้องเป็นผู้พูดในผลัดการสนทนานั้น เพื่อไม่ให้เกิดความสับสน

ประจํารายการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มีการร่างหรือเขียนบทสนทนาไว้ล่วงหน้า ดังนั้นจึงมีการกำหนดหน้าที่ของผู้ดำเนินรายการแต่ละคน ซึ่งผลัดการสนทนาจะสอดคล้องกับหน้าที่ หากผู้ดำเนินรายการคนใดมีหน้าที่หลัก ก็จะเป็นผู้ทำหน้าที่เริ่มผลัด ดำเนินผลัด หรือปิดผลัดการสนทนา ในทำนองเดียวกันหน้าที่ของผู้ดำเนินรายการแต่ละคน มีลักษณะสอดคล้องกับองค์ประกอบของโครงสร้างประจํารายการในแต่ละส่วนด้วย ดังนี้

๓.๒.๑ ผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) ที่ปรากฏในองค์ประกอบส่วนนำ

ผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) ที่ปรากฏในองค์ประกอบส่วนนำ มีดังนี้

๓.๒.๑.๑ องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว

องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว ได้แก่ การกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ การกล่าวทักทาย การกล่าวแนะนำตัวผู้ดำเนินรายการและการกล่าวแนะนำรายการ เป็นผลัดที่มีการวางแผน (Planned) อย่างชัดเจน จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลการวิจัย พบว่าผู้ดำเนินรายการจะสลับกันพูด ซึ่งสามารถจัดเป็นชุด (Set) ได้ ๔ ชุด ได้แก่

ชุดที่ ๑ คือ การกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ เป็นกลอนแปด มี ๑ บท ๔ วรรค ผู้ดำเนินรายการจะสลับกันพูดคนละวรรค โดยผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ คือ วันชัย สอนศิริ เริ่มพูดก่อน แล้วตามด้วยผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ คือ ประมาณ เลื่องวัฒนะวิช

ชุดที่ ๒ คือ การกล่าวทักทาย เริ่มจากผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ กล่าวสวัสดิ์ก่อน ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ จะกล่าวสวัสดิ์แทรก (Interruption) ขึ้นมาระหว่างที่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ พูดอยู่

ชุดที่ ๓ คือ การกล่าวแนะนำตัวผู้ดำเนินรายการ เริ่มจากผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ บอกชื่อตนเอง ตามด้วยผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒

ชุดที่ ๔ คือ การกล่าวแนะนำรายการ เริ่มจากผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ บอกชื่อรายการตามด้วยผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ บอกวันเวลาออกอากาศ หรืออาจบอกว่าเป็นการออกอากาศประจำวันเท่าใด หรืออาจบอกทั้งสองอย่างคือ บอกวันเวลาออกอากาศและเป็นการออกอากาศประจำวันเท่าใดก็ได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๒๔

ชุดที่ ๑	{	ผ.๑: ซาตีโตไรรัก, สมัครสมาน.	}	จะทำการสิ่งใดก็ได้ผล.	}	แม้ชาติย่อยยับอัปจน.	}
		ผ.๒:					
		ผ.๑:					
		ผ.๒:					
บุคคลจะสุขอยู่อย่างไร.							
ชุดที่ ๒	{	ผ.๑: [(ยกมือไหว้) สวัสดิ์]	[ครับ!]]
		ผ.๒: [(ยกมือไหว้)					

ชุดที่ ๓	{	ผ.๑:	ผมทนายนันชัย สอนศิริ.	}	และผมทนายน		
		ผ.๒:					
ชุดที่ ๔	{		ประมาณ เลื่องวัฒนะวณิช!	}	นี่คือรายการหัวหอมจ้อข้าวจ้อคน.		
		ผ.๑:				}	ออกอากาศ
		ผ.๒:	ทุกวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีครบเวลาเก้านาฬิกาสี่สิบนาที.				

(๑๓ ต.ค. ๔๓)

๓.๑.๑.๒ องค์กรประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว

องค์กรประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว หรือปรากฏไม่สม่ำเสมอ หลังจากที่คุณดำเนินรายการ กล่าวแนะนำรายการจบ พบว่าข้อมูลในเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคมที่มีการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส เห็นได้ว่าส่วนใหญ่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ เป็นผู้ที่ทำหน้าที่หลัก ในการดำเนินผลัด ได้แก่ การบอกจำนวนผู้ที่ส่งเอสเอ็มเอสของทั้ง ๒ ฝ่าย การบอกที่มาของประเด็น คำถามเอสเอ็มเอส การบอกประเด็นคำถามเอสเอ็มเอสประจำวัน และการบอกวิธีส่งเอสเอ็มเอส การ โฆษณาบอกสรรพคุณของที่ระลึก และการกล่าวเชิญชวนให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการ การ บอกประเภทและจำนวนของที่ระลึก ที่ผู้ชมจะได้รับ

แต่อย่างไรก็ตามผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ จะมีหน้าที่หลักในการเปิดและเปลี่ยนประเด็น การสนทนา กล่าวคือ การเริ่มพูดถึงเอสเอ็มเอสของเมื่อวาน และเมื่อเสร็จจึ้น ก็จะเปลี่ยนประเด็นมาพูด ถึงเอสเอ็มเอสประจำวัน นอกจากนี้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ จะทำหน้าที่เสริม เพื่อช่วยผู้ดำเนินรายการ คนที่ ๒ ดำเนินผลัด

ตัวอย่างที่ ๒๕

ผ.๑:	เออแล้วเอาว่าไปเลยเอสเอ็ม	[เอส.
ผ.๒:			เอ้าครับท่านผู้ชมครับ! เมื่อวานนี้, เรา, เสนอเอสเอ็มเอสไป
	นะครับว่า, อุบัติเหตุไฟไหม้, บ้านต้นเพลิงต้องรับผิดชอบหรือไม่?		ไอ้โหมมีคนเห็นว่า, =
ผ.๑:			ครับ.
ผ.๒:	= บ้านต้นเพลิงต้องรับผิดชอบ, แปะดิสสามเปอร์เซ็นต์.		ไม่ต้องรับผิดชอบ, มีเพียง=
ผ.๑:			อืม! ::

ผ.๒: = สิบเจ็ดเปอร์เซ็นต์ครับ. เพราะฉะนั้น, [ใครเป็นเจ้าของบ้านนะครับระวังอย่าเป็นต้นเพลิง=
 ผ.๑: [อืม.
 ผ.๒: = นะครับ. [รับผิดชอบแน่เลย. [(ยิ้ม) เออ.
 ผ.๑: [อ้าว. (ยิ้ม) [อ่าเมื่อไฟไหม้เรามีกระเป๋าหัวหมोज้อข้าวสีฟ้าให้.]
 ผ.๒: [เอาไป]
 ผ.๑: [(หัวเราะ) [(หัวเราะ)
 ผ.๒: [เอ้า! สำหรับห้าท่านที่โชคดีนะครับเรา: แรนคอมมาแล้วนะครับ!
 ผ.๑: [ได้รับของที่ระลึกเป็นกระเป๋าหัวหมोज้อข้าว. สีฟ้านำเงินครับดีมาก. (ยิ้ม) [(ยิ้ม) อ้าว!
 ผ.๑: [อืม.]
 ผ.๒: [วันนี้เอสเอ็มเอสนะครับ! [โอ้โหเรื่องนี้! สืบเนื่องมาจากเรื่องอะไรครับ? [โอ้โห [:: =
 ผ.๑: [โอ้โห [:: =
 ผ.๒: [โอ้โห::
 มั่น.
 ผ.๑: = เมื่อวานนี้, มีการทะเลาะกันที่เขตบึงกุ่ม! [นะ. [เออ.
 ผ.๒: [อืม! :: [สองวันนี้มีการชิง [ลวด! ตลาดปัฐวิกรณ์! =
 ผ.๑: [เอ้อ!
 ผ.๒: = (ตบมือหนึ่งที) โอ้โห! ฝ่ายนี้บอกเฮ้ยซันซื่อมาจากบอบอสอ. [ซ้อมา=
 ผ.๑: [เฮ้ย! (เท้าเอา)
 ผ.๒: = โดยสุจริต! [ชั้นครอบครองปรปักษ์. [(หัวเราะ)
 ผ.๑: [(หัวเราะ) [(หัวเราะ) เกินสิบปีโดยสงบเปิดเผยเจตนาเป็น
 ผ.๒: [เจ้าของ. [แกเป็นปรปักษ์ใช่ไหม? [เอ้อ. ชั้นจะเล่นงานแก. [(หัวเราะ)
 ผ.๑: [ไง. [(หัวเราะ) เอ้า! วันนี้เราเลขตั้ง
 ผ.๒: [หัวข้อครับ [ว่า, [(หัวเราะ) เออครับ. ครอบครองเกิน=
 ผ.๑: [ว่า, ครอบครองที่ดินเกินสิบปีได้กรรมสิทธิ์หรือไม่ [เออ. (ยิ้ม)
 ผ.๒: = สิบปีได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินหรือไม่ [ครับ.
 ผ.๑: [ครับ. อ้าว. [ถ้าเห็นว่าได้...]
 ผ.๒: []

ผ.๑:

พิมพ์เอเว้นวรรค,

ดับเบิลยูครับ.

ผ.๒:

ถ้าเห็นว่าไม่ได้...

ผ.๑:

พิมพ์เอเว้นวรรค, พิคครับ.

ผ.๒:

ส่งมาที่แปดสามแปดสาม

แปดนะครับสำหรับวันนี้ผู้โชคคิดจะได้ร้อม, หัวหอมจ้อขาว. สีฟ้า:

สวยสด, ใส, สะดุด, =
อ้าว. ครับ.

ผ.๑:

ฟ้าทั้งสัปดาห์นะครับเป็นสัปดาห์แห่งมงคล

อ่า:: (ยิ้ม)

ผ.๒: =

ตา.

อ่า:: (ยิ้ม)

(๑๐ ต.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๒๕ จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ทำหน้าที่หลักดำเนินผลัด ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่เสริมช่วยดำเนินผลัดเล็กน้อย ผลัดที่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ทำหน้าที่หลัก คือ การบอกจำนวนผู้ที่ส่งเอสเอ็มเอสของทั้ง ๒ ฝ่าย ได้แก่ “เข้าครับท่านผู้ชมครับ เมื่อวานนี้เราเสนอเอสเอ็มเอสไปนะครับว่า อุบัติเหตุไฟไหม้บ้านต้นเพลิงต้องรับผิดชอบหรือไม่ โอ้โหมีคนเห็นว่าครับบ้านต้นเพลิงต้องรับผิดชอบแปดสิบสามเปอร์เซ็นต์ ไม่ต้องรับผิดชอบมีเพียงอ้อมสิบเจ็ดเปอร์เซ็นต์ครับ” การบอกจำนวน และประเภทของที่ระลึกที่ผู้ชมจะได้รับ ได้แก่ “เอาสำหรับห้าท่านที่โชคดีนะครับ เราแรนคอมมาแล้วนะครับ ได้รับของที่ระลึกเป็นกระเป๋าหัวหอมจ้อขาวสีฟ้าน้ำเงินครับ สวยมาก” และ “สำหรับวันนี้ผู้โชคคิดจะได้ร้อมหัวหอมจ้อขาวสีสวยสดใสสะดุดตา” การบอกประเด็นคำถามเอสเอ็มเอสประจำวัน ได้แก่ “เอาวันนี้เราเลยตั้งหัวข้อครับว่าครอบครองที่ดินเกินสิบปีได้กรรมสิทธิ์หรือไม่”

ส่วนการบอกที่มาของประเด็นคำถามเอสเอ็มเอสประจำวัน ได้แก่ “โอ้โหเรื่องนี้สืบเนื่องมาจากเรื่องอะไรครับ เมื่อวานนี้มีการทะเลาะกันที่เขตบึงกุ่มสองวันนี่มีการชิงลอตเตอรี่กัน ฝ่ายหนึ่งบอกเฮ้ยชั้นซื้อมาจากบอบอสอ ซื้อมาโดยสุจริต ชั้นครอบครองปรปักษ์เกินสิบปีโดยสงบเปิดเผยเจตนาเป็นเจ้าของ แกเป็นปรปักษ์ไหม้อ เอ้อ ชั้นจะเล่นงานแก” และการบอกวิธีส่งเอสเอ็มเอส ได้แก่ “ถ้าเห็นว่าได้ พิมพ์เอเว้นวรรคดับเบิลยูครับ ถ้าเห็นว่าไม่ได้ พิมพ์เอเว้นวรรคพิกครับ ส่งมาที่แปดสามแปดสามแปดนะครับ” จะเห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ช่วยดำเนินผลัดด้วย

จากตัวอย่างนี้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่หลักเฉพาะการเปิดประเด็นพูดถึงเอสเอ็มเอสของเมื่อวาน ได้แก่ “เออแล้วเอาว่าไปเลยเอสเอ็มเอส” และเมื่อเสร็จสิ้นจะเปลี่ยนประเด็นพูดถึงเอสเอ็มเอสประจำวัน ได้แก่ “อ้าววันนี้เอสเอ็มเอสนะครับ” ซึ่งสอดคล้องและคล้ายคลึงกับข้อมูลใน

เดือนกันยายน ซึ่งแม้ว่าไม่มีการ โฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส แต่พบว่าการพูดถึงเรื่องเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ แทน เช่น การเล่าเหตุการณ์ข่าว การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย การเตือนผู้ชมทางบ้าน เป็นต้น

จากข้อมูลพบว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่หลักในการเริ่มเปิดประเด็น และหากมีการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ผู้วิจัยพบว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ จะทำหน้าที่หลัก ถามและสรุปข้อกฎหมาย ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ทำหน้าที่หลักอธิบายข้อกฎหมาย ดังที่ปรากฏในส่วนเนื้อหาพิจารณาตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๒๖

ผ.๑: วันนี้, เป็นวันที่ทุกท่านจะโชคดี.

ผ.๒: ถูกห่วย.

ผ.๑: ทุกคน.

ผ.๒: [ทุกคน! คนบางคนก็,

ผ.๑: ครับ. [ก็บางคนก็ถูกจริง ๆ บางคนก็ถูกกิน.

ผ.๒: [อืม! [นะ.

ผ.๑: แต่, ดูรายการนี้แล้วขอให้ท่าน, ถูกจริง ๆ.

ผ.๒: [ครับ. [แต่ถ้าเล่นห่วย, ห่วยบนดินของรัฐบาล. =

ผ.๑: [อืม. [อืม.

ผ.๒: = ไม่ถูกโกง. ไม่ถูกโกง! เพราะว่า, ถ้ารัฐบาลเป็นเจ้ามือฟ้องได้. ถ้าไม่จ่าย. =

ผ.๑: [เอ้อ:: [อืม! :: ถ้า

ไม่จ่ายนะ.

ผ.๒: = ถ้า, ประชาชนเป็นเจ้ามือห่วยได้ดินนะครับฟ้องไม่ได้นะครับเพราะ, เป็นการพนัน.

ผ.๑: [

เพราะฉะนั้น, อย่าเล่นห่วยได้ดิน!

ผ.๒: [(ขมวดคิ้ว) อย่าเล่นห่วยได้ดินกับเอกชน, [ให้เล่นห่วย=

ผ.๑: [อืม.

ผ.๒: = บนดินกับรัฐบาล.

ผ.๑: [ครับ, ถ้าจะเล่นห่วยได้ดิน. เป็นเจ้ามือเอง. [(หัวเราะ) จะได้ถูกปราบ.=

ผ.๒: [(หัวเราะ)

ผ.๑: = (หัวเราะ)

(๑๖ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๒๖ จะเห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ เริ่มผลัดด้วยการเปิดประเด็นว่า วันที่ ๑๖ ซึ่งตรงกับการออกอากาศในวันนั้น เป็นวันออกสลากกินแบ่งรัฐบาล จึงเป็นวันที่ต้องมีผู้โชคดีที่ได้รับรางวัลไป จากนั้นเป็นการอธิบายข้อกฎหมาย ซึ่งผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ เป็นผู้ดำเนินผลัด ส่วนการสรุปเพื่อเตือนผู้ชม ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่หลัก ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ได้ทำหน้าที่เสริมช่วยดำเนินผลัดด้วย

กล่าวโดยสรุป ผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) ในองค์ประกอบส่วนนำผู้ดำเนินรายการทั้งสองคนทำหน้าที่หลักที่เท่าเทียมกันในองค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว ได้แก่ การกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ การกล่าวทักทาย การกล่าวแนะนำตัวผู้ดำเนินรายการ และการกล่าวแนะนำรายการ โดยผู้ดำเนินรายการได้แบ่งกันพูดคนละวรรค ซึ่งสามารถจัดผลัดได้เป็น ๔ ชุด (Set) แต่องค์ประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว พบว่าได้กำหนดหน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการแต่ละคนไม่เท่าเทียมกัน กล่าวอีกนัยคือ มีการกำหนดหน้าที่หลัก และหน้าที่เสริมของผู้ดำเนินรายการแต่ละคนนั่นเอง ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่าเป็นเพียงการวางแผนไว้คร่าว ๆ เท่านั้น สังเกตได้จากข้อมูลในเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม ที่มีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส พบว่าส่วนใหญ่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ทำหน้าที่หลักดำเนินผลัด แต่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ อาจช่วยดำเนินผลัดด้วยได้

ส่วนใหญ่ผลัดที่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่หลักในการเปิดประเด็น และการเปลี่ยนประเด็นการสนทนา เช่น ข้อมูลในเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ เป็นผู้เปิดประเด็นพูดถึงเอสเอ็มเอสของเมื่อวาน และเมื่อจบแล้วก็จะเปลี่ยนประเด็นมาพูดถึงเอสเอ็มเอสประจำวัน ส่วนข้อมูลในเดือนกันยายนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ เป็นผู้เปิดประเด็นในการพูดเรื่องเบ็ดเตล็ดต่าง ๆ เป็นต้น อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่าหากมีการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายในส่วนนำ พบว่าผู้ที่ทำหน้าที่หลักในการดำเนินผลัดถาม และสรุปข้อกฎหมาย คือ ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ส่วนผู้ที่ทำหน้าที่หลักในการดำเนินผลัดอธิบายข้อกฎหมาย คือ ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ซึ่งสอดคล้องกับการปรากฏในโครงสร้างส่วนเนื้อหา ที่ผู้วิจัยจะกล่าวต่อไป

กรุงเทพ.

ผ.๒: = แถวโรงพยาบาลราชินีมีกี่ชั้น? [เอ้อ! :: (ยิ้ม)
เอ้อ! :: (ยิ้ม) จะได้ไม่มีใครสงสัย.]

ผ.๑: [โอ๊ะ: แล้วเป็นไง]

ผ.๒: ครับ? เจ้าของรถ! [เค้าก็วางแผนบอกตำรวจ. (หัวเราะ)]

ผ.๑: [อ้าว! ::] [ซ้อนแผนเลย.]

ผ.๑: [ซ้อนแผน]

ผ.๒: ไปตั้งปั๊ม! เป็นไงเหยื่อโผล่มัย? [เจอเลย!]

ผ.๑: [::
(หัวเราะและทำเอา) นายประจักษ์โผล่]

ผ.๒: มาเลย! :: นายมาขาว! [เอ้อ! ไอ้หมอนี่. โผล่มาปั๊มจะมาทำที่รับเงิน. (แบมือ) (ตบมือ =
เอ้อ! อืม.]

ผ.๑: = หนึ่งที) โคนล้อรถเลยครับ. แล้วเค้าก็ขายผลไปเรื่อยแล้วก็ตามรถได้. (ขมวดคิ้ว) แปลว่าไอ้แก๊งนี้
มันบอกมันทำสามสิบกว่าครั้งแล้ว.

...

ผ.๑: นี่เป็นข่าวที่เกิดขึ้นครับ. ถามอาจารย์ประมาณนิดนึง.

ผ.๒: เฮ้อ!

(๒๓ ก.ย. ๕๗)

จากตัวอย่างที่ ๒๗ ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ เป็นผู้ที่ทำหน้าที่หลักเริ่ม ดำเนิน และปิด ผลัดการสนทนา ในการเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ตั้งแต่การอ่านพาดหัวข่าวจนถึง การปิดประเด็นการเล่ารายละเอียดของข่าว โดยการใช้อย่างนี้ปริจเฉท (Discourse markers) คือ “นี่เป็น ข่าวที่เกิดขึ้นครับ” จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า หากตัดผลัดการสนทนาของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ออกไป ก็ยังสามารถเข้าใจเนื้อหาของข่าวได้เป็นอย่างดี ดังนี้

“ข่าวสุดท้ายครับไทยรัฐ พาดหัวว่าบุกรวบหัวโจก เซารัดเซิดหนี เรื่องนี้ก็เจ้าของบริษัท ภูเก็ตคาร์เรนแอนด์ทราเวลนะครับ คุณสุนทรเนียก็บอกว่ แกเป็นบริษัทเซารัดแล้วก็มีผู้หญิงคนนึง ทำที่มาเซารัดอาจารย์ประมาณ พอเซารัดเสร็จเรียบร้อย พอครบกำหนดแล้วแกมาต่ออีก แล้วจากนั้น เป็นไงครับหายไปเลยครับ แล้วก็มียานหน้ามาติดต่อบอกอยากได้รถคืนมา แสนแปดนะครับ แล้วก็รู้ เลยว่ารถคันนี้อยู่ที่ไหนอย่างไร เอาเงินมาแสนแปด แล้วก็จัดการให้ได้ โอ๊ะแล้วเป็นไงครับเจ้าของ รถ เค้าก็วางแผนบอกตำรวจ ซ้อนแผนเลยไปถึงปั๊มเป็นไงเหยื่อ โผล่มัย นายประจักษ์โผล่มาเลย นาย มาขาว เอ้อไอ้หมอนี่ โผล่มาปั๊มจะมาทำที่รับเงิน โคนล้อรถเลยครับ แล้วเค้าก็ขายผลไปเรื่อยแล้วก็ตาม รถได้ แปลว่าไอ้แก๊งนี้มันบอกมันทำสามสิบกว่าครั้งแล้ว นี่เป็นข่าวที่เกิดขึ้นครับ”

ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ช่วยทำหน้าที่เสริมในการดำเนินผลัด คือ ช่วยเล่ารายละเอียดเพิ่มเติม ด้วยการสมมติตนเองเป็นบุคคลในข่าว คือ “อิมแต่ให้แนให้ชัดเจนนะคือยังงี้ผมแค่เป็นเพียงแค่นายหน้า นะครับ ต้องวางมัดจำมาหมื่นนึงก่อน โอนเงินมาเลยหมื่นนึง แล้วก็ที่เหลือเนี่ยไปจ่ายที่ไหนดี เอาใจกรุงเทพดีมั้ยครับ แถวโรงพยาบาลราชบพิธมั้ยครับ จะได้ใจกลางกรุงเทพไม่มีใครสงสัย” ทำให้การเล่ารายละเอียดของข่าวได้อรรถรสมากยิ่งขึ้น

๓.๒.๒.๒ การให้ความรู้เกี่ยวกับข้อกฎหมาย

โครงสร้างของปริศนาการสนทนารายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” นอกจากจะมีการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ที่ต่อเนื่องเชื่อมโยงมาจากการเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ผู้วิจัยยังพบว่าหลังจากที่มีการสรุปข้อกฎหมายแล้ว บางครั้งอาจมีการอธิบายหรือให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายเพิ่มเติม นอกจากนี้ในองค์ประกอบส่วนนำ จากข้อมูลในเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม อาจมีการเฉลยข้อกฎหมายจากประเด็นคำถามเอสเอ็มเอสของเมื่อวาน และข้อมูลในเดือนกันยายนที่มีการพูดเรื่องเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ บางครั้งจะมีการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยพบว่า มีการกำหนดหน้าที่หลักในการดำเนินผลัดของผู้ดำเนินรายการแต่ละคนไว้ล่วงหน้าแล้ว ดังนี้

๓.๒.๒.๒.๑ การถามข้อกฎหมาย

การถามข้อกฎหมายทางรายการ ได้กำหนดให้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่หลักเป็นผู้เริ่ม ดำเนิน และปิดผลัดการสนทนาในถามข้อกฎหมาย ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ จะทำหน้าที่เสริม ช่วยดำเนินผลัดพูดสมมติเหตุการณ์หรือสมมติตนเองเป็นบุคคลที่ ๑ ประกอบก็ได้ แต่เมื่อถึงช่วงคำถามผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ จะเป็นผู้ถามเอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๒๘

ผ.๑: (ทำท่าโทรศัพท์) โอ้บางทีบริษัทเครดิตนะ, มีโนติสมาเลย, จะเอาตำรวจจับจะยึดทรัพย์, =

ผ.๒: อิม,

ผ.๑: = จะลื้อกฎหมายจะ, [ชนข่าวชนของ, โย้จะจับจะยึดของให้หมดบ้านเลย,
 ผ.๒: [เออ, } จะถูกอายัด

เงินเดือน! ถ้าคุณยกย้ายถ่ายเทพทรัพย์จะผิดฐานโกงเจ้าหนี้. ส่งฝ่ายบังคับคดีดำเนินการ=

ผ.๑: ไอ้โห,

ผ.๒: = ภายในยิบตีชั่วโมง! (?) [ข้อ, (แก๊งเป็นลม)=
 ผ.๑: [(ทำทำอ่านหนังสือ) เป็นไงอ่าน, อ่านโนตีส. **ข้อ.**
 ผ.๒: = จะเป็นลม [เลย. (หัวเราะ) โหอะไร. ทวงรุนแรง.
 ผ.๑: [โหเป็นลมเลย. ถามว่าไอ้, ไอ้บริษัทเครดิตนี่. โนตีสแบบนี้! จะเอาตำหรงตำราว
มาจับ. ได้มัยอาจารย์ประมาณ.

(๒๔ ต.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๒๔ การถามข้อกฎหมายผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ เป็นผู้ที่ทำหน้าที่หลักในการเริ่ม ดำเนินและปิดผลัด ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ช่วยทำหน้าที่เสริม ดำเนินผลัดขยายความรายละเอียดของเหตุการณ์สมมติ ทำให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ซึ่งหากตัดผลัดของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ออกไป ก็สามารถเข้าใจประเด็นคำถามของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ได้ ดังนี้ “ไอบางที่บริษัทเครดิตนะมีโนตีสมาเลย จะเอาตำราวจับจะบีคทรัพย์ จะลื้อกกฎแจจะขนข้าวขนของ ไอบ้อจะจับจะยึดของให้หมดบ้านเลย เป็นไงอ่านอ่าน โนตีสข้อ โหเป็นลมเลย ถามว่าไอ้บริษัทเครดิตนี่โนตีสแบบนี้ จะเอาตำหรงตำราวมาจับได้มัยอาจารย์ประมาณ”

๓.๒.๒.๒.๒ การอธิบายข้อกฎหมาย

การอธิบายข้อกฎหมาย กำหนดให้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ เป็นผู้ที่ทำหน้าที่หลักในการเริ่ม และดำเนินผลัด ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ อาจทำหน้าที่เสริม ช่วยดำเนินผลัดอธิบายได้บ้างเล็กน้อย

ตัวอย่างที่ ๒๕

ผ.๑: มีความผิดมั๊ยครับ?

ผ.๒: ยังงี้ไม่ผิดครับ.

ผ.๑: [อ้อ! [::

ผ.๒: [แต่ถ้าบอกว่า, (ทำเสียงคุดัน) ไข่หวัดคนนั้น, ทำให้กัคน, ก็
ครอบครั้วที่รวยล่ะ! [พวกของรัฐมนตรี, รวยกันหมด! [มีส่วนได้เสีย! [มีส่วน

ผ.๑: [เอ้อ. เอ้อ. รัฐ [มนตรีมี, [มีส่วนได้เสีย! [มีส่วน

ผ.๒: [ได้เสียแจ้งความเท็จ! [หลอกเอาเงินหลวง! [มีส่วนได้เสีย! [มีส่วน

ผ.๑: [เออ. [เอ้อ. อย่างนี้... [

ผ.๒:

หมื่นประมาท.

ผ.๑:

โง่:: โทษ

จำคุก, สองปีเลย (?)

(๑๓ ก.ค. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๒๕ จะเห็นได้ว่าการอธิบายข้อกฎหมาย ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ เป็นผู้ทำหน้าที่หลักในการเริ่ม และดำเนินผลัด หากตัดผลัดของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ พบว่ายังสามารถเข้าใจการอธิบายข้อกฎหมายของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ได้ดังนี้ “ยังงี้ไม่ผิดครับ แต่ถ้าบอกว่าใช้หัวคนนั้นทำให้ก็คนที่รอบครัวที่รวลละ พวกของรัฐมนตรีรวกันหมดมีส่วนได้เสียแจ้งความเท็จ หลอกเอาเงินหลวง...หมื่นประมาท”

แต่อย่างไรก็ตามผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ จะทำหน้าที่เสริม ช่วยอธิบายขยายความคำพูดบ้างเล็กน้อย คือ “มีส่วนได้ส่วนเสีย” และช่วยทำให้การอธิบายชัดเจนมากยิ่งขึ้น คือ “โง่ โทษจำคุกสองปีเลย”

๓.๒.๑.๑.๒.๒.๓ การสรุปข้อกฎหมาย

จากข้อมูลพบว่าทั้งการสรุปข้อกฎหมายในช่วงท้ายของการอธิบาย และการสรุปข้อกฎหมายระหว่างที่มีการอธิบาย ส่วนใหญ่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่หลัก เริ่มผลัดสรุปข้อกฎหมายก่อน จากนั้นผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ จะช่วยกันดำเนินผลัดสรุปต่อไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๓๐

ผ.๑: เอาล่ะครับ, นี่ล่ะครับเราไปทำความเข้าใจคดีกันดีกว่า!

ผ.๒:

(หัวเราะ)

ผ.๑:

(หัวเราะ) โคนทั้งคนลัก! =

เออ.

ผ.๒ = โคนทั้งคนจับ. [ว้าย! (หัวเราะ) ติดคุกทั้งคู่.

ผ.๑:

(หัวเราะ)

(๑๕ ส.ค. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๓๐ เห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่หลักเป็นผู้เริ่มสรุปข้อกฎหมายก่อน คือ “เอาล่ะครับนี่ล่ะครับเราไปทำความผิด ก็โดนอย่างงี้ล่ะครับ” ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ช่วยขยายความ คือ “โดนทั้งคนลัก โดนทั้งคนจับ ดิคถูกทั้งคู่”

กล่าวโดยสรุป จากการศึกษาผลัดการสนทนาในการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายในองค์ประกอบส่วนเนื้อหา ที่นำมาจากประเด็นข่าวในหนังสือพิมพ์รายวันไทย และการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายในส่วนนำ ที่มีการเฉลยข้อกฎหมายจากประเด็นคำถามเอสเอ็มเอส ซึ่งพบในข้อมูลเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม และการให้ความรู้ที่น่าสนใจเกี่ยวกับกฎหมายในเดือนกันยายน ที่นำมาพูดแทนการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส พบว่ามีการกำหนดหน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการแต่ละคน โดยผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่หลักในการถามและสรุปข้อกฎหมาย ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ทำหน้าที่หลักอธิบายข้อกฎหมาย อย่างไรก็ตามผู้ดำเนินรายการที่ไม่มีหน้าที่หลักนั้น ๆ สามารถช่วยทำหน้าที่เสริมดำเนินผลัดที่เป็นรายละเอียดปลีกย่อยได้

๓.๒.๒.๓ การเข้าโฆษณา

การเข้าโฆษณา พบว่ากำหนดให้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ เป็นผู้ทำหน้าที่หลัก เริ่มผลัดด้วยข้อความที่เป็นดัชนีปริจเฉท (Discourse markers) เพื่อให้ทราบว่าจะเข้าโฆษณาแล้ว เช่น “ช่วงหน้านี้” เป็นต้น จากนั้นเกริ่นข่าวต่อไปในช่วงหน้า ซึ่งส่วนใหญ่เล่าใจความสำคัญของข่าวเพียงสั้น ๆ ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ทำหน้าที่เสริม ช่วยดำเนินผลัดขยายความ แต่การพูดให้ผู้ชมติดตามชม เช่น เรื่องราวที่น่าสนใจ โอ้ทำแบบนี้ต้องดูครับ เป็นต้น และการพูดวลี “พักซักครู” พบว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ อาจช่วยพูดได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๓๑

ผ.๑: <u>เออช่วงหน้าจะเป็นการฉกโทรศัพท์.</u>	[(หัวเราะ)]	[(หัวเราะ)]	[(หัวเราะ) แล้วมีดินน้ำมันมาเกี่ยว.]
ผ.๒: <u>ไอ้ฉกมือถือ!</u>			
ผ.๑: <u>มีคนเอาไปขายต่อ.</u>	[(ยิ้ม)]	[เออ. (ยิ้ม)]	[เอ้า! เรื่องราวจะเป็นอย่างไรพักกันซักครูก่อนครับ.]
ผ.๒: <u>ไอ้คนขายบอกผมไม่รู้.</u>			
ผ.๑: <u>ไอ้โห, ไอ้โห.</u>			

จากตัวอย่างที่ ๓๑ เห็นได้ว่าหลังจากที่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่หลัก เริ่มผลัดด้วยการใช้ดัชนีปริจเฉท (Discourse markers) เพื่อให้ทราบว่าจะเข้าโฆษณาแล้ว ได้แก่ “ช่วงหน้า” จากนั้นได้เล่าใจความสำคัญของข่าวสั้น ๆ ซึ่งหากตัดผลัดของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ออกไป ก็ยังสามารถเข้าใจเนื้อความได้ ดังนี้ “เออช่วงหน้าจะเป็นการฉกโทรศัพท์ มีคนเอาไปขายต่อไอ้คนขายบอกผมไม่รู้”

ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ทำหน้าที่เสริม ช่วยดำเนินผลัดขยายความเพียงเล็กน้อย คือ “ไอ้ถกมือถือมีคินน้ำมันมาเกี่ยว” และได้ช่วยพูดให้ผู้ชมติดตามชม ได้แก่ “เรื่องจะเป็นยังไงเนี่ย” และพูดว่า “พักซักครูก่อนครับ”

จากข้อมูลในเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม หลังจากการพักโฆษณาแล้วเมื่อเริ่มช่วงใหม่ ที่มีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส พบว่าส่วนใหญ่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ เป็นผู้ทำหน้าที่หลักในการดำเนินผลัด ได้แก่ การโน้มน้าวเชิญชวนให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส การบอกประเด็นคำถามเอสเอ็มเอส การบอกวิธีการส่งเอสเอ็มเอส การบอกประเภท และจำนวนของที่ระลึกที่ผู้ชมจะได้รับ และการโฆษณาสรรพคุณของที่ระลึก ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่เสริมช่วยผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ดำเนินผลัด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๓๒

ผ.๑: ช่วงสุดท้ายครับอาจารย์ [ประมาณ.
 ผ.๒: เฮ้! เอสเอ็มเอสกันเข้ามาเลยครับ! ว่า, เกย์ลักหลับ, =
 ผ.๑: เฮ้! อิม! ::
 ผ.๒: = ชาย, แท้, ผิดข้อหาอะไรครับ.
 ผ.๑: อ้ออนาจาร.
 ผ.๒: อนาจารก็, พิมพ์เอเว้นวรรคดับเบิ้ลยู
ครับ. ถ้าเห็นว่าเป็นข่มขืนก็, พิมพ์เอเว้นวรรคพิสงมาที่แปดสามแปดสามแปด. ขณะนี้=
 ผ.๑: ครับ. อิม.
 ผ.๒: = คนส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นอนาจาร. มีคนกลุ่มน้อยที่เห็นว่าเป็นการข่มขืน.
 ผ.๑: อ้อ! :: อ้าววันนี้
ก็จะได้ของที่ระลึก!
 ผ.๒: เป็น! ร่วม! หัวหม่อจ้อข่าวสี่ฟ้า:: สวย [สคไส [สะคุดตา. [เอ้อ. =
 ผ.๑: อ่า (อิม) [อ่า. [เอ้อ.

ผ.๒: = (ยิ้ม)

(๒๐ ก.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๓๒ เห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ เป็นผู้ทำหน้าที่หลักดำเนินผลัดในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส เพราะหากตัดผลัดของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ออกก็ยังสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ ดังนี้ “เฮ้เอสเอ็มเอสกันเข้ามาเลยครี๊บ ว่าเกย์ลัทธิลับชายแท้ผิดข้อหาอะไรครี๊บ อนาคตก็พิมพ์เอเว้นวรรคดับเบิ้ลยู ถ้าเห็นว่าเป็นข่มขืน ก็พิมพ์เอเว้นวรรคพี ส่งมาที่แปดสามแปดสามแปด ขณะนี้คนส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นอนาคต มีคนกลุ่มน้อยที่เห็นว่าเป็นการข่มขืน (อ้าววันนี้จะได้ของที่ระลึก) เป็นร่มหัวหมोज้อขาวสีฟ้าสวยสดใสสะอาดตา” ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ จะทำหน้าที่เสริม ช่วยดำเนินผลัดเพียงเล็กน้อย คือ ข้อความในวงเล็บข้างต้น “อ้าววันนี้จะได้ของที่ระลึก”

กล่าวโดยสรุป จากการศึกษาผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) ในองค์ประกอบส่วนเนื้อหา พบว่าได้กำหนดหน้าที่ผู้ดำเนินรายการแต่ละคนไม่ทำเหมือนกัน กล่าวคือ มีการกำหนดหน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการแต่ละคนไว้ ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่หลักมากกว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ดังนี้

หน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ได้แก่

๑. การเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ทั้งการอ่านพาดหัวข่าวและการเล่ารายละเอียดของข่าว

๒. การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายในส่วนของคำถามข้อกฎหมาย

๓. การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายในส่วนของการสรุปข้อกฎหมาย

๔. การเข้าโฆษณา

หน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ได้แก่ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ในส่วนของการอธิบายข้อกฎหมาย

จากข้างต้นอาจกล่าวได้ว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่หลักในการเริ่ม และปิดผลัดการสนทนาตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะที่ปรากฏในองค์ประกอบส่วนนำด้วยเช่นกัน

๓.๒.๓ ผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) ที่ปรากฏในองค์ประกอบส่วนท้าย

ผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) ที่ปรากฏในองค์ประกอบส่วนท้าย มีดังนี้

๓.๒.๓.๑ องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว ได้แก่

๓.๒.๓.๑.๑ การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ

จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพในปริฉเจทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหม่ออ้อข้าว” พบว่าการให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ ส่วนใหญ่กำหนดให้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่หลักในการเริ่ม ดำเนิน และปิดผลัด ได้แก่ การบอกที่อยู่ของรายการ ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ทำหน้าที่เสริม ช่วยดำเนินผลัดพูดแทรกเป็นบางช่วง ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นการแสดงความร่วมมือ เพื่อเน้นย้ำทำให้ข้อความส่วนนั้นเด่นขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๓๓

ผ.๑: อ้าว!	:: สักคำนี้เรายังแจกเสื่อหัวหม่ออ้อข้าวสิบตัว. วิชิตีคู่ซ่าส์	[นายแสบ (ชี้แผ่นวีซีดี) นายแสบ.
ผ.๒: เอ้า!		
อีก,		
ผ.๑:	สิบชุด! สำหรับ,	
	สิบชุด, ส่งจดหมายติชมมาที่ตู้ปณอียิปสี่สามแยกลาดพร้าว, กรุงเทพฯ. หนึ่งศูนย์เก้าศูนย์	
	หนึ่ง. ท่านก็, อาจจะเป็นผู้มีสิทธิโชคดีครับ.	

(๑๕ ส.ค.๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๓๓ เห็นได้ว่าส่วนใหญ่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ เป็นผู้ทำหน้าที่หลักเริ่ม ดำเนิน และปิดผลัด ซึ่งหากตัดผลัดของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ออกไป ก็ยังสามารถเข้าใจเนื้อหาได้เป็นอย่างดี ดังนี้ “อ้าวสักคำนี้ เรายังแจกเสื่อหัวหม่ออ้อข้าวสิบตัว วิชิตีคู่ซ่าส์นายแสบสิบชุด ส่งจดหมายติชมมาที่ตู้ปณอียิปสี่สามแยกลาดพร้าว กรุงเทพฯ หนึ่งศูนย์เก้าศูนย์หนึ่ง ท่านก็อาจจะเป็นผู้มีสิทธิโชคดีครับ” ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ พูดแทรกบางช่วง เพื่อเน้นให้ข้อความเด่นขึ้น ได้แก่ “นายแสบ... สิบชุด”

(๒๑ ก.ย. ๔๗)

๓.๒.๓.๑.๒ การกล่าวอำลา

จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพในปริฉเจทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” พบว่าการกล่าวอำลา ส่วนใหญ่กำหนดให้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่หลัก ในการดำเนินผลัดกล่าวบอกหมดเวลา และกล่าววลีอำลา ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ทำหน้าที่เสริม ช่วยดำเนินผลัดกล่าวบอกวันที่จะออกอากาศครั้งต่อไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๓๔

ผ.๑: ครับ. หมดเวลาแล้วครับ! สัปดาห์นี้ผมสองคนลาก่อนครับ. (ยิ้ม)

ผ.๒: ครับ.

จันทร์ครับ! วันนี้ลาก่อนครับสวัสดิ์ครับ!

ผ.๑:

(ยกมือไหว้)

(ยกมือไหว้)

∟ พบกันใหม่วัน

(๓๐ ก.ย. ๔๗)

๓.๒.๓.๒ องค์กรประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว ได้แก่

๓.๒.๓.๒.๑ การให้ผู้ชมส่งข้อความสั้น (Short Message Service หรือ SMS) เพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นคำถามที่รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” กำหนดขึ้น

การให้ผู้ชมส่งข้อความสั้น (Short Message Service หรือ SMS) เพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นคำถามที่รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” กำหนดขึ้น ปรากฏเฉพาะข้อมูลในเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูล พบว่าส่วนใหญ่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ เป็นผู้ทำหน้าที่หลักในการดำเนินผลัด ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ทำหน้าที่เสริมช่วยดำเนินผลัดเพียงเล็กน้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๓๕

ผ.๒: วันนี้ครับเชิญ, เชิญเอสเอ็มเอสกันเข้ามาจะครับว่า, เกย์ลักหลับชายแท้! ผิด. ข้อหาอะไร

ครับ. ถ้าเห็นว่าเป็นอนาจาร, พิมพ์เอเว้นวรรคดับเบิลยูครับ. ถ้าเห็นว่าเป็นข่มขืน, =

ผ.๑: อืม.

ครับ.

ผ.๒: = พิมพ์เอเว้นวรรคพิ, ส่งมาที่แปดสามแปด, สาม, แปด, เอ้ย (หัวเราะ) แปดสามแปดสามแปด

น่ะครับ. ห้าตัว! ทั้งวันครับ! ผู้โชคดีห้าท่านแรนคอมห้าท่านน่ะครับเราจะให้, ร่ม, หัวหมอก=
 ผ.๑: (หันไปหยิบร่มโซว์) อ้อ! :: แล้วเป็นไง.
 ผ.๒: = จ้อข่าวสี่ฟ้า. สี่สคสส, อดโนมัตินะครับ, หมุนได้ด้วย. (จี้ร่มและยืม)
 ผ.๑: อ้อ:: สายมัยละ,

(๒๐ ก.ค. ๕๗)

จากตัวอย่างที่ ๓๕ จะเห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ทำหน้าที่หลักในการดำเนินผลัดโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส หากตัดผลัดการสนทนาของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ออก จะยังสามารถเข้าใจเนื้อหาทั้งหมดได้ ดังนี้ “วันนี้ครับเชิญเอสเอ็มเอสกันเข้ามาเนะครับว่า เกย์ลัทกลับชายแท้ ผิด ซ้อหาอะไรครับ ถ้าเห็นว่าเป็นอนาจาร พิมพ์เอเว้นวรรคดับเบิ้ลยูครับ ถ้าเห็นว่าเป็นข่มขืน พิมพ์เอเว้นวรรคพี ส่งมาที่แปดสามแปดสามแปด เอ๊ยแปดสามแปดสามแปดเนะครับ ห้าตัวทั้งวันครับ ผู้โชคดีห้าท่าน แรนคอมห้าท่านน่ะครับ เราจะให้ร่มหัวหมอกจ้อข่าวสี่ฟ้าสี่สคสสอดโนมัตินะครับหมุนได้ด้วย”

๓.๒.๓.๒.๒ การโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์ทนายแสบ

จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพในปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอกจ้อข่าว” พบว่าการโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์ทนายแสบ ส่วนใหญ่ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ทำหน้าที่หลักเป็นผู้เริ่มผลัด แต่อย่างไรก็ตามพบว่าบางครั้งอาจให้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ช่วยดำเนินผลัดการสนทนาด้วย ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ดำเนินผลัดถาม ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ จะดำเนินผลัดตอบ จากนั้นผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ พุดซ้ำเพื่อเป็นการเน้นย้ำให้ผู้ชมได้ยืนสถานที่หาซื้อแผ่นวีซีดีได้อย่างชัดเจน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๓๖

ผ.๒: ถ้าวีซีดี, ไม่ได้ซักที, ทำไง?

ผ.๑:

[ซี้เอ็ดบู้ค!

ผ.๒:

[ไปซื้อที่ซี้เอ็ดบู้ค!

ผ.๑:

[ทั่วประเทศ.

ผ.๒:

[ทั่ว

ประเทศครับ.

(๒๕ ก.ค. ๕๗)

จากตัวอย่างที่ ๓๖ จะเห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ จะให้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ช่วยดำเนินผลัดการสนทนา คือ ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ เป็นผู้ดำเนินผลัดถาม คือ “ถ้าวิธีดีไม่ได้ซักทีทำไง” ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ดำเนินผลัดตอบ คือ “ซีเอ็ดบุ๊ก... ทั่วประเทศ” และผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ จะพูดซ้ำ เพื่อเน้นย้ำให้ผู้ชมได้ยินชัดเจน ในการบอกสถานที่หาซื้อแผ่นวีซีดี คือ “ไปซื้อที่ซีเอ็ดบุ๊ก... ทั่วประเทศ”

๓.๒.๓.๒.๓ การให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย

จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพในปริฉเจทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหม่อจ้อข่าว” พบว่าการให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ เป็นผู้ดำเนินผลัดเพียงคนเดียว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

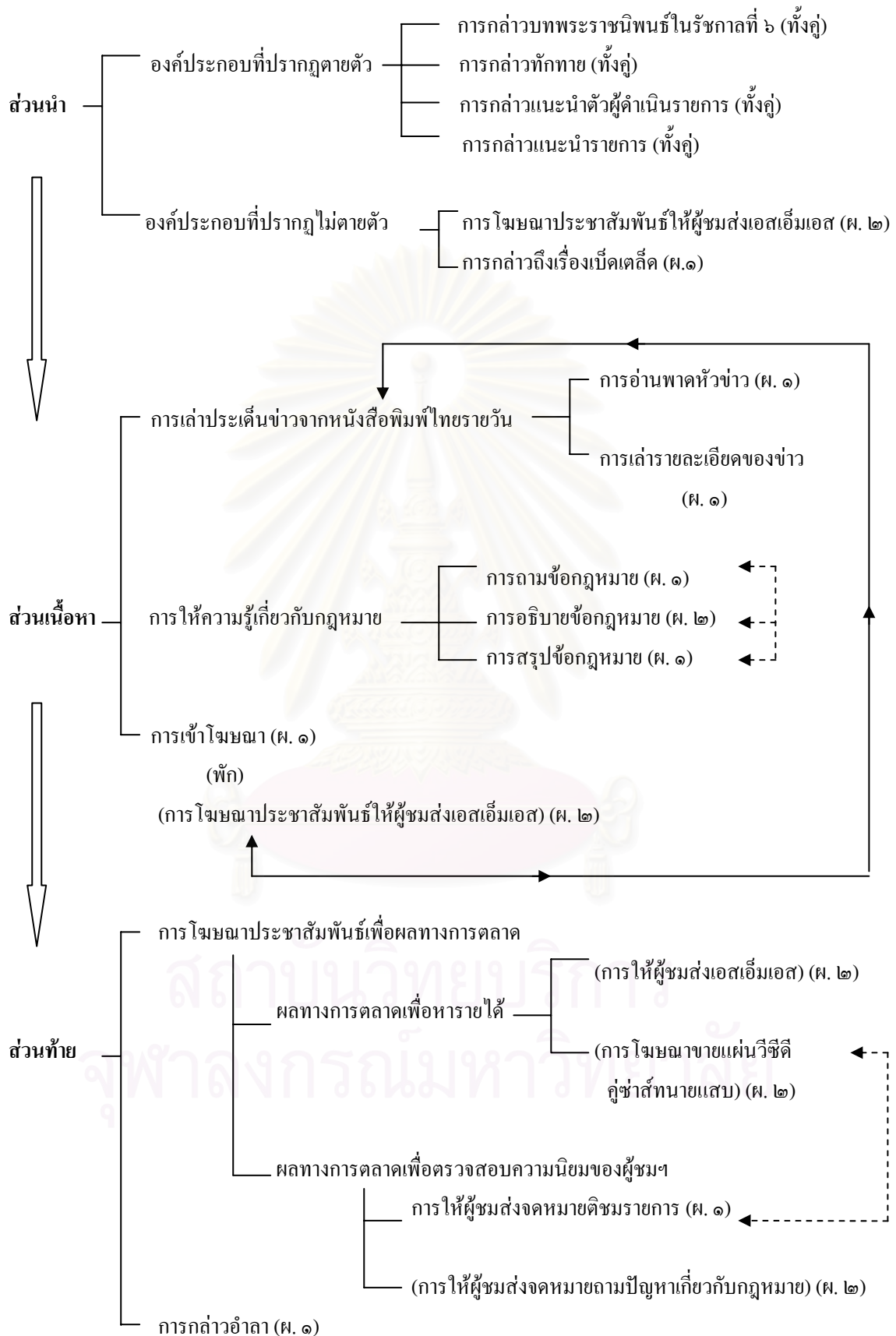
ตัวอย่างที่ ๓๗

ผ.๒: ถ้าถามปัญหาข้อกฎหมาย, อย่าลืมสอดซอง, ติดแสตมป์มาด้วย.

(๒๘ ก.ย. ๔๗)

จากการศึกษาผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) ในองค์ประกอบส่วนท้าย จะเห็นได้ว่าหน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ได้แก่ การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ และการกล่าวอำลา ส่วนหน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ได้แก่ การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส การโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์ทนายแสบ และการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย

กล่าวโดยสรุป จากการวิเคราะห์ผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) ทั้งในองค์ประกอบส่วนนำ องค์ประกอบส่วนเนื้อหา และองค์ประกอบส่วนท้าย การที่ต้องวางแผนผลัดการสนทนา ก็เพื่อให้การดำเนินรายการไม่สับสน ทำให้บรรลุจุดประสงค์ของรายการ แต่ส่วนใหญ่เป็นการวางแผนผลัดไว้อย่างคร่าว ๆ โดยมีการกำหนดหน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการแต่ละคนไว้ล่วงหน้า ส่วนผู้ดำเนินรายการอีกฝ่ายจะทำหน้าที่เสริมช่วยดำเนินผลัดได้ เพื่อแสดงความร่วมมือในการสนทนาผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) สามารถแสดงเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ ๗ แสดงการกำหนดหน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการ ที่สอดคล้องกับผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน

หมายเหตุ

๑. (ทั้งคู่) หมายถึง ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ และผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ทำหน้าที่หลักในลักษณะ
เท่าเทียมกัน
๒. (ผ.๑) หมายถึง ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ เป็นผู้ทำหน้าที่หลัก
๓. (ผ.๒) หมายถึง ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ เป็นผู้ทำหน้าที่หลัก

จากแผนภูมิที่ ๗ แสดงให้เห็นว่าผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) ที่ปรากฏอยู่ใน
องค์ประกอบทั้ง ๓ ส่วนของโครงสร้างปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมอก้อข้าว” ได้มีการกำหนด
หน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการแต่ละคนไว้อย่างชัดเจน ซึ่งได้ปรากฏซ้ำกันอย่างสม่ำเสมอในข้อมูลที่ใช้
ในการวิจัยทั้ง ๒๖ ครั้ง สามารถแบ่งออกได้เป็น

๑. การกำหนดให้ผู้ดำเนินรายการทั้งสองคน มีหน้าที่หลักที่เท่าเทียมกัน ได้แก่ องค์ประกอบที่
ปรากฏตายตัว ในส่วนนำ คือ การกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ การกล่าวทักทาย การกล่าว
แนะนำตัวผู้ดำเนินรายการ และการกล่าวแนะนำรายการ ทั้งนี้จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่
ปรากฏในข้อมูลการวิจัย พบว่าผู้ดำเนินรายการทำหน้าที่ดำเนินผลัดที่เป็นของตนเองเท่านั้น และจะ
สลับกันพูดคนละผลัด ซึ่งสามารถจัดชุดของผลัดการสนทนาออกได้เป็น ๔ ชุด (Set) ซึ่งเป็นการ
กำหนดผลัดการสนทนาที่มีการวางแผนไว้อย่างชัดเจนที่สุด

๒. การกำหนดให้ผู้ดำเนินรายการแต่ละคน มีหน้าที่หลักที่ไม่เท่าเทียมกัน กล่าวคือ เป็นการ
กำหนดให้ผู้ดำเนินรายการคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่หลัก ส่วนผู้ดำเนินรายการอีกคนทำหน้าที่เสริม ช่วย
ในการดำเนินผลัดเท่านั้น สามารถสรุปหน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการแต่ละคนได้ดังนี้

หน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ได้แก่ ๑. การกล่าวถึงเรื่องเบ็ดเตล็ด (พบในข้อมูลเดือน
กันยายน) ๒. การเล่าประเด็นข่าวที่นำมาจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ทั้งการอ่านพาดหัวข่าว และการ
เล่ารายละเอียดของข่าว ๓. การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ในส่วนของการถามข้อกฎหมาย และการ
สรุปข้อกฎหมาย ๔. การเข้าโฆษณา ๕. การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ ๖.
การกล่าวอำลา

หน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ได้แก่ ๑. การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย เฉพาะใน
ส่วนของการอธิบายข้อกฎหมาย ๒. การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส ๓. การโฆษณา
ขายแผ่นวีซีดีคู่ซี้ทนายแสบ ๔. การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับ
กฎหมาย

ทั้งนี้ไม่ว่าจะกำหนดหน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการเท่าเทียมกันหรือไม่ ผลัดการสนทนาสามารถดำเนินไปได้อย่างราบรื่น เพราะมีการกำหนดผู้เริ่มผลัด ดำเนินผลัด และปิดผลัดไว้อย่างแน่นอนในแต่ละองค์ประกอบของโครงสร้างปรีจเฉท

อย่างไรก็ตามแม้ว่าผลัดการสนทนาที่ปรากฏในโครงสร้างของปรีจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอง้อข้าว” ส่วนใหญ่เป็นผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) แต่จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลที่ใช้วิจัย พบว่ามีผลัดการสนทนาที่ไม่มีการวางแผน (Unplanned) แทรกอยู่ผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) ด้วย ผลัดการสนทนาที่ไม่มีการวางแผน (Unplanned) เกิดขึ้นจากไหวพริบของผู้ดำเนินรายการ ซึ่งจากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลการวิจัย พบว่าส่วนใหญ่ผลัดที่ไม่มีการวางแผน (Unplanned) เกิดขึ้นเพื่อให้ความบันเทิง ช่วยให้การดำเนินรายการผ่อนคลายและไม่เคร่งเครียดจนเกินไป

ใกล้รุ่ง อามระดิษ (๒๕๓๓) วิจัยเรื่องร้อยแก้วแนวขบขันตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ ถึงรัชกาลที่ ๗ ได้หยิบยกคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องอารมณ์ขัน ของนักวิชาการแขนงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับงานวิจัย ทั้งด้านองค์ประกอบของเรื่อง และในแง่ที่สัมพันธ์กับสังคม ซึ่งใกล้รุ่ง อามระดิษ ได้ให้คำนิยามของอารมณ์ขันไว้กว้าง ๆ ว่าหมายถึง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการได้ประสบสิ่งที่ไม่สอดคล้องหรือเบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานปกติ แต่ไม่ได้ก่อให้เกิดความทุกข์หรือความเสียหาย ทั้งนี้อาจเกิดจากความเก๋บกด หรือความก้าวร้าวหรือไม่ก็ได้

แต่สำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ อารมณ์ขันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความบันเทิง เพราะความบันเทิงสามารถเกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ ดังนั้นการให้ความความบันเทิงในที่นี้ จะหมายถึง การที่ผู้ดำเนินรายการทำให้เกิดความขบขัน ความเปลือยเปลีน ความสนุกสนาน ด้วยการเลือกใช้วิถีทางภาษา ซึ่งอาจมีการใช้วจนภาษาประกอบการใช้วจนภาษาด้วยก็ได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้เกณฑ์พิจารณาความบันเทิงโดยสังเกตจากเสียงหัวเราะของผู้ดำเนินรายการ และปริบทแวดล้อมประกอบกัน

อนึ่งหากต้องการให้ความบันเทิงด้วยการสร้างความขบขัน ต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้ดำเนินรายการทั้งสองคน เช่น การถามแสดงความสงสัย เพื่อให้อีกฝ่ายเฉลยความขบขันออกมา และในช่วงท้ายส่วนใหญ่จะมีการสรุปความขบขัน หรือมุขตลกนั้นอีกครั้ง เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจได้ชัดเจนขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๓๘

ผ.๑: ช่วงต่อไปนั้นเป็นเรื่องของ, แฉซีห้าตัวแสบ. [โหไปเรียกรับสินบนสินบนจับ [คนชาวเขา!
 ผ.๒: [โห! [เอ้อ!
 (ขมวดคิ้ว) คุณอยากได้สัญชาติไทยมั๊ย?
 ผ.๑: [(ยิ้ม) ไซ้. [อยากได้ครับ.
 ผ.๒: [(ยิ้ม) แต่คุณมีประวัติเสียนะ! =
 ผ.๑: หรือ
 ผ.๒: [โอ้! (ยิ้ม)
 [คุณปอวอสอนะ! (ยิ้ม)
 ผ.๑: [เอ้อ [ปอวอสอนี่อะไรครับ?
 ผ.๒: [เออ. [ประวัติเสียครับ.
 ผ.๑: [โอ้คุณนี่
 [ปอวอขอครับ!
 ผ.๒: [อะไรครับ?
 ผ.๑: [ประวัติชั่ว [ครับ. (หัวเราะ)
 ผ.๒: [(หัวเราะ) เอ้า! (ตบมือหนึ่งที) พักซักครู่ครับ.

(๑๐ ต.ค. ๕๗)

จากตัวอย่างที่ ๓๘ จะเห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการทั้งสองคนดำเนินผลัดสัมพันธ์กัน เพื่อให้เกิดความขบขัน โดยผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ แสดงความสงสัยถามว่า “ปอวอสอนี่อะไรครับ” เพื่อให้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ เฉลยสิ่งที่ต้องการให้เกิดความขบขันออกมา ได้แก่ “ประวัติเสียครับ” จากนั้นผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ก็สร้างประเด็นความขบขันขึ้นมาใหม่ ซึ่งเชื่อมโยงกับความขบขันของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ที่กล่าวไปแล้ว คือ “โอ้คุณนี่ปอวอขอครับ” ซึ่งเป็นการสร้างอารมณ์ขันจากการใช้อักษรย่อ จากนั้นผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ก็แสดงความสงสัยเช่นเดียวกัน จึงถามว่า “อะไรครับ” เพื่อให้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ เฉลยความขบขันออกมา คือ “ประวัติชั่ว”

กล่าวโดยสรุป ผลัดการสนทนารายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” ส่วนใหญ่เป็นผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) แต่มีผลัดการสนทนาที่ไม่มีการวางแผน (Unplanned) แทรกอยู่ด้วย ซึ่งส่วนใหญ่เกิดขึ้นเพื่อให้ความบันเทิงแก่ผู้ชมที่บ้าน

จากการศึกษาการกำหนดผลัดการสนทนาของปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมอกจ้อข่าว” ส่วนใหญ่มีการเปลี่ยนผลัดการสนทนาแบบราบรื่น (Perfect speaker-switch) หรือเป็นการที่ผู้ดำเนินรายการฝ่ายที่มีบทบาทเป็นผู้พูด สามารถดำเนินการพูดจนจบได้อย่างสมบูรณ์ ก่อนที่จะมีการเปลี่ยนตัวผู้พูด ทั้งด้านเสียง ความหมาย และไวยากรณ์ โดยไม่มีเสียงพูดของผู้ร่วมสนทนาอื่น ๆ เกิดซ้อนขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า มีการสนทนาโต้ตอบกันอย่างต่อเนื่องระหว่างผู้ดำเนินรายการ ขนาดของแต่ละผลัดไม่ยาวมากนัก และเมื่อถึงจุดพึงเปลี่ยนผลัดไม่มีการหยุดยาว อาจเนื่องจากเวลาของรายการมีจำกัด คือประมาณ ๒๕ นาที

จากข้อมูลพบว่าการมีผู้พูดมากกว่า ๑ คน อาจเกิดขึ้นได้ใน ๑ ผลัดการสนทนา กล่าวคือ การดำเนินผลัดของผู้ดำเนินรายการคนก่อน อาจมีผู้ดำเนินรายการอีกคนพูดแทรก (Interruption) ซึ่งในที่นี้เป็นการพูดแทรกในลักษณะของการพูดเหมือนกัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการจงใจ เช่น การอุทาน เป็นต้น ซึ่งทำให้เกิดอรรถรส ทั้งยังเป็นการแสดงความร่วมมือด้วย ส่วนการพูดแทรกในช่วงท้ายผลัดไม่ทำให้เกิดปัญหา เพราะผู้ดำเนินรายการคนก่อนกำลังจะพูดจบแล้ว ส่วนการพูดแทรกที่เป็นการพูดซ้ำคำของผู้ดำเนินรายการคนก่อน มีจุดประสงค์เพื่อนำย้ำให้ผู้ชมได้ยินชัดเจน และเป็นการแสดงความร่วมมือในการสนทนาด้วย

การพูดแทรกเพื่อชิงผลัด บางครั้งผู้ดำเนินรายการที่พูดแทรกอาจมีเหตุผล เช่น เพื่อคุมการสนทนา ซึ่งเป็นการกำหนดทิศทางการสนทนา จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาษาที่ปรากฏในข้อมูลการวิจัย พบว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ เป็นผู้ที่มีอำนาจ (power) คุมการสนทนา หากพิจารณาแล้วว่าการสนทนากำลังออกนอกประเด็น หรือเริ่มใช้เวลานานเกินไป หรือการใช้ถ้อยคำในผลัดไม่เหมาะสม เช่น การพูดคำไม่สุภาพ เป็นต้น ก็จะดึงกลับเข้าสู่การสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) ไว้แล้ว หรือให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องเหมาะสม เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของรายการ

เทนเนน (Tannen, 1993: 167, 169) ได้กล่าวถึง Brown & Gilman ซึ่งได้อธิบายเรื่องอำนาจ (power) ว่าอำนาจ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป และเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะไม่เท่าเทียมกัน (Nonreciprocal) โดยบุคคลหนึ่งจะเหนือกว่าอีกบุคคลหนึ่ง เพื่อที่จะควบคุมพฤติกรรมคนอื่น นอกจากนี้ เทนเนน (Tannen, 1993: 175, 176) ได้กล่าวว่าผู้ที่พูดพร้อม (Overlap) ซึ่งถือว่าเป็นการพูดแทรก (Interruption) ผู้พูดคนก่อน ผู้ที่พูดพร้อม (Overlap) จะเป็นผู้ครอบครองการสนทนา แสดงถึงการมีอำนาจเหนือผู้พูดคนก่อน เพราะมีแนวโน้มที่ผู้พูดคนก่อนจะหยุดพูด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๓๕

ผ.๒: ส่งมาที่แปดสามแปดสามแปดนะครับสำหรับผู้โชคดีห้าท่านจะได้รับ, รมหัวหอมจ้อข้าวสี่ฟ้า
 ครับวันนี้. นี่สี่ฟ้าสคไสชบช่า.

ผ.๑:

ครับ.

พกไปที่ไหน, พาไปที่ไหนใคร ๆ ,

ชอบ!

อ้าว:: ไวน้อย::

วันนี้ครับเวลาเราน้อย.

ผ.๒:

เอาข้าวที่หนึ่งเลย!

ผ.๑:

เดลินิวส์พาดหัวนี้ครับ.

(๕ ส.ก. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๓๕ แสดงให้เห็นว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ มีอำนาจ (Power) คุมการสนทนา กล่าวคือ เมื่อเห็นว่าเวลาที่ออกอากาศในครั้งนั้นเหลือไม่มาก หรืออาจให้เวลากับองค์ประกอบส่วน นำไปมากแล้ว จึงต้องการเร่งผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ เพื่อจะเริ่มองค์ประกอบส่วนเนื้อหา คือ การเล่า ประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ในตัวอย่างนี้สังเกตได้จากผลัด “ไวน้อยวันนี้ครับเวลาเราน้อย”

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลการวิจัย พบว่าการพูดแทรก เพื่อชิงผลัด ส่วนใหญ่มีจุดประสงค์เพื่อแสดงความร่วมมือในการสนทนา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของ รายการ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๔๐

ผ.๒: ย่าอายุ, ร้อยปี.

จำอะไรไม่ได้!

เดินไปก็หลงเวลาไปทำงาน.

ไปทำงาน, =

ผ.๑:

จี้

บัน

จี้หลงขี้ลืม!

เอ้อ!

ผ.๒: = ปล่อยไว้ในบ้านเดี๋ยวแกก็เปิดประตูเดี๋ยว

แกก็,

เดี๋ยวกี่หลงอีก,

=

ผ.๑:

เดี๋ยวกี่หลง

ไป.

เอ้อ!

ผ.๒: = ล่ามโซ่ไว้เลย.

ยังจี้ก็

ไม่ได้, (งูนี้ขี้สายไปมา)

ผ.๑:

ล่ามโซ่ไว้เลย.

ทำด้วยความปรารถนาดี.

(๑๖ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๔๐ จะเห็นได้ว่าการพูดแทรกเพื่อชิงผลัด ในตัวอย่างนี้เป็นกรให้ความรู้ อธิบายข้อกฎหมาย ซึ่งจากการศึกษาผลัดการสนทนาที่มีการวางแผนไปแล้วนั้น พบว่าได้มีการ

กำหนดให้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ เป็นผู้ที่ทำหน้าที่หลักในการดำเนินผลัดอธิบายข้อกฎหมาย ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ สามารถช่วยทำหน้าที่เสริมช่วยอธิบายได้เล็กน้อย ซึ่งในตัวอย่างนี้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ได้สมมติเหตุการณ์ เพื่อให้ประกอบการอธิบายให้ผู้ชมเห็นภาพได้ชัดเจนขึ้น ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ จึงช่วยดำเนินผลัดด้วย จึงมีการพูดแทรกเพื่อชิงผลัดเกิดขึ้น แต่เป็นการแสดงความร่วมมือในการสนทนาเท่านั้น สังเกตได้จากผลัดการสนทนา ได้แก่ “จึ้น” “จึ้นหลังจึ้น” “เดี๋ยวก้อหลังไป” “ล่ำมโซ่วไ่วเลย” และ “ทำด้วยความปรารถนาดี”

แต่อย่างไรก็ตามบางครั้งการพูดแทรกอาจเกิดปัญหาได้ เพราะจะทำให้ผู้ชมเกิดความสับสน ฟังไม่ทัน หรือฟังแล้วไม่รู้เรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากมีการตะโกน หรือการเน้นเสียงพูด จะทำให้ฟังไม่รู้เรื่องมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษาโครงสร้างและผลัดของปริเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข้าว” ทั้งโครงสร้างและผลัดการสนทนามีลักษณะเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน และมีการกำหนดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของรายการ กล่าวคือ จุดประสงค์ของรายการมี ๒ ประการ คือ ๑.) จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ได้แก่ การให้ความรู้ และการให้ความบันเทิง ๒.) จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ ได้แก่ การหารายได้ และการตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข้าว”

ดังนั้นการกำหนดองค์ประกอบของโครงสร้างและผลัดการสนทนาในแต่ละส่วน จึงได้กำหนดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ย่อยแต่ละประการด้วย (ดูแผนภูมิหน้า ๘๑ ประกอบ) กล่าวคือ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ได้แก่ การให้ความรู้ ปรากฏในองค์ประกอบส่วนเนื้อหา ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย คือ การเล่าประเด็นข่าวและการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ส่วนการให้ความบันเทิงจะปรากฏได้ทั่วประเทศ เนื่องจากเป็นจุดประสงค์ที่เกิดขึ้นเพื่อให้บรรยากาศในการดำเนินรายการสนุกสนาน ผ่อนคลาย และไม่เคร่งเครียด จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์จะปรากฏในองค์ประกอบส่วนนำ (ปรากฏเฉพาะข้อมูลในเดือนกรกฎาคมถึงเดือนสิงหาคม ที่มีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส) องค์ประกอบส่วนเนื้อหา โดยในบางครั้งหลังจากการพักโฆษณาแล้ว อาจมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอสก่อนที่จะเริ่มเล่าประเด็นข่าวต่อไป และองค์ประกอบส่วนท้าย ซึ่งเป็นส่วนที่ปรากฏจุดประสงค์ในพาณิชย์ได้ชัดเจนที่สุด เพราะมีทั้งองค์ประกอบย่อย ได้แก่ การหารายได้ และการตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข้าว”

การกำหนดบทบาทของผู้ดำเนินรายการแต่ละคนในการดำเนินผลัดสนทนาจะสัมพันธ์กับจุดประสงค์และโครงสร้างของรายการเช่นกัน กล่าวคือ ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ มีหน้าที่ดำเนินผลัดการ

เล่าประเด็นข่าวและการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ได้แก่ การถามข้อกฎหมายและการสรุปข้อกฎหมาย และการตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” ได้แก่ การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ ส่วนผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ มีหน้าที่ดำเนินผลัดการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ได้แก่ การอธิบายข้อกฎหมาย การหารายได้ทั้งการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส และการโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์นายเสบ และการตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” ได้แก่ การให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย ส่วนการให้ความบันเทิง ผู้ดำเนินรายการทั้งสองคนจะใช้ไหวพริบช่วยกันดำเนินผลัด เนื่องจากเป็นส่วนที่ไม่ได้กำหนดบทบาทไว้ตายตัวมากนัก

การทำให้บรรลุจุดประสงค์ของรายการนั้น ต้องอาศัยกลวิธีทางภาษาในการสื่อสารด้วย จากการศึกษาบริบทของปริเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” ในบทที่ ๒ พบว่ามีการใช้วัจนภาษาระดับไม่เป็นทางการและระดับกึ่งทางการ อนึ่งผู้วิจัยยังเห็นว่ามีกลวิธีทางภาษาอื่นอีก ดังนั้นในบทต่อไปผู้วิจัยจะศึกษากลวิธีทางภาษา ที่ใช้ในการดำเนินรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” ว่ามีการเลือกใช้กลวิธีทางภาษาอย่างไรบ้าง เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของรายการ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๔

กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในประเจทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

ในบทที่ ๑ ผู้วิจัยได้ศึกษาโครงสร้าง และผลัดการสนทนา ของประเจทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ซึ่งพบว่ามีลักษณะสัมพันธ์กัน เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของรายการ แต่อย่างไรก็ตาม การทำให้บรรลุจุดประสงค์ของรายการ นอกจากจะต้องกำหนดโครงสร้าง และผลัดการสนทนาแล้ว ยังต้องอาศัยกลวิธีทางภาษาในการสื่อสารด้วย

ประเจทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” เป็นประเจทรายการสนทนา ที่มีจุดประสงค์ในการสนทนา หรือการดำเนินรายการ จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย พบว่าสามารถจำแนกได้เป็น ๒ จุดประสงค์ใหญ่ คือ

๑. จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ได้แก่

๑.๑ การให้ความรู้

๑.๒ การให้ความบันเทิง

๒. จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ ได้แก่ การโฆษณาประชาสัมพันธ์เพื่อผลทางการตลาด แบ่งออกได้ ๒ ประการ คือ

๒.๑ การหารายได้

๒.๒ การตรวจสอบความนิยมของผู้ชม ที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

ผู้ดำเนินรายการของรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ได้เลือกใช้ภาษา เพื่อให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ของรายการในแต่ละลักษณะ ดังนั้นในบทที่ ๔ นี้ ผู้วิจัยจะศึกษากลวิธีทางภาษา หรือวิธีการที่ผู้ดำเนินรายการเลือกใช้รูปภาพลักษณะต่าง ๆ ว่ามีวิธีการเลือกใช้อย่างไรบ้าง เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของรายการ ซึ่งจากข้อมูลที่ใช้ศึกษาพบว่ามียละเอียดดังต่อไปนี้

๑. จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร

จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสารของประเจทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย สามารถจำแนกออกเป็นจุดประสงค์ย่อยได้ ๒ ลักษณะ ได้แก่ การให้ความรู้ และการให้ความบันเทิง

๑.๑ การให้ความรู้ จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย พบว่าแบ่งออกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ

๑.๑.๑ การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร

๑.๑.๒ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

๑.๑.๑ การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร

การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร ผู้ดำเนินรายการจะใช้ข่าวที่สด ใหม่ ทันต่อเหตุการณ์ โดยนำมาจากข่าวประจำวันในหนังสือพิมพ์ไทยรายวันประเภทประชาชนหรือหนังสือพิมพ์ปริมาณ จากการศึกษาลักษณะเนื้อหาที่ปรากฏในข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยจำนวน ๒๖ ครั้ง พบว่าข่าวที่ผู้ดำเนิน รายการนำมาเล่าให้ผู้ชมฟัง เพื่อนำไปเป็นประเด็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ส่วนใหญ่เป็นข่าว อาชญากรรม รองลงมาคือ ข่าวเพลิงไหม้และอุบัติเหตุ แม้ว่าเนื้อหาข่าวเหล่านี้จะไม่มีผลกระทบต่อ สังคมในวงกว้าง แต่สามารถเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของผู้ชมทางบ้านได้ ดังเช่นข่าวอุบัติเหตุต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑

ผ.๑: ซ่อนหามรณะ. _ หกขวบตายคาร์ด.

ผ.๒:

อะไรเนี่ย.

ผ.๑:

เอ้อ!

[ซ่อนจนตายเธอเนี่ย!

ผ.๒:

อะไร?

ผ.๑: = จันทบุรี.

ก็, _ พ่อแกก็ไอ้เนี่ยเด็กพวกเนี่ยแกก็เล่นซ่อนหา. พ่อเค้าก็จอดรถไว้! =

ผ.๒: จันทบุรีหรือ?

เออจอด

[รถไว้.

ผ.๑: =

[แกก็ซ่อนไปซ่อนมา. เข้าไปในรถพ่อ.

ผ.๒:

[ไปซ่อนพุ่ม-สุ่มพุ่มพุ่มไม้ก็มีคนเจอ. =

ผ.๑:

เอ้อ! ::

ผ.๒: =

[ซ่อน โชดห็นก็เจอ. อย่ากระนั้นเลยซ่อนในรถ.

ซ่อนในรถก็ยังเจออีก, =

ผ.๑:

(หัวเราะ)

ตัวอย่างที่ ๒

ผ.๑: เอ็ง, อาจารย์ประมาณเรามาพูดถึง. (ขมวดคิ้ว) ไอ้การ, พุทธรายการหัวหมोज้อข้าวยังเงี้ยเอา
กฎหมายมาคุยผสมข่าวเนี่ย. ต้องขอเรียนให้ท่านผู้ชมทั้งหลายได้รับทราบว่า, (จับ=

ผ.๒: เออ.

ผ.๑: = หนังสือพิมพ์)เราเพียงนำข่าวเนี่ย, บางส่วนมาเป็นไกดไลน์เท่านั้นละ. (ยิ้ม) มาเป็นเรื่อง! =

ผ.๒: ครับ.

ผ.๑: = แล้ว [สาระส่วนใหญ่เนี่ยเราต้องการให้ท่านผู้ชมเนี่ย, ได้รับรู้ทางกฎหมาย. =

ผ.๒: อืม. ใช.

ผ.๑: = เพราะฉะนั้นเนื้อหาข่าวบางข่าวเนี่ย, เราก็หยิบมาบางส่วน. (ยิ้ม)

(ศ ก.ย. ๔๗)

เมื่อผู้ดำเนินรายการเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์จบแล้ว จะเชื่อมโยงเข้าสู่การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน ได้แก่ การถามข้อกฎหมาย การอธิบายข้อกฎหมาย และการสรุปข้อกฎหมาย เช่น

ตัวอย่างที่ ๑

ประเด็นข่าว ผ.๑: เอาล่ะครับ! คมชัดลึกครับ! _ ล้อซื้อแม่เล่าจิว! _ นักเรียนมัธยมหาเงินเที่ยวเชค!

...

ถาม { ผ.๑: (ขมวดคิ้ว) เอายังจีก่อน. ประเด็นแรกเนี่ยอาจารย์ [ประมาณ. _ น้องอายุ =
ผ.๒: อืม.

อธิบาย { ผ.๑: = สิบเจ็ด ๆ สิบหกทำเนี่ยมีความผิดฐานอะไรครับ.]
ผ.๒: เอ้า. เป็นธุระจัดหา. เพราะว่า, _ =
โทษจำคุกเนี่ยนะครับ. ประเภท, เจ็ดปีถึงยี่สิบปีนะครับ!
ผ.๑: เหรอ!

อธิบาย { ผ.๒: = คุณเป็นธุระจัดหาเด็กอายุตั้งแต่, สิบห้าจนถึงสิบแปดปีเนี่ย, โทษจำคุกเจ็ดปีถึงยี่สิบปี.

...

ถาม { ผ.๑: แล้วครูอะเป็นธุระจัดหามั๊ยครับที่, เปิดร้านคาระ โอเกะแล้วใครจะใช้บริการก็,
(ทำท่าสงของ)

อธิบาย { ผ.๒: (ขมวดคิ้ว) นี่ก็เป็นธุระจัดหาเหมือนกัน! แล้วนี่เป็น=

ผ.๑: เหรอ!

การให้ความบันเทิงจะปรากฏอยู่ที่ปริจเฉทการสนทนารายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” ดังตัวอย่างต่อไปนี้ ซึ่งเป็นการให้ความบันเทิงที่ปรากฏอยู่ในส่วนนำของปริจเฉท

ตัวอย่างที่ ๕

ผ.๑: รายการหัวหมอจ้อข่าวครับ.
 ผ.๒: { ผมประมาณ เลืองวัฒนะวณิชครับ. (ยิ้ม)
 ผ.๑: } ผมวันชัย สอนศิริ
 ครับ. { เอา. (ยิ้ม)
 ผ.๒: } ออกอากาศทุกวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดีสัปดาห์ละเก้านาฬิกาสี่สิบนาทีโดยประมาณครับ.
 ผ.๑: }
เอวันชัยก็มาด้วย { ทุกครั้งนั่นแหละ. (หัวเราะ) { เอ! ::
 ผ.๒: } (หัวเราะ) } โดยประมาณนี้ไม่เกี่ยวกับชื่อผมนะ! =
 ผ.๑: } ผม
 ไม่ค่อย { ชอบ. { เออ. เออ. เออดี ๆ แล้ว,
 ผ.๒: = } ประมาณว่าคุณเข้าใจ } คำว่าประมาณว่ารีเปล่าเออ.

(๕ ต.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๕ เป็นการให้ความบันเทิงในช่วงเปิดรายการ ผู้ดำเนินรายการใช้การเล่นคำได้แก่ คำว่า ประมาณ ซึ่งมีความหมาย ๒ ประการ คือ ความหมายที่ ๑ คำว่า ประมาณ เป็นคำนามที่เป็นชื่อจริงของผู้ดำเนินรายการ ส่วนความหมายที่ ๒ คำว่า ประมาณ เป็นคำกริยา หมายถึง กะหรือคะเนให้ใกล้เคียงจำนวนจริง หรือให้พอเหมาะพอควร (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๓๑: ๕๐๘) การที่ผู้ดำเนินรายการได้ให้ความบันเทิงควบคู่ไปกับการให้ความรู้ เนื่องจากมนุษย์ต้องการแสวงหาความบันเทิงให้แก่ชีวิต (สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๑: ๑๕) ดังนั้นผู้ดำเนินรายการจึงจำเป็นต้องสนองความต้องการด้านความสนุกสนานบันเทิงใจ เพื่อให้ผู้ชมได้ผ่อนคลายความเครียด

๒. จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์

จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ได้แก่ การโฆษณาประชาสัมพันธ์เพื่อผลทางการตลาด ซึ่งในที่นี้หมายถึง การชักจูงให้ผู้ชมคล้อยตาม และปฏิบัติตามที่ผู้ดำเนินรายการชี้แนะ เพื่อให้บริษัทที่เป็นเจ้าของรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว” มีรายได้และได้รับความนิยมจากผู้ชมที่บ้าน ทำให้รายการสามารถออกอากาศทางสถานีต่อไปได้ และสามารถดำเนินรายการได้ตรงตามความต้องการของผู้ชม

ทางบ้านให้ได้มากที่สุด จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย พบว่าสามารถแบ่งการโฆษณาประชาสัมพันธ์เพื่อผลทางการตลาดออกได้เป็น ๒ ลักษณะ ดังนี้

๒.๑ การหารายได้

การหารายได้ คือ วิธีการที่ทำให้บริษัทที่เป็นเจ้าของรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มีรายได้ให้ได้มากที่สุด และสามารถเช่าช่วงเวลาออกอากาศของสถานีโทรทัศน์ต่อไปได้ ฉัตร บุนนาค และคณะ (๒๕๒๕: ๑๕๐-๑๕๒) กล่าวถึงการโฆษณาสินค้า หมายถึง การกระทำที่มุ่งชักจูงให้ประชาชนเกิดความต้องการที่จะซื้อสินค้า หรือบริการ มีวิธีการคือ ต้องทำให้เกิดความสนใจ ทำให้เกิดความปรารถนาที่จะซื้อสินค้า ทำให้เกิดการปฏิบัติ คือ ทำให้ผู้ซื้อตัดสินใจซื้อสินค้าให้ได้ ทั้งนี้การโฆษณาควรทำให้ผู้ซื้อจดจำสินค้าได้ แม้ยังไม่เกิดความต้องการที่จะซื้อ แต่เมื่อถึงเวลาสามารถมุ่งตรงมาซื้อสินค้าได้ทันที จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย สามารถแบ่งการหารายได้ออกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ

๑. การให้ผู้ชมส่งข้อความสั้น (Short Message Service หรือ SMS) เพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นคำถามที่รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” กำหนดขึ้น
๒. การโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซัสต์นายแสน

ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นกรหารายได้ด้วยการให้ผู้ชมส่งข้อความสั้น (Short Message Service หรือ SMS) เพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นคำถามที่รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” กำหนดขึ้น เช่น

ตัวอย่างที่ ๖

- ผ.๑: ตอนนี้คนเอสเอ็มเอสเข้ามาเยอะมัย
- ผ.๒: โอ๊ย! :: (ยิ้ม) เยอะเลยครับ.
เปลี่ยยกายให้ถ่ายภาพผิตรีเปล่าครับ? ถ้าผิตรี, พิมพ์เอเว่นวรรคดับเบ็ลยูครับ. ไม่ผิตรี=
- ผ.๑: เออ. ครับ.
- ผ.๒: = ก็, พิมพ์เอเว่นวรรคพี. ส่งมาที่แปดสามแปดสามแปด. สิบท่านที่โชคดี
- ผ.๑: [ครับ. คิดเป็น=
- ผ.๒: = รวยก่อน. [โอ้::
- ผ.๑: (ยิ้ม) เอ้อ :: อะ.

จากตัวอย่างที่ ๖ เป็นการหารายได้ด้วยการให้ผู้ชมส่งข้อความสั้น (Short Message Service หรือ SMS) เพื่อแสดงความคิดเห็นในประเด็นคำถามที่รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” กำหนดขึ้น ผู้ดำเนินรายการได้แสดงให้เห็นว่าในช่วงเวลานั้นมีผู้ส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการเป็นจำนวนมาก คือ “ตอนนี้มีคนเอสเอ็มเอสเข้ามาเยอะมัย - เยอะครับ” ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ชมคนอื่น ๆ ที่ยังไม่ได้ส่งเอสเอ็มเอสต้องการส่งบ้าง จากนั้นได้เชิญชวนให้ผู้ชมเร่งส่งเอสเอ็มเอส คือ “รีบเลขนะครับ- รีบหน่อยนะ ครับ” จากนั้นบอกคำถามเอสเอ็มเอสและวิธีการส่ง คือ “เปลือยกายให้ถ่ายภาพผิตรีเปล่าครับ ถ้าผิตรี พิมพ์เอเว่นวรรคดับเบิ้ลยูครับ ไม่ผิตรีพิมพ์เอเว่นวรรคพิ ส่งมาที่แปดสามแปดสามแปด” สุดท้ายบอกจำนวนผู้ที่ได้รับรางวัล และบอกรางวัลที่จะได้รับ คือ “สิบท่านที่โชคคิดเป็นรายก่อน” และบอกวันประกาศผลผู้ที่ได้รับรางวัล คือ วันจันทร์

๒.๒ การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ทำให้ทราบความคิดเห็นของผู้ชมที่บ้าน ทำให้ทราบว่าเนื้อหา รูปแบบในการนำเสนอ และเวลาในการออกอากาศเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย พบว่าสามารถแบ่งออกได้เป็น ๒ ประการ ได้แก่ การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ และการให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาข้อกฎหมาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๗

ผ.๑: สัปดาหนี้เรายังแจกเสื้อหัวหมोज้อข้าว. สิบตัว! แล้วก็, วิชิตีคู่ซ่าส์ทนายแสบ. สิบ } ชุด!
 ผ.๒: } สิบชุด!
 ผ.๑: }
 แล้วก็ส่งจดหมายติชมมาที่ตู้ปณอียิปส์. สามแยกลาดพร้าว. กรุงเทพฯ. หนึ่งศูนย์เก้าศูนย์หนึ่งครับ. }
 ผ.๒: }
 ครับแล้วก็, } ที่โดนใจ, } ก็จะได้ไป. } นะครับ. เอ้อ. ถ้าจะถามข้อกฎหมาย=
 ผ.๑: } ถาม, } เออ. (ยิ้ม) } เอ้อ! } ::
 ผ.๒: = นะครับอย่าลืมสอดซองเปล่า. คิดแสดมปีมาด้วยนะครับ.

(๑๖ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๗ เป็นการตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ซึ่งประกอบด้วยการให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ และการให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาข้อ

กฎหมาย กล่าวคือ การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ ผู้ดำเนินรายการได้กล่าวว่าจะแจกของที่ระลึกให้ผู้ชมที่บ้าน คือ “สัปดาห์นี้เราแจกเสื้อหัวหมोज้อข้าวสิบตัว แล้วก็วีซีดีคู่ซ่าส์นายแสบสิบชุด” จากนั้นได้บอกที่อยู่ของรายการ คือ “ส่งจดหมายติชมมาที่ตู้ปณอียิปสี่ สามแยกลาดพร้าว กรุงเทพฯ หนึ่งศูนย์เก้าศูนย์หนึ่งครับ” ทั้งนี้ผู้ดำเนินรายการได้กล่าวว่าจะแจกจดหมายฉบับใดถูกใจทีมงานก็จะได้รับของที่ระลึกไป สังเกตได้จาก “แล้วก็ที่โดนใจก็จะได้ไป” ส่วนการให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาข้อกฎหมาย ผู้ดำเนินรายการได้บอกวิธีปฏิบัติ คือ “ถ้าจะถามข้อกฎหมายนะครับอย่าลืมสอดซองเปล่าติดแถมปีมาด้วยนะครับ”

จากการศึกษาข้อมูลของปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” พบว่าผู้ดำเนินรายการเลือกใช้กลวิธีทางภาษาที่หลากหลาย เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของรายการ ทั้งจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร และจุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ ดังนี้

๔.๑ การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ

การเลือกใช้ระดับภาษาเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้เหมาะสมกับบุคคลที่เราต้องติดต่อสื่อสารด้วย ซึ่งต้องคำนึงถึงเรื่องสถานภาพ กาลเทศะ และโอกาสที่ใช้ในการสื่อสาร มีผู้แบ่งระดับภาษาไว้ดังนี้

สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย, สาขานิเทศศาสตร์ (๒๕๓๔: ๒๑๖) แบ่งระดับภาษาเป็น ๓ ระดับ คือ

๑. ภาษาทางการ ใช้ถ้อยคำราบเรียบถูกแบบแผนของภาษาเขียน มีน้ำเสียงเคร่งขรึม จริงจัง ไม่เป็นกันเอง มักใช้กับคนหมู่มาก ซึ่งเป็นผู้มีเกียรติอยู่ในพิธีการหรือเป็นทางการ ต้องระวังให้ถูกต้องตามแบบแผนการใช้ภาษาเป็นพิเศษ เช่น ปาฐกถา โอวาท คำปราศรัย เป็นต้น

๒. ภาษากึ่งทางการ ใช้ภาษาเขียนปนกับภาษาพูด เพื่อใช้ถ้อยคำสื่อสารให้เกิดความรู้สึกเป็นกันเองกว่าระดับแรก เช่น การแนะนำตัวต่อที่ประชุม การสนทนาระหว่างผู้มีการศึกษา การสนทนาระหว่างผู้ไม่คุ้นเคยกัน การสนทนาระหว่างผู้อยู่ต่างฐานะ วุฒิ เป็นต้น

๓. ภาษาไม่เป็นทางการ เป็นภาษาที่ใช้ภาษาพูดมีน้ำเสียงเป็นกันเอง ใช้ภาษาง่าย ๆ เป็นภาษาที่ใช้ระหว่างบุคคลคุ้นเคยกัน เช่น ภาษาถิ่น ภาษาซื้อขายในตลาด เป็นต้น

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (๒๕๒๓: ๑๕-๑๗) กล่าวว่าในสังคมของผู้ที่ใช้ภาษาเดียวกันย่อมมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน เช่น เพศ วัย อาชีพ ฐานะ การอบรมศึกษาเลี้ยงดู เป็นต้น ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้ทำให้เกิดภาษาต่างระดับกัน ประสิทธิ์ กาพย์กลอน ได้แบ่งระดับภาษาออกเป็น ๓ ระดับ คือ

๑. ภาษาปาก ส่วนมากใช้ในการพูดมากกว่าการเขียน เช่น ภาษาที่ซื้อขายในตลาดหรือร้านค้า ภาษาแสลง ภาษาที่ใช้ในการสนทนาระหว่างบุคคลที่คุ้นเคยกัน ภาษาที่ใช้ในการละเล่นบางประเภท เช่น จำอวด เป็นต้น ภาษาที่ใช้เขียนในนวนิยาย เรื่องสั้น ละคร เพื่อความสมจริง ภาษาที่ใช้ในจดหมายส่วนตัวถึงบุคคลที่สนิทสนมกัน เป็นต้น

๒. ภาษากึ่งแบบแผน ใช้ทั้งในการพูดและการเขียนที่ไม่เป็นพิธีการนัก เช่น การสนทนาระหว่างผู้ที่ไม่คุ้นเคยกัน การพูดในที่ประชุมกับผู้ฟังทั่วไป เช่น การอภิปราย การปาฐกถา เป็นต้น ภาษาที่ใช้เขียนในจดหมายธุรกิจ การประกาศแจ้งความของส่วนบุคคล ห้างร้าน หรือองค์การ ข้อเขียนในวารสาร นิตยสาร เป็นต้น

๓. ภาษาแบบแผน เป็นภาษาที่ใช้อย่างเป็นทางการ ส่วนมากใช้ในการเขียนมากกว่าการพูด เช่น โอวาท คำปราศรัยของบุคคลสำคัญในโอกาสต่าง ๆ คำกล่าวในโอกาสที่มีระเบียบวาระหรือเป็นพิธีการ เช่น การเปิดปิดการประชุม การกล่าวต้อนรับ การกล่าวอวยพร การกล่าวอวยพระพร ภาษาที่ใช้เขียนหนังสือประเภทตำรา แบบเรียน การเขียนความเรียงในสถานศึกษาหรือสถาบันใด ๆ เป็นต้น

คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (๒๕๔๑: ๔-๖) กล่าวถึงระดับภาษา ว่าหมายถึง ความลดหลั่นของถ้อยคำ และการเรียบเรียงถ้อยคำที่ใช้ตามโอกาส กาลเทศะ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เป็นผู้ส่งสารและผู้รับสาร คนในสังคมแบ่งออกเป็นหลายกลุ่ม หลายชนชั้นตามสถานภาพ อาชีพ ถิ่นที่อยู่อาศัย ฯลฯ ภาษาจึงมีหลายระดับไปตามกลุ่มคนที่ใช้ภาษาด้วย ดังนั้นผู้ใช้ภาษาจึงต้องคำนึงถึงความเหมาะสมและเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องตามโอกาส กาลเทศะ และสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล หนึ่งภาษาสามารถแบ่งออกได้เป็น ๓ ระดับ คือ

๑. ภาษาระดับทางการ เป็นภาษาที่ใช้ในที่ประชุมที่มีแบบแผน เช่น การบรรยาย การอภิปรายอย่างเป็นทางการ หรือใช้ในการเขียนข้อความที่จะให้ปรากฏต่อสาธารณชนอย่างเป็นทางการ เช่น ตำราวิชาการ หนังสือที่ใช้ติดต่อกันทางราชการหรือในวงการธุรกิจ เป็นต้น ลักษณะของสารเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้ความคิดที่สำคัญอันเป็นเรื่องที่ต้องทำความเข้าใจให้ตรงกัน ถ้อยคำที่ใช้มีลักษณะตรงไปตรงมา อาจมีศัพท์วิชาการบ้าง

๒. ภาษาระดับกึ่งทางการ เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารโดยมุ่งให้เกิดความเข้าใจกันด้วยความรวดเร็ว ลดความเป็นทางการลงบ้าง เพื่อให้เกิดความใกล้ชิดยิ่งขึ้นระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร มักใช้ในการประชุมกลุ่ม การอภิปรายกลุ่ม การบรรยายในห้องเรียน การพูดทางวิทยุและโทรทัศน์ ข่าว และบทความในหนังสือพิมพ์ เป็นต้น ลักษณะของสารมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้ทั่วไป ธุรกิจ การแสดงความคิดเห็นเชิงวิชาการหรือการดำเนินชีวิต ฯลฯ มักใช้ศัพท์วิชาการเท่าที่จำเป็น และอาจมีถ้อยคำที่แสดงความคุ้นเคยปนอยู่บ้าง

๓. ภาษาระดับปาก เป็นภาษาที่ใช้ในวงจำกัด มักใช้ในสถานที่ที่เป็นส่วนตัวกับบุคคลที่สนิทสนมคุ้นเคย เช่น ระหว่างสามีภรรยา ระหว่างญาติพี่น้อง หรือเพื่อสนิท เป็นต้น ลักษณะของสารไม่มี

ขอบเขตจำกัด แต่มักใช้ในการพูดจากันเท่านั้น อาจจะปรากฏในบทสนทนาในนวนิยายหรือเรื่องสั้น เพื่อความสมจริง ถ้อยคำที่ใช้อาจมีคำคะนอง คำไม่สุภาพ หรือคำภาษาถิ่นแทรกปนอยู่

ชำนาญ รอดเหตุภัย (๒๕๒๒: ๖๑-๖๓) กล่าวว่าการใช้ภาษาเพื่อให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด ผู้ใช้จำเป็นต้องคำนึงถึงกาลเทศะเป็นสำคัญ หมายถึง เวลา สถานที่ หรือโอกาสที่ใช้ภาษาแต่ละครั้ง ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้การใช้ภาษามีลักษณะแตกต่างกันไป โดยทั่วไปภาษาแบ่งออกได้เป็น ๓ ระดับ ตามลักษณะของการใช้ ซึ่งนับได้ว่าเป็นการแบ่งอย่างกว้างที่สุด คือ

๑. ภาษาปาก หมายถึง ภาษาที่ส่วนใหญ่ใช้พูดในชีวิตประจำวัน

๒. ภาษากึ่งแบบแผน หมายถึง ภาษาที่มีลักษณะหลวมกันระหว่างภาษาปากกับภาษาแบบแผน คือ ประณีตสละสลวยมากยิ่งขึ้นกว่าภาษาปาก

๓. ภาษาแบบแผน หมายถึง ภาษาที่ใช้อย่างเป็นทางการ ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนทุกประการ ทั้งในด้านการใช้คำ ลำนวน และประโยค

จากการจำแนกระดับภาษาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ระดับภาษาแบ่งออกได้เป็น ๓ ระดับ ได้แก่ ภาษาทางการหรือภาษาแบบแผน ภาษากึ่งทางการหรือภาษากึ่งแบบแผน และภาษาไม่เป็นทางการหรือภาษาปาก อย่างไรก็ตามในที่นี้ผู้วิจัยจะเรียกชื่อระดับภาษาตามสาขานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช คือ ภาษาทางการ ภาษากึ่งทางการ และภาษาไม่เป็นทางการ จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาษาที่ปรากฏในข้อมูลที่ใช้ในปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหม่อจ้อข้าว” มีการใช้ภาษากึ่งทางการและภาษาไม่เป็นทางการ แต่ส่วนใหญ่พบว่าจะใช้ภาษาไม่เป็นทางการ เพื่อช่วยให้ผู้ชมเข้าใจสิ่งที่ผู้ดำเนินรายการสื่อสารได้ง่ายยิ่งขึ้น การใช้ภาษาไม่เป็นทางการปรากฏอยู่ในปริจเฉทเพื่อจุดประสงค์ของรายการ ดังนี้

๔.๑.๑ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร

๔.๑.๑.๑ การให้ความรู้

๔.๑.๑.๑.๑ การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร

การใช้ภาษาไม่เป็นทางการใช้ในการให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร ซึ่งปกติในหนังสือพิมพ์ประเภทปริมาณมีการใช้ภาษาไม่เป็นทางการในข่าวอยู่แล้ว แต่ในที่นี้ผู้ดำเนินรายการยังได้ปรับการใช้ภาษาในข่าวให้เป็นภาษาพูด เพื่อให้บรรยากาศในการดำเนินรายการเป็นกันเองมากยิ่งขึ้นด้วย การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ เช่น ใช้คำแสดงความสัมพันธ์ทางเครือญาติ นำหน้าชื่อเล่น หรือ

ชื่อจริงของบุคคลในข่าว เช่น น้องไก่ พี่ป๊ากปวิณา ป้าลอ เจ๊ฉนิ น้องอร เป็นต้น และการใช้ภาษาไม่เป็นทางการยังช่วยให้ผู้ชมเข้าใจเนื้อหาสาระของข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ที่ผู้ดำเนินรายการนำมาเล่าให้ฟังได้ง่ายยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๘

ผ.๒: เมื่อคืนวันที่ลืมห้า! [ห้าหก, ห้าหกท่ม. [อืม!
 ผ.๑: ครับ. ก็คุณ้องอร [ยกน้ำหนักกันเพลินเลขนะ [ครับ. ลืมลือคฤญแจ.]
 ผ.๒: อืม!
 ผ.๑: [อืม:: [ก็, ผู้ต้องหาสองรายครับ! รายหนึ่งคือนายเอกพงศ์. นี่ก็ขอหาพยายามฆ่า=
 ผ.๒: [นี้,
 ผ.๑: = เจ้าพนักงาน. [แล้วก็นายสมชายนี่คดีลักทรัพย์ครับ. หนีแผ่นออกไปเลย! :: นะฮะ.
 ผ.๒: [อีกรายนี้. [อืม.]
 (ขมวดคิ้ว) เอ๊ะมันหนีได้ยังไงแปลกนะ?
 ผ.๑: [ก็ลืมลือคฤญแจ [อะ.
 ผ.๒: [ไม่โรงพักนี้มันสามชั้นนะ !

(๑๗ ส.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๘ ผู้ดำเนินรายการได้ให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร ซึ่งเป็นข่าวเกี่ยวกับผู้ต้องหาสองคนหลบหนีออกจากห้องขังที่สถานีตำรวจหนองจอก วันที่ ๑๕ ส.ค. ๔๗ เวลาประมาณ ๒๓.๐๐-๐๐.๐๐ น. สาเหตุที่ทำให้ผู้ต้องหาหลบหนีได้ เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจนั่งชมโทรทัศน์ถ่ายทอดการแข่งขันยกน้ำหนักกัน และลืมลือคฤญแจประตูห้องขัง การเล่ารายละเอียดของข่าวผู้ดำเนินรายการได้ใช้ภาษาไม่เป็นทางการ เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจเหตุการณ์ข่าวได้ง่ายยิ่งขึ้น ได้แก่ “ห้าหกท่ม” “น้องอร” “เพลิน” “แผ่น” “มัน” และ “โรงพัก” หากต้องการให้เป็นภาษาทางการมากยิ่งขึ้นอาจใช้คำว่า “เวลา ๒๓.๐๐-๐๐.๐๐ น.” “นางสาวอุดมพร พลศักดิ์” “สนุกสนาน” “หลบหนี” “เขา” และ “สถานีตำรวจ”

“ตัวเก่า” “เอี้ยว” และ “เมียว” ถ้าจะทำให้เป็นภาษาที่เป็นทางการมากยิ่งขึ้นควรใช้คำว่า “สามีใหม่” “สามีเก่า” “มีส่วนร่วม” และ “ภรรยา”

กล่าวโดยสรุป การใช้ภาษาไม่เป็นทางการใช้ในการให้ความรู้ ทั้งการให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร และการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจเหตุการณ์ข่าวที่นำมาจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน และความรู้เกี่ยวกับกฎหมายต่าง ๆ ได้ง่ายยิ่งขึ้น

๔.๑.๑.๒ การให้ความบันเทิง

การใช้ภาษาไม่เป็นทางการปรากฏใช้ในการให้ความบันเทิง เพื่อช่วยให้ผู้ชมเข้าใจมุขตลกที่ผู้ดำเนินรายการต้องการนำเสนอได้ง่าย และสมจริงยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑๑

ผ.๑: เอ้อ! [:: พูดยาษาชาวเขาได้มี๊เวลาไปติดต่อมันพูดว่าไง.
 ผ.๒: [โอ้โห. (เลียนสำเนียงชาวเขาและยืม) อ้าอะ
 อะไรนะ. [อะไร ๆ . (หัวเราะ) เสรีจขาวเขานี้ะ, เวลาอยู่ในประเทศไทยเนี่ย, =
 ผ.๑: (ยืม) (?) [(หัวเราะ) เออ. เออ.
 ผ.๒: = สิ่งแรกเค้าต้องหัดอะไรรู้อะไรปะ.
 ผ.๑: [หัดอะไร.
 ผ.๒: [หัดร้องเพลงชาติไทย. [ให้ได้. (ร้องเพลง) =
 ผ.๑: [เหมอ. อ้อ!
 ผ.๒: = ประเทศไทยรวมเลือดเนื้อชาติ [เชื้อไทย, ถ้าร้องได้เนี่ย. (ยืม) เอื่อนี้รู้ละ, (หัวเราะ) สงสัย=
 ผ.๑: [เชื้อไทย,
 ผ.๒: = ตำรวจไม่ต้อง [จับ. [ไม่ใช่ชาวเขาละ. [ไอ้คน, ไอ้คน, - สอน ๆ =
 ผ.๑: [(ยืม) ตำรวจ, ไม่จับ [ละ. [เออ.
 ผ.๒: = ให้ร้องร้องไม่ได้ซักที. ถูกตำรวจจับ. [ไอ้เพื่อนมัน, ร้องได้นี่ (หัวเราะ) กูบอก=
 ผ.๑: [เออ. [เออ. [เออ.
 ผ.๒: = มีงแล้ว! (เลียนสำเนียงชาวเขา) สงนั้งหน้า. [(หัวเราะ) โคนจับด้วย. [(หัวเราะ)
 ผ.๑: [(หัวเราะ) [(หัวเราะ)

จากตัวอย่างที่ ๑๑ ผู้ดำเนินรายการได้ให้ความบันเทิง สร้างความขบขัน โดยการเล่าเรื่องตลกเกี่ยวกับชาวเขาที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยมีสำเนียงพูดภาษาไทยมาตรฐานไม่ชัดเจน และสิ่งที่ต้องหัด คือการร้องเพลงชาติไทย เมื่อเวลาที่ตำรวจเรียกตรวจจะได้ไม่สงสัย เรื่องตลกที่ผู้ดำเนินรายการเล่าให้ฟังนี้มีชาวเขาคคนหนึ่งสอนร้องเพลงชาติไทยให้ชาวเขาคอีกคนหนึ่ง ตำรวจก็ได้เรียกตรวจและให้ร้องเพลงชาติไทยให้ฟัง ชาวเขาคคนที่สอนร้องเพลงก็สามารถร้องได้ ส่วนชาวเขาคอีกคนหนึ่งไม่สามารถร้องได้ ตำรวจจึงจับกุม ชาวเขาคคนที่สอนร้องเพลงจึงพูดทักท้วงเพื่อน แต่กลับใช้สำเนียงชาวเขาที่พูดภาษาไทยไม่ชัดเจน ทั้งนี้การเล่าเรื่องตลกแล้วทำให้เกิดความขบขันได้นั้น ส่วนหนึ่งมาจากการใช้ภาษาไม่เป็นทางการ เพื่อให้เกิดความสมจริงของเรื่องราว และช่วยให้ผู้ชมผู้ฟังสามารถเข้าใจเรื่องราวได้ง่ายยิ่งขึ้น ในที่นี้ภาษาไม่เป็นทางการได้แก่ “กู” “มึง” หากทำให้เป็นภาษาที่เป็นทางการมากยิ่งขึ้นควรใช้คำว่า “ผม” “คุณ” ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นคำที่ไม่เข้ากับบริบทและทำให้เกิดความขบขันได้น้อยลงด้วย

๔.๑.๒ จุดประสงค์เชิงพาณิชย์

๔.๑.๒.๑ การหารายได้

การใช้ภาษาไม่เป็นทางการช่วยในการ โฆษณาขายสินค้า ได้แก่ แผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์ทนายแสบ และการโฆษณาเพื่อให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการ ได้ดียิ่งขึ้น เพราะทำให้เข้าใจสิ่งที่ผู้ดำเนินรายการพูดได้ง่ายขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑๒

ผ.๒: แล้วยี่, ผู้โชคดิ. [จะได้,
 ผ.๑: [จะได้, ร่มหัวหม่อจ้อข่าว. สีชมพู.
 ผ.๒: [นี้:: [เนื่องจากช่วงนี้เป็นหน้าฝน=
 ผ.๑: [แอ้! ::
 ผ.๒: = ต้องแจกร่มกันเยอะ ๆ หน่อย.

(๑๐ ต.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๒ การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส ผู้ดำเนินรายการได้ใช้ภาษาไม่เป็นทางการ ได้แก่ คำว่า “หน้าฝน” และ “เยอะ ๆ” หากทำให้เป็นภาษาที่เป็นทางการมากยิ่งขึ้นควรใช้คำว่า “ฤดูฝน” และ “มาก ๆ หรือจำนวนมาก” แต่ในที่นี้ผู้ดำเนินรายการต้องการให้ผู้ชมเข้าใจสิ่งที่พูดได้ง่ายและชัดเจน จึงใช้ภาษาไม่เป็นทางการ

๔.๑.๑.๒ การตรวจสอบความนิยมของผู้ชม ที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

การใช้ภาษาไม่เป็นทางการช่วยให้สิ่งที่ผู้ดำเนินรายการโฆษณาประชาสัมพันธ์ เพื่อให้ผู้ชมสังจจดหมายติชมรายการ และสังจจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายให้เข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ ๑๓

ผ.๒: เอ้า! สัปดาหนี่เป็นไงครับ?

ผ.๑:

ยังแจกเสื่อหัวหมोज้อข้าว. สิบตัว.

ผ.๒:

วิธีดีคู่ซ้อส่นายเสบ= แล้ว ก็, (ชี้แผ่นวิธีดี)

ผ.๑: = อีก,

ผ.๒: อีก, สิบชุด!

...

ผ.๑: เพียงสังจจดหมายติชมมาที่ตู้ปอณอฮิปสี่สามแยกลาดพร้าว. กรุงเทพหนึ่งศูนย์เก้าศูนย์หนึ่ง. จดหมายที่โดนใจก็จะแจก, (ยิ้ม) ทั้งเสื่อทั้งวิธีดีตามที่ว่า

ผ.๒:

คนละ, คนละ, คนละอย่าง.

ครับ. (?)

แล้วก็

ถ้าต้องการ, สอบถาม, ปัญหาข้อกฎหมายก็อย่าลืมสอดคของ, คิดเสดตมปี จำหน้าของถึงตัวท่านเอง มาด้วยนะครับ.

(๒๑ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๓ เป็นการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมสังจจดหมายติชมรายการ และการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมสังจจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย ผู้ดำเนินรายการได้ใช้ภาษาไม่เป็นทางการ ได้แก่ “ตู้ปอณอ” “โดนใจ” และ “เสดตมปี” เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจสิ่งที่ผู้ดำเนินรายการพูดได้ง่ายยิ่งขึ้น หากทำให้เป็นภาษาที่เป็นทางการมากยิ่งขึ้นควรใช้คำว่า “ตู้ไปรษณีย์” “ประทับใจ” “ดวงตราไปรษณียกร”

กล่าวโดยสรุป การใช้ภาษาไม่เป็นทางการปรากฏใช้ในจุดประสงค์ต่าง ๆ ของรายการ เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจสิ่งที่ผู้ดำเนินรายการพูด หรืออธิบายได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการใช้ภาษาไม่เป็นทางการในจุดประสงค์ต่าง ๆ ที่กล่าวแล้วในข้างต้น แสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๑ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏพฤติกรรมการใช้ภาษาไม่เป็นทางการในปริจเฉทการสนทนา ในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์	
	การให้ความรู้		การให้ความ บันเทิง	การทำ รายได้	การตรวจ สอบความ นิยมของ ผู้ชมฯ
	การให้ ความรู้ เกี่ยวกับ ข่าวสาร	การให้ ความรู้ เกี่ยวกับ กฎหมาย			
การใช้ภาษาไม่เป็น ทางการ	๗๘๓ ครั้ง	๑๓๕๖ ครั้ง	๖๕๐ ครั้ง	๒๘๖ ครั้ง	๑๐๔ ครั้ง
จำนวนร้อยละ	๒๔.๓๒	๔๓.๓๗	๒๐.๑๕	๘.๘๕	๓.๒๓

๔.๒ การขยายความ

การขยายความเป็นการทำให้ถ้อยคำที่พูดเข้าใจได้ง่าย และชัดเจนยิ่งขึ้น ดังที่ นววรรณ พันธุมเมธา (๒๕๒๗: ๒๒๔) กล่าวว่า ผู้ใช้ภาษารู่วิธีที่จะทำให้ถ้อยคำของตนชัดเจนขึ้นได้ ในที่นี้ผู้วิจัยแบ่งการขยายความโดยปรับมาจากการจำแนกการขยายความของ นววรรณ พันธุมเมธา ในที่นี้ผู้วิจัยได้แบ่งการขยายความออกเป็น ๔ ลักษณะ คือ

๔.๒.๑ การไขความ

๔.๒.๒ การให้ตัวอย่าง

๔.๒.๓ การให้เหตุผล

๔.๒.๔ การสรุป

๔.๒.๑ การไขความ

การไขความ คือ การใช้ประโยคหลังอธิบายให้ทราบว่า ประโยคหน้าหมายความว่าอย่างไร ซึ่งช่วยทำให้ประโยคหน้าชัดเจนมากยิ่งขึ้น (นววรรณ พันธุมเมธา, ๒๕๒๗: ๒๒๔) การไขความปรากฏใช้ในปริจเฉทเพื่อจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ได้แก่ การให้ความรู้ ดังนี้

ตัวอย่างที่ ๑๕

ผ.๒: อืม! :: นี่ภาษากฎหมายบอกให้โดยเสนาหา. ให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนโดยไม่มี=

ผ.๑: เอ้อ!

ผ.๒: = ค่าตอบแทนเค้าเรียกว่า, ให้โดยเสนาหา.

(๑๗ ศ.ก. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๕ ผู้ดำเนินรายการได้ให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งในที่นี้เป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับการที่บุคคลหนึ่งให้สิ่งของหรือทรัพย์สินแก่บุคคลหนึ่ง เพราะชื่นชม ชื่นชอบในบุคคลนั้น เป็นการให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ภาษากฎหมายเรียกว่าการให้โดยเสนาหา จากตัวอย่างผู้ดำเนินรายการได้ใช้การขยายความด้วยการไขความ ซึ่งเป็นใช้ประโยชน์หลังเพื่อทำให้ความหมายของประโยคข้างหน้าชัดเจนขึ้น กล่าวคือ การให้โดยเสนาหา หมายถึง การให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนหรือไม่มีค่าตอบแทนนั่นเอง

ตัวอย่างที่ ๑๖

ผ.๑: แล้วโดนทั้งสี่สิบคนมั๊ยอาจารย์ประมาณ.

ผ.๒: โดนหมดอะครับ. ตัวการร่วมอะ, ร่วมมือร่วมใจ

อะ. [ตัวการร่วม.

ผ.๑: อ้อ:: ร่วมมือร่วมมือเลย!

ผ.๒: [เอ้อ! [ร่วมมือร่วมมือไม่พอจะต้องร่วมมือ-ร่วมมือร่วมใจ=

ผ.๑: [อืม!

ผ.๒: = คือต้องมีเจตนาร่วมกันด้วย. ถ้าร่วมมือร่วมมือนี้มีแค่ไม่กับมือเนี่ย.

ผ.๑: อ้อ! [ยังไม่พอ! [::]

ต้องมีจิตใจพร้อมที่จะไปทำร้ายด้วย.

(๓๑ ศ.ก. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๖ ผู้ดำเนินรายการได้ให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายเกี่ยวกับกลุ่มบุคคลที่ร่วมมือกันพยายามฆ่าผู้อื่น ถือว่าเป็นตัวการร่วม มีเจตนาร่วมกันในการพยายามฆ่าผู้อื่น จึงต้องรับโทษตามกฎหมาย ในที่นี้ผู้ดำเนินรายการได้อธิบายข้อกฎหมายโดยใช้การขยายความด้วยการไขความ ได้แก่ “ร่วมมือร่วมใจ” ไขความคำว่า “ตัวการร่วม” “คือต้องมีเจตนาร่วมกันด้วย” ไขความคำว่า

“ร่วมมือร่วมใจ” และ “ต้องมีจิตใจพร้อมที่จะไปทำร้ายด้วย” ไขความ “คือต้องมีเจตนาร่วมกันด้วย” จะเห็นว่าผู้ดำเนินรายการได้ใช้การไขความ เพื่อช่วยให้การอธิบายข้อกฎหมายชัดเจนมากยิ่งขึ้น

จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการขยายความด้วยการไขความในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ได้แก่ การให้ความรู้ที่กล่าวแล้วในข้างต้น แสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๒ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการขยายความด้วยการไขความในปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอก้อข้าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์	
	การให้ความรู้		การให้ความบันเทิง	การทำรายได้	การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมฯ
	การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร	การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย			
การขยายความ - การไขความ	๒๓๘ ครั้ง	๔๑๔ ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง
จำนวนร้อยละ	๓๖.๕๐	๖๓.๕๐	-	-	-

๔.๒.๒ การให้ตัวอย่าง

การให้ตัวอย่างถือเป็นการขยายความ เพราะได้กล่าวซ้ำถ้อยคำข้างหน้า เพื่อทำให้สิ่งที่ผู้ดำเนินรายการพูด สามารถเห็นเป็นรูปธรรม เข้าใจได้ง่าย และเกิดความกระฉ่างชัดเจนมากขึ้น การให้ตัวอย่างปรากฏใช้ในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ได้แก่ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายเท่านั้น การให้ตัวอย่างอาจมีดัชนีปริจเฉทปรากฏ เช่น คำว่า “อย่าง” “เช่น” เป็นต้น หรือไม่ปรากฏก็ได้ ตัวอย่างต่อไปนี้ผู้ดำเนินรายการได้ให้ตัวอย่าง โดยมีดัชนีปริจเฉทปรากฏ เช่น

ตัวอย่างที่ ๑๗

ผ.๒: กรณีบันดาลโทสะมันต้องคุณถูกข่มเหงด้วยเหตุอันไม่เป็น

ผ.๑:

สาดน้ำ) โครม!

เราเห็นเหตุ

ผ.๒:

โครม!

การณ์!

อ้อ! บ๊อบ! เราเข้าไปเรา, (ทำท่าใช้มีดแทงอาจารย์วันชัย) มีด

ธรรมอย่างร้ายแรง!

เช่นลูกเราถูกน้ำมันสาด! (ทำท่า

ได้ [แทงคนสาดเลย!
 (สะคั้ง)] อย่างนี้! ...]
 ผ.๑: [อย่างนี้เค้าเรียกว่าป้องกัน. ป้องกันนะ! =
 ผ.๒: [อ้อ! ::
 ผ.๑: [อ้อ! ::
 ผ.๒: = [อ้า! :: แต่อย่างคุณดำเนินี, ดำแม่ผมดำ ๆ ดำ ๆ ผมโมโหผมแทะ [ซีบ! (ทำท่าแทะ=
 ผ.๑: [อ้อ:: [อี้ก! เอ้อ! (สะคั้ง)
 ผ.๒: = อาจารย์วันชัย) บันดาลโทสะ.

(๒๘ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๗ ผู้ดำเนินรายการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย โดยใช้การให้ตัวอย่าง สังเกตได้จากการใช้คำขึ้นประจักษ์ “เช่น” และ “อย่าง” เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจและเห็นความแตกต่างของการบันดาลโทสะ กับการป้องกันตัวได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ ๑๘

ผ.๒: ครับ. พูดถึงกฎหมายก่อสร้างอาคารนะครับท่านผู้ชม. ถ้าเป็นอาคารเกี่ยวกับพาณิชย์เนี่ย. (ขมวดคิ้ว) กฎหมายเค้าจะวางโทษจำคุกด้วย. เช่นคุณไปปลูกสร้างอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต=

ผ.๑: [หรือ!

ผ.๒: = ต่อเติมอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตเห็นมั๊ย? ห้องแถวอะ, อาคารพาณิชย์อะ.

(๓๑ ต.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๑๘ ผู้ดำเนินรายการได้ให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับการก่อสร้างอาคารหรือต่อเติมอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตจากหน่วยงานราชการ หากเป็นอาคารพาณิชย์ กฎหมายวางโทษจำคุกไว้ด้วย ในที่นี้ผู้ดำเนินรายการได้ใช้การขยายความด้วยการให้ตัวอย่าง สังเกตได้จากคำขึ้นประจักษ์ “เช่น” การให้ตัวอย่างเป็นกลวิธีที่สำคัญกลวิธีหนึ่งในการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย เพราะช่วยทำให้สิ่งที่ผู้ดำเนินรายการพูดสามารถเข้าใจได้ง่ายและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการขยายความด้วยการยกตัวอย่างในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ในการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่กล่าวไว้ในข้างต้น แสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๓ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการขยายความด้วยการให้ตัวอย่างในปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์	
	การให้ความรู้		การให้ความบันเทิง	การทำรายได้	การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมฯ
	การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร	การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย			
การขยายความ - การให้ตัวอย่าง	- ครั้ง	๗๕ ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง
จำนวนร้อยละ	-	๑๐๐	-	-	-

๔.๒.๓ การให้เหตุผล

การให้เหตุผลเป็นการใช้ประโยคที่แสดงสาเหตุ และผลลัพธ์ ซึ่งมีลักษณะสัมพันธ์กัน โดยใช้ดัชนีปริจเฉท นำ เช่น “ถ้า... ก็” “เนื่องจาก... เพราะฉะนั้น” และ “เพราะว่า” เป็นต้น ช่วยให้สิ่งที่คุณดำเนินรายการพูดมีน้ำหนัก ชัดเจน และน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น จากข้อมูลพบว่าการให้เหตุผลปรากฏใช้ในปริจเฉทเพื่อจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ได้แก่ การให้ความรู้ ดังนี้

๔.๒.๓.๑ การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร

การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร ผู้ดำเนินรายการจะเล่ารายละเอียดของข่าวที่นำมาจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน การให้เหตุผลเป็นการขยายความช่วยให้ใจความสำคัญของเหตุการณ์ข่าวชัดเจนหนักแน่น และน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑๕

ผ.๑: ไม่อะ, คลอดเสร็จแกก็ทำความสะอาด. แล้วแกก็เอาตุ๊กมาใส่ตู้เสื้อผ้าใส่กระเป๋าไว้. (ทำท่าจัดเก็บของ) เตรียมว่าจะหนีไปอยู่บ้านนอก. ไม่อยากบอกให้พี่รู้, เพราะพี่กำลังนอกใจ.

ผ.๒: อ้า.

จากตัวอย่างที่ ๑๕ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร ซึ่งเป็นข่าวเกี่ยวกับมารดาคลอดบุตรในห้องน้ำภายในบ้านของตนเอง เวลาประมาณ ๐๕.๐๐ น. เมื่อคลอดเสร็จก็นำบุตรมาใส่ในกระเป๋ากลับบ้านแล้วนำไปไว้ในตู้เสื้อผ้าเพื่อเตรียมหนีไปอยู่ต่างจังหวัด เมื่อจัดการทุกอย่างเรียบร้อยภรรยาที่ออกไปทำงานนอกบ้าน ส่วนสามีนั้นไม่รู้เรื่องว่าภรรยาตั้งครรภ์ เนื่องจากเป็นการตั้งครรภ์ครั้งแรก ดังนั้นครรภ์ของภรรยาจึงมีขนาดเล็กไม่สามารถสังเกตเห็นได้ และขณะที่ภรรยาคลอดบุตรตนได้ออกจากบ้านไปทำงานแล้ว แต่เมื่อกลับบ้านมาตอนเย็นก็ตกใจที่พบว่ามิดีเด็กทารกอยู่ในกระเป๋ากลับบ้านในตู้เสื้อผ้า จึงไปแจ้งตำรวจ ทางด้านภรรยาที่สารภาพว่าตนเป็นผู้กระทำเอง แต่ไม่ต้องการให้สามีทราบว่าตนตั้งครรภ์ เนื่องจากสามีเป็นคนหลายใจ ในที่นี้ผู้ดำเนินรายการได้เล่ารายละเอียดของข่าวโดยใช้การขยายความด้วยการให้เหตุผล สังเกตได้จากดัชนีปริจเฉท “เพราะ” เพื่อเชื่อมโยงที่เป็นเหตุผลกัน โดยประโยค “เพราะ” เป็นสาเหตุของประโยคข้างหน้า “เพราะ” ได้แก่ “ไม่อยากจะบอกให้สามีรู้” เป็นประโยคที่เป็นผลลัพธ์ ส่วน “ผัวกำลังนอกใจ” เป็นประโยคที่เป็นสาเหตุ เพื่อให้สิ่งที่เล่าชัดเจนและน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

๔.๒.๓.๒ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

ผู้ดำเนินรายการใช้การเหตุผลในการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย เพื่อให้สิ่งที่อธิบายชัดเจน หนักแน่น และน่าเชื่อถือ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๒๐

ผ.๑: เอาล่ะสรุปแล้วว่าทุกคดีเนี่ยศาลต้องรับไว้

[เสมอไปมั๊ยครับ? เวลาฟ้องเนี่ย. ต้องรับฟ้อง=

ผ.๒:

อ้อ.

[ไม่จำเป็นครับถ้าตรวจสอบดูแล้วฟ้องไม่เป็นฟ้องก็ไม่รับฟ้องขาดอายุความก็อาจจะ=

ผ.๑: = ต้อง.

ผ.๒: = แทงว่า, _ คดีขาดอายุความไป. - เอ๊ย- ถ้าฟ้องขาดอายุความ, ต้องให้อีกฝ่ายต่อสู้.

ผ.๑:

เออ.

อ้อ

ผ.๒: = อีกฝ่ายต่อสู้คดี.

[เอ้อ! แต่ถ้า, ฟ้องไม่เป็นฟ้องฟ้องไม่เกี่ยวข้อกฏศาลสั่งมี, มีอำนาจ=

ผ.๑:

อ้อ!

::

ผ.๒: = สั่งไม่รับได้เลย.

จากตัวอย่างที่ ๒๐ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับการฟ้องร้องคดีความต่าง ๆ ผู้ดำเนินรายการได้สรุปข้อกฎหมายว่าคดีความทุกคดี ศาลไม่จำเป็นต้องรับฟ้อง หากตรวจสอบแล้วว่าคดีขาดอายุความ ต้องให้อีกฝ่ายสู้คดี แต่ถ้าพิจารณาแล้ว ไม่มีเหตุผลสมควร ศาลก็มีอำนาจสั่งไม่รับฟ้องก็ได้ ทั้งนี้ผู้ดำเนินรายการได้ใช้การขยายความด้วยการให้เหตุผล ดังเกตได้จากดัชนีปริจเฉท “ถ้า . . . ก็” เพื่อให้สิ่งที่พูดชัดเจน น่าเชื่อถือและหนักแน่นมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ ประโยคข้างหลัง “ถ้า” เป็นประโยคที่เป็นสาเหตุ ส่วนประโยคที่อยู่ข้างหลัง “ก็” เป็นประโยคที่เป็นผลลัพธ์ กล่าวคือ ประโยคที่เป็นสาเหตุ ได้แก่ “ตรวจสอบดูแล้วฟ้องไม่เป็นฟ้อง” “ฟ้องขาดอายุความ” และ “ฟ้องไม่เป็นฟ้องไม่เกี่ยวข้อง” ประโยคที่เป็นผลลัพธ์ ได้แก่ “ไม่รับฟ้อง” “ต้องให้อีกฝ่ายต่อสู้คดี” และ “ศาลมีอำนาจไม่รับได้เลย”

ตัวอย่างต่อไปนี้เป็น การสรุปข้อกฎหมาย ผู้ดำเนินรายการได้เตือนผู้ชมทางบ้านและได้ใช้การเหตุผล เพื่อให้สิ่งที่กล่าวชัดเจน หนักแน่น และน่าเชื่อถือ เช่น

ตัวอย่างที่ ๒๑

ผ.๑: เพราะฉะนั้นกลุ่มคนเหล่านี้เป็นร้อย ๆ นี้อาจจะโดนข้อหา, **อั้งยี่ซ่อง** โจรทำร้ายร่างกาย! =
 ผ.๒: (หัวเราะ)
 ผ.๑: = (?)
 ผ.๒: ทำให้ทรัพย์สินเสียหาย! แหมที่หลังอย่าทำนะครับเพราะว่า, เอ่อ:: กฎหมาย=
 ผ.๑: อืม! :: อืม!
 ผ.๒: = บ้านเมืองมีชื่อมีแป. ให้เป็นไปตามกฎหมายเถอะครับ. อืม.
 ผ.๑: ครับ. เอา:: ละครับ.

(๒๘ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๒๑ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องที่บุคคลกลุ่มหนึ่งบุกไปทำร้ายร่างกายและทำลายทรัพย์สินภายในบ้านของผู้อื่น เนื่องจากไม่พอใจที่บุตรของเจ้าของบ้านเป็นผู้ที่ทำให้ลูกหลานของตนเสียชีวิต เมื่อสรุปข้อกฎหมายผู้ดำเนินรายการสรุปว่าบุคคลที่ก่อเหตุเหล่านี้มีความผิดข้อหาร่วมกันทำร้ายร่างกาย และทำให้ทรัพย์สินของผู้อื่นเสียหาย และได้เตือนผู้ชมว่าไม่ควรกระทำ เนื่องจากจะมีโทษตามกฎหมาย ควรให้เป็นไปตามขั้นตอนของกฎหมาย ทั้งนี้ผู้ดำเนินรายการได้สรุปข้อกฎหมายโดยใช้ดัชนีปริจเฉทเพื่อบอกเหตุผล ได้แก่ คำว่า “เพราะว่า” ซึ่งเป็นการใช้ประโยคหลังมาขยายความประโยคหน้าเพื่อบอกสาเหตุ ทำให้ประโยคหน้าชัดเจน หนักแน่น และน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น กล่าวคือ “แหมที่หลังอย่าทำนะครับ” เป็นประโยคที่เป็นผลลัพธ์ “กฎหมาย

บ้านเมืองมีชื่อเสียง” เป็นประโยชน์ที่เป็นสาเหตุสามารถสื่อได้ว่าหากกระทำจะมีโทษตามกฎหมายนั่นเอง

จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการขยายความด้วยการให้เหตุผลในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ได้แก่ การให้ความรู้ ที่กล่าวไว้ในข้างต้น แสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๔ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการขยายความด้วยการให้เหตุผลในปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหอมจ้อข่าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์	
	การให้ความรู้		การให้ความบันเทิง	การทำรายได้	การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมฯ
	การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร	การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย			
การขยายความ - การให้เหตุผล	๑๘๕ ครั้ง	๓๒๖ ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง
จำนวนร้อยละ	๓๖.๒๐	๖๓.๘๐	-	-	-

๔.๒.๔ การสรุป

การสรุปเป็นการกล่าวซ้ำถ้อยคำ เพื่อให้กระชับและชัดเจน เป็นกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ได้แก่ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายเท่านั้น กล่าวคือ แม้ว่าผู้ดำเนินรายการจะใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจองค์ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายได้ง่ายขึ้น ดังที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดข้างต้น แต่อย่างไรก็ตามเมื่อได้อธิบายข้อกฎหมายต่าง ๆ จบแล้ว หรือระหว่างที่มีการอธิบายข้อกฎหมายอยู่ควรสรุปซ้ำ เพื่อเน้นย้ำอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ผู้ชมได้ยินและสามารถเข้าใจได้ชัดเจนมากที่สุด กฎหมายเป็นเรื่องที่เข้าใจยากสำหรับบุคคลทั่วไป ดังนั้นจึงควรสรุปใจความสำคัญของเนื้อหาที่ได้อธิบาย เพื่อให้ผู้ชมเกิดความคิดรวบยอด สามารถจดจำ และเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ดียิ่งขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๒๒

ผ.๒: คดีพรากผู้เยาว์เนี่ยละ. ผู้เยาว์นี้ผู้ชายก็เป็นผู้เยาว์หมด.

ผ.๑: เออ. } อ้อ:: เราเป็นผู้ใหญ่พรากไปนี่ก็

ผ.๒: [ผิด.
พรากไปก็ผิดอยู่แล้ว! พรากไปเพื่ออนาจารโทษจะหนักขึ้น.

ผ.๑: } เพราะฉะนั้นในกรณีพี่สาว

อายุสิบสี่เนี่ย, หรือสิบห้าเนี่ย. ไปก๊วกก๊ ก ๆ กับน้องผู้ชายอายุสิบสามสิบสี่.

ผ.๒: เออ. } เออ. แล้วก็

พาไปแล้วก็ไปน้องเนี่ย ๆ น้องเนี่ย ๆ ! (ขยับแขนไปมา) ติดคูกเหมือนกัน!

ผ.๑: (หัวเราะ)

(๒๐ ก.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๒๒ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย โดยผู้ดำเนินรายการได้สรุปใจความสำคัญของเนื้อหา เพื่อทำให้เกิดความกระชับและชัดเจนมากยิ่งขึ้น ในที่นี้ปรากฏคดีขนิปริงเฉท ได้แก่ “เพราะฉะนั้น” กล่าวคือ การที่ผู้หญิงอายุ ๒๔-๒๕ ปี พรากผู้เยาว์ที่เป็นเด็กชายอายุ ๑๓-๑๔ ปี แล้วไปกระทำอนาจารจะต้องรับโทษจำคุก เพราะถือว่าคดีพรากผู้เยาว์ไม่ว่าผู้เยาว์จะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็เป็นผู้เยาว์เหมือนกัน

ตัวอย่างที่ ๒๓

ผ.๑: เพราะฉะนั้นหน่วยงานที่รับผิดชอบคือสอคอบอกก็คืออยอก็ดี, [มีอำนาจตามกฎหมาย. =

ผ.๒:] อืม! ครับ.

ผ.๑: = เพราะฉะนั้นผู้บริโภคเจอเหตุอย่างนี้! [ร้องเรียน,

ผ.๒:] ต้องร้องเรียนทันที! (ชี้ไปข้างหน้า) ถ้าสอคอบอก, หนึ่ง

หนึ่งหกหก หรือ, ที่เซเว่น. ชื่อแหมมมาจากไหนไปร้องที่นั่น, [เซเว่นอีเลฟ, อีเลฟเว่น=

ผ.๑:] เออ. (ยิ้ม) [อ้อ! (ยิ้ม)

ผ.๒: = ทุกแห่ง.

(๓๐ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๒๓ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับการที่ผู้บริโภคตรวจสอบพบว่าโรงงานผลิตอาหารต่าง ๆ ผลิตอาหารไม่ถูกสุขลักษณะ เป็นอันตรายต่อ

สุขภาพของผู้บริโภค หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสั่งให้ปิดเพื่อตรวจสอบได้ทันที เมื่อสรุปข้อกฎหมายผู้ดำเนินรายการได้สรุปว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยามีอำนาจตามกฎหมายที่จะตรวจสอบ จากนั้นผู้ดำเนินรายการได้เตือนผู้ชมว่าหากประสบเหตุเช่นนี้สามารถร้องเรียนไปที่สำนักงานคุ้มครองผู้บริโภค เบอร์โทรศัพท์ ๑๑๖๖ หรือร้องเรียนไปที่ร้านค้าที่เราซื้อสินค้ามากที่สุด

จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการขยายความด้วยการให้สรุปในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ในการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่กล่าวแล้วในข้างต้น แสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๕ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการขยายความด้วยการสรุปในประเภทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์	
	การให้ความรู้		การให้ บันเทิง	การทำ รายได้	การตรวจ สอบความ นิยมของ ผู้ชมฯ
	การให้ ความรู้ เกี่ยวกับ ข่าวสาร	การให้ ความรู้ เกี่ยวกับ กฎหมาย			
การขยายความ - การสรุป	- ครั้ง	๒๖๔ ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง
จำนวนร้อยละ	-	๑๐๐	-	-	-

๔.๓ การสมมติ

ในที่นี้การสมมติ คือ การสร้างเหตุการณ์ หรือเรื่องราวที่ไม่ได้เกิดขึ้นจริง หรืออาจเป็นการแทนตัวผู้ดำเนินรายการเป็นบุคคลที่ปรากฏในข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน หรือการแทนตัวผู้ดำเนินรายการเป็นบุคคลอื่น เพื่อประกอบการอธิบายหรือการเล่าเหตุการณ์ต่าง ๆ การสมมติอาจใช้คำกริยา หรือกริยาวิเศษณ์ “สมมติ(ว่า)” “เกิด” “เป็น” และการใช้คำบอกบุรุษ “ผม” “คุณ ” “เรา” เพื่อแทนตัวผู้ดำเนินรายการเป็นบุคคลที่ปรากฏในข่าวหรือบุคคลอื่น การสมมติปรากฏในจุดประสงค์ต่าง ๆ ของรายการ ดังนี้

๔.๓.๑ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร

การสมมติปรากฏในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ได้แก่ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและการให้ความบันเทิง ดังนี้

๔.๓.๑.๑ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

ผู้ดำเนินรายการใช้การสมมติในการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย เพื่อประกอบการถามหรือการอธิบายข้อกฎหมาย ทำให้สิ่งที่ผู้ดำเนินรายการพูดสามารถเห็นเป็นรูปธรรม เข้าใจได้ง่าย และชัดเจนมากยิ่งขึ้นด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๒๔

ผ.๑: ผมอยากจะถามอาจารย์ประมาณครับ. ตอนนี้รัฐบาลกำลังประกาศว่าเป็นพื้นที่สีแดง! =
 ผ.๒: เอ้อ!
 ผ.๑: = จังหวัด, เอ้อ:: จังหวัดเอ้อสมมติว่าจังหวัดไชยา! เอ้อสมมตินี้เป็นจังหวัด ๆ นึง. พื้นที่สีแดง
 ประกาศเลย.
 ผ.๒: { ประกาศเป็นพื้นที่สีแดงในเขตจังหวัดนี้!
 ผ.๑: } ไก่ทุกตัวต้องเอามาทำลาย
 ให้หมด! เราเป็นเจ้าของเล้าไก่. ไก่บ้านอื่น โคนทำลายบ้านอื่น โคนทำลาย. เรารีบขาย=
 ผ.๒: { เออ. เออ.
 ผ.๑: = เลย! [(ขยับแขนไปมา) รีบขายเลย. เอ้ามึงไก่อ่าง. เอาไปขายให้ชาว [บ้านย่างไปเชือด!
 ผ.๒: [เออ.] โอ.
 เออไอนั้น, _ ผิดอยู่แล้ว.

(๑๔ ก.ย. ๕๗)

จากตัวอย่างที่ ๒๔ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย โดยผู้ดำเนินรายการใช้การสมมติเพื่อประกอบการถามข้อกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องไข้หวัดนก ในที่นี้ได้สมมติเหตุการณ์ว่าจังหวัดไชยา ซึ่งเป็นจังหวัดที่ไม่มีจริงในประเทศไทย มีโรคไข้หวัดนกระบาด รัฐบาลจึงประกาศเป็นพื้นที่สีแดง ต้องนำไก่ทุกตัวมาทำลายให้หมด และผู้ดำเนินรายการได้สมมติต่อว่าหากเราเป็นเจ้าของเล้าไก่ แต่กลับนำไก่ไปขาย จะเห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการใช้การสมมติ ซึ่งสังเกตได้จากคำว่า “สมมติ” “เป็น”

๔.๓๑.๒ การให้ความบันเทิง

การแสดงสมมติตัวผู้ดำเนินรายการเป็นบุคคลในข่าว ใช้ประกอบการเล่ารายละเอียดของข่าว ซึ่งเป็นการใช้บทพูดประกอบการแสดงท่าทาง ช่วยให้เกิดความสมจริง และเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๒๕

ผ.๑: ข่าวสด! ครับ. รวมหกโຈ้สแป. แก๊งโฉเงินเด็ก. อ้าว! เรื่องนี้เกิดที่โรงเรียนเออนี้ที่เชียงใหม่

อาจารย์ประมาณ เด็กหกคนเนี่ย! อายุระหว่างสิบห้าถึงสิบเจ็ดปีนะ, (ขมวดคิ้ว) ทำตัว=
 ผ.๒: อ้อม! อ้า!

ผ.๑: = เป็นแก๊งนะครับ! ไปนั่งกินขนมจิบเช้า ๆ ! :: (ยิ้ม) ที่, เออโรงเรียน (?)

ผ.๒: อ้า! :: หน้า (?) (ยิ้มและ

โยกตัวไปมา)

ผ.๑: (ยิ้ม) เออสาว ๆ สวยเยอะนะ ที่นั่นอ้อ! :: นั่งคูนั่งเหล่:: =

ผ.๒: (ยิ้ม) สาว ๆ เยอะ นั่งคูดสาว ๆ อ้อ::

ผ.๑: = อ้า:: เหล่.

ผ.๒: พอเด็กเดินผ่านนะเป็นไงน้อง :: เออ:: (ยิ้มและทำท่าแบบอันธพาล) กิน =

ผ.๑: (ยิ้ม) อ้อ:: สวยจังเลย:: แชวเค้า,

ผ.๒: = อะไรถึงสวย อ้อ! ::

ผ.๑: เออ:: นะฮะ.

ผ.๒: เออ.

ผ.๑: ปากกว้างมั้ล่ะ? :: อ้อ! :: (หัวเราะ)

ผ.๒: อ้อ! :: (ยิ้ม) พอเด็กผู้ชายเดินมา.

ผ.๑: อើ, ยี่สิบ. (ทำท่าหาเรื่องอาจารย์วันชัย)

ผ.๑: เออ. อ้อ. เฮีย. (สายศรีษะ)

ผ.๒: ไม่มีเจ็บ. มีคนะโ้ว

อยู่นี้. (ก้มและชี้กระเป๋ากางเกง) พวกอีกนะข้างหลัง. (ชี้ไปข้างหลัง) ยี่สิบ.

ผ.๑: เออ. โ้ว! เรอะ!

พฤติกรรมเป็นยังงี้. เด็กเค้าก็โฉคน ที่โดนโฉเงิน. มีอยู่=

ผ.๒: เออ. โดนรีดโดนโฉเนี่ย, ให้ไปยี่สิบ. (ทำท่าให้เงิน)

ผ.๑: = (หัวเราะ) ยี่สิบบาทจะมากินขนมชะหน่อย. เอ๊ย! :: โคน (?) เอ๊ย!
 บอกครู. โคน, โคนไอ้แก๊งเลว ๆ มันไปไปแล้วเค้าก็เลยไป
 ผ.๒: ครูเค้าก็, แก๊ง . ตำรวจก็เลยจับได้. (ตบมือหนึ่งที) พอ. จับได้=
 ผ.๑: = แก๊ง. ครับ ๆ .
 ผ.๑: = นี่ก็, _ ถูกดำเนินคดีครับ.

(๒ ก.ย. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๒๕ เป็นการให้ความบันเทิงโดยใช้การสมมติตัวผู้ดำเนินรายการเป็นบุคคลในข่าวประกอบการเล่ารายละเอียดของข่าว ซึ่งเป็นรายละเอียดที่เพิ่มเติมขึ้นมา ช่วยให้ผู้ชมเข้าใจลักษณะของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในข่าวได้ดียิ่งขึ้น และยังช่วยให้เกิดความสนุกสนานได้อีกด้วย ในที่นี้ผู้ดำเนินรายการสมมติตนเองเป็นกลุ่มนักเรียนชายอัมพาต ที่เกี่ยวพาราสิ่นักเรียนหญิงที่เดินผ่านไปมา สังเกตได้จาก “กินอะไรถึงสวย” “ปากกว้างมัยละ” และคอยหาเรื่องและรีดไถเงินจากนักเรียนชาย “เอ๊ย ยี่สิบ ไม่มีเจ็บ มีคนะ โวยอยู่นี่ พวกอีกนะข้างหลัง ยี่สิบ” และจะสังเกตได้ว่าผู้ดำเนินรายการได้ใช้วัจนภาษาช่วยในการแสดงสมมติตัวเองเป็นกลุ่มนักเรียนอัมพาตด้วย คือ การทำท่าหาเรื่อง การทำท่าแบบอัมพาต การก้มและชี้กระเป๋ากางเกง การชี้ไปข้างหลัง

ตัวอย่างต่อไปนี้เป็น การแทนตัวผู้ดำเนินรายการเป็นบุคคลอื่นในเหตุการณ์สมมติที่ใช้ในการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งนอกจากจะใช้ประกอบการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายแล้ว ยังช่วยให้เกิดความสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อด้วย โดยเป็นการใช้บทพูดและท่าทางประกอบกัน เช่น

ตัวอย่างที่ ๒๖

ผ.๒: (ตะแคงอาจารย์วันชัย) เฮ้ยน้องอย่าเพิ่งกลับลิเดียวก่อนที่ทิวคณิตศาสตร์ให้! นี่! วิชา=
 ผ.๑: อืม.
 ผ.๒: = คณิตศาสตร์มันต้องอาศัย ความเงียบสงบ! เดี่ยวหน้าพี่คิวให้หน้า.
 ผ.๑: (ดูนาฬิกา) ดึกแล้วครับ, เดี่ยว, อ่า, :: อ่า:: ไม่เอาพี่, เดี่ยว, เดี่ยว
 ผ.๒: [พ่อแม่ว่าหน้า, [(จับนาฬิกา) ไม่เอาผมจะกลับ, ไม่=
[ไม่เป็นไรน่าเดี๋ยว, เดี่ยว, เดี่ยวที่โทรบอกคุณพ่อเอง. [น้า! :: (จับแขนอาจารย์วันชัย)
 ผ.๑: = ผมจะกลับแล้วอะ (ทำท่าจะร้องไห้)
 ผ.๒: (ทำเสียงคุ) เดี่ยวสิ! นี่เธอ. จะสอบแล้วนะ! ตั้งใจหน่อย. =
 ผ.๒: อืม. อืม.

ผ.๑: = (เลียนเสียงผู้หญิงและจับแขนอาจารย์วันชัย) เดี่ยวพี่ตีวให้นะ. [มานี้ ๆ เดี่ยวพี่ตีวให้! =
 ผ.๒: [เออ ๆ เออ.
 ผ.๑: = [ตีวไปตีวมาเป็นไง.
 ผ.๒: [เกิด. [เออ. เกิด, [ปลุก. [(หัวเราะ)
 ผ.๑: [ไปคู- ตีวไปจนถึงตีสาม [ตีสี่. ตีวไปตีวมา! ไปเลยทั้ง
 คนตีวทั้งคนถูกตีวนอนด้วยกันเลย.
 ผ.๒: [(หัวเราะ) อย่างนี้เนี่ย, ผู้หญิงมีความผิดมั๊ยอาจารย์
 ประมาณ.

(๒๐ ก.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๒๖ เป็นการให้ความบันเทิง โดยผู้ดำเนินรายการได้สมมติตนเองเป็นบุคคลอื่น เพื่อประกอบการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ดียิ่งขึ้น และช่วยให้ผู้ชมเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินอีกด้วย ในที่นี้ผู้ดำเนินรายการได้สมมติตนเองเป็นครูผู้หญิงที่สอนพิเศษวิชาคณิตศาสตร์กับนักเรียนชาย แม้ว่าจะเป็นเวลาเลิกแล้วก็ตาม แต่ครูผู้หญิงก็ต้องการให้ลูกศิษย์ที่เป็นผู้ชายอยู่กว่ววิชาต่อ ส่วนลูกศิษย์ไม่ต้องการอยู่ต่อแล้ว เพราะเกรงว่าผู้ปกครองจะเป็นห่วง อย่างไรก็ตามครูผู้หญิงก็บอกว่าจะเป็นผู้โทรศัพท์ไปบอกผู้ปกครองเอง จากนั้นทั้งคู่ก็กว่ววิชากันจนถึงเวลาประมาณ ๐๓.๐๐ น. สุดท้ายทั้งคู่ได้มีเพศสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ผู้ดำเนินรายการยังใช้วัจนภาษาประกอบบทสนทนา ได้แก่ การตะแคงตัวอาจารย์วันชัย การดูนาฬิกา การทำเสียงคู การทำท่าร้องไห้

๔.๓.๒ จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์

การสมมติปรากฏในใช้จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ ได้แก่ การหารายได้ เพื่อแสดงทัศนคติที่
 ผู้ชมทางบ้าน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๒๗

ผ.๑: ช่วงที่สองของรายการครับ. เอสเอ็มเอส, เป็นไงครับตอนนี้, ขึ้นกันมา [โอ้โห! ::
 ผ.๒: อืม. [โอ้โห!! ส่วนใหญ่
 เห็นว่าหมอต้องรับผิดชอบถ้าผมเป็นหมอผมไม่ยอมนะ, [ผมต้องส่งเอสเอ็มเอสเข้ามาครับ=
 ผ.๑: [เอ้าทำไม.

ผ.๒: = บอกเฮ้ย [ยังไงต้อง, _ พิจารณาให้ละเอียดให้ความเป็นธรรมชาติหน่อย.]
 ผ.๑: [อืม. (อืม)] [เพราะว่า =]
 ผ.๒: = [ตอนที่ตรวจนี้ไม่เห็นมันไม่เห็นจริง ๆ ครับ.] [อ้อ ::]
 ผ.๑: [อืม.] [มันไม่มีอาการจริง ๆ คับโซถ้ารู้=]
 ผ.๒: = เป็นไข้เลือดออกผมก็จ่ายยาให้แล้ว! [เหนอ. (อืม)]

(๕ ต.ค. ๕๗)

จากตัวอย่างที่ ๒๗ เป็นการ โฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการ ประเด็นคำถามเอสเอ็มเอส ที่ทางรายการ ได้ตั้งขึ้น คือ “กรณีเด็ก ๘ ขวบตาย หมอต้องรับผิดชอบ” ซึ่ง นำมาจากประเด็นข่าวในหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ที่แพทย์วินิจฉัยโรคของเด็กวัย ๘ ปี ผิดพลาด จึงทำ ให้เด็กเสียชีวิต ผู้ดำเนินรายการ ได้ใช้การสมมติ เพื่อแสดงทัศนคติที่ผู้ชมทางบ้าน ว่าหากตนเป็น แพทย์ ตนจะส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการบ้าง เพื่อแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกับคนส่วนใหญ่ อนึ่ง เป็นการ โน้มน้าวใจผู้ที่มีอาชีพแพทย์ กล่าวคือ ถ้าขณะที่ตรวจวินิจฉัยโรคในครั้งแรก แล้วพบว่า เด็กเป็นโรคไข้เลือดออก แพทย์ก็ให้จ่ายยาได้ถูกต้องแล้ว ในที่นี้ผู้ดำเนินรายการใช้การสมมติ สังเกต ได้จากคำกริยา “เป็น” และการใช้คำบอกบุรุษ “ผม” ได้แก่ “ถ้าผมเป็นหมอผมไม่ยอมนะ ผมต้องส่ง เอสเอ็มเอสเข้ามาครับ”

จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการสมมติในจุดประสงค์ต่าง ๆ ที่กล่าวแล้วใน ข้างต้น แสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๖ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการสมมติในปริจเฉทการสนทนาในรายการ โทรทัศน์ “หัวหมอก้อข่าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์	
	การให้ความรู้		การให้ความ บันเทิง	การหา รายได้	การตรวจ สอบความ นิยมของ ผู้ชมฯ
	การให้ ความรู้ เกี่ยวกับ ข่าวสาร	การให้ ความรู้ เกี่ยวกับ กฎหมาย			
การสมมติ	- ครั้ง	๑๓๐ ครั้ง	๒๕๒ ครั้ง	๕ ครั้ง	- ครั้ง
จำนวนร้อยละ	-	๓๓.๒๕	๖๔.๔๕	๒.๓๐	-

๔.๔ การอ้างอิง

การอ้างอิง ได้แก่ การอ้างอิงแหล่งข้อมูลและการอ้างถึงบุคคลอื่น เพื่อให้สิ่งที่ผู้ดำเนินรายการพูดเกิดความหนักแน่นและน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น ซึ่งปรากฏใช้ในปริเฉทเพื่อจุดประสงค์ต่าง ๆ ของรายการ ดังนี้

๔.๔.๑ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร

การอ้างอิงแหล่งข้อมูลและการอ้างถึงบุคคลอื่น เพื่อให้สิ่งที่ผู้ดำเนินรายการเล่าหรืออธิบายนั้นหนักแน่น และน่าเชื่อถือ เพราะมีแหล่งที่มาสามารถสืบค้นได้ การอ้างอิงปรากฏใช้ทั้งการให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร และการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ดังนี้

๔.๔.๑.๑ การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร

ผู้ดำเนินรายการใช้การอ้างอิงแหล่งข้อมูลและการอ้างถึงบุคคลอื่นในการเล่ารายละเอียดของข่าวที่นำมาจากหนังสือพิมพ์ เพื่อให้ข้อมูลต่าง ๆ น่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น การอ้างอิงแหล่งข้อมูล ได้แก่ การใช้คำกริยา หรือกริยาวิเศษณ์แสดงการอ้างอิง ได้แก่ คำว่า “บอก(ว่า)” “เรียก(ว่า)” ตามหลังคำนามที่เป็นประธานของประโยค ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบุคคลหรือเอกสารอ้างอิง กล่าวคือ อาจเป็นแหล่งที่มาของข่าวหรือเรื่องราวต่าง ๆ ได้แก่ บุคคลในข่าว หรือผู้เขียนข่าวลงในหนังสือพิมพ์ เช่น เค้าบอกว่า... เป็นต้น

ตัวอย่างที่ ๒๘

ผ.๒: เอ้าสิบเจ็ดพื้นที่สี่ [ทูจริตเลือกผู้ว่ากอทอมอ! อ่าเดลินิวส์! ว่าไปเป็นไง.
 ผ.๑: (หัวเราะ) อิม::] ก็, ข่าวนี้เค้า
 บอก, คุณตื่น่าจั้งนี่นะอาจารย์ประ [มาณ. เวลาแกไปมีริคาข้างนะ, (ยิ้ม) ไปเซ็นเตอร์พอยท์=
 ผ.๒: อิม . [แน่นอน. (ยิ้ม)
 ผ.๑: = เป็นไง, เต็น! (เต็นและหัวเราะ)
 ผ.๒: (เต็นและหัวเราะ)

(๒๔ ต.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๒๘ การกล่าวอ้างอิงแหล่งข้อมูล ได้แก่ “เค้าบอก” ซึ่งคำว่า “เค้า” ในที่นี้หมายถึง หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

๔.๔.๑.๒ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

ผู้ดำเนินรายการใช้การอ้างอิงแหล่งข้อมูล เพื่อให้การอธิบายข้อกฎหมายต่าง ๆ มีความหนักแน่นและน่าเชื่อถือ ทั้งนี้ผู้ดำเนินรายการอาจอ้างอิงแหล่งข้อมูลทางกฎหมาย เช่น มาตรการกฎหมาย กฎหมายแต่ละประเภท หรืออาจจะใช้คำว่า ในทางกฎหมาย. . . เค้าบอกว่า. . . เค้าเรียกว่า. . . กฎหมายบอก. . . เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๒๕

ผ.๒: กฎหมายอาญามาตราห้าสิบเก้าบัญญัติไว้ชัด!

ผ.๑:

ผ.๒:

ต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนา.

ว่า?

บุคคลจะต้องรับผิดชอบในทางอาญา

(๓๑ ต.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๒๕ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้สูงอายุได้ นักบัตร์เลือกตั้งโดยไม่ได้เจตนา เนื่องจากฟังเจ้าหน้าที่ถามไม่ชัดเจนจาก “จิตบัตร์เลือกตั้งหรือยัง” เป็น “นักบัตร์เลือกตั้งหรือยัง” ดังนั้นผู้สูงอายุจึงนักบัตร์เลือกตั้ง ในที่นี้ผู้ดำเนินรายการได้อธิบายข้อกฎหมายโดยกล่าวอ้างอิงแหล่งข้อมูลทางกฎหมาย ได้แก่ “กฎหมายอาญามาตราห้าสิบเก้า” ที่ว่าบุคคลต้องรับผิดชอบในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนา ดังนั้นในกรณีของผู้สูงอายุคนนี้จึงไม่มีโทษตามกฎหมาย เพราะไม่มีเจตนาที่จะนักบัตร์เลือกตั้ง การกล่าวอ้างอิงในลักษณะนี้ช่วยทำให้สิ่งที่ผู้ดำเนินรายการอธิบายน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น เพราะมีหลักฐานอ้างอิงที่สามารถสืบค้นได้

ตัวอย่างที่ ๒๖

ผ.๒: เพราะกฎหมายบอกว่า, เฮ้ย! ถ้าคุณมีทรัพย์สินจำนวนอยู่ในประกันหนี้ยู่ล้านหนึ่ง.

ผ.๑:

(ยิ้ม) เออ ๆ

ผ.๒: =

เออ. ไร้มะ? ถ้าเกิดบังคับจำนวนปีขายทรัพย์สินได้แค่ห้าแสน.

ครับ.

แปลว่าหลุดเลย. (กางแขน)

ผ.๑:

(กางแขนเข้าออก) หลุดนี่คือหลักกฎหมาย

เลย.

ผ.๒:

นี่คือหลักกฎหมายเลยมาตราเจ็ดร้อย

สามสิบสาม. [กฎหมาย, ยั้งใจเลย. (กางแขน)] แต่, พวกสถาบัน=
 ผ.๑: อ้อ. [แต่, ยั้งใจเบงก์ทำยังไง] เบงก์.
 ผ.๒: = การเงินธนาคารต่าง ๆ เล้า, _ หลีกเลี้ยงครับ!

(๓ ก.ย. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๓๐ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับการจำนอง ในที่นี้ผู้ดำเนินรายการได้อธิบายข้อกฎหมายโดยได้กล่าวอ้างอิงแหล่งข้อมูลทางกฎหมาย ได้แก่ “กฎหมายบอกว่า” “หลักกฎหมาย” และ “มาตราเจ็ดร้อยสามสิบสาม” กล่าวคือ เรามีทรัพย์สินที่จำนองอยู่หนึ่งล้านบาท ถ้าขายทรัพย์สินได้เพียงห้าแสนบาท จะหลุดจำนองทันที แต่สถาบันการเงินและธนาคารต่าง ๆ ได้หลีกเลี้ยง โดยถ้าทรัพย์สินที่นำมาจำนองไม่พอชำระหนี้ ให้เจ้าหนี้ยึดทรัพย์สินอื่นของลูกหนี้เพื่อนำไปชำระหนี้ต่อไป

๔.๔.๒ จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์

จุดประสงค์เชิงพาณิชย์ ได้แก่ การหารายได้จะมีการอ้างถึงบุคคลอื่น เพื่อให้ผู้ชมรู้สึกว่าคุณที่ระลึกที่ทางรายการแจกให้สำหรับผู้ที่ส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการหรือสินค้า ได้แก่ “แผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์ ทนายแสบ” เป็นสิ่งที่หายาก มีคุณค่าเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งตรงกับที่ ประมวล พิศพันธ์ (๒๕๓๕ อ้างถึงใน อรรถวณิช ปิตันธน์โอวาท ๒๕๔๒: ๒๑๔) กล่าวว่า สิ่งใดหายาก สิ่งนั้นจะโน้มน้าวใจผู้รับสารว่ามีค่ามาก เช่น การอ้างถึงบุตรสาวของผู้ดำเนินรายการที่ต้องการได้ร่วม ซึ่งเป็นของที่ระลึกที่ทางรายการแจกให้ หากส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการ เป็นต้น นอกจากนี้การอ้างถึงบุคคลอื่นอาจใช้เพื่อกระตุ้นให้ผู้ชมปรารถนาที่จะส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการบ้าง โดยการอ้างบุคคลส่วนใหญ่ว่าได้แสดงความคิดเห็นในลักษณะใดหรือตอบข้อใดจากประเด็นคำถามเอสเอ็มเอสที่ทางรายการกำหนดขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๓๑

ผ.๑: ช่วงที่สองของรายการครับ! [เอสเอ็มเอสเป็นไงครับ.]
 ผ.๒: [อ้อ:: ครับ.] เอสเอ็มเอสตอนนี้กำลังเข้ามาใหญ่
 เลขครับ. ส่วนใหญ่เห็นว่า, ไม่ผิดครับ. [เพราะฉะนั้น, ท่านผู้ชมครับที่ดูอยู่=
 ผ.๑: อืม! :: อืม. [อ้อ! ::]
 ผ.๒: = นะครับ, เสพยานี้อย, เสพยาบ้ายาอีโดยไม่รู้ [ผิดรีเปล่าครับ. ถ้าเห็นว่าผิด, =
 ผ.๑: [มีรีเปล่า. อ้อ! :: อืม.

ผ.๒: = พิมพ์เอเว้นวรรคดับเบิลยูครับ. _ เห็นว่าไม่ผิด, พิมพ์เอเว้นวรรคพีส่งมาที่แปดสามแปดสามแปด.

(๒๒ ก.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๓๑ จะเห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการใช้คำว่า “ส่วนใหญ่” เป็นการอ้างถึงคนจำนวนมาก ซึ่งอาจกระตุ้นให้ผู้ชมที่ยังไม่ได้ส่งเอสเอ็มเอส ต้องการเป็นคนในกลุ่มนั้น ไม่ต้องการให้เกิดความแปลกแยกจากบุคคลอื่น จึงควรส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการบ้าง แต่อย่างไรก็ตามจากคำว่า “ส่วนใหญ่” ข้างต้นอาจกระตุ้นผู้ชมที่ยังไม่ได้ส่งเอสเอ็มเอสว่าในที่สุดแล้ว อาจมีความคิดเห็นเหมือนหรือแตกต่างจากคนส่วนใหญ่ก็ได้

จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการอ้างอิงที่ปรากฏใช้ในจุดประสงค์ต่าง ๆ ของรายการ แสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๗ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการอ้างอิงในปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์	
	การให้ความรู้		การให้ความบันเทิง	การทำรายได้	การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมฯ
	การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร	การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย			
การอ้างอิง	๕๕ ครั้ง	๒๐๑ ครั้ง	- ครั้ง	๔๒ ครั้ง	- ครั้ง
จำนวนร้อยละ	๒๘.๕๕	๕๘.๗๗	-	๑๒.๒๘	-

๔.๕ การหักมุม

การหักมุมเป็นการทำให้ผิดไปจากที่ผู้ฟังคาดเดา มุขตลกจำเป็นต้องดึงผู้ฟังเข้ามามีส่วนร่วม จึงจะเกิดความตลก ซึ่งมุขตลกที่ดีมักทำให้ผู้ฟังคิดว่าอาจเดาถูก แต่ในที่สุดก็เดาไม่ถูก จุดที่ทำให้เกิดความขบขันอยู่ตรงที่ผู้ฟังไม่คาดคิดว่าตอนท้ายของเรื่องจะหักมุมจบลงเช่นนั้น (Punch line) (นาริรัตน์ บุญช่วย, ๒๕๔๐: ๒๕๓)

การหักมุมบางครั้งจะใช้การเล่าเรื่องตลก อาจเชื่อมโยงจากการประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวันหรือประเด็นคำถามในการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายก็ได้ ซึ่งการหักมุมเป็นสิ่งสำคัญ เพราะการบรรยายเรื่องวิธีหนึ่ง คือการลงความคิดของผู้อ่านด้วยเนื้อความ มักเป็นข้อความสั้น ๆ ประโยคแรกจะเป็นข้อความ ซึ่งชวนให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องไปในทิศทางหนึ่ง หรือเกิดความฉงนอยู่ในใจ ส่วนประโยคต่อมาเป็นการเปิดเผยความจริง ซึ่งพลิกผันไปจากคาดหมายของผู้อ่าน หรือเป็นสิ่งที่ผู้อ่านคาดไม่ถึง และด้วยการใช้ภาษา มักเป็นการลงความคิดโดยตลอดเรื่อง แล้วเปิดเผยความจริงในตอนท้ายเรื่อง นั่นคือ การใช้ภาษาเพื่อเป็นเครื่องมือในการสร้างโครงเรื่อง แบบที่พลิกผันไปจากความคาดหมายของผู้อ่าน (ไกล์รุ่ง อามระดิษ, ๒๕๓๓) การหักมุมเป็นกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในการให้ความบันเทิงเท่านั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๓๒

ผ.๒: ขนาดนะ. โรงพยาบาลเนี่ย, มันหาคุยยังดูลำบากเลย [นะนี่. [คนไข้=
 ผ.๑: เออ. [เออเราไปในโรงพยาบาล [บ้า.
 ผ.๒: = กับหมอบางทีเนี่ย, เดิน ๆ เดิน ๆ . (ทำท่าเล็กน้อย) [ไม่รู้ว่ามีใครเป็นคนไข้ [ใครเป็นหมอ. =
 ผ.๑: เออ. [เออ.
 ผ.๒: = มันคล้าย ๆ กันหมด. [(หัวเราะ) มันคล้าย ๆ เลย. [(ขมวดคิ้ว) เอ้อ:: ดูยาก. =
 ผ.๑: [ดูยาก.
 ผ.๒: = [บางคนเนี่ย, หมอคุยกับคนไข้. นี่! (ยิ้มและทำท่าส่องไฟฉายขึ้นข้างบน) [ไฟฉายนี่นะ! =
 ผ.๑: [แล้ว, [(ยิ้มและมองข้างบน) เออ.
 ผ.๒: = มันจะส่องไปถึงดวงจันทร์นะ! [ได้ตามไฟฉายก็ถึงดวงจันทร์ได้. (ชี้ขึ้น=
 ผ.๑: เออ.
 ผ.๒: = ข้างบน) [คนไข้บอกไง. หมอย่ามาเล่นบ้า ๆ กับผมนะ. (ทำท่าหาเรื่อง) =
 ผ.๑: [เออ:: [คนไข้. [เออ. _ เอ้อ!
 ผ.๒: = [ผมนะไม่หลงกลหมอหรอก! [(ยิ้ม) ปรากฏหมอบอกโหยนี้เข้าทำไว้อย. =
 ผ.๑: [ทำไม. [อ้อ! :: (ยิ้ม)
 ผ.๒: = [(หัวเราะ) ผมไม่หลงกลหมอหรอกโซ้! [บอกเอาทำไมอะ? (ชี้ขึ้นข้างบน) _ ขึ้นผมได้=
 ผ.๑: [(หัวเราะ) [เออ.

ผ.๒: = ไฟฉายตามที่หมอบอก, เกิดหมอดับไฟฉายมาผมก็ตกลงมากอดหักตายดิครับ. (หัวเราะ)
 ผ.๑: เออ. (หัวเราะ)
 แล้วหมอบอกว่าไงครับ?
 ผ.๒: [เออ! มันบ้าจริง. (หัวเราะ)
 ผ.๑: (หัวเราะ)

(๒ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๓๒ การหักมุมหรือการพลิกความคาดหมายของผู้ฟังในข้างต้นสามารถทำให้เกิดความบันเทิงได้ คือ การที่ตอนแรกทำให้ผู้ฟังเข้าใจว่า คนไข้ที่มีอาการทางจิตไม่ปกตินั้นหายแล้ว เพราะไม่เชื่อคำพูดของแพทย์ที่ว่า หากไต่ขึ้นไปตามแสงของไฟฉาย ก็จะถึงดวงจันทร์ได้ แต่แล้วในตอนท้ายกลับหักมุมว่า คนไข้คิดว่าหากแพทย์ปิดไฟฉาย ตนก็จะตกลงมาเสียชีวิต เลยทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ว่าจริง ๆ แล้วคนไข้คนนั้นยังไม่หายจากอาการป่วยทางจิต

ตัวอย่างที่ ๑๑

ผ.๑: เด็กบางคนมาโรงเรียนช้าเป็นยังไง?
 ผ.๒: [โอ้โฮ [นี่, มีเด็กคนนึง. มาโรงเรียนสาย. =
 ผ.๑: [เด็ก. [เออ. [เออ.
 ผ.๒: = เป็นไงรู้มั๊ย?
 ผ.๑: [เป็นไง.
 ผ.๒: [ป้าครูถามบอกนี่เธอ, ทำไมถึงมาโรงเรียนสาย. [ทำไมเธอ
 ผ.๑: [ทำไมเธอ
 มาโรงเรียนสายเล่าช้า ๆ.
 ผ.๒: [เออพอดี, ผม, นั่งรถเมล์มาครับ. [ตอนจะถึงป้ายรถเมล์. ตอนที่=
 ผ.๑: [อืม.
 ผ.๒: = จะจอดลงอะ. มีคนนั่งนะ. เค้าทำเหรียญหล่นครับ. (ขมวดคิ้ว) ทำเหรียญหล่น! =
 ผ.๑: [อ้อ! :: [เออ ๆ .
 ผ.๒: = ก็เลยช่วยกันหาครับที่ป้ายรถเมล์. [ครูก็บอกอ้อ:: _ เธอก็ช่วยเค้าหาสิทำ! (หัวเราะ) =
 ผ.๑: [อืม:: [ดี,
 ผ.๒: = เด็กว่าไง, อ้อเปล่าครับ. [เอ้าทำไมละ, คือผมเหยียบเหรียญไว้อะครับ. [(หัวเราะ) เหยียบ
 ผ.๑: [อืม. [(หัวเราะ) เหยียบ

พ.๒: เหรียญ ไว้! (หัวเราะ) แล้วทำไม. เหรียญ เหยียบเหรียญไว้อะครับ. (ยิ้ม) จนเค้าไปแล้วผมค่อย, ค่อยเปิดเหรียญออก. เหรียญ เลยมาซ้ำ! เหรียญ (หัวเราะ) เหรียญ (หัวเราะ)

(๒๒ ก.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๓๓ การหักมุมข้างต้นทำให้เกิดความบันเทิงได้ โดยการเล่าเรื่องตลก ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับนักเรียนที่มาโรงเรียนสายแล้วให้เหตุผลกับครูว่า ขณะที่ตนลงจากรถเมล์ ก็มีคนหนึ่งทำเหรียญหล่นที่ป้ายรถเมล์ ครูก็เข้าใจว่านักเรียนช่วยเขาหาเหรียญ แต่ในตอนท้ายผู้ดำเนินรายการได้พลิกความคาดหมายของผู้ชม คือ นักเรียนคนนั้นกลับบอกว่าไม่ได้ช่วยเขาหาเหรียญ แต่เหยียบเหรียญเอาไว้ กระทั่งคนที่ทำเหรียญหล่นเดินไป ตนจึงเปิดเหรียญออกมา ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนคนนั้นมาโรงเรียนสาย

จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการหักมุมในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ในการให้ความบันเทิงที่กล่าวแล้วในข้างต้น แสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๘ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการหักมุมในปริศนาการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหม้อจ้อข่าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์	
	การให้ความรู้		การให้ความบันเทิง	การหารายได้	การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมฯ
	การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร	การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย			
การหักมุม	- ครั้ง	- ครั้ง	๑๗๓ ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง
จำนวนร้อยละ	-	-	๑๐๐	-	-

๔.๖ การใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา

โน้มน้าว หมายถึง ชักชวนให้เห็นดีเห็นงามหรือให้อ่อนอ่อนตาม (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๓๑: ๔๕๖) เชิญ หมายถึง การแสดงความปรารถนา เพื่อขอให้ทำอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยความเคารพ

หรืออ่อนน้อม (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๓๑: ๒๗๗) ชวน หมายถึง จูงใจ โน้มนำ ขอให้ทำตาม (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๓๑: ๒๕๕) ในที่นี้การโน้มนำหรือเชิญชวน หมายถึง การชักชวน จูงใจ ขอให้ผู้ชมที่บ้านทำหรือไม่ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามที่ผู้ดำเนินรายการพูด

การใช้ถ้อยคำเพื่อโน้มนำหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา เป็นการใช้ถ้อยคำเพื่อชี้แนะให้ผู้ชมที่บ้านเห็นคล้อยตามผู้ดำเนินรายการ และอาจปฏิบัติตามในภายหลัง ปราบกฏใช้ในปริจเฉทเพื่อจุดประสงค์ต่าง ๆ ของรายการดังต่อไปนี้

๔.๖.๑ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร

การใช้ถ้อยคำโน้มนำหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมาปรากฏในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร คือ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย บางครั้งผู้ดำเนินรายการอาจสรุปข้อหมายด้วยการเตือนผู้ชม ซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นว่าหากไม่ปฏิบัติตามที่ผู้ดำเนินรายการเตือนจะเกิดผลเสียอย่างไรบ้าง กล่าวคือ หากผู้ชมกระทำผิดกฎหมาย ก็ต้องรับโทษตามกฎหมาย การใช้ถ้อยคำแสดงการเตือน เช่น คำกริยา “อย่า” “ระวัง” เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง ๓๔

ผ.๒: เพราะฉะนั้นท่านผู้ชมนะครับ! อย่าเลยครับ. _ ใ้วุฒิการศึกษาปลอมอย่าไปยุ่งครับ. =

ผ.๑: อืม. อืม.

ผ.๒: = ยุ่งแล้วนะครับหนึ่ง. (ใช้นิ้วชี้ข้างซ้ายและขวาคิ้ว) เข้าคุกเข้าตาราง. (ชี้=

ผ.๑: อ้า! (นับนิ้ว)

ผ.๒: = นิ้วกลางข้างซ้าย สองถ้าเกิดในอนาคตเจริญเติบโตขึ้นมาบ้าง! _ เสียดายเพราะมันขาดคุณสมบัติ!

ผ.๑: อืม! อย่าเลยนะครับ! เรียนจริง ๆ ตั้งใจศึกษาจริง ๆ . =

ผ.๒: อืม. ครับ.

ผ.๑: = ดีกว่า.

ผ.๒: เอาความรู้! เพราะว่า. ประกาศนียบัตรเนี่ย, (แบมือขวา) เป็นแค่=

ผ.๑: ความสา มารถ. อืม.

ผ.๒: = ทางผ่านเล็ก ๆ น้อย ๆ , ความรู้เนี่ยมันอยู่ที่, อยู่ที่ตัวเราเอง.

ผ.๑: เออ.

จากตัวอย่างที่ ๓๔ หลังจากที่คุณดำเนินรายการได้ให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายในเรื่องการซื้อวุฒิ การศึกษาปลอมจบ ก็ได้เตือนผู้ชมที่บ้าน โดยสังเกตจากคำว่า “อย่า” จากนั้นผู้ดำเนินรายการได้บอก ข้อเสียดหากผู้ชมไม่ปฏิบัติตาม กล่าวคือ ผู้ดำเนินรายการได้เตือนผู้ชมว่าไม่ให้ซื้อวุฒิการศึกษาปลอม เพราะหากซื้อจะมีโทษจำคุก และในอนาคตหากนำวุฒิการศึกษาปลอมนั้นไปใช้ ดังเช่นที่ผู้ดำเนิน รายการได้อธิบายข้อกฎหมาย อาทิ การเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอก หรือได้ดำรง ตำแหน่งเป็นรัฐมนตรี เป็นต้น ก็จะต้องออกจากสถาบันการศึกษาและสถานที่ทำงานนั้นทันที เพราะ วุฒิการศึกษาขาดตอนตั้งแต่ต้นแล้ว นอกจากนี้ผู้ดำเนินรายการยังได้เตือนให้ผู้ชมให้ตั้งใจศึกษาเล่า เรียนเอง เพราะความรู้จะอยู่กับเราตลอดไป

๔.๖.๒ จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์

การใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา ปรากฏในจุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ คือ การหารายได้ด้วยการให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการ ซึ่งมีการใช้คำกริยาหรือกริยาวลีตรง ๆ เพื่อโน้มน้าวหรือเชิญชวนให้ผู้ชมที่บ้านส่งเอสเอ็มเอส เช่น “เชียร์” “ช่วยกันส่งเข้ามาหน่อย” “อย่า ลืมส่งมานะครับ” “ส่งมาได้ทั้งวัน” เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๓๕

ผ.๑: มากันแล้วเชียร์กันใหญ่เลยเอสเอ็มเอสอาจารย์ประมาณ.

ผ.๒:

ผ.๑:

ผ.๒: = [เชียร์กันเข้ามาครับ. ตำรวจ. [ยังถล่มบ้านเค้าเนี่ย. โดยมีหมยคั่นของศาล. =

ผ.๑: [อู้หุ. อืม! :: [อืม. อืม.

ผ.๒: = ผิดรีเปล่าครับ.

โ้ [เชียร์กันใหญ่ล่ะครับ=
อู้หุ.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(๘ ก.ค. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๓๕ จะเห็นได้ว่าผู้ดำเนินรายการใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่าง ตรงไปตรงมา ได้แก่ คำกริยา “เชียร์” ซึ่งเป็นศัพท์ภาษาอังกฤษ ในที่นี้หมายถึง การให้ผู้ชมที่บ้าน ร่วมสนุกส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการให้มาก ๆ

ตัวอย่างที่ ๑๖

ผ.๒: วันนี้! ผู้โชคดีห่าท่าน.
 ผ.๑: [จะได้.] จะได้หนังสือ! รางวัลซีไรต์, เรื่องแม่น้ำรำลึก. ของเรวัตร์, พันธุ์
 พิพัฒน์, สำนักพิมพ์. เคล็ดไทยครับ.
 ผ.๒: [แล้วหนังสือ, เล่มนี้ะครับขณะนี้, ไม่มีจำหน่ายใน
 ท้องตลาด.] เป็นหนังสือที่ขายดีมาก. (เบะปาก)
 ผ.๑: [โห!] โอ้ใครอยากได้วันนี้ส่งเข้ามาเลยครับ.
 ผ.๒: [ทั้งวันเลยนะครับ!
 อืม.

(๒๖ ส.ค. ๔๓)

จากตัวอย่างที่ ๑๖ การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส ผู้ดำเนินรายการได้ใช้
 ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนผู้ชมอย่างตรงไปตรงมา สังเกตได้จาก “ส่งเข้ามาเลยครับทั้งวันเลยนะ
 ครับ” ซึ่งก่อนหน้านี้ผู้ดำเนินรายการได้บอกของรางวัลที่ผู้ชมจะได้รับ คือ หนังสือรางวัลซีไรต์ เรื่อง
 แม่น้ำรำลึก ของเรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์ จากสำนักพิมพ์เคล็ดไทย และได้กล่าวโน้มน้าวว่าหากใครต้องการ
 ได้รับหนังสือ ก็ให้ส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการ

กล่าวโดยสรุป การใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา ปรากฏใช้ในการให้
 ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย และการโฆษณาประชาสัมพันธ์เพื่อหารายได้ แต่แตกต่างกันที่การให้ความรู้
 เกี่ยวกับกฎหมาย เป็นการเตือนผู้ชมว่าหากกระทำผิดกฎหมาย จะต้องรับโทษตามกฎหมาย ส่วนการ
 โฆษณาประชาสัมพันธ์เพื่อหารายได้ เป็นการกล่าวให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปในรายการ จากการนับ
 จำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมาในจุดประสงค์
 ต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ในข้างต้น แสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๕ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมาในประเภทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์	
	การให้ความรู้		การให้ความบันเทิง	การหารายได้	การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมฯ
	การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร	การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย			
การใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา	- ครั้ง	๒๗ ครั้ง	- ครั้ง	๕๓ ครั้ง	- ครั้ง
จำนวนร้อยละ	-	๒๒.๕๐	-	๗๗.๕๐	-

๔.๗ การใช้คำเลียนเสียง

การใช้คำเลียนเสียงเป็นการคำขยายกริยา ซึ่งส่วนใหญ่อยู่อีกคำกริยาอาจอยู่หน้าหรือหลังคำกริยาก็ได้ แต่บางครั้งอาจมีคำอื่นมาคั่นระหว่างคำกริยา และคำขยายกริยาก็ได้ (นวรรธณ พันธุมเมธา, ๒๕๒๗: ๔๑-๔๒)

การใช้คำเลียนเสียงใช้ในการให้ความบันเทิง เพื่อประกอบการเล่าเหตุการณ์ข่าว หรือเหตุการณ์สมมติต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ชมจินตนาการเห็นภาพ และเสียงได้ง่ายและชัดเจนขึ้น เสมือนอยู่ในเหตุการณ์เองจริง ๆ นอกจากนี้ยังช่วยสร้างสีสัน ทำให้การดำเนินรายการไม่น่าเบื่อด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๑๗

ผ.๑: ผมถามว่าอาจารย์ประมาณ, ถ้าผมเมียจดทะเบียนสมรสกัน. แล้วเกิดจ้ดข้าวของเขา=

ผ.๒: อืม::

ผ.๑: = ทองเอาของไปเนี่ย. คิดลูกมัยครับเมีย.

ผ.๒: เออ. คนเป็นผัวเป็นเมียกันเนี่ยนะ. ทำให้=

ผ.๑: เออ.

กลิน. แปด ๆ แปด ๆ แปด ๆ แปด, (หัวเราะ) คนทั้งรอด ! หันมามองอยู่คนเดียว.
 พ.๑: [(หัวเราะ)] (ยิ้ม) มอง
 แกรมองคนเดียว.
 พ.๒: [ปึ้ง! เป็นไงไอ้โหนเงินมัย?]
 พ.๑: มองทุกคนตาเดียวมาที่ไอ้ฉัน. (ชี้ไปข้างหน้า)

(๑๗ ศ.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๓๘ ผู้ดำเนินรายการใช้คำเลียนเสียงในการให้ความบันเทิงแก่ผู้ชม ซึ่งปกติคำเลียนเสียงเหล่านี้เป็นคำขยายกริยา แต่ได้นำมาใช้เป็นกริยาหลัก ได้แก่ คำว่า “แปด ๆ แปด ๆ แปด ๆ แปด” และ “ปึ้ง” จะเห็นได้ว่าคำเลียนเสียงเหล่านี้สามารถทำให้เกิดมโนภาพได้เป็นอย่างดี กล่าวคือ “แปด ๆ แปด ๆ แปด ๆ แปด” และ “ปึ้ง” เป็นเสียงผายลม

กล่าวโดยสรุป คำเลียนเสียงเป็นเสียงที่ไม่มีความหมาย แต่สามารถสื่ออารมณ์ ทำให้ผู้ชมเห็นภาพตามที่คุณดำเนินรายการพูดได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น เสียงทุบตีของ เสียงผายลม เสียงระเบิด เสียงยิงปืน เป็นต้น อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่าหน้าที่ผู้ชมจะรับรู้ หรือนึกเห็นภาพ ทำให้ได้บรรยากาศในการรับชม และรับฟังมากขึ้นเพียงใดนั้น อาจต้องอาศัยประสบการณ์ในชีวิตของแต่ละคนด้วย

จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการใช้คำเลียนเสียงในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสารในการให้ความบันเทิงที่กล่าวแล้วในข้างต้น

ตารางที่ ๑๐ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการใช้คำเลียนเสียงในปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหม่อจ้อข้าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์	
	การให้ความรู้		การให้ความบันเทิง	การหารายได้	การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมฯ
	การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร	การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย			
การใช้คำเลียนเสียง	- ครั้ง	- ครั้ง	๘๑ ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง
จำนวนร้อยละ	-	-	๑๐๐	-	-

จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการใช้คำขยายกริยาในจุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ ในการหารายได้ที่ได้กล่าวไว้ในข้างต้น

ตารางที่ ๑๑ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการใช้คำขยายกริยาในปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์	
	การให้ความรู้		การให้ความบันเทิง	การหารายได้	การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมฯ
	การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร	การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย			
การใช้คำขยายกริยา	- ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง	๖๒ ครั้ง	- ครั้ง
จำนวนร้อยละ	-	-	-	๑๐๐	-

๔.๕ การเล่นคำ

การเล่นคำเป็นการใช้คำซึ่งมีเสียงเหมือนหรือคล้ายกัน แต่มีความหมายต่างกัน (Abrams, 1970) อ้างถึงใน วิจารณ์วรรณคดีสุพรรณ, ๒๕๔๒) ในที่นี้การเล่นคำเป็นการใช้ความกำกวม กล่าวคือ ใช้คำ วลี หรือประโยค ที่สามารถตีความได้หลายอย่าง และมีอยู่คำหนึ่ง ที่ทำให้เกิดความขบขัน เพราะเป็นคำที่มีความหมายไม่ถูกต้อง หรือไม่เข้ากับบริบทแวดล้อม การเล่นคำปรากฏในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ได้แก่ การให้ความบันเทิง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๔๑

ผ.๑: ชิ่งเก่งปาดหน้า. ยิงสนั่นเมเจอร์! เอ้า! ทำไมไปยิงพรรคมหาชน?

ผ.๒:

เอ้า!

เฮ้ย! ทำไมอะ?

ผ.๑:

สนั่นโดนยิง! (หัวเราะ)

ผ.๒:

สนั่นอาย! (หัวเราะและทำท่ายิงปืน) ยิงสนั่นเนี่ยมันยิงลั่น!

เค้า=

ผ.๑:

ผ.๒: = ไม่ได้ยิงคุณสนั่น.

เอื้อ!

ไม่ใช่! ::

เธอ! เอ้า.

ผ.๑:

อ้อ! นึกว่ายิงเสธ. นั่น.

(หัวเราะ) โอ้! อะอะไร

ยิงลั่นยิงหลายนัด! =
กันนี่.

ผ.๒: = [ไม่ได้ยืนสนั่น.
 ผ.๑: [เหรออ้อ,

(๒๕ ก.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๔๑ จะเห็นได้ว่าการใช้เล่นคำ เพื่อให้ความบันเทิงสร้างความขบขันให้แก่ผู้ชม การเล่นคำมีลักษณะของความกำกวม ได้แก่ คำว่า “สนั่น” ซึ่งในที่นี้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ได้กล่าว ชี้แจงไว้แล้วว่า คำว่า “สนั่น” ที่ตนหมายถึงคือ ยิงปืนเสียงดังมาก ไม่ได้หมายถึง คุณสนั่น ขจรประศาสน์ ที่ถือว่าเป็นความหมายที่ไม่ถูกต้อง และไม่เข้ากับบริบทแวดล้อม

ตัวอย่างที่ ๔๒

ผ.๒: คุณคิดลูกเท่าไร?

ผ.๑:

ผ.๒:

ผ.๑:

ผ.๒: = ครับ?

ผ.๑:

[ครับ. ปีนึง.]

[ปีนึงผมก็ให้คุณเจ็ดพัน.]

เจ็ดพันกว่าดีมัย=

อ้อดีครับ.

[เอ้อ::

[ดีครับ. เอาไปพันไดนาโม. (หัวเราะ)

(๑๕ ก.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๔๒ ผู้ดำเนินรายการได้ให้ความบันเทิง ซึ่งเป็นการสร้างความขบขันจากการ เล่นคำ ได้แก่ คำว่า “พัน” ในความหมายแรก “พัน” เป็นคำวิเศษณ์ ใช้เรียกจำนวน ๑๐ ร้อย ส่วน “พัน” ในความหมายที่ ๒ เป็นคำกริยา หมายถึง วงรอบด้วยสิ่งที่เป็นเส้นสาย หรือสิ่งที่มีลักษณะเช่นนั้น วัด โดยรอบ ราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๓๑: ๕๘๘)

จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการเล่นคำในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ในการ ให้ความบันเทิงที่กล่าวไว้ในข้างต้น แสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๑๒ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการเล่นคำในปริศนาคำในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์	
	การให้ความรู้		การให้ความบันเทิง	การขายได้	การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมฯ
	การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร	การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย			
การเล่นคำ	- ครั้ง	- ครั้ง	๕๔ ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง
จำนวนร้อยละ	-	-	๑๐๐	-	

๔.๑๐ การบริภาษ

การบริภาษเป็นการกล่าวถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งในด้านลบ ทั้งนี้ วิสันต์ สุขวิสิทธิ์ (๒๕๕๗) ได้ให้นิยามคำว่า การบริภาษ โดยอิงตามแนวคิดวัจนกรรมของ Searle ดังนี้

๑. เจื่อนใจเกี่ยวกับเนื้อความ เป็นการพูดถึงพฤติกรรม หรือการกระทำในอดีตของผู้ฟังที่เป็นเป้าหมายในการบริภาษ
๒. เจื่อนใจเกี่ยวกับปัจจัยพื้นฐาน ผู้พูดเชื่อว่าการกระทำของผู้ฟัง ที่เป็นเป้าหมายในการบริภาษนั้นผิด หรือไม่น่าพึงพอใจ ผู้พูดจึงจำเป็นต้องระบายความคับแค้นใจ หรือความไม่พึงพอใจ ที่มีต่อการกระทำของผู้ฟังนั้น
๓. เจื่อนใจเกี่ยวกับความจริงใจ ผู้พูดต้องการทำร้ายจิตใจผู้ฟัง ที่เป็นเป้าหมายในการบริภาษ เพื่อให้รู้สึกสำนึกในความผิด ที่ตนได้กระทำ เมื่อได้ยินคำพูดนั้น
๔. เจื่อนใจเกี่ยวกับสาระสำคัญ การบริภาษเป็นความพยายาม ที่จะทำร้ายจิตใจผู้ฟัง ที่เป็นเป้าหมายในการบริภาษ เพื่อให้สำนึกในความผิดที่ตนได้กระทำ

การบริภาษจะปรากฏในการให้ความบันเทิง ซึ่งมีทั้งผู้ดำเนินรายการบริภาษกันเอง ผู้ดำเนินรายการบริภาษบุคคล ที่ปรากฏในข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน และการบริภาษเพื่อให้เกิดความสมจริง ในการสมมติตัวผู้ดำเนินรายการเป็นบุคคลที่ปรากฏในข่าว หรือการสมมติตัวผู้ดำเนินรายการ

เป็นบุคคลอื่น เพื่อนำมาเป็นประเด็นในการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ทั้งนี้จากการศึกษางานวิจัยของ วิสันต์ สุขวิสิทธิ์ (๒๕๔๗) ทำให้ผู้วิจัยสามารถแบ่งการบริภาษออกได้เป็น ๒ ลักษณะ ดังนี้

๔.๑๐.๑ การใช้ถ้อยคำบริภาษแบบตรงไปตรงมา

๔.๑๐.๒ การใช้ถ้อยคำบริภาษแบบอ้อม

๔.๑๐.๑ การใช้ถ้อยคำบริภาษแบบตรงไปตรงมา

การใช้ถ้อยคำบริภาษแบบตรงไปตรงมา เช่น การใช้คำหยาบ การใช้คำนวม เป็นต้น เมื่อผู้ ดำเนินรายการกล่าวแสดงความไม่พอใจแล้วจะหัวเราะด้วย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะต้องการให้การบริภาษ นั้นเบาลง ส่วนใหญ่จะใช้กับผู้ดำเนินรายการอีกฝ่าย หรือบุคคลในข่าวที่นำมาเป็นประเด็นให้ความรู้ เกี่ยวกับกฎหมาย

ตัวอย่างที่ ๔๗

ผ.๒: คุณว่าสองคนนี่ชื่ออะไร. [คนหนึ่งชื่อธรรมศักดิ์. อู้หูชื่อนี้แบบธรรมะธัม โมนะ! =
 ผ.๑: ชื่ออะไร. [อ้อ! อ้อ!
 ผ.๒: = อีกคนหนึ่งชื่ออะไรรู้เปล่า? [ศิวราช! [อู้หู: ชื่อนี้เหม [::
 ผ.๑: [ศิ, [โอ้โฮ! :: [พระศิวะเลย ! (จีขึ้นข้างบน)
 ผ.๒: [อู้หู! :: (หัวเราะ)
 (หัวเราะ) แต่มันเลวจริงๆ.
 ผ.๑: [โอ้: มันน่าจะชื่อไอ้ห้าร้อย! [(หัวเราะ) นะฮะ.
 ผ.๒: [(หัวเราะ)

(๑๖ ก.ย. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๔๗ ผู้ดำเนินรายการได้แสดงทัศนคติ ในลักษณะการบริภาษแบบตรงไปตรงมาได้แก่ “มันเลวจริงๆ มันน่าจะชื่อไอ้ห้าร้อย” ผู้ดำเนินรายการได้บริภาษว่าบุคคลในข่าวที่ชื่อ ธรรมศักดิ์ กับ ศิวราช ได้กระทำความผิด กล่าวคือ ในตัวอย่างนี้มาจากประเด็นข่าวคือ ธรรมศักดิ์ กับ ศิวราช มีคดี ปล้นจำนวน ๑๖๐ คดี และข่มขืนผู้หญิงอีก ๓๐ คดี ดังนั้นผู้ดำเนินรายการจึงใช้คำบริภาษว่า “เลว” นอกจากนี้ยังแสดงทัศนคติว่าควรเปลี่ยนชื่อเป็น “ไอ้ห้าร้อย” ซึ่งคำนี้เป็นสำนวนพุดหมายถึง โจรหรือ บุคคลที่มีพฤติกรรมหลอกลวง

๔.๑๐.๒ การใช้ถ้อยคำบริภาษแบบอ้อม

จากข้อมูลผู้วิจัยพบว่าส่วนใหญ่การบริภาษที่ปรากฏในการให้ความบันเทิง เป็นการใช้อ้อมคำบริภาษแบบอ้อม ได้แก่ การใช้ถ้อยคำนัยผกผัน (Verbal irony) ซึ่งหมายถึง การกล่าวอย่างหนึ่ง แต่หมายความตรงกันข้าม หรือการพูดสิ่งที่ผู้พูดเชื่อว่าเป็นเท็จ เพื่อเน้นความหมายตรงกันข้าม หน้าที่ของการใช้อ้อมคำนัยผกผัน จากมุมมองของผู้พูดภาษาไทยมี ๓ ประการหลัก คือ การทำให้ผู้ฟังรู้สึกเจ็บปวด การสร้างความขบขัน และการลดความตึงเครียด แต่หน้าที่สำคัญที่สุด คือ ใช้เพื่อประชดประชัน หรือโจมตีให้ผู้ฟังรู้สึกเจ็บปวด ซึ่งการประชดประชัน (Sarcasm) หมายถึง ถ้อยคำที่หมายความตรงข้ามกับรูปที่ผู้พูดกล่าวเพื่อทำให้ผู้ฟังเจ็บปวด การประชดประชันมีผู้ที่เป็นเป้าหมายเสมอ แต่เป้าหมายจะอยู่ หรือไม่อยู่ในบริบทสนทนานั้น ๆ ก็ได้ (Panpophon, ๑๙๙๕ อ้างถึงใน พรพรรณกรุทเนตร, ๒๕๔๗)

ตัวอย่างต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นการใช้อ้อมคำบริภาษแบบอ้อม ด้วยถ้อยคำนัยผกผัน (Verbal irony) เพื่อประชดประชันการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจไทย ดังนี้

ตัวอย่างที่ ๔๔

ผ.๑: แล้วตำรวจนี่อาจารย์ประมาณ (ตบมือหนึ่งที) **ไว้มากตำรวจไทย!**

ผ.๒: [เป็นยังไง?]

ผ.๑: [โไอโห! ::]

เคยดูหนังไทยมั๊ย?

ผ.๒: [เป็นยังไง?]

ผ.๑: [พอเหตุการณ์สงบ. [ตำรวจมาทันทีเลย. [(หัวเราะ)

ผ.๒: [ป๊อบ. [เออ.

(๒๖ ส.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๔๔ เป็นการให้ความบันเทิง โดยการใช้อ้อมคำนัยผกผัน (Verbal irony) เพื่อประชดประชันการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจไทย มีการใช้คำขัดแย้งกัน ได้แก่ “ไว้มาก” กับ “พอเหตุการณ์สงบแล้วตำรวจจะมา”

การใช้อ้อมคำนัยผกผัน (Verbal irony) มักใช้กับผู้ดำเนินรายการอีกฝ่าย และบุคคลที่ปรากฏในข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ที่นำมาเป็นประเด็นการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งส่วนใหญ่การ

ใช้ถ้อยคำนัยผกผัน (Verbal irony) จะใช้เพื่อประชดประชัน ควบคู่ไปกับการสร้างความขบขัน อนึ่งผู้ดำเนินรายการอาจต้องการแสดงความไม่พอใจ แต่ไม่ประสงค์จะใช้ถ้อยคำรุนแรง หรือหยาบคาย ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของรายการด้วย คือ การสร้างความขบขัน ทำให้เกิดความบันเทิง ผ่อนคลาย ผู้วิจัยพบว่าบางครั้งการใช้ถ้อยคำนัยผกผัน (Verbal irony) เพื่อประชดประชัน ควบคู่ไปกับการสร้างความขบขัน อาจสร้างความเจ็บปวดให้กับผู้ฟัง หรือบุคคลที่สามได้มากขึ้นด้วย เพราะเสียงหัวเราะ พรรณธร ครูทเนตร (๒๕๔๗) กล่าวว่า การใช้เสียงหัวเราะเป็นเหมือนสิ่งทีทิ่มแทงใจให้ผู้ฟังเจ็บปวดมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ ๔๕

ผ.๒: จริง ๆ แล้วคนเรียนกฎหมายเนี่ย. เป็นเวลาตอนเรียนถึงปีสี่เนี่ย, คุณต้องเรียนหลักนิติเวช=

ผ.๑: ใช่.

ผ.๒: = ค่าย. นิติเวชนิติวิทยาศาสตร์ต้องเรียน. **วิชานี้ผมสอบได้นี่, เกรตดีมาก!** =

ผ.๑: **นิติเวช!** ต้องเรียน.

ผ.๒: = (ขมวดคิ้ว)

ผ.๑: (ขมวดคิ้ว) **ไอ้โหนี่ผมก็สอบได้เจ็ดครั้ง!** (หัวเราะ)

ผ.๒: (หัวเราะ) **โหคุณแน่น!** =

ผ.๑: **แน่น ๆ .**

ผ.๒: = **โหสอบวิชานี้แน่นมาก.**

(๑๕ ต.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๔๕ เป็นการให้ความบันเทิงโดยการใช้ถ้อยคำนัยผกผัน (Verbal irony) กล่าวคือ ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ได้กล่าวว่าผู้ที่เรียนกฎหมาย ขณะที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ ๔ ต้องเคยเรียนหลักนิติวิทยาศาสตร์ แล้วได้กล่าวว่าตนสอบวิชานี้คะแนนเฉลี่ยดีมาก จากนั้นผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ได้กล่าวว่าตนก็ต้องสอบถึงเจ็ดครั้ง ดังนั้นผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ จึงใช้ประชดประชันว่าผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ มีความรู้วิชานี้แน่นมาก

จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการบรรยายในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ในการให้ความบันเทิงที่กล่าวแล้วในข้างต้น แสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๑๓ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการบริภาษในปริเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร		จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์		
	การให้ความรู้		การให้ความบันเทิง	การทำรายได้	การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมฯ
	การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร	การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย			
การบริภาษ	- ครั้ง	- ครั้ง	๔๗ ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง
จำนวนร้อยละ	-	-	๑๐๐	-	-

๔.๑๑ การหยอกเย้า

การหยอกเย้า หมายถึง การพูดเล่นไม่จริงจัง (ประไพพรรณ พึ่งนิม, ๒๕๔๒) หรืออาจเรียกง่าย ๆ ว่าการแซวนั่นเอง ซึ่งปรากฏในการให้ความบันเทิงเท่านั้น ส่วนใหญ่เป็นการหยอกเย้าระหว่างผู้ดำเนินรายการด้วยกันเอง ทำให้บรรยากาศในการดำเนินรายการผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียด และเป็นกันเอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๔๖

ผ.๒: ตำรวจ. [ยิงถล่มบ้านเค้าเนี่ย. โดยมีหมายค้นของศาล. ผิดรีเปล่าครับ. ถ้า=

ผ.๑: [อืม. อืม. อ้อ! :: ผมว่า,

ผ.๒: = เห็นว่า, ผิด. พิมพ์เอ, เว้นวรรคดับเบิลยูครับ. เห็นว่าไม่ผิดก็, พิมพ์เอเว้นวรรค, =

ผ.๑: [เออ. เออ. เออ.

ผ.๒: = พี. ส่งมาที่, แปดสามแปด, [สามแปด.

ผ.๑: [เออ. ผิดครับอาจารย์ประมาณพิมพ์ผิด. เอเว้นวรรคดับเบิลยูไม่

ผ.๒: [ผิด. (หัวเราะ) (หัวเราะ) อ้อ! ถ้า, เห็นว่า, ไม่ผิด. – ถ้าเห็นว่าผิด. พิมพ์เอเว้นวรรคพี! ส่งมาที่=

ผ.๑: [เออ. เออ! ::

ผ.๒: = แปดสาม [(หัวเราะ) แปดสามแปดบางทีผมผลอ. [ขอบคุณมากที่คุณเตือนมากจึง [เตือนมา=

ผ.๑: [เออ. [:: [หรือ!

ผ.๒: = [ขอบคุณ. [ไม่, พอดีผมกำลังดูภาพอยู่นะมันก็ตื่นเต้นดีครับ.]
 ผ.๑: [อ้อจินนี่ถึงเจ้าจ้า๊ะมั้งเนี่ย [ที่จะพูดข่าวต่อไป. (หัวเราะ)]
 บางกอกทุเคย์ครับ! (หัวเราะ)]
 ผ.๒: [บางกอกทุเคย์. แหม, มี [ข้าว, มัน ๆ ,
 ผ.๑: [ทำให้จิตใจหวั่นไหวนะ! **ช็อกโลก!**
 อ้อบออสเตจคุณเห็นภาพมั้งนั้น [นะ?
 ผ.๒: [นี่เค้าพาดไว้นะ! เค้าเอาภาพ. เออ, 'ไอ้, 'ไอ้, พาดข่าวนี้. =
 ผ.๑: [เอ้อ!
 ผ.๒: = พาดไว้นะ. [ถ้า, เห็นภาพจะ ๆ นี้. **เปลี่ยเลยนะ!**
 ผ.๑: [อ้อ. (ยิ้ม)

(๘ ก.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๔๖ เป็นการให้ความบันเทิงโดยการหยอกเย้า ในที่นี้ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ บอกริธีการส่งเอสเอ็มเอสผิด ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ จึงหยอกเย้าหรือแซวว่า ผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ คงจะนึกถึงภาพข่าวต่อไป ที่เกี่ยวกับการร่วมเพศบนเวทีคอนเสิร์ต นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าการหยอกเย้าสามารถเชื่อมโยงเข้าสู่การเล่าประเด็นข่าวต่อไปได้ด้วย

ตัวอย่างที่ ๔๗

ผ.๑: นี่ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นที่จังหวัดแพร่. **ฮือฮากันมากกว่า, แบนกัใหม่ ๆ สิบล้าน!**]
 ผ.๒: [มาหันได้ยังไง?]
 ผ.๑: [แล้วมาอยู่ในถึงขยะได้ยังไง?]
 ผ.๒: [น่าจะแบ่งให้อาจารย์วันชัยซักล้านนึงให้ผมล้านนึง [ที่เหลือแปด
ล้านค่อยไปว่ากันอีกทีนี่.]
 ผ.๑: [เอ้อ!]
 [(หัวเราะ)]

(๑ ก.ค. ๔๗)

จากตัวอย่างที่ ๔๗ เป็นการให้ความบันเทิงโดยการหยอกเย้า ในที่นี้ขณะที่ผู้ดำเนินรายการเล่ารายละเอียดของข่าวเกี่ยวกับการที่มีบุคคลนำธนบัตรจำนวนสิบล้านบาทมาหัน แล้วนำไปทิ้งในถังขยะ

ดังนั้นผู้ดำเนินรายการจึงหยอกเข้าหรือแซวบุคคลที่กระทำเช่นนั้นว่าน่าจะนำเงินมาแบ่งให้ผู้ดำเนินรายการส่วนหนึ่ง

จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏของกลวิธีการหยอกเข้าในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ในการให้ความบันเทิงที่กล่าวแล้วในข้างต้น แสดงเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ ๑๔ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีการหยอกเข้าในประเภทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหม่อ้อข้าว”

กลวิธีทางภาษา	จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์	
	การให้ความรู้		การให้ความบันเทิง	การหารายได้	การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมฯ
	การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร	การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย			
การหยอกเข้า	- ครั้ง	- ครั้ง	๑๖ ครั้ง	- ครั้ง	- ครั้ง
จำนวนร้อยละ	-	-	๑๐๐	-	-

จากการนับจำนวนครั้งที่ปรากฏในกลวิธีทางภาษาทั้ง ๑๑ กลวิธี ที่ได้กล่าวในข้างต้น สามารถแสดงเป็นตารางได้ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๕ แสดงจำนวนครั้งของการปรากฏกลวิธีทางภาษาต่าง ๆ ในปริเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

กลวิธีทางภาษา		จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร			จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร	
		การให้ความรู้		การให้ความ ความ บันเทิง	การทำ รายได้	การตรวจ สอบ ความนิยม ของ ผู้ชมฯ
		ให้ความรู้ ข่าวสาร	ให้ความรู้ ทาง กฎหมาย			
การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ		๗๘๓	๑๓๕๖	๖๕๐	๒๘๖	๑๐๔
การใช้ถ้อยคำโน้มน้าว หรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา		-	๒๓	-	๕๓	-
การใช้คำเลียนเสียง		-	-	๘๑	-	-
การเล่นคำ		-	-	๕๔	-	-
การใช้คำขยายกริยาเกินจริง		-	-	-	๖๒	-
การขยาย ความ	การไขความ	๒๓๘	๔๑๔	-	-	-
	การให้ตัวอย่าง	-	๗๕	-	-	-
	การให้เหตุผล	๑๘๕	๓๒๖	-	-	-
	การสรุป	-	๒๖๔	-	-	-
การสมมติ		-	๑๓๐	๒๕๒	๕	-
การอ้างอิง		๕๕	๒๐๑	-	๔๒	-
การหักมุม		-	-	๑๓๓	-	-
การบริภาษ		-	-	๔๓	-	-
การหยอกเย้า		-	-	๑๖	-	-

จากตารางข้างต้นสามารถสรุปได้อีกนัยหนึ่งว่าจุดประสงค์ต่าง ๆ ของปริเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มีกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

๑. จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร

๑.๑ การให้ความรู้

๑.๑.๑ การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร พบกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ๑. การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ พบ ๗๘๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๐ ๒. การขยายความ พบ ๔๒๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๔๒ ๓. การอ้างอิง พบ ๕๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๗.๕๘

๑.๑.๒ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย พบกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ๑. การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ พบ ๑๓๕๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๕.๒๑ ๒. การขยายความ พบ ๑๐๘๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๑๗ ๓. การอ้างอิง พบ ๒๐๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๗.๐๕ ๔. การสมมติ พบ ๑๓๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๕๘ ๕. การใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา พบ ๒๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๐.๕๕

๑.๒ การให้ความบันเทิง พบกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ๑. การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ พบ ๖๕๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๐๖ ๒. การสมมติ พบ ๒๕๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๘๐ ๓. การหักมุม พบ ๑๗๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๕๕ ๔. การใช้คำเลียนเสียง พบ ๘๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖.๓๖ ๕. การเล่นคำ พบ ๕๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๒๔ ๖. การบริภาษ พบ ๔๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓.๖๕ ๗. การหยอกเย้า พบ ๑๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๒๖

๒. จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์

๒.๑ การหารายได้ พบกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ๑. การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ พบ ๒๘๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๑๓ ๒. การใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา พบ ๕๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๕๐ ๓. การใช้คำขยายกริยาเกินจริง พบ ๖๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๖๐ ๔. การอ้างอิง พบ ๔๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘.๕๔ ๕. การสมมติ พบ ๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๘๓

๒.๒ การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้าว พบกลวิธีทางภาษา ได้แก่ การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ พบ ๑๐๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

จากตารางจะเห็นได้ว่ากลวิธีทางภาษาที่ปรากฏใช้ในปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้าว” มากที่สุด ได้แก่ การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ ซึ่งปรากฏใช้ในทุกจุดประสงค์ของปริจเฉท ส่วนกลวิธีการขยายความ จะเห็นได้ว่าปรากฏใช้ในจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสารเท่านั้น เพื่อให้สิ่งที่ผู้ดำเนินรายการเล่าหรืออธิบายเข้าใจง่ายและชัดเจนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าจุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร คือ การให้ความบันเทิง ปรากฏใช้กลวิธีทางภาษามากที่สุด และหลายกลวิธีได้ปรากฏใช้เฉพาะการให้ความบันเทิง ได้แก่ การใช้คำเลียนเสียง การเล่นคำ การหักมุม การบริภาษ และการหยอกเย้า แต่เมื่อเทียบการนับจำนวนของการปรากฏใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการให้ความบันเทิงแล้ว กลับไม่ใช่ปริมาณที่มาก

การทำให้บรรลุจุดประสงค์ทั้ง ๒ ประการ ของปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้าว” ได้แก่ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร และจุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ มีลักษณะที่สัมพันธ์กัน กล่าวคือ หากผู้ดำเนินรายการสามารถทำให้จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ประสบผลสำเร็จ ก็จะช่วยทำให้จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์สำเร็จไปพร้อมกันในทางอ้อมด้วย กล่าวคือ การทำให้ผู้ชมพึงพอใจ ที่ได้รับทั้งความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร และความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ซึ่งเป็นสาระควบคู่ไปกับความบันเทิง จะช่วยทำให้ผู้ชมสนใจติดตามชมรายการตลอดทั้งรายการ และอาจต้องการร่วมสนุกส่งเอสเอ็มเอสเข้าไปยังรายการ ต้องการซื้อสินค้า คือ แผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์ทนายแสบ เพราะชื่นชอบผู้ดำเนินรายการ และวิธีการนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ที่ได้ทั้งสาระและความบันเทิง นอกจากนี้อาจทำให้ผู้ชมช่วยส่งจดหมายติชมรายการ ทำให้สามารถปรับปรุงรายการได้ดียิ่งขึ้น และอาจเกิดความเชื่อถือ หรือไว้วางใจผู้ดำเนินรายการ ที่ประกอบอาชีพเป็นทนายความ มีความเชี่ยวชาญด้านกฎหมายเป็นอย่างยิ่ง จึงอาจต้องการส่งจดหมายสอบถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายด้วยก็ได้ สุดท้ายเมื่อจุดประสงค์รองประสบผลสำเร็จ ก็จะส่งผลทำให้เจ้าของบริษัท ที่ผลิตรายการมีรายได้มากเพิ่มขึ้น ทำให้รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้าว” สามารถออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ต่อไปได้ในที่สุด

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

๕.๑ สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาปฏิกิริยาการตอบรับของครูผู้สอน “หัวหมอจ้อข้าว” เบื้องต้นผู้วิจัยได้ศึกษาบริบทของปฏิกิริยาการตอบรับของครูผู้สอน “หัวหมอจ้อข้าว” แล้วจึงศึกษาโครงสร้างและผลต่อการสนทนา และท้ายสุดได้ศึกษาพฤติกรรมการสนทนาที่ปรากฏในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข้าว”

ผู้วิจัยใช้ข้อมูลจากแถบวิดิทัศน์สำเนารายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข้าว” โดยสุ่มเลือกข้อมูลด้วยวิธีการจับสลากได้สัปดาห์ละ ๒ วัน คือ ในวันอังคาร และวันพฤหัสบดี ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ถึงเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๔๗ (ยกเว้นวันที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗ เนื่องจากเป็นวันหยุดนักขัตฤกษ์) จำนวน ๒๖ ครั้ง รวมระยะเวลาทั้งสิ้นประมาณ ๖๕๐ นาที ผลการวิจัยมีรายละเอียดดังนี้

๕.๑.๑ บริบทของปฏิกิริยาการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข้าว”

จากการศึกษาบริบทของปฏิกิริยาการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข้าว” โดยใช้กรอบ SPEAKING ตามแนวคิดพื้นฐานของนักภาษาศาสตร์ ทำให้ได้ข้อสรุปว่าบริบทของปฏิกิริยาการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข้าว” แตกต่างจากการสนทนาทั่วไปในชีวิตประจำวัน กล่าวคือ ปฏิกิริยาการตอบรับของครูผู้สอน “หัวหมอจ้อข้าว” เป็นการสนทนาผ่านสื่อสาธารณะ จัดเป็นรูปแบบผสม (Hybrid program) โดยมีรูปแบบหลักจัดเป็นประเภทความรู้และประเภทความบันเทิง ซึ่งอาจเรียกตามสาขาวิชาว่าปฏิกิริยาการสนทนาประเภทสาระบันเทิง และมีรูปแบบเสริม ใช้รูปแบบประเภทข่าวสาร และประเภทโฆษณาและบริการธุรกิจเข้ามาช่วย สำหรับการออกอากาศจะใช้ห้องส่งของสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ มีการกำหนดเวลาในการออกอากาศ คือ เวลาประมาณ ๐๕.๔๐-๑๐.๐๕ น. ทุกวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี ผู้ร่วมเหตุการณ์ ได้แก่ ผู้ดำเนินรายการ ๒ คน คือ วันชัย สอนศิริ และ ประมาณ เลื่องวัฒนะวัฒน์ และผู้ชมที่บ้าน

ปฏิกิริยาการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข้าว” มีจุดประสงค์ที่แน่นอน ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร ได้แก่ การให้ความรู้ การให้ความบันเทิง

และจุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ ได้แก่ การหารายได้ และการตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

นอกจากนี้จะมีการลำดับเหตุการณ์สื่อสารอย่างชัดเจน ซึ่งแบ่งได้เป็น การเปิดรายการ การดำเนินรายการ และการปิดรายการ ลักษณะภาษาที่ใช้ พบว่าใช้ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษาประกอบกัน ทั้งนี้วัจนภาษาที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นภาษาระดับไม่เป็นทางการ และกึ่งทางการรองลงมา ผู้ดำเนินรายการใช้น้ำเสียงทั้งน้ำเสียงจริงจัง และไม่จริงจังสลับกันไป ประจํารายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ได้การกำหนดบรรทัดฐานของปฏิสัมพันธ์และการตีความ คือ ผู้ดำเนินรายการเป็นทนายความที่มีความเชี่ยวชาญด้านกฎหมายเป็นอย่างดี ในการดำเนินรายการได้แบ่งบทบาทหน้าที่กันอย่างชัดเจน ส่วนปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ดำเนินรายการกับผู้ชมที่บ้าน พบว่าไม่ได้สื่อสารกันโดยตรง แต่ใช้ช่องทางในการสื่อสารต่าง ๆ แทน รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” เป็นรายการที่มุ่งให้ความรู้ที่เป็นสาระประโยชน์ แม้ว่าจะมีวิธีการนำเสนอในลักษณะสนุกสนาน เพลิดเพลิน และไม่เคร่งเครียดก็ตาม ปรียบทของประจําการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มีลักษณะสัมพันธ์กัน กล่าวคือ จุดประสงค์ของรายการจะสัมพันธ์กับประเภทของประจําการสนทนา มีผลต่อการกำหนดฉาก การลำดับเหตุการณ์สื่อสาร การเลือกใช้ภาษา และการใช้น้ำเสียง

๕.๑.๒ โครงสร้างและผลัดของประจําการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

โครงสร้างและผลัดของประจําการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มีลักษณะที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน และการกำหนดองค์ประกอบของโครงสร้างและผลัดการสนทนาในแต่ละส่วนก็ได้กำหนดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ย่อยแต่ละประการด้วย

๕.๑.๒.๑ โครงสร้างของประจําการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”

โครงสร้างของประจําการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” พบว่ามีการใช้ดัชนีประจําการ (Discourse markers) เพื่อทำให้ผู้ชมทราบว่าเปลี่ยนแปลงประเด็นการสนทนา หรือจบประเด็นการสนทนาแล้ว ซึ่งช่วยในการพิจารณาแบ่งองค์ประกอบย่อยของโครงสร้างแต่ละส่วน ทั้งนี้สามารถแบ่งองค์ประกอบของโครงสร้างออกได้เป็น ๑ ส่วน ดังนี้

๑.) ส่วนนำ มีองค์ประกอบย่อย ๒ ส่วน คือองค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว ได้แก่ การกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ การกล่าวทักทาย การกล่าวแนะนำตัวผู้ดำเนินรายการ และการกล่าวแนะนำรายการ และองค์ประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว ได้แก่ ข้อมูลในเดือนกรกฎาคมถึงเดือน

สิงหาคม จะมีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส และข้อมูลในเดือนกันยายนจะมีการกล่าวถึงเรื่องเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ แทน

๒. ส่วนเนื้อหา เป็นโครงสร้างที่ยาว และสำคัญที่สุดของปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” มีองค์ประกอบย่อยที่ปรากฏตายตัว ๓ ส่วน คือ ๑.) การเล่าประเด็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ประกอบด้วย การอ่านพาดหัวข่าว และการเล่ารายละเอียดของข่าว ๒.) การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ประกอบด้วย การถามข้อกฎหมาย การอธิบายข้อกฎหมาย และการสรุปข้อกฎหมาย ๓.) การเข้าโฆษณา

๓. ส่วนท้าย มีองค์ประกอบย่อย ๒ ส่วน ได้แก่ องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัว คือ การให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ และการกล่าวอำลา และองค์ประกอบที่ปรากฏไม่ตายตัว คือ การให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส การโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซัสثمانยเสบ และการให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย

๕.๑.๒.๒ ผลัดของปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว”

ผลัดการสนทนา (Turn) คือ ช่วงการพูดของผู้ร่วมสนทนาแต่ละคน จากการศึกษาข้อมูลสรุปได้ว่า ผู้ดำเนินผลัดการสนทนาของปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” มี ๒ คน คือ วันชัย สอนศิริ และ ประมาณ เลื่องวัฒนะวิช จากการศึกษาข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยทั้ง ๒๖ ครั้ง พบว่าผลัดการสนทนา(Turn) ในปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” เป็นผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) เนื่องจากปรากฏซ้ำกันอย่างสม่ำเสมอในองค์ประกอบของโครงสร้างแต่ละส่วน ปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” มีการร่างหรือเขียนบทสนทนาไว้ล่วงหน้า ดังนั้นจึงมีการกำหนดหน้าที่ของผู้ดำเนินรายการแต่ละคน ซึ่งผลัดการสนทนาจะสอดคล้องกับหน้าที่ หากผู้ดำเนินรายการคนใดมีหน้าที่หลัก ก็จะเป็นผู้ทำหน้าที่เริ่มผลัด ดำเนินผลัด หรือปิดผลัดการสนทนา นอกจากนี้หน้าที่ของผู้ดำเนินรายการแต่ละคน มีลักษณะสอดคล้องกับองค์ประกอบของโครงสร้างปริจเฉทในแต่ละส่วนด้วย

๑.) การกำหนดให้ผู้ดำเนินรายการทั้งสองคน มีหน้าที่หลักที่เท่าเทียมกัน ได้แก่ องค์ประกอบที่ปรากฏตายตัวในโครงสร้างส่วนนำ คือ การกล่าวบทพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖ การกล่าวทักทาย การกล่าวแนะนำตัวผู้ดำเนินรายการ และการกล่าวแนะนำรายการ ทั้งนี้พบว่าผู้ดำเนินรายการจะสลับกันพูดคนละผลัด ซึ่งสามารถจัดชุดของผลัดการสนทนาออกได้เป็น ๔ ชุด (Set)

๒.) การกำหนดให้ผู้ดำเนินรายการแต่ละคน มีหน้าที่หลักที่ไม่เท่าเทียมกัน สามารถสรุปหน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการแต่ละคนได้ดังนี้

หน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๑ ได้แก่ ๑. การกล่าวถึงเรื่องเบ็ดเตล็ด (พบในข้อมูลเดือนกันยายน) ๒. การเล่าประเด็นข่าวที่นำมาจากหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน ทั้งการอ่านพาดหัวข่าว และการเล่ารายละเอียดของข่าว ๓. การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ในส่วนของการถาม และการสรุปข้อกฎหมาย ๔. การเข้าโฆษณา ๕. การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งจดหมายติชมรายการ ๖. การกล่าวอำลา

หน้าที่หลักของผู้ดำเนินรายการคนที่ ๒ ได้แก่ ๑. การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ในส่วนของการอธิบายข้อกฎหมาย ๒. การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งเอสเอ็มเอส ๓. การโฆษณาขายแผ่นวีซีดีคู่ซ่าส์นายแสบ ๔. การโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ชมส่งจดหมายถามปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย

นอกจากนี้ยังพบว่า มีผลัดการสนทนาที่ไม่มีการวางแผน (Unplanned) แทรกอยู่ในผลัดการสนทนาที่มีการวางแผน (Planned) ด้วย ซึ่งเกิดขึ้นจากไหวพริบของผู้ดำเนินรายการ จากการศึกษาเนื้อหาและรูปภาพที่ปรากฏในข้อมูลการวิจัย พบว่าส่วนใหญ่ผลัดที่ไม่มีการวางแผน (Unplanned) เกิดขึ้นเพื่อให้ความบันเทิง ช่วยให้การดำเนินรายการผ่อนคลายและไม่เคร่งเครียดจนเกินไป จากการศึกษาการกำหนดผลัดการสนทนาของปริจเฉทรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” ส่วนใหญ่มีการเปลี่ยนผลัดการสนทนาแบบราบรื่น (Perfect speaker-switch) หรือเป็นการที่ผู้ดำเนินรายการฝ่ายที่มีบทบาทเป็นผู้พูด สามารถดำเนินการพูดจนจบได้อย่างสมบูรณ์ ก่อนที่จะมีการเปลี่ยนตัวผู้พูด ทั้งด้านเสียง ความหมาย และไวยากรณ์ โดยไม่มีเสียงพูดของผู้ร่วมสนทนาอื่น ๆ เกิดซ้อนขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่า มีการสนทนาโต้ตอบกันอย่างต่อเนื่องระหว่างผู้ดำเนินรายการ ขนาดของแต่ละผลัดไม่ยาวมากนัก และเมื่อถึงจุดที่เปลี่ยนผลัดไม่มีการหยุดยาว อาจเนื่องจากเวลาของรายการมีจำกัด คือประมาณ ๒๕ นาที

๕.๑.๓ กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในปริจเฉทรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว”

กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏในปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” พบว่ามี ๑๑ กลวิธี ได้แก่ การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ การขยายความ การสมมติ การอ้างอิง การหักมุม การใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา การใช้คำเลียนเสียง การใช้คำขยายกริยา การเล่นคำ การบริภาษ และการหยอกเย้า ซึ่งจุดประสงค์ต่าง ๆ ของปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว” มีกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้

๕.๑.๓.๑ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร

๕.๑.๓.๑.๑ การให้ความรู้

๕.๑.๓.๑.๑.๑ การให้ความรู้เกี่ยวกับข่าวสาร พบกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ๑. การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ พบ ๓๘๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๐ ๒. การขยายความ พบ ๔๒๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๔๒ ๓. การอ้างอิง พบ ๘๘ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓.๕๘

๕.๑.๓.๑.๑.๒ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย พบกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ๑. การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ พบ ๑๓๘๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๘.๒๑ ๒. การขยายความ พบ ๑๐๘๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๑๓ ๓. การอ้างอิง พบ ๒๐๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓.๐๕ ๔. การสมมติ พบ ๑๓๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๕๘ ๕. การใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา พบ ๒๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๐.๘๕

๕.๑.๓.๑.๒ การให้ความบันเทิง พบกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ๑. การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ พบ ๖๕๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๐๖ ๒. การสมมติ พบ ๒๕๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๘๐ ๓. การหักมุม พบ ๑๗๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๕๘ ๔. การใช้คำเลียนเสียง พบ ๘๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖.๓๖ ๕. การเล่นคำ พบ ๕๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๒๔ ๖. การบริภาษ พบ ๔๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓.๖๘ ๗. การหยอกเย้า พบ ๑๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๒๖

๕.๑.๓.๒ จุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์

๕.๑.๓.๒.๑ การหารายได้ พบกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ๑. การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ พบ ๒๘๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๑๓ ๒. การใช้ถ้อยคำโน้มน้าวหรือเชิญชวนอย่างตรงไปตรงมา พบ ๘๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๘๐ ๓. การใช้คำขยายกริยาเกินจริง พบ ๖๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๖๐ ๔. การอ้างอิง พบ ๔๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘.๕๔ ๕. การสมมติ พบ ๘ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๕๓

๕.๑.๓.๒.๒ การตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อรายการโทรทัศน์ “หัวหอมจ้อข่าว พบกลวิธีทางภาษา ได้แก่ การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ พบ ๑๐๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

กลวิธีทางภาษาที่ปรากฏใช้ในปริจเฉทรายการ โทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มากที่สุด ได้แก่ การใช้ภาษาไม่เป็นทางการ จุดประสงค์ในเชิงการสื่อสาร คือ การให้ความบันเทิง ปรากฏใช้กลวิธีทางภาษามากที่สุด และหลายกลวิธีที่ปรากฏใช้เฉพาะการให้ความบันเทิง ได้แก่ การใช้คำเลียนเสียง การเล่นคำ การหักมุม การบริภาษ และการหยอกเย้า แต่เมื่อเทียบการนับจำนวนของการปรากฏใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการให้ความบันเทิงแล้ว กลับไม่ใช่ปริมาณที่มากนัก

๕.๒ อภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่ารายการ “หัวหมोज้อข้าว” ดำเนินไปตามขนบของรายการโทรทัศน์ประเภทสาระบันเทิง กล่าวคือ มีการกำหนดพิธีกรดำเนินรายการ การดำเนินถึงผู้ชมทางบ้าน และการกำหนดจุดประสงค์ ซึ่งสัมพันธ์กับรูปแบบของรายการ ในปัจจุบันรายการข่าวทางโทรทัศน์ มักนิยมทำให้มีรูปแบบที่ไม่เป็นทางการมากขึ้น เพราะส่วนใหญ่ผู้ชมจะชื่นชอบความบันเทิง เช่น งานวิจัยของ เขมลักษณ์ อินลออ (๒๕๔๗) ที่วิจัยเรื่องปริจเฉทรายงานข่าวของรายการระเบียงข่าวทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ อ.ส.ม.ท. พบว่ามีลักษณะเป็นทางการน้อยลง เป็นต้น ดังนั้นรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” จึงได้กำหนดรูปแบบของรายการให้มีลักษณะผสม (Hybrid) ครอบคลุมการจำแนกประเภทรายการวิทยุโทรทัศน์ของสาขานิเทศศาสตร์ กล่าวคือ เป็นรายการประเภทให้ความรู้ควบคู่กับการให้ความบันเทิง และมีรูปแบบเสริมโดยใช้รูปแบบประเภทข่าวสาร เพื่อเป็นช่องทางในการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย และใช้การโฆษณาประชาสัมพันธ์เข้ามาช่วย เพื่อให้เจ้าของที่ผลิตรายการมีรายได้ และทำให้รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” สามารถออกอากาศต่อไปได้

ผลการศึกษาเรื่องโครงสร้างและผลัดของปริจเฉทรายการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” พบว่ามีองค์ประกอบของโครงสร้างหลัก ได้แก่ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนท้าย ซึ่งไม่แตกต่างจากปริจเฉทรายการอื่น ๆ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อสถานการณ์ หรือบริบทแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป องค์ประกอบของโครงสร้างแต่ละส่วนจะเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ในการสื่อสาร นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่าโครงสร้างของปริจเฉทรายการสนทนาเป็นแนวทางที่กำกับให้ผลัดการสนทนาดำเนินไปตามลำดับ และผู้ดำเนินรายการของรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ยังได้ผสานความคิดกัน อันแสดงให้เห็นถึงความร่วมมือในการสนทนา ทำให้บรรลุจุดประสงค์ของรายการ

การศึกษาปริจเฉทรายการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” พบว่าผู้ดำเนินรายการ คือ วันชัย สอนศิริ และ ประมาณ เลืองวัฒนะวณิช มีความสามารถเฉพาะตัวที่โดดเด่น ได้แก่ ความรู้และความเชี่ยวชาญด้านกฎหมาย ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้ชมทางบ้าน และ

ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสร้างความซับซ้อน ทำให้รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” มีทั้งสาระและความบันเทิงควบคู่กัน จากความสามารถเฉพาะตัวของผู้ดำเนินรายการ ทำให้การเขียนบทสนทนาที่ใช้ในการดำเนินรายการไม่จำเป็นต้องเขียนละเอียดทุกตัวอักษร เพียงกำหนดบทบาทหน้าที่อย่างคร่าว ๆ ผู้ดำเนินรายการก็สามารถทำให้รายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” เป็นรายการที่ให้ความรู้และความบันเทิงได้เป็นอย่างดี ซึ่งน่าจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้รายการนี้ประสบความสำเร็จ

๕.๓ ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์ปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” ยังมีประเด็นอื่น ๆ เกี่ยวกับปริจเฉทการให้ความรู้ที่เป็นสาระ ควบคู่ไปกับความบันเทิง ที่น่าศึกษาอีก เช่น

๑. การศึกษาปริจเฉทการให้ความรู้ที่เป็นสาระ ควบคู่ไปกับความบันเทิงที่มี วันชัย สอนศิริ และประมาณ เลื่องวัฒนะวิช เป็นผู้ดำเนินรายการในการให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย โดยศึกษาจากปริจเฉทรายการโทรทัศน์ หรือสื่อสาธารณะอื่น เช่น รายการตีข่าวเล่าความ ทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี เป็นต้น เพื่อศึกษาลักษณะโครงสร้าง ผลัดการสนทนา และกลวิธีทางภาษาที่ปรากฏว่ามีลักษณะที่เหมือนหรือแตกต่างจากปริจเฉทรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” หรือไม่อย่างไร

๒. การศึกษาคุณค่า และการเปลี่ยนแปลงผลัดการพูดของปริจเฉทการสนทนาในรายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว” อย่างละเอียด อาจทำให้เห็นลักษณะที่น่าสนใจอื่น ๆ เช่น การปรากฏของคำถ้อยคำ มีลักษณะที่สัมพันธ์กันทั้งหมดหรือไม่อย่างไร และการเปลี่ยนแปลงผลัดการพูดสามารถแสดงให้เห็นความร่วมมือในการสร้างความซับซ้อนได้อย่างไรบ้าง เป็นต้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กาญจนา วิชาคุณ. ๒๕๔๓. การนำเสนอรูปแบบและเนื้อหาที่สนับสนุนสังคม และต่อต้านสังคมที่ปรากฏในรายการเกมโชว์ทางโทรทัศน์ วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. ๒๕๓๘. คำอธิบายกฎหมายอาญา ๑. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. อ้างถึงใน นัยนา เกิดวิชัย. ๒๕๔๕. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมาย. พิมพ์ครั้งที่ ๕. นครปฐม: นิติชัย.
- ไกล่รุ่ง อามระดิษ. ๒๕๓๓. ร้อยแก้วแนวขบขันตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ ถึงรัชกาลที่ ๗. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เฉลิมลักษณ์ อินลอบ. ๒๕๔๗. ปริเฉทการรายงานข่าวของรายการระเบียงข่าวทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ อ.ส.ม.ท. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. ๒๕๔๑. ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร: ดอกหญ้า.
- นัตรา บุนนาค, สุวรรณิ อุดมผล, วรณี พุทธเจริญทอง. ๒๕๒๕. ศิลปะการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันและทางธุรกิจ. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพมหานคร: ประกายพริก.
- ชนัญญา ไยลอบ. ๒๕๔๔. การสื่อสารอารมณ์ขันของนักแสดงตลก “รายการโทรทัศน์ก่อนบ่ายคลายเครียด” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชำนาญ รอดเหตุภัย. ๒๕๒๒. สัมมนาการใช้ภาษาไทยปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร: กรุงเทพมหานครพิมพ์. ครุณี หิรัญรักษ์. ๒๕๓๗. เทคนิคการหาข่าวและการเขียนข่าวหนังสือพิมพ์. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นววรรณ พันธเมธา. ๒๕๒๗. ไวยากรณ์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- นัยนา เกิดวิชัย. ๒๕๔๕. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมาย. พิมพ์ครั้งที่ ๕. นครปฐม: นิติชัย.
- นิยะดา รติภรณ์. ๒๕๔๔. การครอบครองการสนทนาในสถานการณ์การสื่อสารแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาริรัตน์ บุญช่วย. ๒๕๔๐. การนำเสนอความตลก. ศาสตร์แห่งภาษา ๘ (สิงหาคม): ๒๖๓ – ๒๘๗.

- ประไพพรรณ พิงฉิม. ๒๕๔๒. กลวิธีการถามในปริเฉทการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์สองประเภท
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ประมวล พิรัชพันธุ์. ๒๕๓๕. เอกสารประกอบการบรรยายวิชาการสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ คณะ
นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๑๓ สิงหาคม. อ้างถึงใน อรรถพร ปิลาพันธ์โอวาท.
๒๕๔๒. การสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประสิทธิ์ ภาพ์กลอน. ๒๕๒๓. การศึกษารายภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ ๑.
กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- พรรณธร กระจุกเนตร. ๒๕๔๑. กลวิธีทางภาษาที่ใช้โจมตีรัฐบาลทางอ้อมในปริเฉทการอภิปรายทั่วไป
เพื่อลงมติไม่ไว้วางใจ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พีระ จิระโสภณ. ๒๕๓๒. เอกสารการสอนชุดวิชา ๑๕๒๐๒ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ หน่วย
ที่ ๑-๓. พิมพ์ครั้งที่ ๔ นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. อ้างถึงใน ปุณรัตน์ พิงคา
นนท์. ๒๕๔๘. การสืบข่าวและการเขียนข่าวหนังสือพิมพ์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เมธา เสรีชนาวงศ์. ๒๕๓๕. การวิเคราะห์รูปแบบ เนื้อหา และกลวิธีการนำเสนอขดลกของรายการ
ตลกทางโทรทัศน์และวิดีโอเทป วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการ
สื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราชบัณฑิตยสถาน. ๒๕๓๑. พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕. พิมพ์ครั้งที่ ๔.
กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.
- รวมพร ศรีสุมานนท์. ๒๕๔๑. การวิเคราะห์การเล่าเรื่องทางโทรทัศน์ในรายการสัมภาษณ์ สาขาวิชา
การสื่อสารมวลชน วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน คณะ
นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัชพิมล. ๒๕๔๑. สัมภาษณ์พิเศษ. . . วันชัย สอนศิริ-ประมาธ เลื่องวัฒนะวิช ๒ ทนายคู่หู ในแบบ
ฉบับที่ไม่ธรรมดา. ขวัญเรือน ๓๘๓ (กันยายน): ๑๒๔-๑๒๕.
- วัชรพล บุพนิมิต. ๒๕๓๕. ดัชนีปริเฉทในบทสนทนาแบบกันเองของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ.
วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ. ๒๕๔๒. การวิเคราะห์ปริเฉท “ทอล์คโชว์” ของทีเอ็นเอ็น มฤคพิทักษ์.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

- วิสันต์ สุขวิสิทธิ์. ๒๕๔๗. วจนกรรมการบริหารในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วีรศิริ ศิริวัฒน์กุล. ๒๕๓๒. กลยุทธ์การโน้มน้าวผู้ชมรายการโทรทัศน์ของสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ อ.ส.ม.ท. ศึกษากรณีรายการคูดีดี มีรางวัล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศุภธิดา เทียมสมบุรณ์. ๒๕๔๑. กลไกทางภาษาในการตอบคำถามของนักการเมืองไทยในการให้สัมภาษณ์สื่อมวลชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมคิด ลวางกุล. มปป. ๒ นายข้าส์...ฮา...สุดจี๊ด. มปป.
- สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. สาขานิเทศศาสตร์. ๒๕๓๐. เอกสารการสอนชุดวิชาการจัดการรายการวิทยุโทรทัศน์ ๑๖๔๑๕ หน่วยที่ ๑๑-๑๕ (Television Programming). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. สาขานิเทศศาสตร์. ๒๕๓๑. พิมพ์ครั้งที่ ๒. เอกสารการสอนชุดวิชาการจัดการรายการวิทยุโทรทัศน์ ๑๖๔๑๕ หน่วยที่ ๑-๔ (Television Programming). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. สาขานิเทศศาสตร์. ๒๕๓๔. พิมพ์ครั้งที่ ๗. ภาษาเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ ๑-๗. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- เสาวลักษณ์ เมืองแมน. ๒๕๔๒. ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางกลศาสตร์ของการหยุดกับการจัดผลัดในการสนทนาภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ๒๕๔๔. ภาษาศาสตร์สังคม. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรสรวง บุตรนาค. ๒๕๔๕. วิถีคิดให้ชีวิตมีความสุข ของทนายนักพูด ประมาณ เลื่องวัฒนะวณิช. ใกล้เคียง (กัณยานน): ๔๐-๔๕.
- SMS Marketing ตัวช่วยใหม่ทางการตลาด. ๒๕๔๘. Business.com ๑๗, ๑๕๕ (พฤษภาคม): ๑๑๖-๑๑๗.
- SMS Marketing พลังการตลาดไร้สาย. . . จากมือถือสู่มือคุณ. ๒๕๔๖. Business.com ๑๕, ๑๗๖ (พฤษภาคม): ๖๖-๗๐.

ภาษาอังกฤษ

- Abrams, M.H. (1970). A glossary of literary terms. 3 th ed. United States of America: Cornell University. อ้างถึงใน วิกาวรรณ วงษ์สุวรรณ. ๒๕๔๒ การวิเคราะห์ปริเฉท “ทอล์คโชว์” ของทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Cameron, D. (2001). Working with spoken discourse. London: Sage.
- Couldhard, M. (1985). An introduction to discourse analysis. Hong Kong: Longman.
- Halliday, M.A.K. ,and Hasan, R. (1976). Cohesion in English. London: Longman.
- Hoey, M. (1983). On the surface of discourse, London: Allen and Unwin. Cited in Mills, S. (1997). Discourse. London: Routledge.
- Hymes, D. (1962). The ethnography of speaking. In T. Gladwin and W. C . Sturtevant (eds.), Anthropology and Human Behavior. Washinhton. Also in J. Fishman (ed.). (1968). Reading in the sociology of language. The Hague: Mouton. อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ๒๕๔๔. ภาษาศาสตร์สังคม. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Hymes, D. (1974). Foundation In Sociolinguistic An Ethnographic Approach. Philadelphia: University Of Pennsylvania Press.
- James, D. , and Clarke, S. (1930). Woman, men, and interruptions: A clitical review. In D. Tannen (ed.), Gender and conversational interaction, pp. 231–280. New york: Oxford University Press. อ้างถึงใน นิยะดา รติภรณ์. ๒๕๔๔. การครอบครองการสนทนาในสถานการณ์การสื่อสารแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Johnstone, B. (2002). Discourse analysis. Blackwell: Malden, Mass.
- Mills, S. (1997). Discourse. London: Routledge.
- Panpothong, N. (1995). A pragmatics study of verbal irony in Thai. PhD Dissertation, University of Hawai'i. อ้างถึงใน พรรณธร ครูฑนตร. ๒๕๔๗. กลวิธีทางภาษาที่ใช้โจมตีรัฐบาลทางอ้อมในปริเฉทการอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Richard, J. C. , and Schmidt, R. W. (1983). Conversation analysis. In J. C. Richards and R. W. Schmidt (eds.), Language and communication, pp. 117–154. New York: Longman.

Sacks, H; Schegloff, E. A. ; and Jefferson, G. (1974). A simplest systematics for the for the organization of turn-taking for conversation. Language 50: 696–735. อ้างถึงใน นิยะดา รติภววรรณ. ๒๕๔๔. การครอบครองการสนทนาในสถานการณ์การสื่อสารแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Sacks, H; Schegloff, E. A. ; and Jefferson, G. (1974). A simplest systematics for the for the organization of turn-taking for conversation. Language 50: 696–735. Cited in Cameron, D. (2001). Working with spoken discourse. London: Sage.

Schiffrin, D. (1987). Discourse markers. Cambridge: Cambridge University Press.

Tannen, D. (1991). Conversational style: analyzing talk among friends. New Jersey: Ablex. อ้างถึงใน นิยะดา รติภววรรณ. ๒๕๔๔. การครอบครองการสนทนาในสถานการณ์การสื่อสารแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Tannen, D. (1993). Gender and conversational interaction. New York: Oxford University Press.

Wethrell, M. ;Taylor, S. ; and Yates, S. ,eds. (2001). Discourse theory and practice a reader. London: Sage.

Zimmerman, D. ,and West, C. (1975). Sex roles, interruptions and silences in conversation. In B. Thorne, and N. Henley (eds.), Language and Sex : Difference and Dominance, pp. 105-129. Rowley, MA: Newbury House. Cited in Cameron, D. (2001). Working with spoken discourse. London: Sage.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างการถอดบทสนทนาจากแถบวิดิทัศน์สำเนารายการโทรทัศน์ “หัวหมอจ้อข่าว”
ครั้งที่ ๑ วันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ผ.๑: ซาติไดไว้รัก, สมักรสมาน.

ผ.๒: [จะทำการสิ่งใดก็ได้.]

ผ.๑: [แม่ชาติย้อยยับ, อับจน.]

ผ.๒: [บุคคล

จะสุขอยู่อย่างไร.

ผ.๑: [(ยกมือไหว้) สวัสดี [ดีครับ. ผมทนายวันชัย สอนศิริ.

ผ.๒: [(ยกมือไหว้) [สวัสดีดีครับ. [และผมทนาย, ประมาณ

เลื่องวัฒนะวิช.

ผ.๑: [นี่คือรายการหัวหมอจ้อข่าวครับ.

ผ.๒: [ออกอากาศทุกวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี

ครึ่งเวลาเก้านาฬิกาสี่สิบนาที.

ผ.๑: [ครับ, วันนี้หายุออก.

ผ.๒: [วันนี้วันพฤหัสบดี.

ผ.๑: [แล้ววันหายุออก

ด้วย.

ผ.๒: [วันนี้วันหายุออก. งวดนี้, จอจ้อจ้อ.

ผ.๑: [เจ็ดเจ็ดเจ็ด.

ผ.๒: [จุ้นจ้ามจี. [(หัวเราะ) =

ผ.๑: [เฮีย! (หัวเราะ)

ผ.๒: = จ้าม จี้ ๆ อะไรนี่แหละนะ [ผมว่า.

ผ.๑: [เอาละคุณเฉลยเรื่องลือตเตอร์หน่อยเมื่อวานเนี่ยเรา [โอ ::

เนี่ย! คนเอสเอ็มเอสมาทั้งหมด. เจ็ดสิบแปดเปอร์เซ็นต์นะที่บอกว่า, มีสิทธิได้รับรางวัล=

ผ.๒: แหม.

ผ.๑: = กรณีเก็บลือตเตอร์ได้.

ผ.๒: [เออ:: อีกเท่าไร?

ผ.๑: [อิกยี่สิบเอ็ดเปอร์เซ็นต์บอกไม่มี [สิทธิหอก!

ผ.๒: [ยี่, ออยี่สิบ,

เปอร์เซ็นต์กว่านี้ [บอกไม่มีสิทธิได้รับรางวัล.

ผ.๑: = [เอ้อ! [ไม่มีสิทธิหอก. [

- ผ.๒: ท่านผู้ชมครับ. =
- ผ.๑: อืม!
- ผ.๒: = เก็บ, ลีตเตอร์เค้าได้. มีสิทธิเอาไปขึ้นรางวัลหรือไม่. ต้องคุยงี้, ลีตเตอร์=
- ผ.๑: อืม. เออ. เอ้อ.
- ผ.๒: = เนี่ย, เป็นของคนอื่นไหม?
- ผ.๑: ใช่::
- ผ.๒: [ของคุณวางอยู่บนโต๊ะ! (ยิ้ม) คุณเดินไปเข้า=
- ผ.๑: เออ.
- ผ.๒: = ห้องน้ำ, [ผมเก็บได้. ผมเอาไปขึ้นรางวัล. __ ผมผิดฐานลักทรัพย์นะ!
- ผ.๑: [เออ. (?) เออ. [เอ็งเอาตาม
- ถนนหนทางเนี่ย [เอาชัด ๆ เลย! [เออ.
- ผ.๒: [อ้อ! :: [ลีตเตอร์เค้าหล่นหาย:: แล้วเก็บได้. เวลาที่=
- ผ.๑: [เอ้อ! :: [เอ้อ!
- ผ.๒: = ลีตเตอร์เค้าหล่นแล้วเก็บได้, [เอาเป็นของตนเองเนี่ยเค้าเรียกว่าขี้กอกของหาย=
- ผ.๑: [เออ.
- ผ.๒: = [ครับ. [ก็ไม่มีสิทธิได้รับ [รางวัลครับ.
- ผ.๑: [เพราะฉะนั้นเอาไปขึ้นรางวัล! [มีสิทธิ, [เมื่อไม่มีสิทธิ, เพราะฉะนั้นคนที่
- เอสเอ็มเอสมาบอกว่าไม่มีสิทธิ! ถูก!
- ผ.๒: [ถูกต้อง! (หัวเราะ) ยี่สิบเอ็ดเปอร์เซ็นต์เศษ. [
- ผ.๑: [เอ้อ! (ยิ้ม) [
- เราก็สู่มมาทั้ง, อ่าคนที่ตอบผิดตอบถูกอะไรมานี้ [เราสู่มมาหมด. ได้มาห้าท่าน. ตาม=
- ผ.๒: [มาหมด, (ยิ้ม) ครับ.
- ผ.๑: = เบอร์โทรศัพท์ที่ขึ้นหน้าจอนี้แหละครับ. [ทางทีมงานก็จะ ติดต่อ. กลับไป. แล้วก็จะได้=
- ผ.๒: [นะครับ.
- ผ.๑: = หนังสือ, คิดเป็นรายก่อนนะครับ. [(?) (ชูหนังสือ)
- ผ.๒: [ของ... [
- ผ.๑: [คุณสมคิด ลวางกุล. นะครับ. เอาละ=
- ผ.๒: [อืม.
- ผ.๑: = ครับ, (ตบหนังสือ) สำหรับวันนี้! คำถามที่ตั้ง.
- ผ.๒: [วันนี้คำถามที่ตั้งนะครับ. ลองดูนะครับ. _
- เปลือยกายให้ถ่ายภาพ. [
- ผ.๑: [ฮี! (หันมองหน้าอาจารย์ประมาณ)

ผ.๒: เปลือยกาย, (ขยับแขนไปมา) เพราะว่ามันมีข่าวดักบงกชไง! [อะ, เอาละ, เปลือยกาย=
 ผ.๑: อืม. [เอาละเร็ว ๆ. (หัวเราะ)
 ผ.๒: = ให้ถ่ายภาพ. นะครับ. อืม! [:: (ขู่มือและโยกตัว) แบบหมดเลยนะ! ผิดรีเปล่าครับ? =
 ผ.๑: เอ้อ! [อ่า! :: อ่า ๆ อะ. [อ้อ! ::
 ผ.๒: = ถ้า, เห็นว่าผิดนะครับ. พิมพ์, พิมพ์เอเว้นวรรคดับเบิ้ลยู. เห็นว่าไม่ผิด. พิมพ์เอ. =
 ผ.๑: อืม. [ครับ.
 ผ.๒: = เว้นวรรค, พี. ส่งมาที่, แแปดสามแปดสามแปดครับ. วันนี้! เนื่องจากเป็นวันพฤหัสบดี. =
 ผ.๑: อ้อ. [อืม!
 (ยิ้ม)
 ผ.๒: = สุกร์เสาร์อาทิตย์เราหยุดใช้มั๊ยครับ?
 ผ.๑: [ครับ.
 ผ.๒: [เราเลยให้, สิบท่านครับ. =
 ผ.๑: [อ้อสิบท่าน!
 ผ.๒: = ที่โชคดี. [จะได้, คิดเป็นรายก่อนของคุณกรพจน์ หัสดินวิจิตร. [ห้าท่าน.
 ผ.๑: อ้อ! [:: [ห้าท่าน. เอ้อ!
 ผ.๒: [คิดเป็น
 รายก่อนของพระพยอม. อีก, [ห้าท่าน. ทั้งหมดนี้! อภินันทนาการจากคุณสมคิด ดวงกุล. [
 ผ.๑: [ห้าท่าน. โอ้โฮ. (ยิ้ม) [
 ไปรวิขึ้น.
 ผ.๒: [อ้า: [(หัวเราะ) [เอา.
 ผ.๑: [(ยิ้ม) อ่านสนุกมาก. [เอ้า! เพื่อให้เข้ากับ เรื่องนี้ครับอาจารย์=
 ผ.๒: [เอ้า!
 ผ.๑: = ประมาณ, พาดหัวไทยรัฐวันนี้เลยครับ. [ไปเลย. ตัก. ตักบงกช. กรีดลั่น! สยิวหลุด. ไร.=
 ผ.๒: [เป็นยังไง. ไทยรัฐว่ายังไง?
 ผ.๑: = แฉงหา, - เอ้อแฉง! ถ้ามีบอน. อืม [อืม.
 ผ.๒: [มีบอน! มีบอน! (หัวเราะ) มีบอน=
 ผ.๑: [อืมอืม! (หัวเราะ)
 ผ.๒: = หรือเจตนาแน่! ผมว่าไม่ได้มีบอน [ธรรมดาณะ. [อืมเป็นไง?
 ผ.๑: [เอ้อ! [นี่, เรื่องนี้สั้น ๆ ก็คือว่าอาจารย์ [ประมาณ
 ครับ. คุณตักแกไปแสดงหนังเรื่องไอ้ฟัก!
 ผ.๒: [อ้อ:: ไอ้ฟัก! (ยิ้ม) เป็นขัยสมทรง! (ขยับ=
 ผ.๑: [เออ.

ผ.๒: = แขนไปมา)

ผ.๑: [เอ่มืออยู่ต่อนึ่งที่แกจะต้ง, อาบน้ำอยู่บนชานเรือน. เอ้อ! พอบน=

ผ.๒:

ผ.๑: = ชานเรือนนี่อาจารย์ประ [มาณ. แล้วก็, ตอนนั้นจะต้งเปลือย อะนะ. [เปลือยแล้วก็=

ผ.๒: [อืม!

ผ.๑: = พระเอกแอบดู. พอพระเอกแอบดูแล้วนี่นะครับเค้า [บอกเวลาฉายจริง ๆ เนี่ย, เค้าจะมีการ=

ผ.๒: [อืม.

ผ.๑: = เอ้อ:: [ตัดต่อภาพแล้วก็มีผมเนี่ย, มาบั้ง. [ในส่วนอวัยวะเพศเนี่ยเค้าก็=

ผ.๒: [ตัดต่อภาพ. [มา บั้ง.

ผ.๑: = จะปิด.

ผ.๒: [ปิดหมด [อะไรต่าง ๆ แล้วเค้าจะมองไม่เห็น. [นี่,

ผ.๑: [เอ้อ! [แต่ตอนนี้, แกเข้าใจว่ากำลังมีคน

ขโมยภาพไอ้ที่ไม่ได้, ทำการ, ตัดต่อ. [หรือไป,

ผ.๒: [ภาพที่เค้าตัดทิ้ง! [ภาพที่มัน, เผยแพร่ไม่ได้. =

ผ.๑: [เอ้อ!::

ผ.๒: = [เผยแพร่ไปแล้วก็จะกลายเป็นลามกอนาจาร, ตัดทิ้งให้หมด! [ให้เหลือแต่, พอดีแต่=

ผ.๑: [เอ้อ. [อ้อ!

ผ.๒: = พองาม!

ผ.๑: [เอ้อ! (ยิ้ม) แล้วตอนเนี่ยมีคนเอาภาพเนี่ย, มาลงอินเทอร์เน็ต. [แล้วเท่านั้น=

ผ.๒: [ไอ้โฮ.

ผ.๑: = ไม่พอนะ! (เสียงตื้นตัน) นักศึกษาในมหาลัย. ปรีนออกมาอีก, ติดตามมหาลัย, ตรีมเลย!

ผ.๒: [(หัวเราะ) [จะร้องให้ทำไมก็, [(ยิ้มและตีแขนอาจารย์=

ผ.๑: = ประมาณ) จะร้องให้ทำไมน่าจะภาคภูมิใจ! [ทำอย่างนี้ได้ยังไง [::

ผ.๒: [ทำได้ไง. จะเก็บไว้ดูคนเดียว [เอ้า! (ยิ้ม)

ผ.๑: [(หัวเราะ) เอ้า

อาจารย์, อาจารย์ประมาณ. ความจริงน่า-แก่น่าจะภาคภูมิใจนะ.

ผ.๒: [ทำไมง่า?

ผ.๑: [คนอื่นเค้าทำไม

ไม่เอาไปเผยแพร่อะ!

[

- ผ.๒: ไม่ [เอาอายอะ. (ยิ้ม) อาย. อาย. อาย. [อาย.
 ผ.๑: (ยิ้ม) อืม! [แล้วตอนทำตอนนั้นทำไม
 ไม่คิด? (ยิ้มและทำเสียงหยอกล้อ)]
- ผ.๒: [ไม่ตอนที่, แสดงนี้เค้าศิลปินอารมณ์ศิลปิน [เราก็แสดง
 ผ.๑: [หรือ!
- ผ.๒: = ให้มัน, สมจริงสมจังที่สุด, [เราก็เลือกเอาภาพเหมาะ ๆ ออก. แต่, แบบนี้เนี่ย, =
 ผ.๑: [เออ. [เอ้อ! ::
- ผ.๒: = [เสียดาย.
 ผ.๑: [เอจี้! เข้าข้อกฎหมายเลยเวลาเราน้อยแล้วครับ. [แก้ผ้าเราเองเนี่ยเอจี้! ผมว่าผม=
 ผ.๒: [เอ้า! [เอ้า.
- ผ.๑: = อยู่ในบ้านผมเนี่ยอาจารย์ประมาณหุ่่นผมสวยผมงามผมอยากจะแก้ผ้าแก้ฟ่อนเดินดู, (ยิ้ม) เอ้อ::
 ดูทรวดทรงองแอดดูส่วนโค้งส่วนเว้า! (โยกตัวไปมา) [เออ. (ยิ้ม) [เออ. =
 ผ.๒: [ไอ้หุ่่นอย่างคุณนี่นะสวย! (ยิ้ม) [ไอ้::
 (ยิ้ม)
- ผ.๑: = (ยิ้ม) แหม :: (ตะแคงตัวอาจารย์ประมาณ) หุ่่นอย่างคุณนี่ช่วย [อ้า! (หัวเราะ)
 นี้มีความผิดอะไรมั๊ยอาจารย์ประมาณ. [อ้า! (หัวเราะ) ผมแก้ผ้าอยู่ในบ้าน
- ผ.๒: [เอ้า, ถ้าแก้ผ้าอยู่ในบ้านเนี่ยไม่ผิดนะ. แต่ถ้า=
 ผ.๑: [หรือ!
- ผ.๒: = คุณแก้ผ้าอยู่ในบ้านคุณแล้วบ้านคุณเปิดโล่งโจ้งนะครับให้ใครออกมาเห็นนี่นะครับ, เค้าเรียกว่า
 เปิดเผยร่างกาย, [ต่อหน้าธารกำนัล.
 ผ.๑: [ไม่! [หน้าบ้านผมเนี่ย. (ยิ้มและกางแขน) ไอ้โห:: ผมอยากให้
 คนทั้ง, หมู่บ้านทั้งถนนตำบล, [ไอ้:: มาดูหุ่่นผม! [เอ้อ!
 ผ.๒: [แก้, แก้, แก้ผ้าออกจากบ้าน [มา. รดน้ำต้นไม้. (ทำท่ารดน้ำ
 ต้นไม้) พอดคนเดินผ่านบ้าน, (ยิ้มและทำท่ารดน้ำต้นไม้แล้วหันไปทางขวา) =
 ผ.๑: [เอ้อ. (หัวเราะ)
- ผ.๒: = สวรรค์ครับ! :: (ยิ้มและทำท่ารดน้ำต้นไม้แล้วหันไปทางซ้าย) สวรรค์ครับ! ::]
 ผ.๑: [หีบสายยาง
- หรือหีบอะไรรด [ลงมา. (หัวเราะ) สายยาง.
 ผ.๒: [(หัวเราะ) สายยางสิ. (ยิ้ม) ไอ้นั่นสายยางฉีดน้ำ.]
 ผ.๑: [ไอ้ [:: หรือ::, =
 ผ.๒: [ไอ้! ::

ผ.๑: = (หัวเราะ) นึกว่าหิบบิด. อย่างนี้มีความคิดมั๊ยครับ [อาจารย์ประมาณ.]
 ผ.๒: [อยู่อย่างนี้ก็คิดนะครับ.] ประเภท,=
 ผ.๑: [] เหนือ.
 ผ.๒: = เปิดเผยร่างกายเนี่ย. [เปลือยกาย.]
 ผ.๑: [มีความคิด. มีโทษจำคุกด้วยนะ!]
 ผ.๒: [] อ่ามีโทษจำคุกด้วยดิ! [โ้อ้! :: =
 ผ.๑: [] โ้อ้! ::
 เอาเงี, (หัวเราะ) เดี่ยวรายละเอียดเรื่องนี้เดี๋ยวก่อนว่ากันต่อ. แต่ช่วงหน้านี้ผมว่า, พักกันก่อน=
 ผ.๒: = (หัวเราะ) อืม.
 ผ.๑: = ดีกว่า [ดีครับ. พักซักครู่ครับ.]
 ผ.๑: = ดีกว่า [ครับ.]

(พัก)

ผ.๑: ตอนนี้คนเอสเอ็มเอสเข้ามาเยอะมั๊ย [อาจารย์ประมาณ. ต้องรีบเลยนะครับ!]
 ผ.๒: [โ้อ้! :: (ยิ้ม) เยอะเลยครับ.] [] รีบหน่อยครับ.
 เปลือยกายให้ถ่ายภาพผิดรีเปล่าครับ? ถ้าผิดก็, พิมพ์เอเว้นวรรคดับเบิ้ลยูครับ. ไม่ผิด=
 ผ.๑: [] เออ. [] ครับ.
 ผ.๒: = ก็, พิมพ์เอเว้นวรรคพี. ส่งมาที่แปดสามแปดสามแปด. สิบท่านที่โชคดี [ครับ. คิดเป็น=
 ผ.๑: [] โ้อ้! ::
 ผ.๒: = รวยก่อน. [วันจันทร์จะประกาศ.]
 ผ.๑: (ยิ้ม) เอ้อ [:: อ่ะ.] [] เอ้านี้. เมื่อกี้เราพูดไปการที่เค้าเอาภาพของตึก
 บงกชเนี่ยมาเผยแพร่ในอินเทอร์เน็ตไปติดตามมหาลัยเนี่ย. ผิดอะไรรีเปล่า.
 ผ.๒: [] มันผิดเต็ม ๆ
 อยู่แล้ว! [อืม.]
 ผ.๑: [] ใครผิดครับ?
 ผ.๒: [] คุณนะสิคุณเป็นคนเผยแพร่ใช้ม้า, [] คุณก็ต้องผิดสิ. =
 ผ.๑: [] เอ้อ [] เออ. [] โ้อ! ::
 ผ.๒: = หนึ่งคุณไปหมิ่นประมาทเค้าทำให้เค้าเสียหายนะ. []
 ผ.๑: [] อ้อหมายความว่าเอาภาพเค้าไปนี้
 หมิ่นประมาท!
 []

ผ.๒: เอ้อ! ไม่ได้พูดไม่ได้ว่าอะไรนะ, แต่หมิ่นประมาท. [เอา,
 ผ.๑: หมิ่นประมาท.
 ผ.๒: [เอ้า, [อ้อ:: ใครดูแล้ว, ดูถูกดูหมิ่น!
 ผ.๒: [ภาพโป๊ [ภาพเปลือยเก้าเนี่ย, [เอ้อถูก, เหยียดหยาม เกลียดขัง. เสียหาย=
 ผ.๑: อ้อ::
 ผ.๒: = ต่อชื่อเสียง. หมิ่นประมาทนะ. แล้ว, [(?)
 ผ.๑: อ้อ:: [ภาพโป๊. [
 ผ.๒: [ภาพโป๊อย่างนี้, ศึกษานาเผยแพร่
 ภาพลามกอนาจาร. [
 ผ.๑: [อีกสามปี.
 ผ.๒: [อีกสามปี. [(หัวเราะ)
 ผ.๑: [โอ้:: รวมแล้ว, ห้าปี. เอาละครับ. เอ้า, เอา.
 เอา. ใช้ได้. [(หัวเราะ)
 ผ.๒: [เอาตามจับ, มือบอนให้ได้นะครับ! แล้วหัวหอมจ้อขาวจะเชียร์. (ยิ้ม) [(ยิ้ม)
 ผ.๑: อืม!
 ออ:: อย่างนี้ก็เห็นใจน้องตึกหน่อย [นะ. [อืม.
 ผ.๒: [ใช่เห็น [ใจน้องตึก. [เพราะว่าเรื่องอย่างนี้=
 ผ.๑: อืม! [::
 ผ.๒: = เนี่ยไม่น่าเกิดขึ้นเลย. [(เบะปาก) จริง ๆ อะห้องตัดต่อเนี่ยผมว่าต้องมี, :: [ใส่ตึก.
 ผ.๑: อืม :: [แต่น้อง [ตึก,
 (เสียงค่อย) นี้น้องตึก [หุ่่นแกสายนะ.
 ผ.๒: [อืม. [เฮ้ย! ผมก็ชอบนะ. [นี่ผมชอบน้องตึกมาตั้งหลายปี=
 ผ.๑: [เอ้อ!
 ผ.๒: = [แล้ว! เอ้อ! :: [(หัวเราะ) ตึกบงกชคุณอย่าไปยุ่งเค้า! ตึกมยุราเค้ามีสามี=
 ผ.๑: [เหอ! เอ้อ! :: ตึกมยุราเหอ? [(หัวเราะ)
 ผ.๒: = เป็นตัวเป็นตนแล้ว.
 ผ.๑: [เหอเอ้อเอา! ไปเรื่อง, จาก. คมชัดลึก. นะฮะ. หน้าบ้านเทิงเลยอาจารย์
 ประ [มาณ. จาพนม. กลัวตาย. ทุ่มประกัน, สามสิบล้านบาท! [รู้จักองค์บากรีเปล่า?=
 ผ.๒: [อืม. [โอ้โฮ [::
 โอ้โฮ:: [นี่.
 ผ.๑: = [เคยดูรีเปล่า? (หัวเราะ) ปีก! (ทำท่าต่อสู้) [บั้ง! โอ้, โดด. โอโฮ! :: [
 ผ.๒: [บั้ง! [โอ้, [นี่พวก

- สแตนอินไม่ได้กินเลยนะ.
- ผ.๑: [โอ้โหอาจารย์ประมาณนี้. ตึกสูง ๆ นะ, แกไม่ต้องใช้สแตนอิน
นะ, แกโคตผัวะ! (ขยับแขนจากบนลงล่าง) [ลงมา. เชื้อม้า, ตายตั้งแต่อยู่ข้างบน. =
ผ.๒: อืม ๆ. โอ้โห. อืม.
- ผ.๑: = [เฮ้ย! (หัวเราะ)
ผ.๒: [เฮ้ยไม่, แหมไม่ตายแต่ก็, มันมีโอกาสปลาดเพราะว่า [แกเนี่ย. เล่นแบบของจริง=
ผ.๑: อืม. โอ้โฮ.
- ผ.๒: = ครับ. [สลอสลึงแกก็ไม่ใช่ [:: เนี่ย. เนี่ย, เมื่อคราวที่แล้วเนี่ยก็โอ้ [โห! :: อืม [เทบแย=
ผ.๑: [เออ. [อืม! :: [โอโห. [(?)
- ผ.๒: = เหมือนกัน.
- ผ.๑: [แล้วตอนนี้เค้ากำลังจะแสดงหนังเรื่องใหม่. แล้วเรื่องนี้เค้าบอก =
ผ.๒: เอื้อ::
- ผ.๑: = โอ้หู่:: มัน, จะต้อง, โลดโผนโจนทะยานมากกว่า [เก่า.
ผ.๒: [แล้วก็มีความที่ต้องเสี่ยงหลายฉาก.]
ผ.๑:
- เพราะฉะนั้นแกก็เลยทำประกันชีวิตไว้สามสิบล้าน.
- ผ.๒: [คราวที่แล้วก็ประกัน. ประกันนิด ๆ
หน่อย ๆ. แต่งวคนี่ต้องประกันเยอะหน่อย. [เอื้อ.
ผ.๑: เอื้อ! [เค้าบอกว่ามากที่สุดในวงการ. ผมถาม
อาจารย์ประมาณครับ. สมมตินะ. [เนี่ย, สมมติว่าคนที่ทำประกันชีวิต [ไว้สามสิบล้าน=
ผ.๒: อืม. [เออ. [อืม.
- ผ.๑: = เนี่ย. เกิดตายลง. ลูกเมียได้เลยสบายเลยสิ [ครับ.
ผ.๒: [เฮ้ย, ไม่นั่นนะ!
ผ.๑: [เอ้าทำไมล่ะ.
ผ.๒: คุณต้องไปดูในกรมธรรม์นะว่าใครเป็นผู้รับประโยชน์. อ้าว! สมมติว่าเนี่ย, _ สมมติว่า=
ผ.๑: เอ้า!
ผ.๒:
- เราประกัน, สามสิบล้าน [ไข่เปล่า. แหม [ลูกก็ไม่เข้าทำเมียก็ไม่เข้าทำ. แต่เมียน้อยสิดี=
ผ.๑: [เอื้อ ๆ ! [เอ้า!
- ผ.๒: = จังเลย! คอยเอาอกเอาใจคอยดูแลเอาใจใส่. [(?) [เอื้อ! ยัยตึกมรดก=
ผ.๑: เอื้อ! :: [ยัยตึก ๆ มรดก. [เอื้อ! (ยิ้ม)

ผ.๒: = แหมคุณดูแลเอาใจใส่ [ดีจัง
 ผ.๑: [หุ่น, พอกะตึก [เราทำประกันเลยชีวิต, [สามสิบล้านบาท. มอบให้=
 ผ.๒: = ยัยตึกมรดก. เป็นผู้รับประโยชน์. [เลย. [สามสิบล้าน.
 ผ.๑: พอ, [พอกันประกันตาย, ตู้ม!
 ผ.๒: [ตู้ม! ผู้ทำประกันตาย.
 ผ.๑: [ยัยตึกได้คนเดียว. [เข้าแล้วลูกเมียไม่ได้เหรอ?
 ผ.๒: [ไม่มีสิทธินะครับ. [ต้องซื้อผู้รับ=
 ผ.๑: [เข้าแล้ว, [แล้ว,
 ผ.๒: = ประโยชน์. [เข้าลูกเมียจ้ะก็เผาศพเหรอ?
 ผ.๑: [(หัวเราะ) ก็, _ เผาศพ. สวดพระอภิธรรม. [
 ผ.๑: [กินข้าวต้ม. [กินข้าวต้ม. [ลอยอังคาร.
 ผ.๑: [เปล่า, ก็รอรับมรดก! มรดกส่วนอื่น. =
 ผ.๑: [หรือ!
 ผ.๒: = แต่, เงินประกันไม่ได้. [สามสิบล้าน! ยัยเมียน้อยนั่นได้เลย?
 ผ.๑: [สามสิบล้านเนี่ย. [ได้เลย!
 ผ.๑: [เอ้อ! เสรีแล้วขนาดเจ้าหนี้. เกิดไป, [ผมเป็นเจ้าหนี้ไฉนวะ. (ลุกขึ้นและจับลำตัว)
 ผ.๑: [เอ้อ! [เออ. [เออ. ผม
 ผ.๒: = [เป็นเจ้าหนี้. (จับลำตัว) [เป็นหนี้ผมอยู่ร้อยล้าน! มรดกมีอยู่แค่ห้าสิบล้าน. ประกันชีวิตอีกสามสิบ [ล้าน.
 ผ.๑: [เอ้อ. [เมีย
 ผ.๒: [ได้รับมรดกไปห้าสิบล [ล้าน. [ห้าสิบล้าน. [ประกันชีวิตอีกสามสิบล้าน. =
 ผ.๑: [แล้วเจ้าหนี้, เป็นยังไงครับ?
 ผ.๑: [เอ้อ. [เออ.เอ้อ. [ครับ. [เออ.
 ผ.๒: = [เป็นแปดสิบล้านไซ [มะ? ผม, ทำยังไงรู้มั๊ย? [ไปยึดของเมียหลวง [ที่ได้มรดกห้าสิบล

- ผ.๑: [ล้าน. อีกสามสิบล้าน, ยัยเมียน้อยเอาไป. ผมไม่มีสิทธิไปยึดด้วย!
 ผ.๒: [ล้าน.(?)] [ไอ้โห:: ประ] [กัน,
 [นี้เงิน]
- ผ.๑: ประกันชีวิตมันดียังไง!
 ผ.๒: [ไอ้โห:: [ยัยเมีย,
 ผ.๑: [คุณประกันรึยัง.]
 ผ.๑: [ยัยเมียน้อยเนี่ย, รับอย่างเดียว. =
 ผ.๒: [รับ
 [อย่างเดียว!
 ผ.๑: = [ไม่ต้องจ่ายหนี้! [ยัยเมียหลวงเนี่ย [รับมรดก.]
 ผ.๒: [ไม่ต้องจ่ายหนี้. [จ่าย,] [จ่ายหนี้เลย]
 ผ.๑: [รับมาห้าสิบล้านจ่ายร้อยล้าน! ว้าย! (หัวเราะ) หมดพอดี.]
 [(หัวเราะ)] [(ยิ้ม) ไอ้โห:: ตายเลย.ไม่ไหวเป็น
 [เมียหลวงนี้ไม่ไหวบานปลาย.]
 ผ.๒: [เฮ้ย! ปลายบาน.] [เฮ้ย! ไม่ใช่.(หัวเราะ) เป็นเมียหลวงเนี่ย=
 ผ.๑: [เฮ้ย! (หัวเราะ)]
 ผ.๒: = [คำที่ต้องไปทำตามข้อกำหนด. [แต่ว่าผู้รับประโยชน์เนี่ย, [ก็ว่าตามข้อตกลง.]
 ผ.๑: [เออ::] [อืม.]
 ผ.๒: [เอ้อ! [:: เอาล่ะครับ. แหมประกันชีวิตก็ตืออย่างนั้นะ. (ยิ้ม) [เออ. เอา, ต่อไป.
 [เอ้อ.] [เอ้อดีเดี๋ยวผม, ตอนนี้นำรายการ,
 [หัวหม่อจ้อข่าวนี้อันต้องไปประกันซักสิบล้านละ.] [เพราะอันตรายละเนี่ย. [ขอบพุด,
 ผ.๑: [ไอ้:: ดี [ละ.] [เมียน้อย
 [จะได้.]
 ผ.๒: [ขอบพุดเรื่องหนักเป็นเรื่องเบา. [(หัวเราะ) เอ้า.]
 ผ.๑: [(หัวเราะ)] [(หัวเราะ) เติลนิวส์ครับ.]
 ผ.๒: []
- ผ.๑: เป็นไง?
 ผ.๒: [ซ่อนหามรณะ. _ หกขวบตายการต.]
 ผ.๑: [ไอ้โหเล่นกันยังไงเล่นซ่อนหาซ่อนประสา
 [ะไรเนี่ย. [ซ่อนจนตายเหอเนี่ย!
 ผ.๑: [เอ้อ! [:: [เด็กที่ไปงั้ร้อนอาจารย์ประมาณ [นะครับที่,
 ผ.๒: [จังหวัด]

พอ. [เออ.
 ผ.๒ = คนนี้. อายุแปดขวบ. (ขมวดคิ้วและเบะปาก) เอ๊ย! ใช้นี่ราคาจริง ๆ ห่าเราก็ไม่มี=
 ผ.๑: เออ ๆ .
 ผ.๒ = จะกินอยู่แล้ว, ยังมา, มีไอ้คนนี้อีกยุ่งซิบหาย, พาไป [พาไปด้วย.
 ผ.๑: (หัวเราะ) (ยิ้ม) ไม่, รู้สึกคุณพูด
 เพราะ ๆ หน่อย.
 ผ.๒: [เอ๊ย! มันยุ่งจริง ๆ! พาไปพา ๆ พาไป, นุ่นเลยไปถึงนุ่นเลย. =
 ผ.๑: เออ. เอ๊ย!
 แล้วปล่อยตาม [(?)
 ผ.๒ = พุทรมณฑล. [แล้วก็ปล่อยเลย. [ไป.
 ผ.๑: [ไป.
 ผ.๒: [ทิ้งเลย! พอทิ้งเสร็จขับรถหนีเลย. =
 ผ.๑: อ้อ! ::
 ผ.๒ = เด็กก็ตกลิ้อะ, [อ้าว! ถูกทอดทิ้งไม่มี [ใครดูแล!
 ผ.๑: [อืม. อืม! [คือเราเป็นพ่อที่เป็นคนที่อยากให้คุณช่วยตัวเอง.
 ผ.๒: [(หัวเราะ) [เอ๊ย:: เราเป็นพ่อแล้ว ๆ . ประเภท, [อยาก,
 ผ.๑: (หัวเราะ) พ่อแล้ว. [ยังมีโทษยังไงครับ? [
 ผ.๒: [อ๊ะยังเงี้ย,
 มีโทษจำคุก. [สามปี.
 ผ.๑: [สามปี.
 ผ.๒: [สามปีครับทอดทิ้งเด็ก. [
 ผ.๑: [แต่ถ้าเด็กตาย... [
 ผ.๒: [เด็กตาย. โทษจำคุก
 สิบปี. [
 ผ.๑: [เข้าชัดเจนครับอาจารย์. ช่วงหน้านี้คน. _ แปลกมากนะ. เงินดี ๆ ตั้งสิบล้าน=
 ผ.๒: [อืม.
 ผ.๑: = นี่หันทิ้งอ๊ะ. (ทำท่าหัน)
 ผ.๒: [เอ๊ย, ข่าวนี้อะแปลกนะ. แต่อย่าเพิ่งแปลกใจมากเลยครับยังงี้ก็=
 ผ.๑: เออ!
 ผ.๒ = ส่งเอสเอ็มเอสเข้ามาก่อน. แปลกสามแปดสามแปดนะครับ. [ว่า. _ ว่าอะไรนะ=
 ผ.๑: [เอ๊ย!
 ผ.๑: [อืม.

ผ.๒: = [อาจารย์วันชัย. เปลื่อยการให้ถ่ายภาพผิตรีเปล่า.
 ผ.๑: [(หัวเราะ) เอาละ, / เออ:: ครับ. / เอ้า! [=
 ผ.๒: / นะครับ. / เอ้า.
 ผ.๑: = ตอนนีพักก่อนครับ. [(หัวเราะ)
 ผ.๒: [พักซักครู่ครับ.

(พัก)

ผ.๑: ช่วงสุดท้ายแล้วอาจารย์ประมาณ.
 ผ.๒: / เอ้า! [สุดท้ายแล้วอะ!
 ผ.๑: / อืม. / เอ้า! ผมไปไวเลยนะครับ
 (ขมวดคิ้ว) เพราะคุณพูดยาวพูด, กระจับสั้น ๆ!
 ผ.๒: / (ขมวดคิ้ว) เอ้าต่อไปผมพูด, สั้น ๆ เละนะ. =
 ผ.๑:
 เอ้อ! [::
 ผ.๒: = [ให้คุณยาวคนเดียว. [เพราะทุกวันนี้เนี่ยผมยาวแล้วคุณก็ยิ่งยาวกว่าอีก. /
 ผ.๑: / เออ [โปสต์ทูเคย์. / มิน
 สิบล้าน. หั่นทิ้งขยะ. / เรื่องนี้เกิดที่อำเภอเด่นชัยจังหวัดแพร่. / อยู่ ๆ มีคนไปเห็นว่า=
 ผ.๒: / อืม. / อืม!
 ผ.๑: = โอ๊ะ! แบนกซ์ได้เป็นสิบกิโล.
 ผ.๒: / เป็นแบงก์ [ที่หั่น.(ทำท่าหั่น)
 ผ.๑: / แบนกซ์ที่หั่นแล้ว!(ทำท่าหั่น) /
 ผ.๒: / หั่นเข้าเครื่อง
 หั่น. [กิก ๆ กิก. (ทำท่าหั่น) แล้วเค้าบอกว่าส่วนใหญ่จะเป็นแบงก์ใหม่ด้วยนะ.
 ผ.๑: [กิก ๆ. (ทำท่าหั่น) / เอ้อเป็นแบงก์
 ใหม่. ดำรวจเค้าก็มาตรวจสอบ. เอ็นี่ถ้าเป็นเรื่องของธนาคารแห่งประเทศไทยเนี่ยมันก็น่าจะเป็น
 ผ.๒: [แบงก์เก่า. [เอ้อ! ที่เค้าไม่ใช่แล้ว [แล้วก็หั่นทิ้ง.
 ผ.๒: [เค้าเอาแบงก์เก่าที่แบบ, [เออ:: ไม่ใช่แล้ว! [ไม่ใช่แล้วก็ต้องผ่านกระบวนการ
 คณะกรรมการเสร็จเรียบร้อยแล้วมาเจาะรูมาหั่นมาอะไร [ต่าง ๆ. [อืม!
 ผ.๑: [เออ. แต่นี่เป็นแบงก์ใหม่ ๆ. [เอ
 จะเป็นพวกยาเสพติดริเปล่า. [นี่ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นที่จังหวัดแพร่. อือฮากันมากกว่า, แบงก์ใหม่ ๆ =
 ผ.๒: [เอ้อ!

ผ.๑: = สิบล้าน!

ผ.๒: / มาหั่นได้ยังไง?

ผ.๑: / แล้วมาอยู่ในถังขยะได้ยัง [ไร?]

ผ.๒: / นำจะแบ่งให้อาจารย์วันชัยซัก

ล้านนึงให้ผมล้านนึง [ที่เหลือแปดล้านค่อยไปว่ากันอีกทีนึง.]

ผ.๑: [เออ.]

[เอ้อ!

(หัวเราะ) เออจ้. อาจารย์

ประมาณ. แบนกนี่เยย, อยู่ๆ เนี่ยผมนึกสนุกขึ้นมาจะอาจารย์

[ประมาณ. ทรัพย์สินของผมนะ. =

ผ.๒: [อืม::]

เออ.

ผ.๑: = รถของผมเนี่ยผมนึกสนุกขึ้นมาผมอยากจะเผาเผาได้มั๊ยครับ.

ผ.๒: / รถของเรา. คุณ=

ผ.๑: [เอ้อ!

ผ.๒: = อยากเผา? เผาได้.

ผ.๑: [เออ.] / เสื้อผ้าของผมเนี่ยผมอยากเผาเผาได้มั๊ยครับ?

ผ.๒: / เผาได้เลย. /

ผ.๑:

โทรทัศน์พัดลมทีวีตู้เย็นผมเนี่ยเผาเลย!

ผ.๒: / เอ้า, อยาก, - ไม่อยากใช้ก็เผาสิเอ้อ! ::

ผ.๑: / ผมมีเงินอยู่

ห้าล้านหกล้านเยอะเยอะเหลือเกินผมมีเป็นพันล้านหมื่นล้าน! หยิบเงินมาสิบล้าน, เผาเลย! (ทำท่า หยิบเงินแล้วโยนลงพื้น)

ผ.๒: / เฮ้ยเงิน! (เบะปาก) เงินเผาไม่ได้อะ. เงินนี่=

ผ.๑: [เอ้อ!] [เฮ้ยของผม!]

ผ.๒: = เผาไม่ได้นะทำลายเงินตราณะ. มีโทษจำคุกนะ! เพราะเงินเนี่ย. เงินเนี่ยเป็นสิ่งที่ชำระหนี้=

ผ.๑: [เอ้า!]

ผ.๒: = ได้ตามกฎหมายธนบัตรเนี่ย [นะ. เหรียญกษาปณ์ธนบัตรเป็นสิ่งที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย=

ผ.๑: [เอ้อ!]

ผ.๒: = คุณจะเอามาเผาเนี่ย. [คายสิครับ!]

ผ.๑: [เอ้า!] / ผมไม่เผาก็ได้อาจารย์ประมาณผมไปให้พระลงเลขเสก ยันต์เจาะลงเจาะรู. แขว่น (ทำท่าแขว่น) หรือทำเป็น, ไช้เซยอะไรต่ออะไรเพื่อเป็นการค้าของผม.

ผ.๒:

เออ.
 ผ.๑: = ห้อยเลขเสก [เอา, เอาเบงก์มาตัด. (ทำทำตัด) ตัดแล้วก็เปะ. (ทำทำเปะ) รูป, [เปะ=
 ผ.๒: = เป็นรูปปก. [ยันต์. ตัด. [เออ.
 ผ.๑: [เอ้อ. เอ้อ. / แล้วก็ทำเป็นเหรียญผมก็
 ไปเจาะรูห้อย! (ทำทำเจาะรูแล้วเอาห้อยคอ) ยังงี้เป็นยังไงครับ.
 ผ.๒: เอ้อ! / นี่ก็ทำลายเงินตรา

เหมือนกัน.
 ผ.๑: / มีความผิดเหมือนกันหรือ? /
 ผ.๒: / ความผิดเหมือนกัน.
 ผ.๑: / เฮ้ยถ้ายังงี้ผมไม่เอาอะ,
 ทำให้มันเหมือนเลยครับเพราะผมเป็นพระหรือเป็นทรงเจ้า, นักทรงเจ้าเข้าผี.
 ผ.๒: / อ้อ! ::

ผ.๑: [(หัวเราะ) เอาเลยทำเบงก์ขึ้นมาเลยเอาให้เหมือนเลย! [เหมือนเลยเสร็จก็สักเลย. (ทำทำ=
 ผ.๒: = สัก) [(หัวเราะ) [เลย. [เปะ [เลย!
 ผ.๑: เอ้อ :: [เออ:: เหรียญเทรินนี่, ทำ [(?) [อืม. เป๊ะ [เลย!
 เลย. แต่ไม่ใช่ของจริง. [(?) [ด้วยโลหะเลย [นะ. [เหมือน
 ผ.๒: [แต่ไม่ใช่ของปลอมด้วย.
 ผ.๑: / ขนงขนาดเท่ากันเลย [ครับ.
 ผ.๒: [เออ. แล้ว,

ไม่ใช่ของจริง. [แล้วก็ไม่ใช่ของ, [ปลอม เจตนาทำขึ้นมาแค่, ให้เหมือน.
 ผ.๑: เอ้อ. [ปลอม. / ลงเลข. /
 ผ.๒: /

ลงเลขเสกยันต์.
 ผ.๑: / เอ้อ! ผิดอะไรรีไปล่า.
 ผ.๒: / เอ้า! ผิดกฎหมายอาญามีโทษจำคุก! / หนึ่งปี. =
 ผ.๑: / หรือ!

ผ.๒: = (หัวเราะ)
 ผ.๑: / (หัวเราะ) หนึ่งปีเชียวะอะ!
 ผ.๒: / นี่เพราะฉะนั้น, คนบางคนนี่ทำเบงก์กึ่งตึกนะ. =
 ผ.๑: / เอ้อ! (ยิ้ม)

ผ.๒: = อ้าเบงกักงเด็กเนี้ยมันคูแล้วมันลำบาก. [เลขทำเป็นแบบ, เอาเป็นเงินไทยเลยดีกว่า. =
 ผ.๑: [เอ้อ. (อืม) เอ้อ ๆ
 เอ้อ. (อืม)

ผ.๒: = ทำเหมือนเลข. (เบะปาก)
 ผ.๑: [เหมือนเป๊ะ [เลข. [เพราะว่า,
 ผ.๒: [เหมือนเป๊ะเลยแต่ [เป็นเบงกักงเด็ก.

ผ.๑: = ของปลอมเนี้ยเวลาคนตายไปเห็นนี่, ข้างบนนี่เห็นเฮี้ยนี้มันของปลอมนี้!
 ผ.๒: [เอ้อ. [(ขมวดคิ้ว)

ของปลอมใช้ไม่ [ได้หรอก. (ขมวดคิ้วและเมินหน้า) เออ:: ไม่ไหว!
 ผ.๑: [(?) เบงกักงโม! (เบะปาก) อืม .เพราะฉะนั้น

ผ.๒: [ก็เลขมาเข้าฝัน. เฮี้ยเอาของจริง ๆ เหรอ. [ทำเหมือน,
 ผ.๑: [ทำไม่เหมือน. เข้าฝัน! [ทำให้เหมือน. (หัวเราะ)

ผ.๒: = ทำเหมือนเลขมาเหมือนเลขแต่เป็นเบงกักงเด็ก. [แต่เหมือนเลขเหมือนธนบัตรไทยเลย.
 ผ.๑: [เออ. แล้ว, [

พอทำพิธีเสร็จเผาคืนนั่นเลข [ครับเป็นไงครับ?
 ผ.๒: [อืม.เออ. [คุณก็ผิดูฐานทำ.
 ผ.๑: [ทำเหรอเนี้ย. [

ผ.๒: [ตอนเผาเนี้ยไม่ผิคนะ! ผิดูฐานทำคุณทำยังงี้ผิ, ผิด. จำคุกหนึ่งปี.
 ผ.๑: [เออ ๆ . [มันเหมือนเลข

ขงขนาด! [เหมือนเลขเนี้ยโทษจำคุก.
 ผ.๑: [อ้อ:: แหม (ตบมือ) [ชัด.
 ผ.๒: [เอาของจริงไปเผาเนี้ย. =
 ผ.๑: [เออ.

ผ.๒: = โทษจำคุกหลายปี.
 ผ.๑: [เอ้อ! :: เข้าชัดเจนแล้วอาจารย์ประมาณ [ครับ. โอ้เพราะฉะนั้นเนี้ย=
 ผ.๒: [อืม.

ผ.๑: = ให้อของที่ไปทำให้มันหมงมันเหมือนนี่ก็มีโทษจำคุกเหมือนกัน. (เบะปาก)
 ผ.๒: [ไซ้. คุณทำอะไร

- เหมือนก็เหมือนแต่คุณอย่าทำ, เหมือน. เหมือน. เหมือนชนบัตร์. ที่ชำระหนี้=
- ผ.๑: เออ ๆ . (ยิ้ม) อ้อ.
- ผ.๒: = ได้ตามกฎหมาย. [อย่าเหมือนเหรียญกษาปณ์.
- ผ.๑: [อ้าว! / เอาล่ะ. ชัดเจนครับ. (?]
- ผ.๒: [แต่เมื่อกี้มันมี
- ประเด็นนี้. [ที่จะพลิกได้นะ. เสื้อผ้าของคุณเนี่ย, ถ้าคุณเผาไหม้ไม่เป็นไร. รถยนต์=
- ผ.๑: [เอ้อ. / เออ. / เออ.
- ผ.๒: = คุณเผาไหม้ไม่เป็นไรแต่ถ้าผม, _ ขับไปหน้าปั้มน้ำมัน! แล้วเผาหน้าปั้มน้ำมัน. =
- ผ.๑: / เออ. / เออ.
- ผ.๒: = เป็นไง.
- ผ.๑: (หัวเราะ) อย่าง [นี้.
- ผ.๒: [น่าจะเป็นอันตราย, ถึงทรัพย์สินคนอื่นมัย? [เกิดมัน=
- ผ.๑: / อ้อ! / ::
- ผ.๒: = ระเบิดตูมตามมาว่าไง. ยังจี่เนี่ย, มีโทษจำคุกเจ็ดปี.
- ผ.๑: / เออ ๆ . / [ผมก็เผาบ้านผมซะเลย
- เป็นไง?
- ผ.๒: [เข้าประหารชีวิตซะเลยเป็นไง. [(หัวเราะ) เผาบ้านก็ไม่ได้! ถ้าคุณ=
- ผ.๑: [(หัวเราะ) โอบ้านตัวเอง. / เออ. (ยิ้ม)
- ผ.๒: = เผาทรัพย์สินตัวเองเนี่ยนะ. ทำให้ทรัพย์สินตัวเองเกิดเพลิงไหม้. จนน่าเป็น=
- ผ.๑: / เออ. (ยิ้ม)
- ผ.๒: = อันตรายต่อทรัพย์สินคนอื่น. โทษจำคุกเจ็ดปี. [แต่ถ้าเผาบ้านเผาหอสห. เผา=
- ผ.๑: / อ้อ! :: [เอา.
- ผ.๒: = สถานที่ราชการ, ประหารชีวิตไปเลย!
- ผ.๑: [อ๊ะ! เชิญเลยครับ. ชอบ, คุณ [แบบไหนก็เลือกเอา=
- ผ.๒: [(หัวเราะ)
- ผ.๑: = นะครับ.
- ผ.๒: [ครับเลือกตามสบาย. /
- ผ.๑: [ครับเอสเอ็มเอสเลยอาจารย์ประมาณครับ. /
- ผ.๒: [เอ้า!
- เปลือยกายให้ถ่ายรูปเนี่ย. [ผิดรีเปล่าครับ. ถ้าเห็นว่า, ผิดนะครับ! พิมพ์เอ. เว้นวรรค=
- ผ.๑: [อืม. / อืม!

ผ.๒: = คับเบ็ลยู. เห็นว่าไม่ผิด. พิมพ์เอเว้นวรรค, พิสงมาที่, แแปดสามแปดสามแปด. ส่งได้=

ผ.๑: อ้า.

ผ.๒: = ตั้งแต่, วันนี้จนถึงวันอาทิตย์เลยครับ. [แล้วก็จะประกาศ, รายชื่อผู้โชคดี, สิบล้านครับ=

ผ.๑: อ้า! :: แล้ว,

ผ.๒: = วันจันทร์.

ผ.๑: ได้หนังสือคิดเป็นรายจ่าย. [(หัวเราะ) - รายก่อน. เล่มหนึ่งกับเล่มสอง. =

ผ.๒: [รายก่อน.

อ้า! [:: [สิบล้าน.

ผ.๑: = [อ้า. เอ้า! แล้วก็ท่าน, - อ่าสัปดาห์นี้นะครับ. เราก้, จะแจก, เสื้อหัวหมोज้อข้าวอีก, [สิบล้าน.

(ชีวิตีดี) วิ [ชีวิตีดี, คู่ซ่าส์, ทนายแสบอีก, สิบล้าน! [ส่ง.

ผ.๒: [วิชีวิตีดีคู่ซ่าส์ทนายแสบอีก, สิบล้าน. [สำหรับผู้ที่,

ผ.๑: [(หัวเราะ) ส่งจดหมายดิชม

มาที่ตู้ปอณอัยสิทธิ์สามแยกลาดพร้าว. กรุงเทพฯ. หนึ่งศูนย์เก้าศูนย์หนึ่ง. (ยิ้ม)

ผ.๒: [ครับ. อ๊ะ. วันนี้

วันพฤหัสบดีครับศุกร์เสาร์อาทิตย์ไม่เจอ [กันครับไปเจอกันใหม่วันจันทร์ครับวันนี้ลาไปก่อน =

ผ.๑: [พอแล้วละเอาละ.

ผ.๒: = ครับ, สวัสดีครับ! [(ยกมือไหว้)

ผ.๑: [(ยกมือไหว้)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างการถอดบทสนทนาจากแถบวิดิทัศน์สำเนารายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”
ครั้งที่ ๑๖ วันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ผ.๑: ซาตีไคไรรัก, สม่ักรสมาน.

ผ.๒: จะทำการสิ่งใดก็ไร้ผล.

ผ.๑: แม่ซาตีย่อยยับ, อับจน.

ผ.๒: บุคคลจะ

สุขอยู่อย่างไร.

ผ.๑: (ยกมือไหว้) สวัส ดีครับ! นี่รายการหัวหมोज้อข้าว.

ผ.๒: (ยกมือไหว้) สวัสดีครับ! ผมทนายประมาณ

เลื่องวัฒนธรรม.

ผ.๑: มาพร้อมกับนายวันชัย, สอนศิริครับ.

ผ.๒: ออกอากาศทุกวันจันทร์ถึงวัน

พฤหัสบดี.

ผ.๑: ครับ. วันนี้ก็, ต้องเฉลยเอสเอ็มเอส [เมื่อวานนี้หน่อย. [นะครับ.

ผ.๒: อืม. [วันนี้ก็เป็นวันพฤหัส,=

ผ.๑:

ครับ.

ผ.๒: = ประจำวันที่สี่สิบหก, สิงหาคมนะครับ. [เออ. คุณคิดว่ากอกอกลงโทษลีน่าจ้ง, รุนแรง=

ผ.๑: = เกินไปหรือไม่? [มีคนเห็นว่า, เกินไปสามสิบหกเปอร์เซ็นต์.

ผ.๒: อ้อ:: [มี, [(ขมวดคิ้ว) คนเห็น

บอกว่าไม่เกินไป, เหมาะสมแล้วก็คุณลีน่าจ้งนี่ชอบทำเวอร์:: [อะไรยังเงี้ย, ตั้งหกสิบสี่=

ผ.๑: [(หัวเราะ)

ผ.๒: = เปอร์เซนต์. [แหมแต่ผมไม่อยากให้คุณลีน่าจ้งได้ใบแดง. (เต๋น) มันจะได้ตึกกัก! =

ผ.๑: โอ้! :: [เธอ.

ผ.๒: = น้องเน้ง ๆ น้องเน้งบรรยากาศมันตึกกัก.

ผ.๑: [ส่วนใหญ่พวกคิดแบบนี้จะพวกวิปริต. [นะฮะ. =

ผ.๒: [อืม.

ผ.๑: = อะนะครับ. [เพราะฉะนั้นเราก็, [(หัวเราะ) เราก็แหมหมายเลขผู้โชคดีห้าท่าน=

ผ.๒: [ส่วนไอ้พวกที่ว่าจะวิปริต [มากกว่า.

ผ.๑: = นะครับ! ได้รับม่านกันแดดหัวหอมจ้อขาวครับ. (หัวเราะ)
 ผ.๒: (ยิ้ม) นี่แหละครับ. กันได้ดีมากเลยนะครับ.
 ผ.๑:

เอ้า! วันนี้มีเรื่องใหญ่แล้ว!
 ผ.๒: นักเรียนตีกันอีกแล้ว!
 ผ.๑: :: ไม้ไหวแล้วนี่โรงเรียนคุณนะ!
 ผ.๒: = อ้อ! :: อ้อม!
 ผ.๑: อ้อม!
 ผ.๒: = สร้าง, สร้างภาพ! โรงเรียนคุณนี่สร้างภาพ!
 ผ.๑: อ้อม. ตกกลาง [วางแผน!
 ผ.๒: = คุณจะ, จะเรียนปอวอขออะ!
 ผ.๑:

(หัวเราะ)
 ผ.๑: [อ้อ!
 ผ.๒: [อ้อ, ผมนี่เรียนปอวอขอ!
 ผ.๑: [อ้อปอวอขอนี้ประโยชน์วิชาชีพชั้น [สูง! =
 ผ.๒: [อ้ออ้อ!
 ผ.๑: = [ประวัตติ, [ประวัตติเสีย! (หัวเราะ) แล้วปอวอขอละครับ?
 ผ.๒: [ประโยค, (หัวเราะ) [ประวัตติเสีย! (หัวเราะ) [อ้อประวัตติชั่ว!
 ผ.๑:

(หัวเราะ) [เหนอครับ. อ้อม.
 ผ.๒: [นี้! [ตกกลางว่าคุณจัดฉากไข่ม้อย? [คุณจัด, จัดฉากให้นักเรียน=
 ผ.๑: [จัดฉาก [อะไร.
 ผ.๒: = โรงเรียนผมเนี่ย, [บุกลงหน้าโรงเรียนคุณ, [ไข่ม้อย? บุกลงไป, หน้า- ใกล้เคียง โรงเรียนคุณ=
 ผ.๑: [อ้อ!
 ผ.๒: = แล้วก็, (ทำท่าขว้าง) ขว้าง, [ระเบิด. แล้วก็ยกพวกตี. [จัดฉาก!
 ผ.๑: [อ้อ. [อ้อ!
 ผ.๒: [จัดฉากเนี่ยเหอครับ
 ผ.๑: [แขนผม. (ชี้แขน) จับเด็กคนตายอีกคนสาหัส.
 ผ.๒: [โธ่:: ก็ [เอละครับเราก็เลยตั้งเอสเอ็มเอสว่า=
 ผ.๑: = สั่งปิดโรงเรียน, แก้ปัญหานักเรียนอันธพาลได้หรือไม่. [คุณลองคิดดูดี.
 ผ.๒: [ถ้าเห็นว่าได้. [พิมพ์เอ=
 ผ.๑: [อ้อ. [ถ้า, [อ้อ!
 ผ.๒: = เว้นวรรคดับเบิลยูครับ.
 ผ.๑: [ถ้าเห็นว่าได้, ก็พิมพ์เอเว้นวรรคพิ. ส่งมาที่แปดสามแปดสาม
 ผ.๒: [ผู้โชคดีห้าท่าน.
 ผ.๑: [จะได้. [จะได้หนังสือ! รางวัลซีไรต์, เรื่องแม่น้ำรำลึก. ของ

เรวัตร์, พันธุ์พิพัฒน์, สำนักพิมพ์. เคสดีไทยครับ.

- ผ.๒: [แล้วหนังสือ, เล่มนี้ นะครับขณะนี้, ไม่มี]
- ผ.๑: [เป็นหนังสือที่ขายดีมาก. (เบะปาก)]
- ผ.๑: [โห!] [โอ้! ใครอยากได้วันนี้ ส่งเข้ามาเลย]
- ผ.๒: [ทั่วประเทศเลยนะครับ.]
- ผ.๑: [อืม.] [ห้าท่านนะครับ.]
- ผ.๑: [อ้าว:: เกล็นิวส์พาดหัวตัวบ่อเริ่มเลย!] =
- ผ.๒: [เออ.]
- ผ.๑: = ทุกฉบับด้วยเหมือนกัน. ยกพวกเข้าห้าห้า. - ห้าห้า, อรินนักเรียนอันทพาลพันเทคนิค! หัวเบะ. _
- ผ.๒: [เอ้า! ไหนคุณเล่าข่าว] [ก่อน.]
- ผ.๑: [เหตุเกิดเมื่อวานนี้!] [เวลาสิบเอ็ด, โมงไอโห! นี่! นักเรียนโรงเรียน, =]
- ผ.๑: [เอ้อ] [เป็นไง.]
- ผ.๒: = บางกะปิ. (เบะปากและกำหมัดไว้ที่อก)
- ผ.๑: [เทคโนโลยี] [ยี.]
- ผ.๒: [เทคโนโลยีบางกะปิ. ไอโห!]
- ผ.๑: [บุกมา]
- ผ.๒: [เล่าว่าเกือบ] [ร้อยคนอะ.]
- ผ.๑: [ยกพวกมาเป็นร้อย!] [นี้:: บุก] [มาเลย!] [จัตุพรนี่!] =
- ผ.๑: [เอ้อ!] [มาที่, ปากซอยเลย!] [เอ้า!] [ปากซอยจัตุพร.]
- ผ.๒: = ตรงข้ามตลาดมีนบุรี!
- ผ.๑: [ใกล้โรงพัก!] [ไอโห:: เป็นไงพืด!]
- ผ.๒: [ไอโห! ::] [(ขมวดคิ้ว) อาจารย์เป็นไง]
- ผ.๑: [ครับ?] [(ทำท่าถ่ายวีดีโอ) เก็บภาพ] [ละเอียด.]
- ผ.๑: [อืม.] [ยัง ๆ ตีก่อนปากซอย! พวกนี้ถอยล่นเข้าไป!] =
- ผ.๒: [เอ้อ!]
- ผ.๑: = ถอยล่นเข้าไปในโรงเรียนนะ [ครับ! อาจารย์ผู้ปกครองใครต่อใครออกมาห้าม.] [โดน=]
- ผ.๒: [เป็นไง.] [เออ.]
- ผ.๑: = หมดเลยนะครับ. เล้าบอกว่าบาดเจ็บแปดคนสาหัสหนึ่งคน. แล้วก็อาจารย์นี้เล้าบาดเจ็บ=
- ผ.๒: [เอ้อ.]
- ผ.๑: = หนึ่งคน. แล้วเล้ามีอาจารย์บางท่านนี่ท่าน, แหมไอ้พวกนี้เสบนัก, ท่านก็ถ่ายภาพไว้. [เพราะ=]
- ผ.๒: [อืม.]

ผ.๑: = ที่นั่นมี, - วิดีโอ, วิดีโอวงจรปิดด้วย.

ผ.๒: } คือ, คืออาจารย์ท่านนี้เนี่ยท่านก็จะอยู่ในฝ่ายพวก
 คอมพิวเตอร์. [ฝ่าย, เกี่ยวกับเอ๋อไอที. } เพราะฉะนั้น, ท่านก็จะ, มี, (ทำท่าถ่ายวิดีโอ) =
 ผ.๑: [เอ๋อ! } อืม!

ผ.๒: = วิดีโอไว้สำหรับบันทึกเทป, จะ ๆ เห็นจะ ๆ ! } โอ้โฮ [ยกพวก=
 ผ.๑: } เอ๋อ! :: [แล้วตำรวจนี่อาจารย์ประมาณ

(ตบมือหนึ่งที) ไว้มากตำรวจไทย!

ผ.๒: = } เป็นยังไง?

ผ.๑: [โอ้โฮ! :: เคยดูหนังไทยมั๊ย?

ผ.๒: } เป็นยังไง? [

ผ.๑: [พอเหตุการณ์สงบ. [ตำรวจมาทันทีเลย. [(หัวเราะ)
 ผ.๒: [ป๊อ. [เออ. อ้า:: อันนี้เป็นยังไง? }

ผ.๑: } อืม! [ตอนที่=
 ผ.๒: [ตอน [ที่,

ผ.๑: = คำแจ้งความอยู่เป็นไงตำรวจ, ยังไม่มา [เลย.
 ผ.๒: [สงสัยที่โรงพักมีคนแจ้งความเยอะ! } พวก, =

ผ.๑: } เอ๋อ! ::
 ผ.๒: = [วินมอเตอร์ไซค์รวมตัวเอาไม้หน้าสาม! ไประงับเหตุ. }
 ผ.๑: [เพราะฉะนั้น, มี, เอ๋อ. } อืม! :: _ คำบอกว่าในที่สุดก็จับ.

พวกนักเรียนตีกัน ได้แค่สองคน. แล้วก็ีมีบางคนที่ถูกจับก็บอกว่าเอ๊ยที่มีขวานมีมีดนั่นเอาไว้
 ป้องกันตัว. (ขมวดคิ้วและตบมือหนึ่งที) เอายังไง! มีคนจับมีคนสาหัสขนาดนี้เนี่ย, แล้วเวลา=

ผ.๒: } อืม!
 ผ.๑: = จับบางคนก็บอกผมไม่ได้เกี่ยวข้องกับผม ไป, ไปดูเฉย ๆ . } แล้วก็ีมีมีดมีขวานอะไรก็เอาไว้=
 ผ.๒: } อืม.

ผ.๑: = ป้องกันตัว. อย่างนี้เนี่ยมันจะโดนจับหมดมั๊ย?
 ผ.๒: } (ขมวดคิ้ว) คุณเชื่อมั๊ย? ไอ้พวกที่อยู่ใน
 วิดีโอเทปทั้งหมดที่อาจารย์. โรงเรียน, เอ๋อ:: มินไปนี่นะ. } ที่เค้าจับภาพได้เนี่ย, พวกนี้เนี่ย, =

ผ.๑: } เออ.
 ผ.๒: = ถ้าโดนจับเนี่ย, โคนซื้อหาชุดมุน. _ ชุด [มุนเป็น,
 ผ.๑: [ที่ไปกันเป็นร้อยเนี่ยนะ [อืม!
 ผ.๒: [โคนทุกคนหรือ? }

ผ.๒: }

ชุดมุนเป็นเหตุให้คนอื่นได้รับ, อันตรายสาหัส.

ผ.๑:

เค้าไม่ได้ไปตีด้วยไม่ไปทำอะไรด้วย.

=

ผ.๒:

อ้อ.

ผ.๑: = ไปหาไปดูให้กำลังใจพวกเท่านั้นนะมันมีคนที่อยู่สิบกกว่าคนนะ

อาจารย์ประมาณ.

ผ.๒:

อ่ามันแหละแต่จับมือใครดม

ไม่ได้เพราะฉะนั้นเนี่ย, ไอ้คนที่ชุดมุนด้วยแล้วก็มีคน, บาดเจ็บสาหัส. ตีตลกทุกคน.

ผ.๑:

แปลว่าใน

วิดีโอตีตลกทุกคน!

ผ.๒:

ตีตลกทุกคนจับได้ทุกคนเลยนะครับ!

ผ.๑:

แล้วถ้าพ่อแม่ละครับนอน

อยู่บ้านเฉย ๆ จะโดนด้วยมั๊ยเนี่ย?

ผ.๒:

อ้าว! รู้เห็นเป็นใจรีเปล่า.

ไม่ดูแลรีเปล่า?

ผ.๑:

อ้าว.

เอ้อ!

ผ.๒:

เอ่อ. [อาจจะ โดนตีตลกด้วยพ่อ

[แม่.

[อิม.

ผ.๑:

อย่างนี้,

(หัวเราะ) พ่อแม่อาจจะโดนด้วย

เหมือนกัน. เอ้อ! ::

ผ.๒:

แล้วก็ถ้าเกิดโรงเรียนเป็นแบบนี้ละครับอาจต้องปิดโรงเรียนกันหน่อย.

ผ.๑:

ไอ้มีลูกอย่างไร

ปวดหัวมั๊ย?

ผ.๒:

(ขมวดคิ้ว) ปวดหัว!

เอ้าแล้วสั่งปิดโรงเรียนจะแก้ปัญหาคิดมั๊ย?

ผ.๑:

ไอ้:: เอ้า!

ไอ้ไม่รู้

ผมไม่รู้ว่าจะแก้.

ผ.๒:

อย่าสั่งปิดเลยถ้าปิดลงไปปีบูนุชาชัยไปก่อน. โรงเรียนอื่นอาจจะไม่กล้า, =

ผ.๑:

เออ.

ผ.๒: = ปล่อยให้นักเรียนทำแบบนี้,

[ต้อง, เข้มงวดกวาดขันมากกว่านี้.

[เพราะฉะนั้น, คุณคิดว่า, =

ผ.๑:

[เหรอ!

[อิม.

ผ.๒: = กอออกต่อ, - (หัวเราะ) คุณคิดว่า

[สั่งปิดโรงเรียนเนี่ยแก้ปัญหานักเรียน. ตีกันได้รีเปล่าครับ.

ผ.๑:

[(สายศรีษะและขี้ม)

อ้าว! [ช่วงหน้าเป็น, ปริญาโท. นะฮะ.

[ขับรตมา.

ผ.๒:

[อ้าว.

[ทำไม?

[อ้อนี่กว่าจะจบ.

ผ.๑:

เอ้อ:: ยัง!

[=
ยังไม่จบ.

ผ.๒: = ปรินญาโทเกิดอุบัติเหตุ!
 ผ.๑: . ปรินญาโทเกิดอุบัติเหตุอีกคนนึง! จอดรถไว้เพื่อจะไปปัสสาวะ!
 ปรินญาโทมาซัดเปรี้ยวเลยเนี่ย. เอ้อ (ตบมือหนึ่งที) ใครจะต้อง.
 ผ.๒: เรื่องราวเป็นอย่างไรครับใครจะต้องรับผิดชอบ, พักซักครูครับ.

(พัก)

ผ.๑: เอ้า! เอสเอ็มเอสเข้ามาเลยนะครับ. นักเรียนตักกันเป็นยังไงนะครับ?
 ผ.๒: ปิดโรงเรียนนี้แก้ปัญหา
 ได้รีเปล่าครับ. [ถ้าเห็นว่า, ปิดโรงเรียนแล้วแก้ปัญหาได้นะครับก็พิมพ์เอเว้นวรรค=
 ผ.๑: อ้อ! ::
 ผ.๒: = ดับเบิ้ลยูครับ. ถ้าเห็นว่าปิดโรงเรียนเนี่ย, ไม่ใช่การแก้ปัญหาเลยมันปลายเหตุ. ก็พิมพ์=
 ผ.๑: อืม. ครับ.
 ผ.๒: = เอเว้นวรรคพิครับ. ส่งมาที่, แปะสามแปดสามแปด, ผู้โชคดีห้าท่านจะได้ทั้งหมด, - หนังสือ
 รางวัลซีไรต์เรื่องแม่น้ำรำลึกครับ. นี้! [ครับ. ในตลาดไม่มีแล้วครับขาดตลาด. =
 ผ.๑: นะครับ. [ดีมาก. เหนือ.
 ผ.๒: = เป็นหนังสือที่ดีมาก. [
 ผ.๑: [ทำไมตลาดมันขาดได้อะ.
 ผ.๒: [อืมมันขาดตลาดมันไม่มีจำหน่าย
 ผ.๑: [สำนัก,
 มันทำด้วยกระดาษ. [สำนักพิมพ์, เคล็ดไทย [นี่เค้าก็เลย, มาฝาก [ให้เราบอก, - ช่วย=
 ผ.๒: [สำนักพิมพ์, เคล็ดไทย [อืม. [(หัวเราะ)
 ผ.๑: [อืม.
 ผ.๒: = แจก [หน่อย.
 ผ.๑: [ไทยรัฐครับ. สองปรินญาโทนิด้าเสียหกล้อ, สยองคาถัง. _ ผู้จัดการประกันชีวิตกับ
 ลูกน้องสาว. ชิงแข่งชาย, ชนสนั่นถนนเอเชีย, อ้าวโดนอีกแล้วสนั่น!
 ผ.๒: [(หัวเราะ) [สนั่น. =
 ผ.๑: [(หัวเราะ)
 ผ.๒: = สนั่นอะไร?
 ผ.๑: [(หัวเราะแล้วตบมือหนึ่งที) ที่ปรึกษาพรรคมหาชนโดนชนอีกแล้ว! [เรายังก็=
 ผ.๒: [โอ๊ยคุณ,

ผ.๒: = เลยกว่า, มองไม่เห็น.

ผ.๑: [เอ๊ยทำไมมองไม่เห็น.

ผ.๒: [ถ้ามองเห็นจะชนเรอะ!

ผ.๑:

อืม!

ผ.๒: = รอยเบรค. แปลว่ามองไม่เห็น, แสดงว่าตอนนั้นต้องมีอะไรแบบมาคบังจนมอง

ผ.๑:

เอา. ก็, ตายขึ้น. **ปัญหามีครับ.** ที่จะถาม. อย่างนี้ใครจะต้องรับผิดชอบ. _ ใครจะต้องรับผิดชอบ.

ผ.๒: = (ขมวดคิ้วและเบะปาก)

ต้องเรียนให้ทราบนะครับเราขับรถด้วยความประมาท. ไปชนท้ายเค้าเค้าจอดอยู่ให้สัญญาณไฟอยู่

ริม-อยู่, [ข้างทางไหล่ทาง.

ผ.๑: [ถ้าคุณไม่มาจอดตรงนี้อาจารย์ประมาท. ถ้าคุณไม่มาจอดตรงนี้ผมจะขับด้วยความเร็ว หรือความช้ายังไงของผมก็แล้วแต่. ก็ไม่ชนคุณ.

ผ.๒:

มีเหตุผลมากเลยนะ

[ครับ. สมควรแล้วครับที่คุณตาย.

นี่คุณรู้

[มั้ย?

ผ.๑:

[นะฮะ.

อ้อ! ::

[(หัวเราะ) คนตายคุณพูด

ดี ๆ มีเหตุผล.

[(หัวเราะ)

ผ.๒:

[ผมว่าคุณผมไม่ได้ว่าเค้า!

แต่บอกให้คุณว่า,

[เออ.

ผ.๑:

เอ้อเหอ!

เอ๊ะคุณน่า

[ปากแตกครับ

[เออ ๆ . เออ.

ผ.๒: [เอาดี! เดี่ยวผมจะส่งคุณไป, ฝ่าตัดปาก.

ผ.๑:

(หัวเราะ) [เอา.

[ดี. =

[(?)ไม่เป็นไรอะ,

(โบกมือเชิงห้าม) นะครับ.

ผ.๒: =

[เอ้า! ที่นี้ต้องเรียนอย่างนี้, ว่า, การที่รถที่เค้าจอดอยู่ข้างทาง. =

ผ.๑:

อืม!

ผ.๒: = ไหล่ทาง. เปิดไฟให้สัญญาณไฟ, เราวิ่งไปชนท้ายเค้าเนี่ย, ไม่ต้องมาพูดเลยนะครับว่า=

ผ.๑:

อืม.

ผ.๒: = คุณมาจอดทำไม. _ คุณต้องถามเค้าว่าเราไปชนเค้าทำไม. _ มันไม่เห็นไข่ม้อย? _ ไม่เห็นก็

ประมาทเองเปรี้ยงตายเนี่ย, _ โทษใครไม่ได้.

ผ.๑:

[[เอ๊ะเวลาคุณจะฉีเก้ออะไรทำไมคุณไม่ไปจอด

ตามส้วมเส็มอะไรให้มันเรียบร้อย, ข้างทางไม่ใช่ที่ที่ถึงกระต่ายนะคุณ.

ผ.๒:

[[เอ้าตกลงว่าผม,

ปัสสาวะใน, ที่ ๆ ไม่เหมาะสม,

ผ.๑: [เอ้อ!

ผ.๒: [ก็เอาผมไปปรับดิ! [มาเกี่ยวอะไรล่ะคุณ=

ผ.๑: เอ้อ! ::

ผ.๒: = มาชนรถผมให้คุณตายทำไมเล่า.

ผ.๑: [อ้อ! สรุป, ข้อกฎหมายเป็นที่แน่นอนชัดเจนว่าเรา, จอด
ข้างทางเรียบร้อย! ให้สัญญาณชัดเจน. คนอื่นขับมาชน, เปรี้ยง! (ขยับแขนไปข้างหน้า) =

ผ.๒: อ้า! เปรี้ยง!

ผ.๑: = อยู่นี่! เราผิดเอง. นะครับ, จะไปเรียกร้อง, ชด, - ฟ้องฟ้องอะไรใครนี่.

ผ.๒: [ตกกลางว่าคนจอดผิด
หรือคนชนผิด.

ผ.๑: [คนชนผิดซิ!

ผ.๒: [ก็เห็นบอกว่าเราจอดข้างทางแล้วเราผิดเอง. [

ผ.๑: [เหนอ!

ผ.๒: [(หัวเราะ)
อ้าว! คนชนผิด! ใช่มั้ยครับ? [แต่ถ้าวรณนี่เสียอยู่กลางถนน, จอดไว้, =

ผ.๑: เอ้อ! [คนชน, อืม! อืม!

ผ.๒: = ละเว้นไม่ให้คุณสัญญาณไฟคนมาชน [เปรี้ยง! (ขยับแขนขวาไปข้างหน้า) _ อย่งจี้, _ คนจอด=
ผ.๑: เปรี้ยง!

ผ.๒: = ผิด [เราผิด.

ผ.๑: [สร้างถนนหนทาง! แล้วก็ไม่ได้ให้เครื่องหมายเป็นหลุมเป็นบ่อขุดแล้วไม่กลบ! =

ผ.๒: อ้า!

ผ.๑: = อย่งจี้, คนวิ่งมาชนตก, - เอ้อวิ่งมาตก, ท่อ, โครม! รถพัง.

ผ.๒: อืม. [เทศบาลผิด. [

ผ.๑: [อืม! [

ผ.๒: [

ผ.๑: [อืม. [ผู้รับเหมา.

ผ.๒: (ขมวดคิ้ว) เคยมีคดี, [เคยมีคดี.

ผ.๑: [ครับ. (หัวเราะ)

ผ.๒: [(ขมวดคิ้ว) รถ, บรรทุกเสียครับ. [พอเสีย=
ผ.๑: [เออ.

ผ.๒: = เสรีจับเค้า, ไม่ให้ [สัญญาณไฟเป็นกลางคืน. มอเตอร์ไซค์วิ่งมามองไม่เห็น=

ผ.๑: [เออ. เอ้อ ๆ เออ.

ผ.๒: = ครับ! เปรี้ยว. (ยึดแขนซ้ายไปข้างหน้าแล้วขยับแขนขวาตาม) มอเตอร์ไซค์ชนเปรี้ยวข้างหลัง,
_ ท้าย, [มอเตอร์ไซค์ตาย. ศาลบอกรถบรรทุกประมาท. _ เพราะ, คุณรถ, เสียคุณ, จอดบริเวณ=

ผ.๑: [เป็นไง.

ผ.๒: = ใกล้ไหล่ทางแต่คุณละวันไม่ให้สัญญาณไฟ. (ขมวดคิ้ว)

ผ.๑: [แล้วคุณจะไปเรียกรถค่าเสียหาย
กับใครก็มอเตอร์ไซค์มันตายอะ.

ผ.๒: ก็เอาคนขับรถสิบ, สิบล้อเข้าคุณสิ.

ผ.๑: [(ขมวดคิ้ว) มอเตอร์ไซค์มันตายคนจับไม่ตาย! _ เอ้อ! ::

ผ.๒:

อ้อ:: คนจับไม่ตายหรือครับ [มอเตอร์ไซค์ตายหรือ [เอาไปซ่อมสิครับ! [เอ้อเอ้า!

ผ.๑: [เออ. [ครับ. [(หัวเราะ)

คมชัดลึกครับ! เข้าเกียร์ผิด, ชนลูกเสาหัส, ม้ามแตก, ใต้ฉีก, ตัดขาช่วยชีวิต. _ [เรื่องนี้=

ผ.๒: [เอ้อ!

ผ.๑: = เกิดขึ้นที่อำเภอเมืองจังหวัดแพร่.

ผ.๒: [เป็นยังไง [ครับ.

ผ.๑: [คุณแม่, ตอนเช้ากำลังจะไป, (ทำท่าขับรถ) ส่ง

ลูกไปโรงเรียน. นะฮะ. ก็, จะไปทำงานด้วยส่งลูกไปโรงเรียน [ด้วย. ก็ขึ้นรถแล้ว, ลูกสาวก็ลง=

ผ.๒: [อืม.

ผ.๑: = - นั่งไปแล้ว, ตอนแรก. ลงออกมาเปิดประตู. (ทำท่าโบกรถ) มาโบก ๆ จะบอกทางแม่. =

ผ.๒: [อ้อ.

ผ.๑: = ยืนอยู่ตรงสถานี. ในบ้าน. นะครับ.

ผ.๒: [เป็นไง.

ผ.๑: [[ไรรถคันนี้! ที่จะใส่เกียร์ถอยหลังนะ

อาจารย์ประมาณจะ [ถอย, ถอยหลังนะ. (ขยับแขนขวาไปข้างหน้า) [=

ผ.๒: [อืม! [ใส่เกียร์ถอยหลังเป็น [ไร.

ผ.๑: = ถอยหลัง, ไม่รู้ใส่, เกียร์ผิดทำไหน. เป็นเกียร์เดินหน้า. ชนตุ้ม! (ขยับแขนขวาไปข้างหน้า)

ผ.๒:

(ขมวดคิ้ว) อะไรแค่นี้คุณไม่รู้หรือ?

ผ.๑: มันไม่รู้มันลือก [แล้ว, ทำไมมันพลาด.

ผ.๒: [(ขมวดคิ้ว) นี่, แสดงว่าเค้าใส่, ใส่เกียร์เดินหน้าแทนเกียร์ถอยหลัง. =

ผ.๑:

ผ.๒ = แค่นี้เองมันถึงเดินหน้า!

[ถ้าใส่เกียร์ถอยหลังแล้วมันจะเดินหน้าได้หรือ. ไข่.

[เอ้อ!
เอ้า, =
เอ้อ!
::

ผ.๑:

ผ.๒ = เพราะฉะนั้นพอใส่เกียร์เดินหน้าปั๊บเป็นไง. _ เข้าใจว่าเกียร์ถอยหลัง.

ผ.๑:

[ไปชนต้นเสา. เค้า

บอก [ต้นเสาหักเลย. ลูกตายม้ามแตก. ใต้ฉีกกระดูกเชิงกรานแขนหัก, แล้วต้องตัดขาทิ้ง. =

ผ.๒:

[อืม.

โอ้โฮ.

(ขมวดคิ้ว)

ผ.๑ = โอ้โฮเรื่องนี้เป็นเรื่องเศร้ามาก. ผมถามนิดเดียวว่า, อย่างนี้เนี่ยแม่มีความผิดอะไรมั๊ย
ครับ.(ขมวดคิ้ว)

ผ.๒:

เท่าไรหึหึเจ็ด

[(ขมวดคิ้ว) โอ้ท่านผู้ชมครับ. ลูกบาดเจ็บขนาดนี้, ต้องตัดขาดด้วยครับลูกอายุสิบ,
ปี. เรียนมอสี่คุณหัทธาคิดดูครับกำลังเป็นอนาคตของชาติที่ดีเลย. =
สิบเจ็ด [ครับ. (ขมวดคิ้ว) ครับ.

ผ.๑:

ผ.๒ = เจอแบบนี้เป็นอย่างไงครับ, ไม่น่าเชื่อครับตามกฎหมายนี้แม่ผิดนะครับ!

ผ.๑:

[มีความผิดฐาน

[ประมาท!

ผ.๒:

(ขมวดคิ้ว) เป็นความผิด, ประมาท,

ผ.๑:

[(ขมวดคิ้ว) เป็นเหตุให้คนอื่นได้รับอันตรายสาหัส!

ผ.๒:

(ขมวดคิ้ว) แล้วคดีนี้เป็นคดีอาญาแผ่นดินยอมความไม่ได้.

ผ.๑:

[(ขมวดคิ้ว) ตำรวจต้องส่งเรื่องฟ้อง

ศาลต่อไป!

ผ.๒:

[ต้องดำเนินคดีต่อไป [ครับ.

ผ.๑:

บาดเจ็บสาหัสยังงี้แล้วแม่จะต้องมาติดคุกเหียว

[(ขมวดคิ้ว) เอ๊ยแล้วอย่างนี้แม่จะต้องมาติดคุกแล้วลูกก็
หรือ?
เอ้อ:: ก็มีโทษจำคุกสามปี. (ขมวดคิ้ว) แต่=

ผ.๒:

เอ้อ!

ผ.๒ = ศาลก็อาจจะพิจารณาว่าคุณความหนักเบาว่า, ประมาทมากน้อยแค่ไหนควรจะลงโทษอย่างไร,
โดยทั่วไปอย่างเนี่ย, ศาลก็อาจจะรอลงอาญาให้.

ผ.๑:

[อาจจะเมตตา [ให้.

ผ.๒:

[(ขมวดคิ้ว) เมตตา.

ผ.๑: = (แข่งกัน) ฟืดฟืด! ฟืดฟืด! ฟืดฟืด! โอโหแคงแข่งไม่ไม่นะเนี่ย!

ผ.๒: [ขบวนท่านนายก. ขบวน=

ผ.๑: [เอ้อ!

ผ.๒: = นักข่าวตาม. แข่งบ๊ิด ๆ บ๊ิด ๆ โอโห!

ผ.๑: [เอ้อ! โห! แข่งไป [ปาดหน้าปาดหลัง ๆ . [จะแข่ง

รถนักข่าวก็แข่งไม่ได้ไม่รู้ทำยังไงชนท้ายรถ, _ ช่องเจ็ดเลย. ตู๋ม!

ผ.๒: [ตู๋ม. หนึ่งทีแล้วเป็นไง? =

ผ.๑: [อีที,

ผ.๒: = [ตู๋ม! (หัวเราะ) [ตู๋มอีที. อ้าว! เรื่องนี้เป็นข่าวเป็นคราว=
[ยังไม่รู้สิ๊ก, (หัวเราะ) ตู๋มอีที, ยังไม่รู้สิ๊ก, [ตู๋มอีที.

ผ.๑: = [ที่เกิดขึ้นอาจารย์ประมาณ. [ปัญหามันมีว่าตำรวจนี้มีสิทธิ, ขนรถ, คนอื่น ๆ มั้ย? =

ผ.๒: [เป็นเรื่อง [อะไร.

ผ.๑: = [เราปฏิบัติกรตามหน้าที่ที่เกี่ยวไปชน, คนโน้นขวางคนนี่กะกะชนตู๋มตู๋ม ๆ ตู๋ม! [ถือเป็น=
ผ.๒: [ไม่มี. [ไม่มีสิทธิ

เลนนะครับ.

ผ.๑: = การปฏิบัติกรตามหน้าที่มั้ยครับ?

ผ.๒: [หน้าที่ไม่มีครับ. [อย่างนี้เนี่ยคุณทำผิดกฎหมาย. [
ผ.๑: [เอ้า!

ทำผิดกฎหมายยังไงครับ [ผมเป็นตำรวจ!

ผ.๒: [คุณรู้มั้ย? [คุณไปชนท้ายรถเค้าแบบเนี่ย, _รถช่องเจ็ด
แบบเนี่ยนะ! (ขมวดคิ้ว) คุณจงใจเลนนะเนี่ย, เจตนาทำให้ทรัพย์สินเค้าเสียหาย. [มีความผิด=
ผ.๑: [เอ้า!

ผ.๒: = ตามมาตราสามร้อยห้าสิบแปด!

ผ.๑: [มีโทษ! ...

ผ.๒: [(ขมวดคิ้ว) จำคุกสามปี!

ผ.๑: [ตำรวจที่จับแล้ว

คนนั่งอีกสองสามคนล่ะ?

ผ.๒: [อ้าว! โดนเป็นกองเชียร์! [เอามันเลย! (ทำท่าเชียร์) เอ้ย [เอ้ย, =

ผ.๑: [เอ้อ! [(ทำท่า
เชียร์)

ผ.๒: = เฮ้ย,พวกนี้, [รู้เห็นเป็นใจ!
 ผ.๑: โคน, [โคนด้วยทั้งนั้น! ถือว่าร่วมไม้ร่วมมือ [เลย! =
 ผ.๒: โคนด้วย. [เอ้อ! นี่.
 ผ.๑: = ทั้งหมดสามสี่คน, อ้าวแล้วอย่างเนี่ยรถเค้าพังรถเค้าเสียหายเนี่ย, รถช่องเจ็ดเนี่ยอย่างที่เป็นข่าวนี้
 จะไปฟ้องร้องเอาที่ใครได้มั๊ยครับ? (ขมวดคิ้ว)
 ผ.๒: [ผมว่าหนึ่งนะครับดำเนินคดีอาญาก่อนขอหา
 เจตนาทำให้เสียหายทรัพย์สิน.
 ผ.๑: [ข้อหนึ่ง. ข้อสอง!
 ผ.๒: [ข้อสอง [เนี่ย, เรียกค่าเสียหายทั้งหมด.
 ผ.๑: [รถพังรถ. [
 กับใครครับ?
 ผ.๒: [ตำรวจที่ทำละเมิด. [สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.
 ผ.๑: [ตำ, [สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
 อยู่ที่, ปทุมวัน, ปทุมวันนี่โดนด้วยหรือ?
 ผ.๒: [ต้องรับผิดชอบด้วย. [ถูกฟ้องด้วย!
 ผ.๑: [อ้า! อืม. [
 ผ.๒: [อ้อ! [:: (กอดอก) เอ้อถ้าคุณ [เป็น, =
 ผ.๑: [นี้พวกนักข่าวเค้าบอกเค้าไม่ [ยอม. [ต้องเอาให้ถึงที่สุด!
 ผ.๑: [ถ้าคุณเป็น
 สอบขอตอนนี้ตำรวจอย่างนี้เนี่ยคุณจะทำยังไงครับ?
 ผ.๒: [ผมก็ต้อง, _ พิจารณาสอบสวนดูแล้วก็, _
 ย้ายออก.
 ผ.๑: [อ้อย้ายออกนอกพื้นที่หรือครับ?
 ผ.๒: [ย้ายออกจากราชการ. [ไม่ได้นะ=
 ผ.๑: (หัวเราะ)
 ผ.๒: = คุณขับรถไปเที่ยวชนท้ายเค้าอย่างนี้ไม่ได้เลยนะ [ครับ.
 ผ.๑: [เอ้อ:: ทำให้, ทางราชการเสียหาย
 ผ.๒: [สำนักงานตำรวจแห่งชาติต้องรับผิดชอบครับ, [อ้าว! ละครับ! อ้าว:: วันนี้เราก็ประกาศ=
 ผ.๑: [อืม. [ครับ.

ผ.๑: = รายชื่อผู้โชคดี. เลย์รีเปล่าครับ? _ ประกาศเลย์รีเปล่าครับ? อ้อยังนะครับ! [อ้าว! :: (หัวเราะ) =
 ผ.๒: [อ้าว::

ผ.๑: = สักคำนี้เรายังแจกสื่อหัวหอมจ้อข้าว. ลีบตัว, แล้วก็, วิชิตีคู่ซ่าส์ทนายเสบ. ลีบชุด! นะครับ!
 ส่งจดหมายดิชมมาที่ตู้ปณอฮิบสี่. สามแยกลาดพร้าว. กรุงเทพฯ. หนึ่งศูนย์เก้าศูนย์หนึ่งครับ.]

ผ.๒: [ครับจะส่งไปรษณียบัตรมาก็ได้นะครับ! [บางคนบอกแหมบอกส่งจดหมาย, ไม่กล้าส่ง=
 ผ.๑: [(ยิ้ม) ครับ. เอ้อ!

ผ.๒: = ไปรษณียบัตร. นะครับ. ส่วนถ้าจะถาม ข้อกฎหมาย [ทำไง. ถามข้อกฎหมายอย่าลืม=
 ผ.๑: อืม! [ครับ.

ผ.๒: = นะครับ! กรุณาถอดของ. ติดแสดมปีมาด้วยนะครับ. แล้วเวลาเขียนจดหมาย=
 ผ.๑: (ยิ้ม) เออ.

ผ.๒: = นี่นะครับเวลาถามมา. กรุณาใช้ภาษาไทย. อย่าใช้ภาษาขอม! (ขมวดคิ้ว)=

ผ.๑: อืม. อ้อ! อืม!

ผ.๒: = อย่าใช้ภาษาที่มัน, แบบ, ไม่สามารถ จะตรวจสอบได้ว่า, มีความหมายว่าอย่างไร.]
 ผ.๑: [แล้วก็

ที่กฎหมายของเรานั้นจะตอบให้กับทุกท่าน! [นะฮะ. ไม่ว่าจะป็นจดหมายไม่ว่าจะมาจาก =
 ผ.๒: [เอ้อ.

ผ.๑: = ทาง, เว็บไซต์! นะที่ส่งเข้ามาเนี่ยนะครับ! [
 ผ.๒: [ทุกคำถาม. จะมีการพิจารณาครับ. [ตอบ=
 ผ.๑: อืม! [อืม!

ผ.๒: = โดยนักกฎหมายซึ่งเป็นเนติบัณฑิต.

ผ.๑: [(ยิ้ม) อ้อ! [:: เอ้าวันนี้! เวลาหัวหอมจ้อข้าวหมดแล้ว=
 ผ.๒: [อ้อ! ::

ผ.๑: = ครับ!

ผ.๒: [ไปพบกันใหม่ครับวันจันทร์ครับเวลาเก้านาฬิกาสี่สิบ, สี่สิบนาที่ครับวันนี้สอง, - ผม
 สองคน (หัวเราะ) ขอลาก่อนครับ! [สวัสดีครับ! :: (ยกมือไหว้)

ผ.๑: [สวัสดีครับ! :: (ยกมือไหว้)

ตัวอย่างการถอดบทสนทนาจากแถบวิดิทัศน์สำเนารายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข่าว”
ครั้งที่ ๒๒ วันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๗

- ผ.๑: ซาตีไคไรรัก, สมักรสมาน. [จะทำการสิ่งใดไรรผล.
- ผ.๒:
- ผ.๑: [แม่ซาติ, ย่อยยับ, อับจน.
- ผ.๒: [บุคคลจะสุข
- อยู่อย่างไร.
- ผ.๑: [(ยกมือไหว้) ส [วัสดีครับ! ผมทนายวันชัย สอนศิริ. [และผมทนายประมาธ
- ผ.๒: [(ยกมือไหว้) [สวัสดีครับ!
- เลื่องวิฒนะวณิซ. [นี่คือรายการหัวหมोज้อข่าว [ครับ.
- ผ.๑: [ประจะวันพฤษหัตที่สิบหกกันยายนสองพัน
- ผ.๒: [
- ห้าร้อยสี่สิบเจ็ดครับ.
- ผ.๑: [วันนี้, เป็นวันที่ทุกท่านจะ, โชคดี.
- ผ.๒: ถูกหวย.
- ผ.๑: ทุกคน. [
- ผ.๒: [ทุกคน! คนบางคนก็, [
- ผ.๑: [ครับ. [ก็บางคนก็ถูกจริง ๆ บางคนก็ถูกกิน. [อืม! [
- ผ.๒: [
- ผ.๑: [
- นะ. แต่, คูรายการนี้แล้วขอให้ท่าน, ถูกจริง ๆ. [ครับ. [แต่ถ้าเล่นหวย, หวยบนดินของ. =
- ผ.๒: [
- ผ.๑: [อืม. [
- ผ.๒: = รัฐบาล. [ไม่ถูก โกง. [ไม่ถูก โกง! เพราะวา, ถ้ารัฐบาลเป็นเจ้ามือฟ้องได้. =
- ผ.๑: [อืม. [เอื้อ:: [อืม! ::
- ผ.๒: = ถ้าไม่จ่าย. [ถ้า, ประชาชนเป็นเจ้ามือหวยได้ดินนะครับฟ้องไม่ได้นะครับเพราะ, =
- ผ.๑: [ถ้าไม่จ่ายนะ.
- ผ.๒: = เป็นการพนัน. [
- ผ.๑: [เพราะฉะนั้น, อย่าเล่นหวยได้ดิน!
- ผ.๒: [(ขมวดคิ้ว) อย่าเล่นหวยได้ดินกับ

เอกชน, [ให้เล่นหอยบนดินกับรัฐบาล.
 ฝ.๑: อีม.] Z ครับ, ถ้าจะเล่นหอยได้ดิน. เป็นเจ้ามือเอง.
 ฝ.๒: (หัวเราะ) จะได้ถูกปราบ. (หัวเราะ) เอ็ง! เอ้อ:: ตอนนี้บักจิวเค้า:: ขอมรับอะไรนะอาจารย์=
 ฝ.๑: = ประ [มาณ.
 ฝ.๒: [เข้าก็เรื่อง,
 ฝ.๑:] ตอนนี้รัฐบาลเราเน! (ขมวดคิ้ว) คนไหนที่มีปัญหาจะไม่ได้รับ=
 ฝ.๒: อีม.
 ฝ.๑: = ความปลอดภัยเนี่ย, ปลอดภัยเราก็จะ, สั่งหน่วยข่าวกรองไป. [ไป=
 ฝ.๒: ก็ใช่ไงเพราะว่า [พฤติกรรม.]
 ฝ.๑: = คุ่มครองไปดูแล! ::
 ฝ.๒:] อย่างพฤติกรรมคุณเอกยุทธเป็นไง? ออกมาแฉ. ยังไง=
 ฝ.๑: เอ้อ! :: มาแฉ.
 ฝ.๒: = [รายงาน! (แบมือ)
 ฝ.๑: = [เนี่ย, แฉมีการปั้นหุ่นมีคนเล่นรัฐบาลไซมัย?] เอ้อ!
 ฝ.๒:] มัน, ผมกลัวมือที่สาม.
 (ขมวดคิ้ว) เพราะฉะนั้นกลัวมือที่สามเพราะฉะนั้น, เราก็ [ส่งคน, =
 ฝ.๑: เอ้อ:: ไซ:: (ขมวดคิ้ว) อีม.
 ฝ.๒: = สะกดรอย. เพราะกลัวมือที่สาม. [คือ, คือยังงั้น! คือเรา=
 ฝ.๑: เอ้อ! :: [เราก็จะมีรถ, สอง [คัน. เออ.
 ฝ.๒: = กลัวมือที่สามเพราะว่า, [เราเป็นมือที่สอง. (ทำทางเล็กเล็ก) สะกดรอย=
 ฝ.๑: [อีม. (หัวเราะ) [หัวเราะ)
 ฝ.๒: = ไว้ก่อน. มือที่สามจะได้เข้าไม่ถึง. เอ้อ! ::
 ฝ.๑: [เอ้อ! :: แล้วก็, พุดง่าย ๆ ว่าใครมีปัญหาขังเราที่จะ
 ดูแล. (ขมวดคิ้ว) ทางได้มีปัญหา. ตุ่ม ๆ ตุ่ม ๆ ! แล้วเป็นไงเราดูแลมั๊ยครับ?]
 ฝ.๒: ดูแลครับ. เออ.
 ฝ.๑: [เราก็จะดูแลครับ.]
 ฝ.๑:] ครับ. แต่จะไม่, รัศกุ่มเหมือนคุณเอกยุทธรีไรง.]
 ฝ.๒:] อ้อไม่ก็, [คือ, คือ, =
 ฝ.๑: [หัวเราะ)

ผ.๒: = ให้อพวกนั้น โจรได้มันเยอะ! (ขมวดคิ้ว) เพราะฉะนั้น, สิบคนเนี่ยเราต้องคนนึง=

ผ.๑: โอ้! ::

ผ.๒: = สะกดย . เอกยุทธ์เนี่ยคนนึงเราส่งแปดคน. ให้, อารักขา!

ผ.๑: (หัวเราะ) (ยิ้ม) อืม! ::

โอเคแต่รัฐบาลก็ดูแลอย่างดีครับทุกจุดทุกแห่งทุกที่. ไม่ว่าจะเป็นคน ๆ เดียวหรือทางใต้=

ผ.๒: ครับ.

ผ.๑: = ทางเหนือ. [เอ้า!

ผ.๒: [คุณหมด.]

ผ.๑: [คุณหมด! _ อ้าว! ไปข่าวแรกเลขนี้ ๆ ก็เป็นข่าว.]

ผ.๒: [เป็นไงครับข่าว

อะไร.

ผ.๑: [คมชัดลึกครับพาดหัว, มอสามจนเงินครุ. เกรียด, ซดยา. อ่างผออบีบคั้นหนัก. แพทย์

ซ้อจไม่รอด. [นะครับ. เรื่องนี้เกิดที่อำเภอจะฮวด. จังหวัดนครศรีธรรมราช. (ขมวดคิ้ว)=

ผ.๒: [โอ้โฮ:: [อ้อ! ::

ผ.๑: = เด็กชายศักดิ์เนี่ยอายุสิบสี่ปีมอสาม!

ผ.๒: [เด็ก [ได้เนี่ยนะ! (เลียนสำเนียงได้)

ผ.๑: [พอ. [เอ้อ!]

ผ.๒:

(เลียนสำเนียงภาษาถิ่นใต้) มอสามนะ.

ผ.๑: [(เลียนสำเนียงภาษาถิ่นใต้และขมวดคิ้ว) มอ [สาม!

ผ.๒: [โอ้อเอ

ผ.๑: [เออ.

ผ.๑: [เออ. (หัวเราะ)

ผ.๒: [เป็นยังไงบ้าง?

ผ.๑: [โห:: อาจารย์, แกก็, _ พรรคพวก, รวมกันสองสามคน

อะนะครับ. [ไปขโมยเงินครุ. _ [อ้อ!

ผ.๒: [เออ. [อ้ออาศัยทีครุผลอ! เป็นการแสดงความกล้าหาญ=

ผ.๑: [เอ้อ! ::

ผ.๒: = ไร้มั้ย? คือ, คุณขโมยเงินใครก็ไม่มันเท่าขโมยเงินครุ. ถ้าคุณสามารถขโมยครุได้=

ผ.๑: [อืม. [อืม! ::

ผ.๒: = ถือว่าคุณได้ประเภท, คือได้ ๆ แก่แก้น [อะ! (ขมวดคิ้ว)

ผ.๑: [เอ้อ:: ขโมยมาเลย, หมิ่นนึ่ง. พอหมิ่นนึ่ง. =

ผ.๒:

เอ้อ.

ผ.๑: = ในที่สุดแล้วก็, เคื่ก็มีการสืบสาวราวเรื่องแล้ว, (ตบมือหนึ่งที) พออออก, รวมทั้งครูก็จับได้ว่า,
ฮะ! ไอ้หมอนี่เอาเงินไปใช้หมดนี้ไปซื้อข้าวของมา, เหลืออยู่ห้าพันคันในตัว. เจอ!

ผ.๒:

ห้าพัน.

ผ.๑: = พออออกก็บีบคั้นใหญ่หนึ่ง. ถ้าไม่เอาเงินคืน. อาจจะไม่เรียนไม่จบ. _ สอง! อาจจะต้องถูกดำเนินคดี.=

ผ.๒:

อืม.

ผ.๑: = (ขมวดคิ้ว) เด็กเครียดมั๊ย? _ หาทางออกไม่ได้! ::

ผ.๒:

ผ.๑:

มาหาผู้ครับ. กำมือโกชน. กินชะเลยครับ! (หัวเราะ) อู๋

ผ.๒:

และเบะปาก)

ผ.๑:

(ขมวดคิ้ว) และเลยครับ. เคื่บอกนี่เนื้อเชื้อเสียหายยับเยินส่งโรงพยาบาลพ่อแม่บอก,
ทำไมครูไม่บอกผู้ปกครองทำไมไปจัดการเองทำไมโหดร้ายนัก! (ชี้อาจารย์ประมาณ) เป็นครูยังไ
น่าจะมีเมตตาธรรมน่าจะบอกพ่อแม่, เด็กมันจะแก้ปัญหาได้ยัง

ผ.๒:

ครูยังไม่ได้จัดการอะไรเลยนะ! ครูเพียงแต่บอก, ให้เอาเงินมาคืนครู. ถ้าเกิดครูเนี่ย, ไป=

ผ.๑:

ผ.๒: = ฟ้องพ่อแม่. บอกว่าพ่อแม่เนี่ย, (ชี้ไปข้างหน้า) ดูสิลูกทำยังไง, พ่อแม่ไปกดดัน =

ผ.๑:

ผ.๒: = ลูก, ลูกเกิด, แขนงคอยตายขึ้นมาครูยิ่งหนักกว่าอีก.

ผ.๑:

ผ.๒:

กดดันเลยนะ, ครูไม่มีกดดัน, ครูเอาเงินมาคืนเลย ๆ.

ผ.๑: =

แล้วก็จะ, แจ้งตำรวจ

ผ.๒:

ควรจะดูว่านักเรียนตั้งใจเรียนหนังสือรีเปล่า?

ผ.๑:

อ้อ! ::

[

เอ้อ

:: ทำไง.

[

ไอ้ :: (ขมวดคิ้ว) ก็ไป, เอายา

]

หุ!

[

อู๋หุ! กินเข้าไปเป็นไงที่นี้. (ขมวดคิ้ว

]

[

ไง,

[

(ขมวดคิ้ว) นี้, ครูบอกให้ฟังนะ.

]

[

ถ้าเกิดครูเนี่ย, ไป=

]

[

อืม.

]

[

เออ.

]

[

เฮ้ย:: มันไม่มีปัญ

[

หา, (ขมวดคิ้ว) =

]

[

(โบกมือ) ครูไม่มี

]

[

แจ้ง.

[

(ขมวดคิ้ว) อันนี้เป็นมาตรการทางการศึกษาครู

]

[

ตั้งใจอยู่.

]

ครูที่พูดแบบนี้ผมยังคงมาสามศพแล้ว! (หัวเราะ) เอาจังจี้, เด็กอายุสิบสี่ปีเนี่ยอาจารย์ประมาณ=

ผ.๒: (หัวเราะ)

ผ.๑: = กระทบความผิเดเนี่ย, ในทางกฎหมายนี่เด็กติดคุกมั๊ยครับ?

ผ.๒: [เอ้า! _ มันต้องติดคุกดิครับคือ,
กฎหมายนี่เค้าบอกว่ายังจี้, เค้าจะลงโทษ. _ ลงโทษไม่เกินกว่า, _ ครั้งหนึ่ง.

ผ.๑: อืม. [คือ, เอาไป

ผ.๒: ฝึกรอบมอะไรต่ออะไรได้มั๊ยครับ [เด็กอายุสิบสี่ปี, [คุณเด็กเค้าเรียกคุณเด็ก. =

ผ.๑: [(?)

ผ.๑: [อ้อ! ::

ผ.๒: = สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก.

ผ.๑: [อ้อ [::

ผ.๒: [อืม! :: (อืม) [

ผ.๑: [(ขมวดคิ้ว) คือจริง ๆ ไม่ได้หมายความว่า
เด็กเนี่ยไป- อายุสิบสี่ปีไปกระทบความผิเดแล้วติดคุกเสมอไป.

ผ.๒: [อ้า:: ก็:: (?) เข้าสถานฝึกรอบม

รับ!

ผ.๑: [สถานพินิจและคุ้มครองเด็ก. [อ้อเอาไปฝึกรอบม! =

ผ.๒: [มีการ, [

ผ.๒: [อ้า:: เอาไป

ผ.๑: [อบรมบ่มนิสัย. [

ผ.๑: = [เพราะฉะนั้นมาตรการอย่างนี้เป็นการกระทบความผิเดของเด็กเนี่ย. ถ้าครู:: รวมทั้ง=

ผ.๒: [อืม.

ผ.๑: = ผู้ปกครองเนี่ย, มีวิธีการปรึกษาหารือร่วมกัน. นะฮะ, หาทางออกไม่ใช่ไปกดดันเด็ก=

ผ.๒: [ครับ.

ผ.๑: = แบบนี้, [บางทีเด็กหาทางออกไม่ [ได้.

ผ.๒: [อืม. [จะเรียกถูกกดดันก็ไม่ถูกอาจารย์วันชัยคุณต้องมอง
หลาย ๆ มุมด้วย. เพราะว่า, จริง ๆ ครูก็ไม่ตั้งใจจะกดดันหรอก. ครูก็=

ผ.๑: [อืม! :: (ขมวดคิ้ว) [อืม.

ผ.๒: = หวังดี [รู้ว่าเด็ก ๆ เนี่ย, [คือเด็กเนี่ยพอลัก, - กระทบความผิเดฐาน=

ผ.๑: [อืม. [อืม. (ขมวดคิ้ว)

ผ.๒: = ลักทรัพย์เนี่ย, (ขมวดคิ้ว) คุณรู้มั๊ยถ้าโตขึ้นเนี่ย, _ เป็นผู้ใหญ่นะ, เดียวก็ไปกระทบความผิเดอย่าง
อื่นอีก. [

ผ.๑: อ้อ:: ก็ถือว่ากำ [หาราบ,
 ผ.๒: (ขมวดคิ้ว) ครูก็ต้องอบรม, กำหาราบด้วย. เนี่ยหมอ=
 ผ.๑: อืม:: เอาละ!
 ผ.๒: = ซี้เลยนะ! หมอซี้เลยว่าเนี่ย, โอกาสไม่รอดเยอะ! (เบะปาก)
 ผ.๑: เออ. [อ้อ! :: หมอ=
 ผ.๒: อืม!
 ผ.๑: = ตรวจแล้วว่าโอกาสไม่รอดเยอะ.
 ผ.๒: [อืม. พุดถึงหมอเนี่ย. ผมเคยมีเรื่องนึงนะ, =
 ผ.๑: เออ.
 ผ.๒: = ผู้หญิงคนนึง, _ แกผายลมทั้งวันคุณเคยเป็นมั๊ย? _ (ขมวดคิ้ว) [ไปหา=
 ผ.๑: [อ้อ.
 ผ.๒: = หมอ. (เลียนเสียงผู้หญิง) เอ๊ะหมอขานหนูไม่รู้เป็นไรค๊ะ. ผายลมทั้งวันค๊ะ.
 ผ.๑: [เอ้อเออแล้วมัน
 เป็นไง.
 ผ.๒: [แต่, เวลาหนูผายลมเนี่ยนะค๊ะ! ไม่มีเสียงไม่มีกลิ่นค๊ะ.
 ผ.๑: [ไม่มีกลิ่น. [เออ.
 ผ.๒: [เอ้อ. เสียง
 กลิ่น ไม่มีค๊ะ. พอปุดซักพัก. (เอามือไว้แถว ๆ สะโพก) ปู้ด:: ออกมา. =
 ผ.๑: เออ. (ขมวดคิ้วและ
 ทำหน้าง)
 ผ.๒: = ลมแรง, นี้นี้นี้, ผายลมแรง ๆ ยังจี้เลยค๊ะ [เอ้อ.
 ผ.๑: [เสียงกับกลิ่นไม่มีค๊ะ. (โบกมือ) =
 ผ.๒: = หมอจ่ายยาให้ไปกินเลยเจ็ดวัน. เอ้อ! ::
 ผ.๑: เอ้อ!
 ผ.๒: = หมอจ่ายยาให้ไปกินเลยเจ็ดวัน. พอเจ็ดวันกลับมา, หมอถามเป็น ไรอาการดีขึ้น=
 ผ.๑: อืม.
 ผ.๒: = รียังครับ? [(หัวเราะ) _ ก็ค่อยยังชั่วค๊ะหมอ. แต่เวลากินยาหมอดีวเนี่ย! ผายลมมากกลิ่นแรง=
 ผ.๑: [เออ.
 ผ.๒: = มากเลย! (ขมวดคิ้วและเบะปาก) [กลิ่นแรงมาก! อืม. หมอบอก, อืม! หมอบอก, อืม! =
 ผ.๑: เออ, [กลิ่นแรง.
 ผ.๒: = ยังจี้รักษามาถูกทางแล้วละ.
 ผ.๑: [เอ้า! ถูกทางยังงัยละ? (ตกใจ) [
 ผ.๒: [เอ้อก็ตอนนีเนี่ย, คือ,

จุมูกคุณดีขึ้นแล้ว! เหลือแต่หูอย่างเดียว. ต่อไปจะจ่ายยาแก้หู.

ผ.๑: (หัวเราะ) [(หัวเราะ) [มันเกี้ยว=

ผ.๒: (ยิ้ม)

ผ.๑: = อะไรกัน. (หัวเราะ) [(หัวเราะ) เอ้อ! ::

ผ.๒: [ก็คุณไม่ได้, (หัวเราะ) คุณไม่ได้กลืนไม่ได้, ไม่ได้ยินเสียงนี้. (หัวเราะ)

ผ.๑: [(หัวเราะ) [เอ้า! [โห! =

[เอนั้นเป็นเรื่องของหมอนะครับแต่เรื่อง [ต่อไปนี้เป็นแม่ล่ำมโซ่ลูกเลยอะ. _ [โอ้โห::

เรื่องนี้เกิดขึ้นที่สมุทรปราการ! (ขมวดคิ้ว) แล้วก็เป็นเรื่องที่โอ้โห! :: แม่ล่ำมโซ่ลูกว่าเท่าไร=

ผ.๒: = (ขมวดคิ้ว)

ผ.๑: = ไม่ฟัง, ล่ำมซะเลยครับ!

ผ.๒: [อ้าว! มันจะได้เซ็ด! [ไม่จั้นเนี่ย, ดื้อ!

ผ.๑: อืม! [:: [เอ้อ! (ยิ้ม)]

ผ.๒: [

พักซักครู่ครับ.

(พัก)

ผ.๑: ช่วงที่สองของรายการครับ. แหมบางทีลูกเรานี้, สอนเท่าไรไม่ฟังห้ามเท่าไรไม่ฟังล่ำมโซ่

ซะเลยดีมั้ง? (ขมวดคิ้ว) _ หี, [(เอานิ้วเคาะกระดาษบนโต๊ะ)

ผ.๒: [ไม่ดีเท่าไรหรือ [ล่ำมโซ่. (ขมวดคิ้ว) [เป็นไง.

ผ.๑: [ไทยรัฐก็เลยพาดหัววันนี้ครับ. [แม่ล่ำมโซ่

ลูก, ติดเกมคอม. หนัโรงเรียน. ลักเงินเข้าร้านเน็ต. _ เตือนก็ไม่เชื่อ. เลยลงโทษ. [(หัวเราะ)=

ผ.๒: [เออ [::

ผ.๑: = นี่เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเฟื่องฟ้าจังหวัดสมุทรปราการเนี่ย. [เป็นไง.

ผ.๒: [

ผ.๑: [ก็, เด็ก, - น้องจูเนียร์

อายุ, สิบเอ็ดขวบอยู่ปอหก! นะ! [แก่, ขอบไปเล่นเกมเล่นอะไรต่ออะไร เล่นเน็ตเนี่ยเล่น=

ผ.๒: [อืม! ::

ผ.๑: = ทั้งวันทั้งคืนนะ. วันที่เกิดเรื่องนี้กลับมาเกือบเที่ยงคืนนะ. [แม่โกรธมั๊ย? ห้ามก็แล้ว=

ผ.๒: [เอ้อ!

ผ.๑: = บอกก็แล้ว! เตือนก็แล้ว! ตีก็แล้ว! [นี้.

ผ.๒: [อืม. [ต่อไปนี้แกไม่ต้องไปไหน

เลย, **เดี๋ยวจั๊นจะล่ามแก้วไว้ที่หน้าบ้านนี้แหละ!**
 ผ.๑: เอ้อ. } เลยล่ามโซ่ [เลยครับ. _ นี่เห็นมัย? =
 ผ.๒:] เนี่ย.
 ผ.๑: = (ชี้ภาพข่าวในโทรทัศน์)
 ผ.๒: } ล่ามไว้หน้าบ้านเนี่ย. (ชี้ภาพข่าวในโทรทัศน์) [=
 ผ.๑:] พอล่าม [โซ่,
 ผ.๒: = แล้วเนี่ย, มาเคือคร้อนอะไรเนี่ยมา, มาแจ้งความมาแจ้งตำรวจมาจับชั้นทำไม=
 ผ.๑: เอ้อ!
 ผ.๒: = [เนี่ย. [ก็ลงโทษลูก.
 ผ.๑:] ก็คนเค้าแก [ล่ามไว้บ้านนะ. วันแรกเลยล่ามไปที่นี้แล้วยากี่ปล่อย.] พอ =
 ผ.๒:] เอออย่าปล่อย.
 ผ.๑: = ปล่อยบ๊าย! วันหลังนี่, จับ, กร้อนหัวเลยอะนะครับ, [แล้วก็มา [ล่ามไว้หน้าบ้านเลย [ครับ.
 ผ.๒:] เออ. [กร้อน,] ล่ามไว้
 หน้าบ้านเลย, [**กุญแจไปซ่อนด้วย!**] เดียวยามาปล่อย.] ดินะแก=
 ผ.๑: [แล้ว,] **เอากุญแจไปเลย!**] เอ้อ! ::
 ผ.๒: = ไม่เอาอย่าไปล่ามอีกคน.] ล่ามไว้หลังบ้าน.] จะได้ไม่มาช่วย.
 ผ.๑:] (หัวเราะ)] เอ้อ:: }] นี้:: ความจริง
 ผ.๒:] ผมว่าถ้าล่าม, แล้วไม่มีเรื่องนี้คุณรู้มัย? ต้องทำยังไง?
 ผ.๑: }] ที่หลังจะล่ามลูกโซ่ [] มัย?] สั่งสอน=
 ผ.๒:] เออ ๆ .
 ผ.๒: = ลูกโซ่ [] มัย?] ไปล่ามหลังบ้าน.
 ผ.๑: [] เออ ๆ . }] อ้อ! :: คนไม่เห็น.] แล้วก็เอาอย่า=
 ผ.๒:] ไม่มีคนเห็น. (หัวเราะ)
 ผ.๑: = ไว้ที่ไหนครับ?
 ผ.๒: }] เอ้อ, เอาอย่าไว้คู่กันนั่นแหละ [] ครับ. [] จะได้เตือนสติกัน. =
 ผ.๑:] (หัวเราะ) [(หัวเราะ)
 ผ.๒: = [] ไม่งั้นเนี่ย, [] พอ, (ทำท่าล่ามโซ่) ล่ามเสร็จ.] เดียวยามาปล่อย. ล่ามเสร็จอย่าปล่อย. =
 ผ.๑: [] เออ. [] อืม!
 ผ.๑:] เออ.
 ผ.๒: = **อย่าทำแบบเนี่ย, ทำให้ลูกได้ใจ!**] โซ่มะ?
 ผ.๑:] อืม! :: }] เพราะฉะนั้นต้องสั่งสอนอย่า! (กอดอกและ

- ไปไหนไม่ได้.
- ผ.๑: = ทำท่าเอาเชือกผูกแขวนคอ) (หัวเราะ) (หัวเราะ) เอาจี้, ในทางกฎหมายนี้มีความผิดยังไงครับ
- ประมาณ
- ผ.๒: = ท่านผู้ชมครับ.
- ผ.๑: [ที่คุณพูดมาเป็นลูกของคุณคุณจะทำได้มั๊ยครับ.]
- ผ.๒: [เป็นลูกของเราเราก็ทำ
- ไม่ได้นะ.]
- ผ.๑: [ทำไมล่ะ. กฎหมายว่าไงครับ?]
- ผ.๒: [อ้าว! กฎหมาย, คุณเนี่ย, เท่า, เท่ากับคุณนี้
- ทำให้เค้าปราศจากเสรีภาพในร่างกาย. (จับลำตัวของตัวเอง) หน่วงเหนี่ยวกักขัง. ทำ [ให้=
- ผ.๑: [กัก ขัง.] อิม.
- ผ.๒: = เสื่อมเสียเสรีภาพ.]
- ผ.๑: [จะอ้างว่าเป็น-ลูกเรา]
- ผ.๒: [เราทำด้วยความ, เป็นลูกเป็นสามีเป็นภรรยาเป็นพ่อเป็นแม่เป็น
- ปู่เป็นย่า, _ สมมติว่า, มีย่าใช้มั๊ย?]
- ผ.๑: [เอ้อ.]
- ผ.๒: [ย่าอายุ, ร้อยปี.]
- ผ.๑: [จ้าอะไรไม่ได้!] =
- ผ.๒: = เดินไปที่หลังเวลาไปทำงาน. ไปทำงาน, ปล่อยให้ในบ้านเดี๋ยวแกก็เปิดประตูเดี๋ยว=
- ผ.๑: [เอ้อ!]
- ผ.๒: = [แกก็, [เดี่ยวก็หลงอีก, ล่ามโซ่ไว้เลย.]
- ผ.๑: [เดี่ยวก็หลง [ไป.] เอ้อ! [ล่ามโซ่ไว้เลย.]
- ความปรารถนาดี.]
- ผ.๒: = (ชุนีวีชีสายไปมา) [ยังงี้ก็ไม่ได้!]
- ผ.๑: [อ้อมีโทษยังไงครับถ้าขังพ่อขังแม่.]
- ผ.๒: [ขังพ่อขังแม่
- ขังปู่ขังย่านี้โทษจำคุกสามปี. (ชูสามนิ้ว) [ขังลูกอายุไม่เกินสิบห้า,] =
- ผ.๑: [(ชูสามนิ้ว) ถ้าขังลูกอายุ [(?)] เอ้อ.]
- ผ.๒: = โทษจำคุกสิบปี.]
- ผ.๑: [อ้อเพราะฉะนั้นต่อไปนี้จะ [ขังเนี่ยให้ขังพ่อ.] (หัวเราะ)
- ผ.๒: [ให้, [(หัวเราะ) ขังพ่อแม่

โทษจะบอกว่าขังลูก. ถ้าลูกไม่เกินสิบห้าโทษหนัก.

ผ.๑: เอ้อ! :: [อ้อ โทษหนักนะ. [โทษเท่าไร=

ผ.๒: [เออ.

ผ.๑: = เห็นเค้าว่าถึง [สิบสาม.

ผ.๒: [ห้าปีถึงสิบปี.

ผ.๑: [โอ้:: สามปีถึงสิบห้าปีหรือ?

ผ.๒: [เอ้อ! [ถึงสิบ, =

ผ.๑: [อ้อ! [::

ถึงสิบปี!

ผ.๒: = สิบห้าหรือ?

ผ.๑: [เอ้อสิบห้า [ปี!

ผ.๒: [ประมาณว่านะ (?) นานขนาดนั้นเลย [อู้หู.

ผ.๑: [นะอู้หู. []

เอ้อ. แต่ถ้าขังพ่อ! ขังพ่อ. ขังแม่. [โทษ.

ผ.๒: [โทษจำคุกสามปี.

ผ.๑: [เบากว่า. [แต่ถ้า=

ผ.๒: [เบากว่า. (หัวเราะ)

ผ.๑: = ขังรวมกันล่ะครับ.

ผ.๒: [เอ้อ:: ขังรวมรู้สึกจะนับเป็นรายบุคคลนะ [ครับ. รวม ๆ ร้อยปีพอดี=

ผ.๑: [(หัวเราะ)

ผ.๒: = [ครับ.

ผ.๑: [(หัวเราะ) เหมอครับ. เอ้ออย่าไปทำนะครับ. อบรมแนะนำสั่งสอนกันดีกว่า [ครับ. ทำ=

ผ.๒: [ครับ.

ผ.๑: = แบบนี้, มีความผิดมีโทษจำคุกครับ. แม้จะทำด้วยความรัก. ก็ติดคุกครับ.

ผ.๒: [แต่เรื่องนี้เนี่ยศาล

ก็อาจจะพิจารณานะครับ! [อาจจะมองถึงเจตนารมณ์ที่แท้จริงว่า, เจตนาจะทำให้ลูกเสีย=

ผ.๑: [อืม. [อืม.

ผ.๒: = เสรีภาพรีเปล่าหรือตั้ง, ตั้งใจจะสั่งสอน. [อาจจะลงโทษสถานเบาก็ได้! [นะครับ=

ผ.๑: [(อืม) เอ้อ:: [เอ้อ::

ผ.๒: = ลูกก่อนนะครับ.

ผ.๑: [ออกมาจะได้ขังกันอีก.

ผ.๒: [เฮ้ย! (ตกใจ) []

ผ.๑: (หัวเราะ) [(หัวเราะ) =
 ผ.๒: (หัวเราะ)
 ผ.๑: = ต่อกับเดลินิวส์ครับ. _ ทลายโรงงานนรก! กลางกรุง! ชังเด็กลาวใช้เขี้ยวมรณะ. เฝ้าขย้ำ.
 โอ้ [โห:: (หัวเราะ)
 ผ.๒: (ขมวดคิ้ว) โห:: นี่มัน,
 ผ.๑: [นี้:: เกิดที่ดินแดงนี้ขอยประทาสงเคราะห์! [โรงงาน, =
 ผ.๒: [โรงงาน,
 ผ.๑: = ตัดเย็บกางเกงยีนส์! [นี้โอ้โห. รัฐมนตรีสรรรрд, [กลิ่นประทุมเนี่ย. (?)
 ผ.๒: [โอ้โห! :: [ออกหมายค้นไปเลยนี่. นี่, คุณดูนี่.
 (จีภาพข่าวในโทรทัศน์) [เห็นหลุมเห็น ๆ หลุมมัยเนี่ย,
 ผ.๑: [เออ. [โอ้มีหลุมอยู่เลยนะแหม.]
 ผ.๒:]
 เห็นหลุมมัยเนี่ย, [นั่นห้องลับ!
 ผ.๑: [อ้อ. [กว้าง, :: เอ้อ:: [(?)
 ผ.๒: [สามคุณสี่เมตร!
 ผ.๑: [เอ้อสิทหนึ่งเมตร!]
 ผ.๒:]
 สิทหนึ่งเมตรนี้เข้าไปนี่คุณต้อง, [ย่อ ๆ .
 ผ.๑: [เค้าบอกเอา [ผู้หญิงลาวเด็ก ๆ อายุสิบเอ็ดถึงสิบสี่เนี่ย. _ ชุกไว้
 ในนั้นได้ถึง [สิบแปด.
 ผ.๒: [ดูเมื่อไหร่! [สิบแปดคน.
 ผ.๑: [เอ้อ! [โหสิบแปดคน. (หัวเราะ)]
 ผ.๒: [โอ้เหลือเชื่อมัย
 รับประทานผู้ชม.]
 ผ.๑: [กลิ่นนี้คละคลุ้งวิซุค. เอ้อวิซุคครับอาจารย์ประมาณนะเค้าเอากระดานปิด
 [นะ. (ทำท่าปูผ้า) แล้วก็เอาผ้ากางเกงยีนส์นี้คลุม, [ไว้.
 ผ.๒: [เอ้อ. [คลุม [ให้มองไม่เห็น, [อำพราง.
 ผ.๑: [มองไม่ [เห็น.]
 อำพรางเลย. จนกระทั่งเข้าไปแล้วไปจับ. เห็นคนนั่งนอนอยู่ได้, ได้แก้อี้. (ชี้ไปข้างหน้า) =
 ผ.๒: [อืม. [เออ.

สาย [ไม่,
 ผ.๒ = [คำก็เลยถล่มซะแล้ว!
 ผ.๑: [อืม! :: เอจี้! ในทางกฎหมายเอจี้, คำบอกว่ามีหมาเนี่ยนะ. _ -
 เอาสุนัขอะ [นะ, เจี้ยว, โอ้โหตัวโต ๆ สามตัวนี่คอยป้องกันไว้. การที่เอะ:: หมาเนี่ยนะ. =
 ผ.๒: [อืม. [ครับ.
 ผ.๑ = (หัวเราะ)
 ผ.๒: [เอาสุนัข! เอาสุนัขพันธุ์อาเซเชียน!
 ผ.๑: [เออ. [เออมาขู่ยังเจี้ยว, ยังเจี้ยว, =
 ผ.๒: [เออ.
 ผ.๑ = ยังอาจารย์จะ, - ประมาณจะเข้ามาบอก, เฮ้ย! เอาเลย, (เลียนเสียงสุนัขขู่) แฮ่!
 ผ.๒: [แฮ่! หน้า= [เอ้อ!
 ผ.๑ = ยังเจี้ยว, ในทางกฎหมายนี่มีความผิดอะไรมั๊ยครับ.
 ผ.๒: [อ่า. [อ้าว! ขู่เจี้ยวเค้าเนั้นนั้นนะ. [คุณไม่,
 ผ.๑: [หมา,
 หมามันขู่เองนะ.
 ผ.๒: [เอ้อ:: นั้นนะคุณใช้หมา.
 ผ.๑: [คุณใช้หมา.
 ผ.๒: [เอ้อ:: ขู่เจี้ยวเค้าอาจทำให้
 เสียเสรีภาพนะ, อย่างเด็กเนี่ยทำงานเข้าทำงานไป! (ขี้นิ้วไปมา) หมาสามตัวเฝ้า. =
 ผ.๑: [เอ้อ!
 ผ.๒ = (ขมวดคิ้ว) พ่อเด็กหยุกงาน, หมา, ฮือ! (เลียนเสียงสุนัขขู่) ฮือ!
 ผ.๑: [(หัวเราะ) [เหมือน. เหมือน ๆ
 เหมือน [ๆ. หมา, เหมือน.
 ผ.๒: [หมา, หมาเนี่ยสำหรับ, อ่า:: เลี้ยงมาสำหรับ, คุณงาน. [ที่อื่นเค้าใช้โฟแมน, =
 ผ.๑: [เพราะฉะนั้น, [นั้น,
 เอ้อ!
 ผ.๒ = [ที่นี้ใช้หมา.
 ผ.๑: [เอ้อ! ปกติอาจารย์ประมาณเคยพูดว่า. (นับนิ้ว) _ รถที่ใช้ใน - การกระทำ
 ความผิดนี่ก็ต้องโดนยึด. ปืนก็โดนยึด. เอ้อหมาเนี่ยมันเป็นตัวหนึ่งที่ใช้ในการกระทำ=
 ผ.๒: [ครับ.
 ผ.๑ = ความผิด. (ถอดอก) [ต้องยึดหมาเปล่า [ครับ. [อืม.
 ผ.๒: [ผมก็ว่า [น่าจะ, [น่าจะยึดนะครับเพราะ [มันเป็นทรัพย์สิน.

พ.๑: [หมานี่เป็นทรัพย์. ทรัพย์ที่ใช้ในการกระทำความผิดก็ต้องริบด้วยนะครับ. =
 อีม. (หัวเราะ) เหรอ.
 อ้อ! ::

พ.๒: = ริบเข้าหลวงครับ.

พ.๑: [(กอดอก) อ้ออย่างนี้ตำรวจก็สามารถจะยึดมาได้.]
 พ.๒: [สงสัย

ต้องริบเข้าหลวงแล้วเอาไปทำลาย.

พ.๑: [(หัวเราะ) (หัวเราะ) แต่, แต่ตำรวจจะเข้าไปมันก็จะกัด

ซะแล้ว [ครับ! อีม! ::
 อ้า.]

พ.๒: [แล้วคดีเรื่องนี้.] [ขอให้เยอะเยอะไป [หมด. (ขมวดคิ้ว) โอ๊ย! =
 พ.๑: [ครับ.] [อีม! ::

พ.๒: = [ให้ที่פקฟิงคนเข้าเมืองผิดกฎหมายใช้แรงงานเด็กใช้แรงงานเดือน!] =

พ.๑: [เอา.] [โอ้รวมแล้ว, เป็นไง

พ.๒: = [จู๋เจ็ญทำให้เสื่อมเสียเสรีภาพกักขังหน่วงเหนี่ยวไว้! (กุมศรีษะ)] [นึกไม่ออกว่า=
 พ.๑: [อ้าวสรุป] [แล้ว,

พ.๒: = จะคิดคุกก็ปี.

พ.๑: [ตอนที่เคยขังเด็กนะครับ. นายสมชายตอนนี้ก็อาจจะต้องโดน.] =

พ.๒: [ครับ.

พ.๑: = ขังแทน. (อีม)

พ.๒: [คุณสมชายต้องไป, เปลี่ยนวิธีคิดหน่อยครับใช้ [สมนามสกุลมาเป็นผู้คิด.]
 พ.๑: [ครับ.]

ครับ. ช่วงหน้านั้นเป็น, โจรใจร้ายครับ! เลือกข่มขืนนักศึกษา. ทำความผิดมา, ร้อยหกสิบคดี! =

พ.๒: [ไอ้โห:: (ขมวดคิ้วและเบะปาก)

พ.๑: = [ร้ายมั๊ย?

พ.๒: [ร้ายสิ! ผู้ชายรุคทรัพย์ให้หมด!] =

พ.๑: [อีม!] [เอ้อ.

พ.๒: = ผู้ [หลึง, ข่มขืน!

พ.๑: [หลึง, ข่มขืน! ให้หมด!

พ.๒: [ไอ้, ทำแบบนี้, [ต้องดูครับ. (ขมวดคิ้วและเบะปาก)

พ.๑: [พักดีกว่า. ครับ. (ขมวดคิ้ว)

(พัก)

ผ.๑: ช่วงสุดท้ายของรายการครับ. (ยิ้ม) [ข่าวด.]
 ผ.๒: อืม. [เป็นไง. ข่าวด. ว่าไง?]
 ผ.๑: [เอ้อ:: แต่มีคนมาต่อว่ามาเยอะ]
 นะอาจารย์. [ก่อนที่จะไปถึงข่าวด. เนี่ย [นะ. (ขมวดคิ้ว) เค้านอกบางทีไป:: หาวิธีดี:: อะไร=
 ผ.๒: [ต่อว่าเรื่องอะไร. [เออ.]
 ผ.๑: = ต่ออะไรที่รับแจกเนี่ยก็ไม่ทันอยู่แล้ว. มัน, เข้าเยอะแยะเลย. แล้วจะไปหาที่ร้านซีอี๊ดบู๊ค=
 ผ.๒: อืม!
 ผ.๑: = ก็บางร้านก็ไม่มี. [(?)]
 ผ.๒: [บางร้านซีอี๊ดบู๊คเค้าบอก, โบอนุญาต, - จำหน่ายซีดีเค้า, ขาดต่อ. =
 ผ.๑: [อ้อ ๆ .]
 ผ.๒: = กำลังต่ออยู่. แต่ถ้าไม่มีจริง ๆ เนี่ย. _ [ติดต่อไปสำนักงานก็ได้!
 ผ.๑: [อ้อ:: [ติด.] [เบอร์อะไร]
 ผ.๒: [อะ?
 (ขมวดคิ้ว) ศูนย์สองหกหนึ่งสองศูนย์ห้าสองศูนย์ถึงสอง. [คำส่งฟรี! [อ้าว! =
 ผ.๑: [เหรอ! [เหรอ!]
 อ้ออยาก. เหรอ! (หัวเราะ) [(หัวเราะ) ข่าวด.]
 ผ.๒: = เข้าข่าวก่อน. [นี่, หกหนึ่งสองศูนย์ห้าสองศูนย์. [ถึงสอง. [ติดต่อ=
 ผ.๑: [เหรอ! [เออ.]
 ผ.๒: = มาได้นะครับขอซื้อวีซีดีคู่ซี้ทนายแสบ. คำส่งฟรี. ร้อยยี่สิบบาท. [อืม! [:: ข่าวด. =
 ผ.๑: [อืม! [อืม! ::]
 ผ.๒: [อ้อโห! :: นี้เรื่องนี้เกิดที่ตลาดกระบี่เนี่ยอาจารย์ประมาณ ไร่, ไร่ดาวร้าย [คนนี้,
 [อ้อโห:: [ไร่โจรสองคนนี่]
 ก่อคดีตั้งร้อยหกสิบคดี [เหรอ?
 ผ.๑: [เอ้อ:: ซึ่งไร่เอกนูโวอายุสิบเก้า!
 ผ.๒: [มันเป็นอะไรกับวงนูโวอะ?
 ผ.๑: []
 ไม่ได้เกี่ยวหรอก!
 []

ผ.๒: ไม่ได้เป็นเลยหรือ?

ผ.๑: [เพราะวงนูโวไม่, ไม่ได้คน, (หัวเราะ) อย่างนี้นะ.

ผ.๒: [(หัวเราะ) เอ้อ! [แล้วอีกคนนึงชื่อไอ้ตัว กิ่งแก้ว! [เนี่ยสองคนเนี่ยอายุสิบเจ็ดกับ=

ผ.๑: [เอ้อ! [คน (?) [ไอ้โห.

ผ.๑: = สิบเก้าเนี่ย [นะ.

ผ.๒: [คุณว่าสองคนนี่ชื่ออะไร. [คนนึงชื่อธรรมศักดิ์. [อู้หูชื่อเนี่ยแบบ=

ผ.๑: [ชื่อ [อะไร. [เอ้อ!

ผ.๒: = ธรรมะธัม โมนะ! [อีกคนนึงชื่ออะไรรู้เปล่า? [ศิวราช! [อู้หู:: ชื่อเนี่ยแหลม [::

ผ.๑: [เอ้อ! [ศิ, [ไอ้โห! :: [พระทิวะ

ผ.๒: [เลย! (ชี้ขึ้นข้างบน) [อู้หู! :: (หัวเราะ)

ผ.๑: [(หัวเราะ) แต่มันเลวจริง ๆ . [ไอ้:: มันน่าจะชื่อไอ้ห้าร้อย! [(หัวเราะ)=

ผ.๒: [(หัวเราะ)

ผ.๑: = นะฮะ. [เค้าบอก ไอ้เนี่ยนะ. มันจะปฏิบัติเนี่ย. [เอ้อ:: ในลักษณะที่, กลางคืน. [แล้วก็=

ผ.๒: [อี้ม. [เอ้อ.

ผ.๑: = จะดูว่าตรงไหนนี่มีนักศึกษา. [นี่เค้ากำลังพื้นที่ที่ [เกิด.

ผ.๒: [(?) [ทำแผน, ทำแผนอยู่นะ. =

ผ.๑: [ไอ้ไอ้! ::

ผ.๒: = ทำ, อยู่เนี่ย.

ผ.๑: [แล้วมันก็ใช้มอเตอร์ไซค์นะอาจารย์ประมาณ. มี, [ปีนปลอม. [ปีน [ปลอม.

ผ.๒: [อี้ม. [ปีน [ปลอม.

ผ.๑: [เออ.

ผ.๒: [แล้วก็ไปจีงทรัพย์เนี่ย. ตอน, กลางคืนเนี่ยนักศึกษาคนไหนมา. _จัดการเลย, รูดทรัพย์เสร็จ

ผ.๑: [แล้วจัดการข่มขืน. [แล้วบางคนมากับแฟนนะมากับผู้ชาย. __ รูดทรัพย์ผู้ชายด้วยข่มขืน=

ผ.๒: [ครับ.

ผ.๑: = ผู้หญิงด้วย, [(ขมวดคิ้ว) เอ้อทำมายังงี้เนี่ยเค้าบอกว่า, - วันนั้นตำรวจเค้าก็เลย, =

ผ.๒: [เอ้อ! (ขมวดคิ้ว)

ผ.๑: = ข่มขืนขยาดผลเนี่ย. [จับได้ที่, ร้านซ่อมมอเตอร์ไซค์. ขยาดผลได้ความว่าอ้าว, เป็น=

ผ.๒: [ขยาด [ผล.

ผ.๑: = ไอ้หมอนี่. [แล้วก็, รับสารภาพ [ครับ.

ผ.๒: [ทำมาเยอะ! [ไปทำแผนเนี่ยเกือบ=

ผ.๑: [ทำมาร้อยหกสิบคดี!

ผ.๒: พันปี.
 ผ.๑: พันปี.
 ผ.๒: [เออ. (เบะปาก)]
 ผ.๑: [โอ้โฮ]
 ผ.๒: [ยังงั้นเชียวเหรอ? (ขมวดคิ้ว)]
 ผ.๑: [แต่กฎหมายเค้าบอกว่าเฮ้ยถ้าโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปีเนี่ยรวมกัน]
 ผ.๒: [แล้ว, _ ก็, ไม่เกิน] [ยี่สิบปี.] [นะครับ. โทษ, _ ถ้า, _ ต้องดูว่าโทษอัตราขั้นสูง=]
 ผ.๑: [อืม.] [อืม.] [อ้อ! ::]
 ผ.๒: = ชักเท่าไร?
 ผ.๑: [เอ้อ! :: _ อย่างนี้ถือว่าต่างกรรมต่างวาระมั๊ย?]
 ผ.๒: [ต่างกรรมต่างวาระ!] =
 ผ.๑: [อืม! ::]
 ผ.๒: = ต้องรับผิดชอบทุกกระทง. [อืม!] [นี้. แล้วก็พวกเนี่ย, เวลาจับได้นี้ะครับ. เอาเข้า=]
 ผ.๑: [เหนียว! อ้อ.] [แบล,]
 ผ.๒: = ห้องขังเนี่ย. เค้าก็จะขังกับ, พวกในแดนที่แบบ, กระทบความ [ผิดคล้าย ๆ กัน.] [เวลา=]
 ผ.๑: [เออ.] [ครับ.]
 ผ.๒: = ในเรือนจำคุณเคยไปคูมั๊ย?
 ผ.๑: [เออ.]
 ผ.๒: [ผมเคยไปคูในเรือนจำเนี่ย, นักโทษนะเข้ามาปั๊บ]
 [เนี่ย. พอศาลตัดสินจนถึงที่สุดปั๊บเข้าจำคุก, สามปีห้าปีสิบปีตลอดชีวิต, (เข้าไปข้างหน้า) =]
 ผ.๑: [เออ.]
 ผ.๒: = เข้าเรือนจำมาปั๊บ, (จับแขนอาจารย์วันชัย) มาปั๊บถามเลยเฮ้ย! นายน้องใหม่นี้. เออเป็นไงครับ.
 คุณ, โคนคคืออะไรมาครับอันนี้ก็บอก, อ้อผม, ลักเชือก.
 ผ.๑: [ลักเชือก.]
 ผ.๒: [เออแล้วศาลจำคุก]
 [เท่าไรหว่าละ.] [เออจำคุกสามปี.] [บอก. ฮุยศาลไหนเนี่ย?] [ลักเชือกเนี่ยจำคุก=]
 ผ.๑: [เออ.] [เอ้อ.] [เอ้อ!]
 ผ.๒: = ตั้งสามปี [เหนียวครับ?]
 ผ.๑: [เอ้อ! เอ้อ! ศาลไหนเนี่ย? (ขมวดคิ้ว)]
 ผ.๒: [(ขมวดคิ้ว) เอ้อ! ::] [ศาลอาญาคครับ. =]
 ผ.๑: [เออ.]

ผ.๒: = โอโหทำไมจำคุกหนักจัง? ก็, เชื่อกันว่ามีม้ามาด้วย. [ปลายเชือกมีม้า=

ผ.๑: [เอ้า. [เอ้อ ๆ . [อ้อ. [หรือ.

ผ.๒: = คิดมา [ด้วย. [(หัวเราะ)เอา. [(หัวเราะ)

ผ.๑: [เออผมว่าน่าจะต่อชักสับห้าปีเต็ม. [(หัวเราะ) [เอาล่ะครับ! เอา. ก็นี่เป็น

ข้อกฎหมายที่:: ให้ท่านทั้งหลายได้รับทราบแล้วนะครับ. แล้วก็ [เป็นข่าวประกอบกัน=

ผ.๒: [ครับ.

ผ.๑: = นะครับ. สักดาहींเรายังแจกเสื้อหัวหม่อจ้อข่าว. สิบตัว! แล้วก็, วิชีดีคู่ซ่าส์นายแสน. =

ผ.๒: [อืม.

ผ.๑: = สิบ [ชุด!

ผ.๒: [สิบชุด!

ผ.๑: [แล้วก็ส่งจดหมายตีขมมาที่ตู้ปอณอียิปส์. สามแยกลาดพร้าว, กรุงเทพ.

หนึ่งศูนย์เก้าศูนย์หนึ่งครับ.

ผ.๒: [ครับแล้วก็, [ที่โดนใจ, [ก็จะได้ไป. [=

ผ.๑: [ตาม, [เออ. (ยิ้ม) [เอ้อ! [::

ผ.๒: = นะครับ. เอ้อ. ถ้าจะถามข้อกฎหมายนะครับอย่าลืมสอดซองเปล่า. ตัดแสดมปีมาด้วยนะครับ. =

ผ.๑: [อืม.

ผ.๒: = (วิชีดี ขมวดคิ้วและแบมือ) แล้วถ้าวิชีดีคู่ซ่าส์นายแสนรอแล้วไม่ได้แจกซักที. [ไปหา=

ผ.๑: [อืม.

ผ.๒: = ซื่อที่ซีเอ็ดนึค. [ถ้าซีเอ็ดนึคไม่มีติดต้อไปที่, ศูนย์สอง, หกหนึ่งสองศูนย์ห้า, สองศูนย์=

ผ.๑: [อืม ๆ .

ผ.๒: = ถึงสองครับ. [คำส่ง. ฟรี! (ยิ้ม)

ผ.๑: [อ้า! :: [(ยิ้ม) เอ้อ! วันนี้หมดเวลาแล้วครับ! เจอกันวันจันทร์หน้า

ผ.๒: [ครับ. [ครับ. [(ยกมือไหว้)

[ครับ. วันนี้อีกก่อนครับ! [สวัสดีครับ! [(ยกมือไหว้)

ตัวอย่างการถอดบทสนทนาจากแถบวิดิทัศน์สำเนารายการโทรทัศน์ “หัวหมोज้อข้าว”
ครั้งที่ ๒๕ วันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓

ผ.๑: ซาตีไคไรรัก, สม่ักรสมาน.

ผ.๒: [จะทำการสิ่งใดก็ไร้ผล.

ผ.๑: [แม่ชาติย้อยยับอับจน.

ผ.๒: [บุคคลจะ

สุขอยู่อย่างไร.

ผ.๑: [(ยกมือไหว้) สวัสดีครับ!

ผ.๒: [(ยกมือไหว้) [สวัสดีครับ!

ผ.๑: [ผมทนายวันชัย สอนศิริ.

ผ.๒: [และทนาย, ประมาณ

เลื่องวิฒนะวณิช!

ผ.๑: [นี่คือรายการหัวหมोज้อข้าวครับ.

ผ.๒: [ประจำวันอังคารที่สี่สิบแปดกันยายน

สองพันห้าร้อยสี่สิบเจ็ดครับ.

ผ.๑: [วันอังคารนี้ใส่เสื้อ, สีชมพู.

ผ.๒: [ครับ.

ผ.๑: [นะ, แล้วถ้าวันจันทร์นี้

คุณรู้เปล่าสีอะไร. (เท้าเอา)

ผ.๒: [วันจันทร์สีอะไร.

ผ.๑: [เหรอ.

ผ.๒: [สีอะไร.

ผ.๑: [สีเหลือง!

ผ.๒: [อ้อ

วันจันทร์สีเหลืองวัน [อังคารสีชมพู. วันพุธสีแดง.

ผ.๑: [เออ. เอ้อ! :: [เอ้อ! [:: (ยิ้ม) วันพฤหัสบดีดำ. =

ผ.๒: [เออเอา.

ผ.๑: = [(หัวเราะ) [เอาจี้มีคนถาม (?) คำ [จะรวมพลคนดำทักษิณ! (เท้าเอา) แต่รวมพล=

ผ.๒: [เอ้อ! :: (ยิ้ม) [(ถอนหายใจ) [ถามเรื่องอะไร.

ผ.๑: = คนเป็นหนี้นี้เค้าถามเอ๊เวลา, เป็นหนี้เค้าแล้วนี้ไม่มีเงินจ่ายนี้. (ขมวดคิ้ว) _ มั่นติดคุกติดตาราง

หรือเส้นทางเดินของชีวิตนี้มันเป็นอย่างไง (กอดอก) อาจารย์ประมาณช่วยบอกเค้าหน่อยบางทีเค้า เจอคำถามอยู่บ่อย ๆ .

ผ.๒: [ก็เวลาเป็นหนี้เป็นสินเค้าเนี่ยก็ต้องดู. หนี้เกิดจากสัญญาหนี้=

ผ.๑: เอ้อ.

ผ.๒: = เกิดจาก,

ผ.๑: (ขมวดคิ้ว) เป็นหนี้ธนาคารเป็น [หนี้ธนาคาร. [แล้วในที่สุด, เรา=

ผ.๒: หนี้ค่า [ซื้อสินค้า!

ผ.๑: = ไม่มีเงินจ่าย.

ผ.๒: [พวกนี้เค้าเรียกว่าหนี้ทางแพ่ง. (ขมวดคิ้ว) เวลามีการฟ้องคดีมาเนี่ยในที่สุดพอ ศาลตัดสินก็ต้องไปยึดทรัพย์, ของลูกหนี้. (ทำท่าถ่อของ)

ผ.๑: [ทรัพย์ก็ไม่มี. (ส่ายศรีษะและทำท่า ถ่อของ)

ผ.๒: ทรัพย์ไม่มีหรือ?

ผ.๑: [(ขมวดคิ้ว) บ้านช่องติดจ่านองจ่านำสมัครธาติคไฟนังไฟแนนซ์! (แบมือ) ไม่มีอะไรเลยในชีวิตเนี่ย.

ผ.๒: ไม่มีอะไรเลย! (ส่ายศรีษะ)

ผ.๑: [ไม่มีเลย. (ขมวดคิ้วและส่ายศรีษะ)

ผ.๒: [เอ้ยคนเป็นเจ้าหนี้ก็ต้อง

ทำใจครับ. [ต้องทำใจ ๆ . เพราะว่า, _ จะไปเอาลูกหนี้เข้าคุกก็ไม่ได้นะ.

ผ.๑: [หรือ. [ติดคุกมั้ยครับเราเป็น

ผ.๒: [ลูก, (ชี้ตัวเอง) [หรือ! [ไม่ติดคุกหรือครับ.

ผ.๑: [เอ้าแล้ว, ชีวิตผมจะเป็นยังไงครับผมไม่จ่าย เค้าเนี่ย. (แบมือ) ไม่ติดคุกไม่ติดตารางชีวิตผมก็สบายหรือครับ?

ผ.๒: [คุณก็อยู่สบายพอคุณมี

ทรัพย์สินขึ้นมาเค้าก็ตามยึดแค่นั้นเอง. หรือไม่ก็อาจจะฟ้องล้มละลาย.

ผ.๑: [หรือ! [อ้อ:: เอ้า. เข้าใจ

นะครับ! คนเป็นลูกหนี้ก็, _ [(?) [อืม.

ผ.๒: อืม! :: [บางคนเป็นเจ้าหนี้ก็เจ็บปวดนะครับ! [พอศาลพิพากษา

มาถึงคำพิพากษา. (แบมือขว้าขิ้นลง) ไม่มีทรัพย์สินให้ยึดทำไงดี. ก็เอาคำพิพากษา=

ผ.๑: เอ้อ!

ผ.๒: = เก็บรักษาไว้.

ผ.๑: [อ้อเอาไว้ทำอะไรครับ?]

ผ.๒: [รอเอาไว้จนกระทั่งลูกหนีตาย.]

ผ.๑: [เออแล้ว]

เอาไปทำอะไร.

ผ.๒: [พอลูกหนีตายเสร็จก็, ไปวางไม้จันทน์พร้อมกับคำพิพากษา. (ทำทำขึ้นของ)

ผ.๑: [ชาตินี้, ชาติน้ำชาติไหนมีจริง. มาใช้หนี้ด้วย.]

(ทำทำขึ้นของ) พี่ .

ผ.๒: [อนิจจาวฏฏะสัง] [ขารา. (หัวเราะ) อ้าว=]

ผ.๑: [ขารา. (หัวเราะ)]

ผ.๑: = เข้าใจแล้วละครับ! เติลนิวส์! พาดหัวครับ! ควายนี่โรงฆ่า, ขวิดคนใส่ทะเล็ก.

ผ.๒: [โอ้โห:: หนักัน]

อลหม่านตายหนึ่งบาดเจ็บหก,

ผ.๑: [โอ้โห::] [ตลาคนัด! พังยับ!] [โอ้โห::]

เนียนะ.

ผ.๒: [ควายตัวเดียวเนี่ย.]

ผ.๑: [(ยิ้ม) เรื่องนี้เกิดที่คลองหนึ่ง] [คลองหนึ่งอำเภอคลองหลวง! =]

ผ.๒: [โอ้โห.]

ผ.๑: = จังหวัดปทุมธานี. เมื่อก่อนนี่เอง! เวลาประมาณซัก! บ่ายสามโมงครึ่งอะนะครับ! =

ผ.๒: [อืม! ::]

ผ.๑: = [เก็บบอกว่า, ไม่รู้ว่าคุณ, - อยู่ ๆ นี่มันมีควายตัวนี้อาจารย์] [ประมาณ.]

ผ.๒: [ครับ.] [มันหลุดมาเลย.]

ผ.๑: [ควายบ้าเลย! (ขยับแขนไปมา) คลั่งมา, โอ้โห! เจอใครเป็นขวิดเจอใครเป็นชน!] [เจ้าเรียก]

ผ.๒: [โอ้โห. =]

ผ.๑: = ปราบกว่า, ผู้หญิงคนนึงมาตลาคกับสามีนะ. [เจ้า] [โอ้โห. =]

ผ.๒: [อืม!]

ผ.๑: = ตัวนี้เข้ามา, (ขยับแขนขาไปข้างหน้า) ขวิด! [ใส่ทะเล็กเลยครับ.]

ผ.๒: [โอ้โห.] [(ขยับแขนไปมา)]

ขวิด. [ทำยังกะในหนังเลย.]

ผ.๑: [เอ้อ!] [เอ้อ! ::]

ผ.๒: [โอ้โห] [แล่นนอกจากนั้นก็มีคนบาดเจ็บอีก, [หก, =]

[:: (กอดอก)] [เนี่ย,]

ผ.๑: = คน.

ผ.๒: [ร้านเร็นฟงยับหมดครับ. ร้านขายของ [ซ้ำร้านขายยาร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้า! ฟัง=
ผ.๑: [แล้วก็,

ผ.๒: = ยับเยิน!

ผ.๑: [ประชาชนแตกตื่นสับสนอลหม่านกันที่สุดในยุคนี้, ควายบ้าตัวนี้ตาย. =

ผ.๒: [อืม! ::

ผ.๑: = ตำรวจก็ตามจะไปจับควายครับ.

ผ.๒: [จับทำไมครับ, ควาย. [(หัวเราะ) ควายถูกยิงตาย! [
ผ.๑: [(หัวเราะ) (?) [

(หัวเราะ) จะไปจับปรากฏว่าควายตายซะแล้วพวกกำลังเล่นเนื้อกันเลยครับ. ปัญหามันมี=

ผ.๒: [อืม!

ผ.๑: = ที่จะต้องถามข้อกฎหมายนี้. ควายหนีออกมาชนคนตายอย่างนี้. ใครต้องรับผิดชอบครับ. (เท้าเอา)

ผ.๒: [

ต้องสอบสวนล่ะครับ! [คุณละ, - คุณรับว่าควายมาจากไหน.

ผ.๑: [เอ้อ. [เออเค้า, เค้าว่าสงสัยจะมาจาก

โรงฆ่าสัตว์ [รีเปล่า.

ผ.๒: [เอ้อ! จะมาจากโรงฆ่าสัตว์หรือมาในขณะที่กำลังล่าเลี้ยงควาย. ธรรมชาติ=

ผ.๑: [เอ้อ!

ผ.๒: = ควายเนี่ยมันรู้นะ! [เวลามันจะเข้าโรงฆ่าสัตว์นี่, [คุณเคยเห็นควายมันจะเข้า=

ผ.๑: [เอ้อ. [เออ.

ผ.๒: = โรงฆ่าสัตว์มั๊ย? [(เอามือไว้แถว ๆ ตา) น้ำตามันจะร่วง ๆ ร่วง. มันรู้. [ไอนี้=

ผ.๑: [เอ้! [(ยิ้ม) [อืม:: [รู้ [เทรอ.

ผ.๒: = มันเกิดบ้าขึ้นมา. [(ขมวดคิ้วและเบะปาก)

ผ.๑: [เอ๊ะทำไมคุณรู้เรื่องควายอะ. (เท้าเอา)

ผ.๒: [อ้าว! [(กอดอก) ผมนี่ชำนาญ=

ผ.๑: [(หัวเราะ)

ผ.๒: = เรื่องควาย [ผมถามคุณนะ!

ผ.๑: [(หัวเราะ) อ๊ะอะอะ ๆ . [

ผ.๒: [คุณลองตอบผมนะ! [ควายตัวหนึ่งนะ! =

ผ.๑: [อ๊ะอะ. [เอ้อ!

ผ.๒: = มีเขา. ข้างเขาข้างซ้ายมีนกกเอียงเกาะอยู่. เขา ข้างขวามีนกกกระยางเกาะอยู่. คุณรู้มั๊ยว่าเขา=

ผ.๑: [อืม.

ผ.๒: = ข้างไหนหนักกว่ากัน.]
 ผ.๑: (ขมวดคิ้วและเท้าเอา) โอ้ย! _ นกกระยางนี้มันตัวใหญ่กว่านกเอี้ยง!
 ผ.๒: [เพราะฉะนั้นเขาข้างขวานี่, ต้องหนักกว่า. นกเอี้ยงมันอยู่ด้านซ้ายใช่ไหม? ตัวมันเล็ก! =
 ผ.๑: [เออ.]
 ผ.๒: [เอ้อ! ::]
 ผ.๑: = [เพราะฉะนั้นเขาข้างขวานี่. (ตบมือหนึ่งที) ต้องหนักกว่า. (ยิ้ม)]
 ผ.๒: [(ตบมือหนึ่งที) แหม! ::]

คุณตอบได้ชัดเจนมาก!

ผ.๑: [ถูกต้องสิ.]
 ผ.๒: [(ตบมือหนึ่งทีและชี้้อาจารย์วันชัย) เคยเป็นควายมาหรือ
 ครับ! __ (หัวเราะ) เอ้า!
 ผ.๑: [เอ้อ:: ปลาอะไรควายง. (เท้าเอา)]
 ผ.๒: [เอ้อผมว่า, ปลาหมอ.]
 ผ.๑: [เอ้ยไม่ใช่]
 ปลาช่อน!
 ผ.๒: ปลาช่อนหรือ?
 ผ.๑: [เอ้อ!]
 ผ.๒: (ขมวดคิ้ว) แล้วควายมันจะงงได้ไง?
 ผ.๑: [เอ้าคุณงงมัยล่ะ? [(หัวเราะ) นั่นล่ะ. เอา ๆ เอา. [=
 ผ.๒: [เออ, งงดิ! (หัวเราะ)] [เออ.]
 ผ.๑: = เพราะฉะนั้นข้อกฎหมายอันนี้ชัดเจนนะ, เอาให้ชาวบ้านอย่างหน่อย, [เอาข้อกฎหมาย.
 ผ.๒: [เอ้า! [เอาให้เหมือนกัน
 หน่อย. **ใครที่, เป็นเจ้าของควาย. ดูแลรักษาควาย. เสร็จแล้วเนี่ย, ปล่อยให้=**
 ผ.๑: [เออ. (ยิ้ม)] [เอ้อ!] [เอ้อ!]
 ผ.๒: = ควายเนี่ย,]
 ผ.๑: [มันหลุด] [ไป.]
 ผ.๒: [หลุดไป. _ กระทำโดยไม่ระมัดระวัง. _ ประมาท.]
 ผ.๑: [(ชี้ไปข้างหน้า)]
 ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายค่าตงค่าตายค่าทำศพ.
 ผ.๒: [ทุกอย่างเลยครับร้านเร้นฟังคุณต้องรับผิดชอบ

ค่าเสียหายหมด. [ปัญหาต่อไปครับ. ติดคุกรีเปล่า.
 ผ.๑: [เหนอ. เออ.] เอ้อ:: ติดคุกมั๊ยเนี่ย?
 ผ.๒: [อ้าว! มีโอกาส
 ติดคุกนะครับ! ถ้าใครเป็นคนดูแลควายแล้ว, _อ่า:: ไม่ระมัดระวังปล่อยควายนี้, ออกมาขวิด=
 ผ.๑: [ครับ.
 ผ.๒: = ชาวบ้านตายนี้, ข้อหาอะไรมั๊ย?
 ผ.๑: [อ้อ!
 ผ.๒: [ข้อหาอะไรครับ?
 ผ.๒: [(ชี้มือตัวเอง) ประมาท, เป็น
 เหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย. [คดีอาญา::
 ผ.๑: [อ้อมิ โทษหนัก. อ้อมิโทษหนักมั๊ยครับ?
 ผ.๒: [จำคุกสิบปี.
 ผ.๑: [อ้อเรื่อง
 ควายนี้ทำให้ติดคุกสิบปีเชียวหรอ [ครับ. (หัวเราะ) อ้อ.
 ผ.๒: [ใช้. อย่างนี้กว่า, เรื่องของควายแล้ว, ควายรับผิดชอบอย่างเดียวนะ
 ครับ! [ควายถูกยิงตายแล้วเรื่องก็จบไม่ [จบ!
 ผ.๑: [เออ. [จบ! (ตั้งมือสองข้างขึ้น) เจ้าของควาย.
 ผ.๒: [คนดูแล
 ควายเจ้าของควายคนครอบครองควายคนที่เอาควายไปฆ่า! พวกนี้, ต้องรับผิดชอบ. =
 ผ.๑: [เออ.
 ผ.๒: = (ชี้ไปข้างหน้า) [เพราะฉะนั้น, ฝากพนักงานสอบสวนครับติดตามสอบสวน, หาเจ้าของ=
 ผ.๑: [เออ.
 ผ.๒: = ควายให้ได้ครับ.
 ผ.๑: [อ้อ:: นะครับ. ชัดเจนแล้วครับ. เอานะเรื่องควายจบไปแล้วครับ. =
 ผ.๒: [อ้อมิ! ::
 ผ.๑: = แต่, เรื่องต่อไปเป็นเรื่องที่จะต้องถามอาจารย์ประมาณแล้วครับ.
 ผ.๒: [เรื่องอะไรครับ.
 ผ.๑: [อยู่ ๆ
 หัวเราไปมีเมียน้อยครับ.
 ผ.๒: หัวมีเมียน้อย! (ขมวดคิ้ว)
 ผ.๑: [เอ้อ:: เราเป็นเมียหลวงนี่มันจะป้องกันยังไงได้มั๊ยมันมาจับกัน
 ต่อหน้าต่อตา! (ชี้ไปข้างหน้า) ห้ามแล้วไม่ฟัง!
]

ผ.๒: (ขมวดคิ้ว) ห้ามแล้วก็ไม่ฟัง. เอ๊:: =

ผ.๑: เอื้อ!

ผ.๒: = ผมว่า::

ผ.๑: [มันทำเป็น, อ่า:: อะไรสิขอให้ควายฟังเลย! (ทำท่าสือขอ)

ผ.๒: [(หัวเราะ) ให้ควายฟัง! =

ผ.๑:

(หัวเราะ) เอื้อ!

ผ.๒: = โอ้:: เห็นเราเป็นควายอีกละ! แหมเมื่อกี้ก็ควายบ้า, งานนี้, [เห็น=

ผ.๑: (หัวเราะ) เอื้อ!

ผ.๒: = เมียหลวงเป็นควาย.

ผ.๑: [เอี้ยไม่ [ไซ้. (ยิ้ม)

ผ.๒: [เอี้ย! ไม่ไซ้.

ผ.๑: [ไม่ไซ้. เป็นเรื่องที่เราจะต้องดูว่า, เมียหลวง

มีสิทธิป้องกันยังไงได้หรือไม่?

ผ.๒: [โอ้แล้วข่าวนี้อันนี้รับเมียหลวง, แค้นครับ! เผาเมียน้อย. =

ผ.๑: อ้า!

ผ.๒: = (ชี้ไปข้างหน้า) พักซักครู่ครับ.

(พัก)

ผ.๑: ข่าวนี่สอง, ต่อเลย-เมื่อประเด็นเมื่อกี้ [นะครับ.

ผ.๒: [อืม! เป็นไงครับ?

ผ.๑: [คมชัดลึก! พาดหัวครับ! เมียหลวง

แค้น! เผาเมียน้อย! [ซึ่งรักตำรวจหนุ่ม. เขี่ยปางตาย [ครับ.

ผ.๒: [โอ้ [โฮ. [โอ้โหนี่, เมียน้อยนายสิบตำรวจ, หึง

ครับ! โอ้โหจับได้ตัวมีเมียน้อย! บุกกอนโคจรจายให้เลิก! ตอแย, แต่ไม่เป็นผล. เก็บ=

ผ.๑: ครับ.

ผ.๒: = ความแค้นกลับบ้าน.

ผ.๑: [แล้วยังเป็นยังไงครับ? [เรื่องที่อำเภอบางเสาธงจังหวัด=

ผ.๒: [ถือน้ำ [มัน. (ทำท่าสือของ)

ผ.๑: = สมุทรปรา [การ. สามีเป็นตำรวจอยู่ที่สอภอออกกิ่ง, - บางเสาธงนี่ละอา [จารย์ประมาณ. =

ผ.๒: [เอื้อ! [อืม!

- ผ.๑: = ก็, รู้ว่าผมนี่แอบไปมีกิ๊ก. กู๊กกิ๊ก ๆ. [เอ้า! (ยิ้ม) [เหนอ.
- ผ.๒: [ไม่ใช่กิ๊กธรรมดา: [เมียน้อยเลย! แล้ว=
- ผ.๑: [เมียน้อยเลย!
- ผ.๒: = เป็นไงรู้เปล่า? อายุยี่สิบสอง. (ขมวดคิ้ว) [ขาว! สวย! ผิว! ขาวใบ, หน้ารูปไข่. ผมยาว=
- ผ.๑: [เออ. [โอ้!
- ผ.๒: = คิ้วโก่งคันขนุนัยน์ตาเนื้อทราย. จมูกสิงห์ [ปากกระจับ. (ทำท่าจะจับหน้าอาจารย์วันชัย) =
- ผ.๑: [(ยิ้ม)
- ผ.๒: = อืม:: [สูดยอด. [เฮ้ยไม่ใช่. (หัวเราะ) สูดยอด! สวยคนนี่.]
- ผ.๑: [สาร, สารพัดสัตว์เลขนะ. (หัวเราะ)] ไม่ได้เกี่ยวกับ
- เรื่องนี้ [(?) (หัวเราะ) ไม่ได้เกี่ยวกับเนื้อข้าว [อะนะ. (ตั้งมือเหยียดแขนขวาไปข้างหน้า) =
- ผ.๒: [อ้าว. [ไม่ได้เกี่ยวนะครับไม่ได้เกี่ยว. พุดเล่น ๆ พุด
- เล่นเลข ๆ ครับ.]
- ผ.๑: = เออ ๆ. [เออเอา [เอา.
- ผ.๒: [เอ้า! สวยน่ารักละว่างั้นเถอะ.]
- ผ.๑: [สวยเนื้อ, - น่ารัก, [แล้วเมีย=
- ผ.๒: [อืม!
- ผ.๑: = หลวงอายุเท่าไรครับ.]
- ผ.๒: [เมียหลวงอายุยิบเก้า.]
- ผ.๑: [อ้อยิบเก้า [ก็ยิบสองไม่ได้ละสิ.]
- ผ.๒: [ยิบเก้าก็ยังไม่ได้อยู่ในเกณฑ์นะครับ. แต่ก็, [ยิบสองไม่ได้.]
- ผ.๑: [เออ. [แล้วเป็น, [แล้วไง, ตัวก็เลย
- ไปติดคนอายุยิบสอง. กู๊กกิ๊ก ๆ.]
- ผ.๒: [อ้า. [เมียหลวงเค้าก็ไปบอกเมียน้อย, นี่, เธอ. เลิกกับผัวชั้น
- เถอะ. (ขมวดคิ้วและลุกขึ้นมองอาจารย์วันชัย) เลิกได้มั๊ย?
- ผ.๑: [เอ้า. (เท้าเอาและขมวดคิ้ว)] ชั้นเลิก
- อะไรชั้นจเลิก. [ผัวเธอก็ผัวชั้นเหมือนกันนะ.
- ผ.๒: [เฮ้ย, [เอ้า! _ นี่ชั้นเมียหลวงนะ!]
- ผ.๑: [เอ้า! เมียหลวงก็
- ไปอยู่สนามหลวงสิคะ! [(หัวเราะ) เอ้อ:: เมียหลวง, มาอยู่ที่นี่ทำไม?
- ผ.๒: [เอ้า! (หัวเราะ) เอ้อ! ยังงั้นไปเมียน้อยไปอยู่สนามชัยไป.]
- ผ.๑: [(หัวเราะ)

ผ.๒:

เอื้อ!

ผ.๑: = นี่แหละชั้นไม่ยอมละ! (กอดคอ) [อ้า! :: [เป็นไง.
[อ้า! :: อ้าว! เอื้อ! [ต่างฝ่ายต่างทะเลาะกันเมียหลวง

ผ.๒: [(ชูสองนิ้ว) มันพูดสองครั้งจะไม่ยอม [เลยนะ! โอ้ครั้งที่สองนี่, (ตบมือหนึ่งที) =

ผ.๒: [แค้น, [อืม! ::

ผ.๑: = ยัยนี้ อัยยอยู่ร่วมโลกกันเลย! อะไรพอว่าเสียทองเท่าหัวเสียตัวไม่ได้!

ผ.๒: [ไม่ได้ [เอื้อ:: แกมัน=

ผ.๑: = สวยนักเระอะ! [เฮ้อ:: เฮ้อ:: [เตรียมน้ำมัน, [เบนซิลไปเลย! [พอ=

ผ.๒: [อ้า :: ฮ่า:: อย่างกระนั้นเลย [เตรียม, [มา [เลย, [[เมื่อวานนี้!

ผ.๑: = เจอหน้าคุณ, เป็นใจจะเลิกมั๊ย? (ชี้อาจารย์ประมาณ) [จะเลิกมั๊ย?

ผ.๒: [อืม! [ชั้นไม่เลิก!

ผ.๑: [อ้อ

ไม่เลิกหรือ?

ผ.๒: [เอื้อ!

ผ.๑: [ดีมากนักหรือ? [สวยมากนัก, (ทำท่าสาคน้ำ) [ฟับ! ฟับ! (ทำท่า=

ผ.๒: [เอื้อ! [ฟับ! ฟับ! (ทำท่า

จุดไฟ)

ผ.๑: = จุดไฟ) ฅาปนกิจเลยครับ. [โหและเลย. [(หัวเราะ) และเป็นไง. [ตอนนี้เป็นไงอยู่โรงพยาบาล. [

ผ.๒: [และ!

(ขมวดคิ้ว) ไอชียู. (จับศรีษะและไบหน้าตัวเอง) และหมดเลยตอนนี้ไฟไหม้, นี่หมดเลย=

ผ.๑: [อืม! ::

ผ.๒: = เสียโฉมใบหน้า, เค้าผมอะไรไอ้โหปางตาย!

ผ.๑: [(ทำเอา) ดำรวจเค้าตั้งข้อหาอะไรครับ. [

ผ.๒: [คุณ

ตั้ง-ต้องตั้งข้อหาอะไรรู้มั๊ย? [(นับนิ้ว) หนึ่ง, พยายามฆ่า.

ผ.๑: [ว่า. [พยายามฆ่าหรือ? เฮ้ยทำไมพยายาม

ฆ่าต้องการทำร้ายให้เสียโฉม!

ผ.๒: [(ขมวดคิ้ว) เฮ้ย:: คุณเอาเบนซิลมาราดคนแล้วไฟจุดนี้ไม่, ไม่,

เจตนาจะทำร้ายนะ! [คุณเชื่อ-คุณไม่เชื่อคุณลองดูมั๊ยผมเอาน้ำมันเบนซิลราดคุณดู, =

ผ.๑: [อ้อ! :: [แปล,

ผ.๒: = (ทำท่าราดน้ำใส่อาจารย์วันชัย) [(ทำท่าจุดไฟเผา) แล้วจุดไฟดูซิคุณจะรอดมั๊ย? [นี้=

ผ.๑: [อืม. [อืม ::

ผ.๒: = เจตนาฆ่า. ไม่ได้เจตนาจะทำร้ายนะ!

ผ.๑: [เอาไว้รอให้คุณ, [นั่นแล้วผมจะรอให้สับหรือ=

ผ.๒: [อืม.

ผ.๑: = [เนี่ย. เจ้าเอาน้ำมันเบนซิล, (หัวเราะ)

ผ.๒: [เอาล่ะ! [เมื่อมีเจตนาฆ่าแล้วเนี่ย, [ถ้ายังไม่ตาย! =

ผ.๑: [(ยิ้ม) เออ. เออ.

ผ.๒: = เจ้าเรียกพยาบาลฆ่า.

ผ.๑: [(ตบมือหนึ่งที) เอาล่ะพยาบาลฆ่าแปลว่าเมียหลวงโดนข้อหาพยาบาล

ฆ่า. ผมถามอาจารย์ประมาณเอาละนี่ข้อกฎหมาย, [(?) อ่ามีอีกหรือ.

ผ.๒: อืม. [(ชี้อาจารย์วันชัย) เดี่ยวยังมีอีก! ยังมีอีก

กระทงหนึ่ง! (ทำตาโต) ไฟไหม้ห้องแค่นี้! [คุณเอาน้ำมันไปราดคนไป=

ผ.๑: อ่ากระทง, [โอไฟไหม้ [ห้อง,

ผ.๒: = เผาเนี่ย! (ทำท่าสาดน้ำ) [ไหม้ห้องเจ้าและมัยนี้คุณ [ดูดิ. (ชี้ภาพข่าวในหนังสือพิมพ์) =

ผ.๑: [โอ้! [:: [โอละ, ละเลย. (ชี้ภาพข่าวใน

หนังสือพิมพ์)

ผ.๒: = ละเลย ๆ. [แล้ว, ห้องเนี่ยมันเป็นโรงเรือน, [ที่อยู่ของคนพักอาศัย, ธรรมดา=

ผ.๑: โคนข้อ [หา. [อ้อ!

ผ.๒: = นี่คุณทำให้เกิดเพลิงไหม้ตามมาตราสองร้อยยี่สิบ. [โทษจำคุกเจ็ดปี. (ชูเจ็ดนิ้ว) แต่=

ผ.๑: [เอ้อ! [เอ้อ.

ผ.๒: = ถ้าคุณเนี่ยวางเพลิงเผาทรัพย์โรงเรือน! [โทษประหารชีวิต. [จำคุก=

ผ.๑: [เอ้อ! [(ตกใจและกอดอก) เหน!

ผ.๒: = ตลอดชีวิตหรือขั้นต่ำห้าปีถึงยี่สิบปี.

ผ.๑: [(ชี้หนังสือพิมพ์) เนี่ยหรือ?

ผ.๒: [จูฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย [นี่เลย! (ชี้หนังสือพิมพ์)]

ผ.๑: [(ขมวดคิ้วและแบมือ) โอ้:: เมียหลวงทำโดยไม่คิดเลย [เนี่ย. [ถ้าคิดซักหน่อยนะ [จะ=

ผ.๒: [ไม่คิดเลย! [:: (ขมวดคิ้ว) [เอ้อ!

ผ.๑: = ไม่เป็นยังงี้เลย.

ผ.๒: [ทำทำไมอะ? [ทำทำไม. เอ้อ! (ขมวดคิ้ว)

ผ.๑: [ทำทำไม. เออ! :: (ขมวดคิ้ว) แต่ความรักความหึงความหวง

แค่นี้.
 ผ.๒: ปัทโร! [เอื้อ: ก็สามีเราเนี่ยเค้าไปมีเมียน้อยเค้ามีความสุขไข่ม้อยครับ? เค้า=
 ผ.๑: เอื้อ! :: เออ.
 ผ.๒: = มีความสุขเรารักเค้าเนี่ย. เราก็อยากให้เค้ามีความสุขก็ปล่อยให้เค้ามีความสุขไปเหอะ! =
 ผ.๑: เอื้อ! ใจ! ::
 ผ.๒: = (ขมวดคิ้ว) ปัทโร: ของยังงี้แบ่งกัน, แบ่งกันกินแบ่งกันใช้!
 ผ.๑: [เอื้อ: พุดแบบเนี่ยโดนหน้าสาม
 ทุกราย. (หัวเราะ)
 ผ.๒: (หัวเราะ) บางคนนะ! บางคนนี่เค้ามีเมียน้อยนะ! เค้าไม่ได้มี=
 ผ.๑: เออ. (ยิ้ม) เออ. (ยิ้ม)
 ผ.๒: = เมียน้อยหรือ, เค้าบอก- บอก, บอกเมียเค้าบอก, นี่, ที่รักผมขอมีตู้เซฟส่วนตัว. อืม=
 ผ.๑: อืมตู้เซฟ.
 ผ.๒: = คุณไม่มีรหัสไม่มีกุญแจได้มัย? เมียบอกเฮีย: ตามสบาย. อยู่มาสี่สิบปี.
 ผ.๑: เอื้อ! เอื้อ. [เป็นไง?]
 ผ.๒: เมียไม่เคยรู้เลยว่าในตู้เซฟมีอะไร? วันนึงผ้า, เผลอลืมปิด. แยกไปแง้มดู. เจอเลย, [เจออะไร
 ผ.๑: เอื้อ!
 ครับ? (กอดอก)]
 ผ.๒: [ลูกกอล์ฟสามลูก. (ขมวดคิ้วและชูสามนิ้ว) =
 ผ.๑: (ขมวดคิ้วและชูสามนิ้ว) เหอะ!
 ผ.๒: = เงินสองหมื่น. (ขมวดคิ้วและชูสองนิ้ว) เมียเฮ้ออะไรตู้เซฟส่วนตัวไม่เห็น=
 ผ.๑: เอื้อ! (ขมวดคิ้ว)
 ผ.๒: = มีอะไรเลยเรียกผ้ามาถามเลย. นี่คุณ! คุณขอมีตู้เซฟส่วนตัวชั้นไม่เห็น, ไม่เห็นตู้คุณไม่เห็นมี
 อะไรเลย. [มีลูกกอล์ฟอยู่สามลูก. (ชูสามนิ้ว) ผ้าว่า=
 ผ.๑: (แบมือและขมวดคิ้ว) เอื้อ: ไม่เห็น มีอะ, เอื้อ!
 ผ.๒: = ยังงี้รู้อยู่? อ้อไม่มีอะไรผมออกไปต่างจังหวัดผมไปสัมมนาเวลาผม, พัด! หลงนอกใจ=
 ผ.๑: เออ.
 ผ.๒: = คุณ, ผมก็เตือนสติผมเอาลูกกอล์ฟมาวางหนึ่งลูก. [(หัวเราะ) อ้า! :: ยี่สิบปี=
 ผ.๑: เอื้อ! :: (ยิ้ม) (ยิ้ม) อ้อ! ::
 ผ.๒: = เพิ่งจะสามลูก! (ชูสามนิ้ว) [โอ้โห! :: (ตบมือหนึ่งที) โอ้ย: เมียนี่แหบร่องให้เลย=
 ผ.๑: เอื้อ ลิปปี! ครั้งเดียว!

- ผ.๒: = [ผู้เรามันดีจริง ๆ. (อืม)] [โอ้โห! เอ้อ! แล้วเงินสดสองหมื่นในตู้เซฟมันแปลว่า=]
 ผ.๑: [ร้องไห้, อืม::] [ร้องไห้ผัวดี. (กอดอก)]
 ผ.๒: = อะไร? ผัวบอก, ไม่มีอะไร, เวลาผมสะสมลูกกอล์ฟครบโหลผมก็ไปขาย. (ทำท่าถือของ)=
 ผ.๑: เอ้อ!
 (สะดุ้ง) เฮอเฮอ.
- ผ.๒: = ได้เงินมาผมก็เอามาเก็บใส่ตู้เซฟ. ตอนนี้สะสมมาได้สองหมื่นแล้ว.=
 ผ.๑: เอ้อ!
- ผ.๒: = [อ้าย! (หัวเราะ)]
 ผ.๑: [อ้าย! (หัวเราะ) แล้วเป็นไงครับ?]
 ผ.๒: [ผัวบาดเจ็บ] [สาหัส! (ตบมือหนึ่งที่และหัวเราะ) =]
 ผ.๑: [(หัวเราะ)]
- ผ.๒: = ยังไม่ออกจากโรงพยาบาล.]
 ผ.๑: [เหมอมันน่าจะเอาไฟเผา] [เลย. เอ้า! นี่ก็เป็นเรื่องของ, เมียน้อย=]
 ผ.๒: [เอ้อ! (หัวเราะ)]
- ผ.๑: = เมียหลวง. ใจเย็น ๆ ครับ. [อย่าใช้อารมณ์. นะครับ. ไทยรัฐ! พาดหัวอีกแล้วอาจารย์=]
 ผ.๒: อืม! [ครับ.]
- ผ.๑: = ประมาณ.]
 ผ.๒: [เป็นไง?]
 ผ.๑: [รวบจอมโหด, มือฆ่า, เผาโจรสลัด, อ่างไม้ได้เป็นคนจุดไฟ.] [=]
 ผ.๒: เอ้อ! [::]
- ผ.๑: = ญาติแค้น! ถล่มบ้านพัง. [เรื่องนี้, สืบเนื่องจากเมื่อวาน] [ที่เราพูดข้างกันอะนะครับ=]
 ผ.๒: [โอ้โฮ] [::] [เมื่อวาน, อืม!]
- ผ.๑: = ว่า, จอมโหดที่:: อ่า:: ลาดกระบี่กระบอง, ตอนนี้เค้าจับได้แล้ว! (ชี้ไปข้างหน้า) แยกบอกว่าแกล=
 ผ.๒: อืม!
- ผ.๑: = ไม่ได้เผา! (ขมวดคิ้ว) แกลเค้าถึงแก่นอนเนี่ย, ไปฟาด! แล้วน้ำมันมันไหล! [มีคนพวก=]
 ผ.๒: เอ้อ! [::]
- ผ.๑: = เค้านะจุด [บุหรี่, (?)]
 ผ.๒: [บุหรี่. ไฟก็เลยลุก!] [นี่ผมก็ยังไม่ห้ครอกมาเลย] [นี่ ๆ นี้. (จับแขนตัวเอง=]
 ผ.๑: [(?)] [ไฟ,] [เอ้อ! :: (จับแขนตัวเอง)]
- ผ.๒: = และชี้ภาพข่าวทางโทรทัศน์]
 ผ.๑: [แล้วก็, _อะไรมันพอว่าอาจารย์ประมาณ.] [ปรากฏว่ามี=]
 ผ.๒: อืม.

ผ.๑: = ญาติของคนตายนี้เค้าบอกตอนหกโมงนะ!
 ผ.๒: หกโมงเย็น [จนไปเยี่ยมคนไปล้อมบ้านพ่อแม่=
 วันอาทิตย์!
 ผ.๑: = เค้า! (กางแขน)
 ผ.๒: (กางแขน) วันเกิดเหตุเนี่ยนะ! ไปล้อมบ้านเลยไปเยี่ยมกว่าคนเป็นไง=
 ผ.๑: เอ้อ!
 ผ.๒: = ไปล้อม! ล้อมเสร็จ. ไลน์ไม่อยู่! ไลน์ไม่อยู่.
 ผ.๑: [เออ. เอ้อ:: ไม่อยู่! (ตบมือหนึ่งที) ไม่อยู่ปั๊บ
 สองทุ่มเป็นยังไงครับ? คนพวกมานับร้อยเลย. ถล่มเลย [บ้านพังยับไปสามหลัง.]
 ผ.๒: [โอ้โฮ. เอ้อ!
 ยิงปืนชูอีกสามนัด! [โอ้โฮ. อืม!
 ผ.๑: [โอ้ โหแล้วตีสองก็ยังไม่จบอีก [ตำรวจมาห้ามแล้วยังไม่จบอีกนะ! =
 ผ.๒: [อืม!
 ผ.๑: = เค้าว่าตีสองยังมาวนเวียน.
 ผ.๒: [วนเวียนช่มजूอีก.]
 ผ.๑: [พ่อแกนี่, คิ้วแตกครับ. (ชี้คิ้วตัวเอง) เย็บ
 ผ.๒: [(?) [เอ้อ! [อืม! เอาละครับ. =
 นายทวีเนี่ยนะ. (ทำเองและชี้คิ้วตัวเอง) [นายทวี (?) นี่คิ้วแตกเลยนะ [ครับ. โอ้โฮ. อายุเจ็ด
 สิบเจ็ด.
 ผ.๑: = ที่นี้ปัญหาที่ผมอยากจะถามข้อกฎหมายนิดนึงว่า. ลูกเราตายหลานเราตาย. เรา, โกรธแค่ไหน! =
 ผ.๒: [อืม!
 ผ.๑: = โหมโห! (ขมวดคิ้วและทำทางคุดัน) ยกพวกไปถล่มนี่. ได้มั๊ยครับ? [บ้านดาล=
 ผ.๒: [ในทางกฎหมายเนี่ย,
 ผ.๑: = โทสะอด! กลั่นไม่อยู่! (ทำทางคุดัน) [มันฆ่าลูกเราฆ่าหลานเรา!
 ผ.๒: [มัน, (เบะปาก) [เอ้อ:: ยังจู้อ้าง, อ้าง
 บ้านดาลโทสะ, เพื่อจะเป็นเหตุบรรเทาโทษตามกฎหมายนี้ไม่ได้. แต่ความจริงอาจจะเกิดจาก
 บ้านดาลโทสะ. แต่ในทางกฎหมายเนี่ยถือว่า, ไม่ใช่บ้านดาลโทสะ.
 ผ.๑: [เหรอ. [ทำไมครับเหตุนี้มัน
 สงบแล้ว! (ใช้มือวาดเป็นวงกลม)
 ผ.๒: [(ขีดแขนไปข้างหน้า) มันสงบไปแล้วมันจบไปแล้ว! _ กรณี
 บ้านดาลโทสะมันต้องคุณถูกข่มเหงด้วยเหตุอันไม่เป็น [ธรรม.
 ผ.๑: [เช่นลูกเราถูกน้ำมันสาด! (ทำท่าสาดน้ำ)

โครม! เราเห็นเหตุ [การณ์!
 ผ.๒: โครม!
 ผ.๑: [มีดได้ [แทนคนสาดเลย!
 (สะดุ้ง)] อย่างนี้! ...]
 ผ.๒:] อย่างนี้เค้าเรียกว่าป้องกัน. ป้องกันนะ! =
 ผ.๑:] อ้อ! ::
 ผ.๒: = [อ้า! :: แต่อย่างคุณดำเนี่ย, ดำแม่ผมดำ ๆ ดำ ๆ ผมโมโหผมแดง [ชิบ! (ทำท่าแทงอาจารย์=
 ผ.๑: [อ้อ:: [อ้อ! เอ้อ! (สะดุ้ง)
 ผ.๒: = วันชัย) บันดาลโทสะ.]
 ผ.๑:] อย่างนี้ได้. แต่ว่า, พี่ดำ ๆ กันเสร็จจบไปเรียบร้อยแล้ว=
 ผ.๒:] อ้า! ::
 ผ.๑: = กลับไปบ้านหรือแทง, ฆ่ากันตายเสร็จเรียบร้อยแล้ว, กลับไปบ้าน. ลักษณณ์อย่างนี้. =
 ผ.๒:] อืม! ::
 ผ.๑: = ไม่เป็นบันดาลโทสะ. เพราะฉะนั้นกลุ่มคนเหล่านี้เป็นร้อย ๆ นี้อาจจะโดนข้อหา, =
 ผ.๒:] อืม! ::
 ผ.๑: = อึ้งย้งช่อง [โจรทำร้ายร่างกาย! [(?)
 ผ.๒: [(หัวเราะ)] ทำให้ทรัพย์สินเสียหาย! แหมทีหลังอย่าทำนะครับ=
 ผ.๑:] อืม! ::
 ผ.๒: = เพราะว่า, เอ้อ:: กฎหมายบ้านเมืองมีข้อมิแป. [ให้เป็นไปตามกฎหมาย=
 ผ.๑:] อืม!] ครับ. อ่าว [ละครับ.
 ผ.๒: = เถอะครับ. อืม.]
 ผ.๑:] เรื่องหน้าครับ! _ เด็ก, ลูกเราอยู่ดี ๆ . (ทำท่ากอด)] ไปกอดเสาไฟ. =
 ผ.๒:] ครับ.
 ผ.๑:] เอ้อ!
 ผ.๑: = ตายครับอาจารย์ประมาณ!]
 ผ.๒:] เอ้า! เอ๊ยแล้ว, คุณดูแลเสาไฟประสาอะไรเนี่ย!] ปล่อยให้=
 ผ.๑:] เอ้า!
 ผ.๒: = ไฟรั่ว! (ขมวดคิ้ว)]
 ผ.๑:] เอ้าแล้วผมจะไปรู้ได้ยังไงอะว่ามันจะรั่ว! [(ทำท่าแตะวัตถุ) ผมไม่เคย=
 ผ.๒:] เอ้า!
 ผ.๑: = ไปเอามือแตะนี้.]

ผ.๒: อ้าว! :: ยังงั้นต้องพักซักครู่ก่อนครับ.
 ผ.๑: อ้าว.

(พัก)

ผ.๑: ข่าวสุดท้ายครับ! [เสา! - ไทยรัฐพาดหัวเลยครับ. (ขมวดคิ้ว) เสไฟฟ้าเหล็กจุดเด็กน้อยตาย. =
 ผ.๒: เป็นยังไง?

ผ.๑: = ญาติโวยลั่น, เทศบาลชู้! เรื่องนี้เกิดขึ้นที่, ตลาดสดเทศบาลเมืองตะกั่วป่า. จังหวัด=

ผ.๒: โอ้โฮ::

ผ.๑: = พังงา. เค้าบอกว่ำน้องอามีนเนี่ยนะ! _ ก็, สามขวบ. อาจารย์ประมาณ. เค้าก็เล่นอยู่กับพี่=

ผ.๒: อืม!

ผ.๑: = อะนะ! ก็เล่นอยู่หน้าบ้าน ๆ. เผอิญ! :: ฝนฟ้าก็เริ่มฟ้า ๆ ฟ้า. [เด็กเค้าก็เล่น=

ผ.๒: ครับ. อืม! ::

ผ.๑: = ตามประสาเด็กอะนะ! เล่นไปเล่นมาก็เลยไปกอดเสไฟฟ้า (ทำท่ากอด) เสไฟฟ้า=

ผ.๒: เอ้อ! (ขมวดคิ้ว)

ผ.๑: = นี่มันเป็นเหล็ก. [อ้อ! :: (ทำมือขึ้นลง)

ผ.๒: [อ้อ:: นึกภาพออกมั๊ย? (ทำมือขึ้นลง) ที่มันเป็นคล้ายสลิงเป็นเหล็กใช้มะ? =

ผ.๑:

เอ้อเออ. (ยิ้ม)

ผ.๒: = เป็นเหล็กทั้ง, ทั้งอัน [แล้วก็ยังเงี่ยนะอะ. (ทำมือเป็นรูปเสไฟฟ้าตามถนน) =

ผ.๑: = อ้าเป็นเหล็ก. _ เชื่อมัยพอไปกอดบีบ! น้องแกเดินพัด ๆ พัด! (สะคุ้งและกางแขน) __ =

ผ.๒: อ้า::

ผ.๑: = อ้าว:: ไฟช็อตสิ!

ผ.๑: = โอ้โฮ:: [ช็อตเลยพ่อแม่, เห็นตกใจเลย!

ผ.๒: โอ้โฮ! :: เป็นไง?

ผ.๑: โอ้โฮ! :: [ไปดูที่ไหนได้.

(ตบมือหนึ่งที) ตายซะแล้วครับ. เด็กสามขวบ. _ เหตุผลนั้นก็มีการตรวจสอบแล้วตำรวจมาตรวจ,

เรียกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้ง [เทศบาลการไฟฟ้าภูมิภาค! (ขมวดคิ้ว) เค้าบอกว่าระแสไฟฟ้า=

ผ.๒: อืม.

ผ.๑: = เนี่ยมันรั่วจากส่วนบนนะ! (เอามือขวาไว้เหนือศรีษะ) แล้วมันก็, เอ่อ ๆ ซิม ๆ , (ค่อย ๆ =

ผ.๒: อืม!

ผ.๑: = ขยับมือขวาลงข้างล่างแล้วตะแอมือซ้าย) มันมา, [เดิน,
 ผ.๒: [(ยิ้ม) ไม, กระแสไฟฟ้ามันซึมหรือครับ
 ผ.๑: [มันมาเลยมันเป็น, มันเป็นตัวนำ! เหล็กนี่เป็นตัวนำมันไม่ใช่ฉนวน! (ขยับมือจาก=
 (หัวเราะ) เอ้อ! ::
 ผ.๒: = บนลงล่าง) Z
 ผ.๑: [ผมพูดให้เห็นภาพ. (หัวเราะ) (หัวเราะ)
 ผ.๒: [(หัวเราะ) แหม, คุณทำยังกะ, กระแสไฟนี่เป็น
 น้ำนะ! (ค่อย ๆ เลื่อนมือขวาจากบนลงล่าง) ค่อย ๆ ซึมมาเลย. ซึมมาตามเหล็ก.
 ผ.๑: [เอ้อ! (หัวเราะ) =
 ผ.๒: [โอ้โห!
 ผ.๑: = อัดตกลงมันมาเลย [นะ! [ฟ้าเลย!
 ผ.๒: [มันมาเลย [มาเป็น, - เหล็กนี่มันเป็นตัวนำไม่ใช่ฉนวน! [กระแส=
 ผ.๑: [อ้อ! ::
 ผ.๒: = ไฟฟ้านี้พริบเลย! (เลื่อนมือขวาจากบนลงล่าง) พอเราไปจับถูกบีบเนี่ย, (จับแขนตัวเอง) =
 ผ.๑: [อืม!
 ผ.๒: = ตัวเราเนี่ย, เป็นสื่อ. [เป็นตัวนำเหมือนกันนะ! (เลื่อนมือขวาจากบนลงล่าง) พริบมาเลย=
 ผ.๑: [อ้อ! ::
 ผ.๒: = (จับแขนตัวเอง) ฝ่าเราบีบลงดินเลย. (จี๋ฟัน)
 ผ.๑: [ครับ. [ตอนนี้! (กอดอก) แม่เค้าก็เลยมี=
 ผ.๒: [ตาย.
 ผ.๑: = ปัญหาว่า, ให้เทศบาลรับผิดชอบ. (เท้าเอวและขมวดคิ้ว) เทศบาลบอกเอ๊ะอันนี้มัน=
 ผ.๒: [อืม!
 ผ.๑: = เป็นเรื่องของการไฟฟ้าภูมิภาค. สรุปง่าย ๆ ว่าทั้งเทศบาลทั้งการไฟฟ้าภูมิภาค, ต้อง=
 ผ.๒: [เอ้อ.
 ผ.๑: = รับผิดชอบ. (แบมือ) ปัญหาว่า, เค้าจะต้องรับผิดชอบจริงรีเปลา.
 ผ.๒: [อืม. [เอ้อผมเป็นการไฟฟ้า
 นี้เอ๊ะตอนนี้มันเกี่ยวข้องกับตลาดนะครับเทศบาลเป็นคนดูแลนะครับ, (จี๋ขึ้นข้างบน) ผมดูแลตัว
 ใหญ่ครับต้น ๆ ตัวใหญ่ ๆ ครับ, [เสา, นี่เสาเหล็กนะครับของเทศบาลผมไม่เกี่ยวนะครับ. Z
 ผ.๑: [เอ้อ. (สายศรีษะ)
 ปกติเราก็ดูแลอยู่ตลอดเวลาครับไม่เห็นมีคนอื่นเป็นอะไรครับทำไมลูกคุณชุกชุกจนจิงเลย
 นะครับ. [(ขมวดคิ้ว) เอ้อลูกคุณชุกชุกจนจิงคนอื่นไม่เห็นเป็นอะไร, (แบมือ) =
 ผ.๒: [เอ้อ:: ครับ. [(?)

ผ.๑: = [ลูกผมก็ไม่เห็นเป็นอะไรเกิดเค้าจะบอกยังงี้ได้มั๊ยครับ?]
 ผ.๒: [เอ้อ!] [เอ้อ! (ขมวดคิ้ว) ก็นี่, ผม, เสาहीं
 ปักมาเป็นสิบปีแล้ว [นะ! ไม่เห็นเคยช็อตใครเลย!] [นี้ถ้าลูกคุณไม่ไปจับมันก็=]
 ผ.๑: [เอ้อ!] [ไม่เคยช็อต!]
 ผ.๒: = ไม่ช็อต! [คุณไปจับทำไมอะ?]
 ผ.๑: [เอ้อ! เห็นมั๊ยเนี่ย!] [จับทำไม?]
 ผ.๒: [เอ้อ:: คุณไม่จับมันก็ไม่ช็อต!] []
 ผ.๑: [(แบมือ) คุณก็รู้อยู่แล้วเวลาฝน [ตกนี้ต้องระมัดระวัง.] []
 ผ.๒: [ตก.] [ใช่เพราะว่ากระแสไฟมันมาตามน้ำ]
 ได้. [เพราะน้ำเนี่ยมันเป็นตัวนำ, เป็นสื่อคุณก็เรียน, - ไฟฟ้าทำไมไม่ใช่หรือ?] [มัชยม =]
 ผ.๑: [เอ้อ! ::] [ใช่::]
 ผ.๒: = ก็มีเรียนนี่. [ไฟฟ้า! (กอดอก) อิเล็กทรอนิกส์อะ.] [เอ้อ! ::]
 ผ.๑: [เอ้อ!] [เออ.] [แล้วคุณเป็นเทศบาลทำไม]
 [ไม่ดูแลให้ดูล่ะครับ?]
 ผ.๒: [เข้าผมดูแล:: ผมดูแลอย่างดีแล้วเนี่ย, เสาहींตั้งมาเป็นสิบปีครับ!] [=]
 ผ.๑: [เอ้อ! ::] []
 ผ.๒: = ไม่เคยมีใครถูกช็อตตายเลยครับ! :: []
 ผ.๑: [อ้อ::] [หรือครับ. เอ้อ, เทศบาลพูดยังงี้หลายคนเรา=]
 ผ.๒: [เออ.] []
 ผ.๑: = เอาไฟช็อตตายแล้ว [ครับ. (หัวเราะ) เอาขังงี้, ขี้กฏหมายเลยอาจารย์ประมาณ.] [กรณี=]
 ผ.๒: [(หัวเราะ)] [โ้ย! ::] []
 ผ.๑: = อย่างนี้สามันอยู่อย่างนี้. (ทำท่าจับเสา) _ แล้วมันรั่วมาอย่างนี้! (แบมือ) []
 ผ.๒: [(ขมวดคิ้ว) จับหลัก]
 [นิดเดียว! ท่านผู้ชมครับจับหลักหน่อยเดี๋ยวล่ะครับว่า, (ทำท่าจับเสา) เสาอันเนี่ย!] [ไฟฟ้า=]
 ผ.๑: [เอ้อ!] [เอ้อ.]
 ผ.๒: = ตัวเนี่ย! สายไฟที่มันโยงมาเนี่ย, ใครมีหน้าที่รับผิดชอบ.
 ผ.๑: อ้อถ้าเป็นหน้าที่ของการไฟฟ้าภูมิภาค! (ขมวดคิ้วและชี้นิ้วไปข้างหน้า) []
 ผ.๒: [อ้า! หน้าที่การไฟฟ้า]
 [ภูมิภาคหรือหน้าที่เทศบาลถ้าใครมีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบ! ถ้าคุณ, ปล่อยปละละเลย.]
 ผ.๑: [เด็กตาย. (แบมือ)] []

ผ.๒: ละเว้นถือว่าคุณประมาทครับ.

ผ.๑: (แบมือ) ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้พ่อแม่เค้า

ผ.๒: มั้ยครับ?

ผ.๑: ทั้งหมดเลย. ค่าสินไหมทดแทนค่าเสียหายต้องใช้เค้าหมดละครับ.

ผ.๑: (ขมวดคิ้วและ

ทำเอา) เอ๊อย่างนี้, ดิฉันก็มัวเนี่ยอาจารย์ประมาท.

ผ.๒: ดิฉันก็เปล่าครับ?

ผ.๑: เอ้อ.

ผ.๒: อางนะ

อาจดิฉันกะครับเพราะเป็นการกระทำโดยประมาท.

ผ.๑: (ชี้ไปข้างหน้าและทำเอา) แล้วไปจับ

ใครอะการไฟฟ้าภูมิภาคอะ, คนเป็นร้อยเป็นพัน. (แบมือ) (หัวเราะ)

ผ.๒: เอ้อ:: ผมว่าจับใครจับผู้ว่าการ! เอ้ย! ไม่ได้

เพราะว่าผู้ว่าการไม่เกี่ยวอะเอ้อ! :: จะจับใครดี! จับเจ้าหน้าที่ที่ดูแล, เสาต้นนี่!

ผ.๑: หรือ! เอ้อแต่ สรุปร่าง ๆ , ใน,

(ชี้ไปข้างหน้า) เอ้อ! :: ประมาทนี่. เป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึง แก่ความตาย. แต่สรุป=

ผ.๒: เอ้อ! ประมาทนี่. แก่ความตาย.

ผ.๑: = ง่าย ๆ ว่าในทางแพ่ง, ต้องรับผิดชอบ จะปฏิเสธไม่ได้. ท่อ, ประปาไฟฟ้า! เอ้อ:: ถนนหนทาง=

ผ.๒: อืม! ::

ผ.๑: = ชำ รุดคนได้รับบาดเจ็บตาย. (แบมือ) ต้องรับผิดชอบมั้ย ครับ?

ผ.๒: ครับ. อืม! (แบมือ) ครับ. (ตบมือ

หนึ่งที) เรื่องนี้! (ชี้มือตัวเอง) ไฟฟ้า! รั่วออกมาตามเสา. (เลื่อนมือจากบนลงล่าง) (นับนิ้ว) =

ผ.๑: อืม.

ผ.๒: = การไฟฟ้า, เทศบาล. เกี่ยวข้อง. [ดูเลย, - คุณครับว่าใครต้องรับผิดชอบ. [นะครับ. =

ผ.๑: อืม. อืม! ::

ผ.๒: = บรรดาค่าสินไหมทดแทนทั้งหมด, ที่จะต้องจ่ายให้กับ, พ่อแม่ของเด็กครับ.

ผ.๑: [เอ้า! [เราก็ขอแสดง

ความเสียใจต่อน้อง ๆ ด้วย. [หน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องช่วยตรวจสอบดูแลกันด้วย. อย่าให้เหตุ=

ผ.๒: ครับ.

ผ.๑: = อย่างนี้เกิดขึ้น, แล้วก็, [ว้าวหายลืมหอก. [อ่า. (ยิ้ม) เอ้า!

ผ.๒: อืม. [ครับ. เอ้า! สักดาหน้านี้เป็นไงครับ?]

ผ.๑:

อ้าว:: เรา

ก็ยิ่งแจกเสื้อหัวหมोज้อข้าวสิบ

ตัว! (จิ้งนี้ไปข้างหน้า) วิชีดีคู่

ข้าส์ทนายแสบ! (จิ้งแผ่น=

ผ.๒:

(จิ้งแผ่นวิชีดี) [ทำยังไงถึงจะได้.

สิบตัว! (จิ้งนี้ไปข้างหน้า)

คู่ข้าส์ทนายแสบอีก, สิบชุด!

ผ.๑: = วิชีดี)

อ้อ!

[ส่งจดหมายติชมมาที่ตู้ปณอยิบสี่สามแยกลาดพร้าว!

กรุงเทพหนึ่งศูนย์เก้าศูนย์หนึ่งครับ. (ยิ้ม)

ผ.๒:

[อ้าว:: ถ้าถามปัญหาข้อกฎหมายอย่าลืมสอดซองติด

แสตมป์มาด้วย. (ตบมือหนึ่งที)

เอ๊:: แล้วถ้าเกิดไม่ได้, (ตบมือหนึ่งทีและจิ้งแผ่นวิชีดี) =

ผ.๑:

เอ้อ! (ยิ้ม)

ผ.๒: = ไม่ได้ของ,

[แจกซักที, (ขมวดคิ้วและจิ้งแผ่นวิชีดี) ส่ง! จดหมายมาตั้งหลายครั้งแล้วยังไม่เคย=

ผ.๑:

(ขมวดคิ้วและจิ้งแผ่นวิชีดี) เออ.

ผ.๒: = ได้เลยทำไงเอ่ย.

ผ.๑:

[(จิ้งแผ่นวิชีดี) คุณอยากรีบดูไหม?

[อยากดู,

ผ.๒:

(ขมวดคิ้ว) อยากรีบดูจังเลยเห็นบอก

สนุก:: สนุก.

ผ.๑:

[ซี่เอ็ดบู้ค! (ขมวดคิ้วและจิ้งแผ่นวิชีดี)

ผ.๒:

[(จิ้งแผ่นวิชีดี) ซื่อได้ที่ซี่เอ็ดบู้คหรือ,

แมงป่อง.

ถ้าหาก, สองแห่งนี้! หาซื้อลำบาก. ติดต่อขอซื้อ! ทางไปรษณีย์ก็ได้ครับ=

ผ.๑:

โอ้! ::

ผ.๒: = ศูนย์สอง, หกหนึ่งสองศูนย์ห้าสองศูนย์ถึงสอง. (ยิ้ม)

ผ.๑:

(ยิ้ม) อ้อ!

[เค้าจะจัดส่งให้ค่าส่ง, ฟรี!

(ยิ้ม) วันนี้! หมดเวลาแล้วครับผมสองคนลาก่อนครับ! ::

ผ.๒:

[พบกันใหม่วันพรุ่งนี้เวลาเดียวกันนี้

ครับ! ลาก่อนครับ! สวัสดีครับ!

[(ยกมือไหว้)

ผ.๑:

(ยกมือไหว้)

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวปัญจพร ลีลาชีวิติธี สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง) สาขาวิชาภาษาไทย จากภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปีการศึกษา ๒๕๔๖ และได้เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา ๒๕๕๖

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย